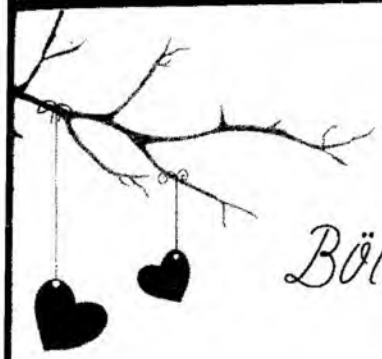

Bölüm 1

Yan masadan kalkan kız ağır adımlarla Alize'nin yanına gelerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Alize masadakilerin şaşkın bakışları arasında ayağa fırlayarak gece kulübünün tenha bir köşesine doğru ilerleyen kızın arkasından gitti. İkisi arkalarından bakan insanlara aldırmadan boş bir masaya oturdular. Kız konuşmaya başladığında duyduklarının şoku ve yüksek perdeden çalan müziğin etkisiyle Alize'nin beyni uyuştu. Artık söylenenleri duymuyordu. Karşısındaki kız susup yüzüne baktığında tepki vermeden bir süre bekledi. Ne yapacağını düşündü. Duyduklarından sonra burada bir dakika daha kalamazdı. Bir an önce eve gitmeliydi. Ayağa kalktı ve kararlı adımlarla çıkışa yöneldi.

Kapının önünde sigara içen erkek grubu beğeni dolu bakışlarla ona yol verdiler. Alize yüksek ökçeli ayakkabılarıyla önünde uzanan birkaç basamağı inip parke taşlı zemine adımını attığı anda durdu. Çantasını ve telefonunu kulüpte unuttuğunu fark etti. Üstelik arabasını getirmesi için valeyi beklemesi gerekiyordu. Öfkeyle geri döndü. Kapının önünde sigara içen ayıların çapkın bakışlarına aldırmadan yürüdü. Başka zaman olsa bu bakışlar hoşuna gidebilirdi. Ama şimdi bunlarla uğraşamayacak kadar karışıktı kafası. Kapıdaki görevliye arabasını

getirmelerini söyledi ve kalabalığı yararak arkadaşlarıyla oturduğu masaya yöneldi. Kimseye bir şey söylemeden masada duran çantasını aldı. Arkasından fırlayan genç adamı fark etmeden hızlı adımlarla çıkışa yöneldi. Kapıdan çıkmak üzereyken birinin kolunu tutmasıyla olduğu yerde kalakaldı. Hızla arkasını döndüğünde kendisine gülümseyen yakışıklılıyla göz göze geldi.

"Ne oldu? Nereye gidiyorsun böyle fırtına gibi?" diye sordu uzun saçlarını arkadan bağlamış, kirli sakallı genç gülümseyerek. Kızın gri mavi gözlerinin içine tutkuyla bakıyordu.

Alize bakışlarını önce koluna sonra da karşısında dikilen genç adamın kahverengi gözlerine dikti.

"Eve gitmem gerekiyor."

"Dilara endişelenmiş. Seninle konuşurken kalkıp gitmişsin. Kötü bir şey mi var?"

"Sana hesap verecek değilim Kaan. Kolumu bırak. Eve gitmem gerekiyor."

"Tamam," diyen adamın gülüşü yüzünde soldu. Alize kolu serbest kaldığı anda arkasını döndü ve kararlı adımlarla kapıdan çıktı. Valenin getirdiği son model kırmızı arabaya binerek camdan bahşişi uzattı. Hınçla gaza bastı. Araba bir ok gibi yola fırladı.

Alize çok öfkeliydi. Bir yandan duyduklarını düşünüyor diğer yandan hırsını önünde uzanan caddeden almak istermiş gibi durmadan gaza basıyordu. Arabanın içinde motorun güçlü sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Aniden yanan kırmızı ışıkta önündeki külüstürü son anda fark ederek sertçe frene bastı. Sokaktaki insanlar lastiklerden çıkan cayırtıyı duyarak korkuyla arabaya çevirdiler bakışlarını. Ancak yolun ortasında tüm güzelliğiyle şov yapan Porsche 911 Carrera GTS'in siyah camlarının arkasındaki kişiyi göremediler. Alize ise olan

bitene aldırmadan yeşil ışık yanar yanmaz güvenle gaza bastı ve aynı hızla yoluna devam etti. Her şeyi kötü yapabilirdi ama altındaki arabayı nasıl kullanacağını ondan iyi kimse bilemezdi.

Bir an düşündü. Aslında bir şeyi kötü yapmak için önce onu yapmak gerekirdi. O ise hiçbir şey yapmıyordu. Etrafı onun ihtiyacı olan şeyleri yapan insanlarla doluydu. Alize araba kullanmayı ve para harcamayı iyi bilirdi. Hatta para harcama konusunda üzerine yoktu. Kimsenin bu konuda kendisiyle yarışamayacağından emindi.

"Bu bildiklerim de bana ölene kadar yeter. Fazlasına ihtiyacım yok," diyerek gaza daha da yüklendi. Kendisini asfaltın üzerinde uçuran arabasının direksiyonuna sevgiyle dokundu. Ona duyduğu sevgiyle yüreği yumuşadı. Normalde bu kadar sinirli bir insan değildi. Bugüne kadar canını sıkacak bir şey, kafasını kurcalayacak bir derdi olmamıştı ki hiç. Ama bu gece duyduklarından sonra her şey değişeceğe benziyordu.

Evin kapısına vardığı anda aklına Dilara'nın söyledikleri geldi. Öfkesi tekrar alevlendi. Girişte kendisini karşılayan güvenliğin kapısını açmasını beklemeden anahtarları üzerinde bıraktığı arabadan çıktı. Yalının merdivenlerine yürüdü. Cemal arabayı nasıl olsa park ederdi. Merdivenleri yarıladığında kapı açıldı. İçeriden çıkan hizmetli kadın onu güler yüzle karşıladı.

"Hoş geldiniz Alize Hanım," diyen kadının yüzüne bile bakmadan hışımla içeri girdi. Soğuk bir sesle "Babam nerede?" diye sordu. Kadın kızın bu hallerine alışkın bir edayla "Salonda efendim," diyerek kenara çekildi. Alize teşekkür bile etmeden salona yürüdü. Yanlarında çalışanlara teşekkür etmek gibi bir âdeti hiç yoktu. Hayatını kolaylaştıran bu insan kalabalığına niye teşekkür edecekti ki? Sonuçta verdikleri hizmetin parasını alıyorlardı.

Geniş camlarla çevrili boğaz manzaralı geniş salona girdiğinde camın önünde ayakta duran babasını gördü. Pahalı takım elbisesi içinde ne kadar da yakışıklıydı. Elindeki viski bardağıyla önünde uzanan karanlık sulara dalmıştı. "Baba," diye seslendiğinde adam onu duymamış gibi bir süre daha dışarıyı seyretti. Sonra ağır hareketlerle arkasını döndü ve kızına baktı. Şakakları kırlaşmış saçları, laciverte yakın mavi gözleri ona ayrı bir hava katıyordu. Uzun boyluydu. Yapılı vücudu ve kemikli yüz hatlarıyla başarılı bir iş adamından çok bir film yıldızına benziyordu.

Kızını ilk defa bu kadar sinirli gören adam gülümseyerek "Söyle prensesim," dedi. Alize babasının kendisine böyle seslenmesini çok severdi. Ama bu gece ona kızgındı. Yumuşak bir gülüşle kendisini seyreden adama doğru ilerledi. Karşısına geldiğinde onun gözlerinin içine bakarak "Duyduklarım doğru mu?" dedi sabırsızca.

Nurettin Bey elindeki kadehi yavaşça dudaklarına götürdü. Acele etmeden bir yudum alarak kızına baktı. Yüzündeki gülümseme silinmişti.

"Ne duyduğuna bağlı."

Alize o anda avazı çıktığı kadar bağırmak istediği halde sakin olmaya karar verdi. Babasına bağırmak çözüm değildi ve sonunda hep haksız çıkıyordu. Üstelik duyduklarının doğruluğundan hâlâ emin değildi. Durup dururken babasının kalbini kırmak istemiyordu.

"Evleniyormuşsun..." dedi soru dolu bir ses tonuyla.

Pencerenin önündeki yakışıklı adam karşısında dikilen ve annesinin gençliğinin kusursuz bir kopyası olan kızına sevgiyle baktı. Hayatında sevdiği tek kadından kendisine kalan en güzel hediyeydi Alize. Erkenden baba olduğuna bir kez daha sevindi. Daha kırk beş yaşında olmasına rağmen üniversite çağında bir kızı vardı. Yan

yana geldiklerinde baba kız değil abi kardeş gibi görünüyorlardı. Bir süre sessizce durup kendisinden yanıt bekleyen kızını öylece seyretti. Sonra aniden "Evet evleniyorum" deyiverdi. Alize dehşet içerisinde babasına baktı.

"Benim neden haberim yok?" diyebildi sadece.

"Evlenmek için senden izin almam gerektiğini bilmiyordum," dedi Nurettin Hıfzızade alaycı bir tonda.

Alize'nin sabrı taşmak üzereydi. Duyduklarının yalan olmasını umarak eve koşmuştu. Babasının söylediklerini inkâr etmesini beklerken o bunu hem doğrulayıp hem de kendisiyle dalga geçiyordu. Demek gerçekten evleniyordu. Alize ateş saçan gözleriyle babasına baktı.

"Kiminle?" dedi sakin olmaya çalışarak. Şu anda ortamı germenin kimseye faydası yoktu.

Nurettin Bey elindeki bardağı yanındaki sehpaya koydu. Kızına doğru bir adım attı. Omuzlarını sevgiyle tutarak "Alize kibar olmayı ne zaman öğreneceksin bilmiyorum," diyerek gülümsedi.

"Kibar olmaya hiç niyetim yok," dedi Alize büyük bir öfkeyle. Şu anda istediği tek şey hayattaki en kıymetli varlığının kiminle evlendiğini öğrenmekti.

"Kibar insanlar daha çok sevilir kızım," dedi Nurettin Bey gülümseyerek.

"Bu kadar param olduğu için beni zaten seviyorlar."

"Para geçicidir. Kalıcı olan insanlıktır. Bunu sakın unutma."

"Baba lafı değiştirmeye kalkma. İkimiz de meselenin bu olmadığını çok iyi biliyoruz. Bana kiminle evleneceğini söyle. Hemen şimdi öğrenmek istiyorum."

Nurettin Bey kızının omuzlarını bırakarak koltuğa oturdu. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordu. Bu da bir şeydi tabii. Alize sonunda bir şeye tepki vermeyi başarmıştı. Bir baba olarak onun vurdumduymaz halleri,

insanları küçük gören davranışları ve şımarıklığı son yıllarda iyice canını sıkmaya başlamıştı.

Kızı küçükken gözüne hoş görünen şeyler, büyüdükçe Nurettin Bey'in gözüne batmaya başlamıştı. Birkaç kere onu bu davranışları hakkında uyaran konuşmalar yapsa da Alize'de bir değişiklik olmamıştı. Nurettin Bey kızının bu hale gelmesinin en büyük sorumlusunun kendisi olduğunu biliyordu. Nermin sağ olsaydı küçük prenseslerini bu hale getirdiği için onu asla affetmezdi. O kibar ve akıllı bir kadındı. Alize'yi şımartmadan, doğru bir şekilde yetiştirmeyi mutlaka kendisinden daha iyi becerirdi. Nurettin Bey bu konuda sınıfta kalmıştı. Ona annesizliğini hissettirmemek için yaptığı her şey zaman içerisinde Alize'yi çekilmez ve şımarık bir kız haline getirmişti. Kızı hiçbir şeyi önemsemeyen, insanları kullanan, hayatta her şeyin paradan ibaret olduğunu sanan birine dönüşmüştü. Nurettin Bey bu durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Aldığı onca özel eğitim, gittiği okullar, içinde bulunduğu çevreler onu istediği gibi kibar ve mütevazı bir kız çocuğuna dönüştürememişti. Alize bildiğini okuyordu. Hayatı tanımıyordu ama ona dair her şeyi bildiğini zannediyordu. Kızının yaşadığı başıboş hayat ve günlük yaşantısındaki boşvermişliği Nurettin Bey'i üzüyordu. Adlarının bir skandala karışmaması için Alize'nin sürekli olarak arkasını toplamak gerekiyordu. Canı sıkılan Nurettin Bey bir an düşüncelerinden sıyrıldı ve sabırsızlıkla kendisini izleyen kızını gördü. Beklediği yanıtı ona vermenin zamanı gelmişti.

"Sinem'le evleniyorum," dedi.

Alize olduğu yerde kalakaldı. Doğru duyduğuna emindi. Babası Sinem demişti. Başka bir Sinem'den bahsediyor olmalıydı. Babası bunu ona yapmazdı. Kendini haklı çıkarmak için panik içerisinde babasına yaklaştı.

"Hangi Sinem?" diye sordu.

"Benim tanıdığım bir tane Sinem var," dedi Nurettin Bey gözlerini kızından çekmeden.

Alize o an yıkıldığını hissetti. Demek duydukları doğruydu. Yine de işin içinde bir yanlışlık olduğundan emindi. Son bir umutla babasına yaklaşarak "Yandaki yalıda oturan Sinem mi?" diye sordu.

"Evet."

"Çocukluğumdan beri beni kıskanan ve benim olan her şeye göz diken Sinem yani..."

"Bunu bilmiyordum," dedi babası omzunu silkerek.

"Nasıl bilmezsin sana ondan ne kadar nefret ettiğimi kaç kere anlattım. Sürekli ablalık taslayıp, çocukken bana annemmiş gibi davranmasından rahatsız olduğumu söyledim. Şimdi annem mi olacak yani?"

"Anne demek biraz tuhaf olabilir tabii. Ne de olsa senden sadece sekiz yaş büyük."

Alize babasının böyle bir konuyu ne kadar sakin bir ses tonuyla konuştuğunu ve onun öfkesini umursamadığını anladı. Bir anda yerinden fırlayarak bağırmaya başladı.

"İstemiyorum! O kızla evlenmeyeceksin. Hayatım boyunca nefret ettiğim bir insanla evlenemezsin."

"Oysa Sinem seni çocukluğundan beri çok sever."

"O zamandan belliymiş planı."

"Alize biraz sakin ol."

"Babam bu kadar nefret ettiğim biriyle evlenirken nasıl sakin kalabilirim? Hem sen nasıl evlenirsin? Bana söz vermiştin. Asla evlenmeyecektin!"

"Sözümü de tuttum. Sen büyüyene kadar evlenmedim. Ama artık kocaman kız oldun. Gelecek yıl üniversiteden mezun oluyorsun. Yakında sen de evlenecek ve kendi yuvanı kuracaksın. Benim de mutlu olmaya hakkım yok mu

sence?" diyerek ayağa kalktı Nurettin Bey. Kızına yaklaşarak ona sarılmak istedi. Alize bir adım geri giderek kollarını babasından kurtardı.

"Sinem'den başkasını bulamadın mı evlenmek için?"

"Planladığım bir şey değildi ama oldu. Onu seviyorum. O da beni seviyor. Ailelerimiz tanışıyor. Birbirimize uygunuz."

"Aranızdaki on altı yaş farkı ne olacak peki?"

"Yaş farkı o kadar önemli değil."

"Nasıl önemli değil baba? Sen yaşlısın!" diye bağırdı Alize dehşetle.

Alize'nin aklı hiç almıyordu. Bu akıllı, mantıklı adam nasıl böyle bir şey yapmıştı? Kendinden bu kadar genç bir kadınla neden evleniyordu? Kızdığı için yaşlı olduğunu söylemişti ama öyle olmadığının farkındaydı. Arkadaşlarının babalarından çok daha gençti. Genç kadınların babasına hayran bakışlarının farkındaydı Alize.

"Saçmalama. Daha kırk beş yaşındayım ben. Yaşlı falan değilim."

Alize'nin geri adım atmaya niyeti yoktu. Babasının damarına basmaya kararlıydı.

"Madem evlenmeye karar verdin neden annesini değil de Sinem'i seçtin? Annesinin yaşı sana daha yakın."

"Yani Sinem'in annen olmasındansa ablan olmasını yeğliyorsun öyle mi?" dedi Nurettin Bey sinirle gülerek.

"İkisini de istemiyorum," diye bağırdı Alize. "O kızın seni benden çalmasına dayanamam."

"Prensesim," diyerek kızına doğru bir adım attı Nurettin Bey. Söyledikleri ona dokunmuştu.

"Beni hiç kimse çalmıyor. Sen her zaman benim prensesimsin."

"Evlenmeni istemiyorum baba," diyerek babasına sarıldı Alize.

"Böyle bir şey mümkün değil kızım. Her şey ayarlandı. On gün sonra nikâhımız var."

"On gün mü?"diye bağırdı Alize babasından uzaklaşarak.

"Alize senin gibi iyi eğitim almış bir kıza hiç yakışmıyor bu tavırlar."

"On gün!" diye bağırdı tekrar Alize. Babasının ne söylediği artık umurunda değildi.

"On gün sonra evleniyorsun. Hem de şu dünyada en nefret ettiğim kızla. Ben bunu yeni duyuyorum. Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Yakında söyleyecektim. Sinem böyle bir tepki vereceğini söylemişti. O yüzden biraz beklemek istedim."

"O sülük beni iyi tanıyormuş."

Nurettin'in kaşları çatıldı. Artık sinirlenmeye başladığı yüzünden belli oluyordu. Alize umursamadı.

"Evleneceğim kadın hakkında böyle konuşmanı yasaklıyorum," dedi Nurettin sertçe.

"Evlenmek için senden izin alacak değilim. Koskoca kız oldun. Ne istediğini bilecek yaştasın. Serseri gibi yaşamaktan vazgeçip sen de ailemize yakışan biri ile evlensen hiç fena olmaz."

"Daha eve gelmeden seni zehirlemiş yılan."

"Alize!" diye bağırdı Nurettin.

Alize şaşkınlıkla babasına baktı. Babası ilk defa onunla bu kadar yüksek sesle konuşuyordu. Demek bundan sonra böyle davranacaktı kendisine. Daha evlenmeden bu kadar değiştiyse evlendiğinde belki de öz kızını bu evde istemeyecekti.

"Bana bağırdın! Daha evlenmeden beni bir kenara attın baba!"

"Alize seni çok seviyorum. Seni kenara attığım falan yok. Ama artık ailemize yakışır bir kız olman gerekiyor.

Sana öğretilenleri hayata geçirmelisin. Kibar, mantıklı, alçakgönüllü bir kız olmalısın. Belki de kendine uygun birini sen de bulabilirsin o zaman."

"Kendin evlendiğin yetmiyormuş gibi beni de evlendirmeye niye taktığını bilmiyorum. Ama ben senin gibi yaşlı değilim. Evlenmeye meraklı hiç değilim. Daha yirmi bir yaşındayım. Seni duyan da evde kaldığımı zannedecek."

"Bu gidişle öyle olacak. Haline bir bak. Kendini dünyanın merkezi sanıyor, başıboş bir hayat yaşıyorsun. Kabasın, insanları hor görüyorsun. Bu gidişle kendine ancak bir serseri bulabilirsin evlenmek için. Böyle birini damat olarak kabul etmem bilmiş ol. Artık bana ve ailemize yakışır bir evlat olmanın zamanı geldi. Üstelik doğacak kardeşlerine iyi bir örnek olmalısın."

"Doğacak kardeş mi?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Alize.

"Yoksa o... o hamile mi?"

"Tabii ki değil. Böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünürsün? Ben evlendikten sonrasını söylüyorum."

"Bir de kardeşlerim olacak öyle mi?" diye sordu Alize duyduklarına inanamayarak.

"Evet. Ne var bunda? Ben sağlıklı bir adamım. Sinem de genç bir kadın. Ama Sinem sana da annelik yapacak. Bunu konuştuk. Seni eğitecek ve nasıl bir genç hanım olman gerektiği konusunda sana gerekli dersleri verecek."

"Sinem mi?"

"Evet."

"O yılan mı bana ders verecek? Benden kibar olması, elinden her iş gelmesi o yılanı senin gözünde hanımefendi mi yapıyor?"

"Yeter artık!" diye bağırdı Nurettin. Artık sabrı taşmıştı. Sinirle kızına doğru yürüdü. "Sakın bir daha evle-

neceğim kadın hakkında böyle konuşayım deme. Sinem bu evin hanımı olacak. Sen de akıllı ve mantıklı bir kız nasıl davranıyorsa öyle davranacaksın."

Alize sinirle babasına baktı. Artık onu tanıyamıyordu. Genç kızların peşinde koşan sonradan görme zengin zamparalara benziyordu. Nasıl anlamamıştı gözünün önünde dönen dolapları? O yılanın son zamanlarda bu eve niye bu kadar sık geldiğini ve kendisine neden bu kadar iyi davrandığını şimdi anlıyordu. Yıllarca her şeyine göz dikmiş şimdi de hayattaki en değerli varlığı olan babasına göz dikmişti. Ama Alize her şeyi bu kadar kolay kabul etmeyecekti. Bu evliliğe engel olacaktı. "Merak etme baba seni kırmayacağım. Çok yakında mürüvvetimi göreceksin. Ama yeni damadınla tanıştığın gün herkese rezil olmaya hazır ol," dedi Alize içinden. Aklına gelenler onu bir anda sakinleştirdi.

"Biliyor musun baba sen haklısın," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Nurettin kızındaki bu ani değişim karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Hangi konuda?"

"Evlenmem konusunda."

"Öyleyim tabii. Sen de benim gibi kendine ve ailemize yakışır birini bulmalısın."

"Öyle yapacağımdan emin olabilirsin. Ama şunu bil ki benden önce evlenemeyeceksin. Bu eve gelinden önce bir damat girecek," diyerek babasının şaşkın yüzüne son kez baktı Alize. Hırsla salondan çıkıp odasına çıktı. Biraz sakinleşerek düşünmesi ve sağlam bir plan yapması gerekiyordu.

Olanlara hâlâ inanamıyordu. Sinem denen sürtük babasını kandırmış ve onu evlenmeye ikna etmişti demek. O kızdan gerçekten nefret ediyordu. Bir nedeni yoktu. Yıllardır böyleydi bu. Zaten artık nefret etmesi için bir

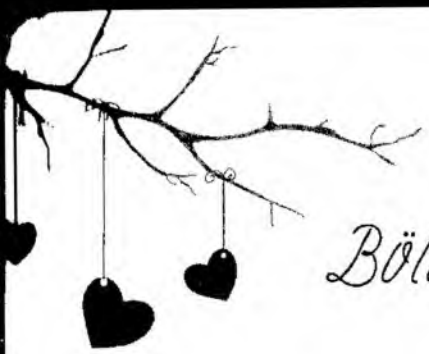
nedeni de olmuştu. Kız Alize'nin biricik babasını elinden almaya çalışıyordu.

"Demek ondan analı kızlı bu kadar çok geliyorlardı eve son zamanlarda," diye düşündü Alize. Bu kızdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Yan yalıda oturduğu yetmiyormuş gibi Alize'nin okulunda da asistandı ve derslerinden birine giriyordu Sinem.

Ne yapıp edip bu evliliğe engel olmalıydı. "Bunun için ruhumu şeytana bile satarım," dedi kendi kendine. Yeter ki babası o yılanla evlenmesindi.

Hem bu kız babasıyla niye evleniyordu ki? Para desen o da zengin bir ailenin kızıydı. İstanbul'un seçkin ailelerinden birinin çocuğuydu. Babasını erken yaşta kaybetmişti. Annesiyle boğaza nazır muhteşem bir yalıda oturuyordu. Babasıyla parası için evleniyor olamazdı. Üstelik babası ondan tam on altı yaş büyüktü. Bir plan yaparak bu evliliğe engel olmak için aklındaki soruları kovaladı Alize. Şu anda bu evliliği bitirmek için aklına gelen tek şey fakir, görgüsüz, kaba saba biriyle evlenerek babasını rezil etmekti.

"Böyle insanlar nerede bulunur acaba?" diye düşündü. Hiçbir fikri yoktu. Alize'nin gittiği kafelerdeki garsonlar bile üniversite mezunuydu. Hepsi çok kibar ve eğitimliydi. Babasını rezil etmeleri zordu. Evlenmek için daha aşağılardan, nasıl biri olduğunu öğrendiğinde babasının küplere bineceği birini bulmalıydı Alize. İyi de böyle adamlar nerede yaşıyor, ne işler yapıyorlardı? Alize böyle birini nasıl bulacağını düşünerek iç geçirdi.

Bölüm 2

Ertesi sabah kendisini bile şaşırtarak erkenden kalktı. Okul olmadığı zamanlar neredeyse akşama kadar yatakta oyalanmayı severdi. Ama bugün çok önemli bir işi vardı. Kendisine evlenecek bir adam bulacaktı.

Dolabının önüne geçerek üzerine bir kot pantolonla tişört geçiriverdi. Aynaya baktığında kendini beğenmesine rağmen daha iddialı bir şeyler giymeye karar verdi. Koca bulurken biraz seksi giyinmesi kesinlikle işe yarardı. Dolabını açıp tekrar göz gezdirdi. Bir hafta önce aldığı Oscar De La Renta marka elbiseyi görür görmez onu giymeye karar verdi. Kırmızı karanfil desenleriyle süslü kısa kollu beyaz elbise minicik boyuyla tam istediği etkiyi yaratıyordu. Elbisenin altına Alexander McQueen marka düz beyaz ayakkabılarını giydi. Cüzdan ve telefonunu koyduğu Hermes çantayı alıp aynaya son bir kez baktığında üzerindekilerin görkemi ve kendi güzelliğiyle gözleri kamaştı. Üzerinde bir servet taşıyordu. Ayrıca bu haliyle her erkeğin başını rahatça döndürebilirdi. Uçları sarıya dönen kumral dalgalı saçlarını savurarak hafif bir makyaj yaptı. Artık hazırdı. Babasını rezil edecek bir koca satın alabilirdi. Sadece birkaç hafta yanında duracak bir adam bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Parasını verdikten sonra herkesi satın alabilirdi.

Aynada görüntüsünü son bir kez beğeniyle süzdü. Aşağıya inerek kimseye bir şey söylemeden bahçeye çıktı ve arabasına doğru yürüdü. Daha birkaç ay önce alınan arabasına bindiğinde gülümsedi. Bu arabayı görmek bile onu mutlu ediyordu.

Arabasıyla bir süre amaçsızca dolaştı. Trafik adım adım ilerliyordu. Alize sıkıntıyla babasını ve Sinem'i düşündü. Babasının o cadıyla evleneceğine hâlâ inanamıyordu. Derin düşüncelerden kendini kurtardığında Maslak civarına geldiğini fark etti. Buralara kadar gelmişken Kanyon'a girip alışveriş yapmalıydı. Bu kesinlikle sinirlerine iyi gelecekti. Levent istikametine döndüğünde arabasından tuhaf bir ses geldi. Alize önce bunu önemsemedi. Ne de olsa hiçbir Porsche bozulmazdı. Ancak araba birkaç kilometre sonra tekleyerek durdu. Alize şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ne yapacağını bilmeden kontak anahtarını kapatıp açtı. Arabadan hiç ses gelmedi.

" Bir Porsche nasıl yolda kalabilir?" dedi sinirle. Sağa sola baktı. Bir daha açıp kapattı kontak anahtarını. Nafile. Arabada tık yoktu. Dörtlülerini yakarak ne yapacağını düşünmeye başladı. Orta şeritte kalmış bir Porsche gören diğer arabalardaki garibanların merakı yüzünden aşağıya da inemiyordu. Arabası gerçekten bozulmuştu. Babasına kızgın olduğu için şoförleri Cemal'i aradı. O bir çaresini bulurdu.

Telefon ilk çalışta açılır açılmaz, "Cemal ben yolda kaldım," diyerek selamsız sabahsız bağırdı telefonun diğer ucundaki adama.

Cemal yıllardır yanında çalıştığı Nurettin Bey'i babası gibi severdi. Ama onun şımarık kızından zerre kadar hazzetmiyordu. Alize kibirliydi, ukalaydı ve sürekli etrafına emirler yağdırırdı. Nurettin Bey kızına doğum günü hediyesi olarak bir araba alınca Cemal onun şo-

görlüğünü yapmaktan kurtulup rahat bir nefes almıştı.

"Ne yapmamı istiyorsunuz Alize Hanım?" dedi bıkkınlıkla.

"Ben nerden bileyim ne yapacağını. Levent'teyim. Yolun ortasında kaldım. Buraya gelmen gerek. Hem bu araba daha yeni alınmadı mı? Nasıl yolda kalabiliyor böyle?"

"Bilmiyorum Alize Hanım ama yanınıza gelemem. Babanız Sinem Hanım'ı almamı istedi. Şirkette öğle yemeği yiyeceklermiş. Onu almaya yalıya gidiyorum."

Alize duydukları karşısında daha da sinirlendi. Babası daha evlenmeden kendisini ikinci plana atmıştı demek. Sinirle hiçbir suçu olmadığını bile bile telefondaki adama patladı.

"Ne demek gelemem? Ne yapacağım ben?"

"Levent'te şirketin arabalarını gönderdiğimiz bir tamirci var. Size onu yönlendireyim isterseniz."

"Ne anlar gariban bir tamirci Porsche'den? Servise gitmesi gerekiyor bu arabanın."

"Anlarlar niye anlamasınlar? Hem servise gitmeden önce oradan çekilmesi gerekiyor arabanızın."

"Arabama öyle insanların dokunmasını istemiyorum."

"O zaman yol yardımı arayın" dedi Cemal ve telefon kapandı. Alize öfkeden köpürdü. Bir çalışan nasıl yüzüne telefon kapatırdı ki? En kısa zamanda onu babasına şikayet edip kovdurtacaktı. Ne yapacağını düşünürken telefonu çaldı. Arayan Cemal'di.

Telefonu açar açmaz "Kusura bakmayın Alize Hanım telefon kapandı," diye özür dileyen adama hiçbir şey demedi.

"Tamam, ara o bahsettiğin adamı. Orta şeritte bekliyorum" diyerek arabanın tam yerini söyledi Alize Cemal'e.

"Tamam, Alize Hanım. Şimdi telefon ediyorum."

Alize telefonu sinirle yan koltuğa attı. Sinem bir gecede kendisinden daha önemli hale gelmişti demek. Elini direksiyona vurarak "Eh baba senden bunun öcünü almaz mıyım ben? Seni tüm Türkiye'ye rezil etmez miyim?" diye söylendi. Radyoyu açıp telefonuna bakarak kendisini oyalamaya, korna çalan insanları duymazdan gelmeye çalıştı.

Yarım saat sonra arabanın önünde neredeyse kendiyle yaşıt bir kamyonet durduğunda önce inanmak istemedi ama içinden bir adamın inip kendisine doğru yürümeye başladığını gördüğünde gelenin Cemal'in söylediği adam olduğunu anladı.Kendisine yaklaşan adam tam bir öküzdü. Üzerinde bir atlet vardı ve yüzü gözü kir, motor yağı içindeydi. Alize adamın arabasına dokunacak olmasından son derece rahatsız oldu. Camını açarak kafasını biraz dışarı çıkardı ve ona "Arabama dokunma!" diye bağırdı.

Adam hiçbir şey demeden gözündeki güneş gözlüklerini yukarı kaldırıp kafasının üzerine yerleştirdi. Açık pencereye iyice yaklaştı. Kızın kocaman güneş gözlüklerinden gözlerini göremiyordu. Ama yüzünün şeklinden kendisinden iğrendiği belliydi. Hâlbuki kızlar kendisine pek öyle bakmazlardı. Cama iyice yaklaşıp tepkisizce kıza bakmayı sürdürdü. Bir süre sadece kızın kırmızı ruj sürülmüş dolgun dudaklarına odaklandı.

Alize ise arabanın açık penceresinden neredeyse kafasını içine sokacak kadar yaklaşmış adama şaşkınlıkla bakıyordu. Bu adam hiç de tamirci gibi değildi. Daha çok motosiklet kullanan yakışıklı züppelere benziyordu. Kirli atletinin içinde bile kendisini gösteren kasları dikkat çekiciydi. Dağınık siyah saçları, hafif sakallı kemikli bir yüzü ve bu yüze çok yakışan kemerli burnuyla değme

manken taş çıkartacak kadar yakışıklıydı. En güzel yeri ise kesinlikle mavi gözleriydi.

Adam bir süre daha kızı seyretti. Sonra cama iyice yaklaşarak eğildi.

"Sen Azize misin?" sorusunu duyan Alize adamın ne kadar hödük olduğunu anlamış oldu.

"Alize!" dedi sinirle.

"Ben ne dedim?"

"Azize dedin."

"Ne fark eder? Arabası bozulan kız mısın değil misin?" dedi adam sabırsızlıkla.

Adının yanlış söylenmesi Alize'nin en çok sinirlendiği şeydi. Adama öfkeyle baktı. Bu adam su katılmamış bir öküzdü.

"Adım A-li-ze," dedi heceleyerek.

"Tamam, neyse ne, uzatma fazla. Kaportayı aç da bakalım nesi varmış bu bebeğin?"

"Burada mı bakacaksın?"

"Evet."

"Yolun ortasında?"

"Bir bakayım nesi olduğuna. Ona göre çekeceğim."

"Ne demek çekeceğim? Bir çekici yok mu? Öndeki hurdayla mı çekeceksin yoksa?"

Arabanın önüne ilerleyen adam Alize'nin söylediklerini duyar duymaz aniden geri döndü ve pencereye uzandı. O kadar yakına gelmişti ki Alize ondan gelen yağ kokusunu alabiliyordu. Üstelik çok da sinirlenmişti.

"Bir arabama hurda diyemezsin. İki senin bu pahalı arabana beş basar benim o beğenmediğin arabam. Şimdi ağzını çalıştıracağına ellerini çalıştır. Kaputu aç. Kaputun ne olduğunu ve nasıl açılacağını biliyorsundur umarım," dedi bir çırpıda.

"Tabii ki biliyorum," dedi Alize hayretle.

"İyi. Onu bilmek bile senin için büyük başarı."

"Benimle böyle konuşamazsın. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Bilmek zorunda mıyım?" dedi adam arabanın kapısını açarak. Başını arabanın içine sokarak Alize'nin üzerine eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Alize kendini geri çekerek.

"Kaputu açıyorum. Seni beklersem yandık. Sayende trafik felç oldu," diyerek eğildi ve kaputu açan kolu çekti. Sonra da kapıyı kapatarak arabanın önüne doğru yürüdü.

Alize dehşet içinde adamın elini değdiği yerlere baktı. Torpido gözünde duran ıslak mendili alarak silmeye başladı. İçinden bildiği bütün küfürleri sıralıyordu. Şimdiye kadar hiç tamirci tanımamıştı ve onların bu kadar pis olabileceklerini de düşünmemişti. Yüzünü buruşturarak adamın değdiği her yeri sildi. Bir dakika sonra adam kaputu kapatıp cama yanaştı.

"Dükkâna götürmem lazım. Burada yapamam."

"Araba gitmiyor farkındaysan."

"Biliyorum. O yüzden çekici çağırdım."

Onlar konuşurken trafikteki arabaları yararak bir çekici geldi. Arabanın yanına gelen adam hayranlıkla kıza ve arabaya baktı. Sonra gözlerini arabanın yanında dikilen adama çevirdi.

"Nereye götüreceğim Serkan Usta?"

"Dükkâna."

"Vay canına dükkân bir Porsche görecek ha! Sonunda fotoğraflarına değil de gerçeğine bakacağız."

"Evet," dedi gülerek adının Serkan olduğunu öğrendiği öküz. Sonra da arabanın kaportasının üstüne tükürerek arka cebinden çıkardığı bezle silmeye başladı.

"Bu bebeğe nazik davran ömründe bir daha böyle bir araba çekemezsin," diyerek gülümsedi.

Adamın yaptığı hareket karşısında Alize'nin dili tutuldu. Adam resmen arabasına tükürmüştü. Arabayı kesinlikle dezenfekte ettirmesi gerekiyordu.

Serkan silme işlemini bitirdiğinde kıza doğru baktı. Kızın gözlerini kocaman açmış dehşet içinde kendisine baktığını fark etti. Niye bu kadar şaşırmıştı ki? Bu zengin kızlarının da neye şaşıracağı hiç belli olmuyordu.

"Azize Hanım arabadan inin de çekicinin üstüne bindireyim."

"Alize," dedi sinirle kız.

"Neyse ne?" dedi adam omuz silkerek.

Adam arabanın kapısını açıp kızın çıkmasını bekliyordu. Alize bir süre tereddüt etti. Başka çaresi olmadığını fark ettiğinde yan koltukta duran çantasını ve telefonunu alarak arabadan çıktı.

Serkan arabadan çıkıp kamyonetine doğru yürüyen kıza şöyle bir baktı. Çekici ve adamlarının da kızın mini elbisenin sardığı vücuduna baktığını anlayınca sinirlendi.

"Arabaya bin!"

Alize kendisini tepeden tırnağa süzen bu öküzün bir de kendisiyle emir tonunda konuşmasına sinir oldu. Ona haddini bildirmeden arabaya binmeyecekti.

"Araba dediğin öndeki külüstür mü?"

"Bunu konuştuk Azize Hanım. Arabama laf söyletmem."

Kız adının bir kere daha yanlış söylenmesine iyice sinirlendi. Sesini çıkarmadan öndeki kamyonete doğru yürürken söylenmeye başladı.

"Allah'ın belası pislik! Kendi gibi arabası da pislik içindedir. Bir de o arabaya oturmamı istiyor. Eve gidince üzerimdeki tüm giysileri atmak zorunda kalacağım.

Keşke ilk giydiğim kotu hiç çıkarmasaydım," diye söylenerek öndeki kamyonetin kapısını açtı ve sinirle oturup kapıyı kapattı.

Oturur oturmaz arabanın adamdan daha temiz olduğunu fark etti. İçerisi pırıl pırıldı. Arkasını dönerek kendi arabasını çekicinin üstüne yerleştiren adama bir daha baktı. Evden çıkarken aklında dolanan fikri onu seyrederken tekrar aklına geldi. Adam öküzün önde gideni gibiydi. Ne bir kadınla konuşmasını biliyordu ne de kime nasıl davranacağını. Kabaydı, cahildi ve büyük ihtimalle herhangi bir okulun önünden bile geçmemişti. Babasının bir damat adayında kabul etmeyeceği her şeye sahipti. Tek sorun ona durumu nasıl açıklayacağıydı. Ama Alize her zamanki gibi bu sorunu da parayla çözebileceğine emindi.

Adam on dakika sonra külüstüre bindi. Yerine oturur oturmaz radyoyu açtı. Arabanın içine yayılan müziği duyduğu anda Alize'nin saçları diken diken oldu. Ağzı bir karış açık adama bakakaldı.

"Bu... bu çalan nedir?"

"Seymen FM. Hiç duymadın mı?"

"Hayır."

"Şimdi duydun işte. İstanbul trafiğinde dinlenebilecek bundan daha iyi bir radyo kanalı yok. İnsanda dert, yorgunluk, sinir bırakmıyor. Tavsiye ederim. Sana da iyi gelir."

"Neden iyi gelecekmiş?"

"Kaşlarını daha az çatarsın belki. Alnın kırışmış"

Alize karşısında sırıtan hödüğe cevap vermek yerine kafasını cama çevirdi. Planlarını bir kez daha gözden geçirmesi gerekecekti. Bu adama kendi bile tahammül edemiyordu. Babasına evleneceği adam diye tanıştırdığı anda onun kalp krizi geçireceğine emindi. Bu adam bela-

onu ayaklı haliydi. Gerçi babası Sinem denen cadıyla evlenme kararından sonra her şeyi hak ediyordu ama Alize bu kadarını ona yapamazdı.

Bir an aklına Cemal'le yaptığı konuşma, babasının onu Sinem'i almaya göndermesi geldi. Kendisi bu öküzle uğraşırken Sinem Hanım'ı almaya özel araba gidiyordu. Bunu düşününce yine sinirlendi. Radyoda çalan garip müziğe parmaklarıyla tempo tutan adama çaktırmadan bir kere daha baktı. Dikkat çekici görüntüsü, gür kirpiklerinin arkasındaki mavi gözleri ve kaslı vücuduyla kadınlar için tehlikeli erkekler sınıfına giriyordu.

Adam onun baktığını fark etmiş gibi kıza döndüğünde Alize başını hemen çeviremedi.

"Ne o beni mi inceliyorsun?" dedi adam dalga geçer gibi.

Alize kızardı. Cevap vermeden kafasını aceleyle çevirdi. Adam gülerek kendine bakarken "Ukala pislik," diye geçirdi içinden. Ama adamın cama yansıyan görüntüsünden gözlerini alamadı. Tamam, bu adam tam bir öküzdü ama hakkını vermek gerek çok da yakışıklıydı. Bunu insana çevirebilir miydi acaba?

Araba bir süre sonra tamirhanelerin olduğu izbe bir sokakta durdu. Hemen arkalarından sokağa giren çekici önünde durdukları dükkâna yanaştı. Alize hemen kamyonetten indi. Radyoda çalan berbat şeylere daha fazla tahammül edemeyecekti. Kulaklarındaki isyanı bastırmak için saatlerce klasik müzik dinlemesi gerekecekti. Çekicinin üzerinde duran kırmızı arabası akşam güneşi altında alev alev parlıyordu. Bu sokağın hiç görmediği son model arabayla yanındaki mini elbiseli afeti gören adamlar tamirhanelerin önüne çıkarak onları izlemeye başlamıştı. Alize bakışlardan rahatsız oldu. Çekinerek dükkânın kapısına yanaştı.

Bu sırada çekiciden inen iki adamdan biri yanına yaklaşarak ona gülümsedi. Biri bu adama gülmeyi kesinlikle yasaklamalıydı. Diğer adam Serkan'ın yanına gidip dostane bir şekilde omuzuna vurarak "Serkan Usta bakıyorum sonunda hayallerine kavuşmuşsun," dedi. Alize şaşkınlıkla adama baktı. Ne hayalinden bahsediyordu bu adam?

"Evet, öyle oldu arkadaşlar," dedi Serkan keyifli bir şekilde. Bir hamlede çekicinin üzerine çıkarak kırmızı arabanın kaportasını okşadı. Alize bu sahne karşısında kendilerini çevreleyen erkek kalabalığından biraz daha uzaklaştı.

"Yanında bonus da vermişler Serkan Usta," dedi kalabalıktan biri Alize'yi göstererek. Serkan gürültülü kahkahalar atan adamlara katıldı. Gülerken gözleri kendisine dik dik bakan kızın gözleriyle buluştu. "Her gülün bir dikeni var maalesef," diyerek arabaya bindi. Dükkâna sokmak için arabayı çalıştırmadan camı açıp kalabalığa doğru "Çeksenize lan bir fotoğraf arabanın içindeyken" diye bağırdı.

"Ne de yakıştın oraya Serkan Usta," diye bağıran biri herkesin gülmesine neden oldu.

"Ahhhh ahhh paranın gözü kör olsun," dedi bir başka adam. Çekiciye yanaşarak özlemle arabaya baktı.

"Yıllarca eşek gibi çalışsak yine de böyle bir arabaya sahip olamayız. Yanından bile geçemeyiz. Sahip olanları görünce dertleniyor insan. Gel de içme! Bu gece içer miyiz Serkan Usta?"

"İçmez miyiz Timur Usta? Sen yeter ki iste. Kurarız hemen çilingir sofrasını."

"Ağzından bal damlıyor koçum."

"Eyvallah!"

Alize şaşkınlıkla adamlara bakıyor, konuştukları dili anlamaya çalışıyordu. Bunlar nasıl insanlardı?

Serkan arabayı çekiciden indirirken başlarına daha çok adam toplandı. Alize aralarından sıyrılarak bir köşeye sindi. Şaşkınlıkla kalabalığın arabasını okşamalarını seyretmeye başladı. Adamların kir pas içindeki ellerinin arabanın parlak kaportası üzerinde dolaşmasına daha fazla tahammül edemedi. Gözlerini yumdu.

Yarım saat sonra araba dükkâna girmiş ve kalabalık ortadan kaybolmuştu. Kendisini atölyenin üst katındaki camlı odaya kapatan Alize arabanın sağına soluna bakan Serkan ve adamlarını izliyordu. Bir süre sonra olan bitenden yoruldu ve kendini masanın köşesindeki eskimiş koltuğa bıraktı. Artık nerede oturduğunun önemi yoktu. Nasıl olsa bu giysileri atacaktı. Dünyanın parasını verdiği elbiseye acıyarak baktı. Daha arkadaşlarına bile gösterme fırsatı olamamıştı. Bakışlarını elbisesinden kaldırdığı anda dağınık masanın arkasındaki duvara yapıştırılmış fotoğrafları gördü.

Fotoğraflarda Porsche arabalarının tarihi vardı. Alize adamın arabasına gösterdiği aşırı ilginin nedenini anlamıştı. Yol boyu aklında döndürüp durduğu fikri nasıl hayata geçireceğini artık biliyordu. Bu iş çok kolay olacaktı. Fırsat ayağına gelmişti işte. Sokak sokak evlenecek adam aramasına gerek kalmamıştı. Adamın parmağında yüzük yoktu. Demek ki evli ya da nişanlı değildi. Hem olsa ne olurdu ki. Sadece birkaç hafta kocası rolünü oynayacaktı o kadar. Alize arabasını birkaç kere kullanmasına izin verirse adama her şeyi yaptırabileceğini düşündü.

Serkan etrafında toplanan adamlardan kurtulur kurtulmaz ofisinde oturan arkası dönük kıza baktı. Çok güzeldi ama ukalaydı. Kendisine iğrenir gibi bakmasına da sinir olmuştu. Demir merdivenleri çıkarak sertçe kapıyı açtı ve hışımla ofise girdi. Kız oturduğu yerde sıçradı. Serkan ona bakmadan masasına oturdu ve önündeki ıvır

zıvırı elinin tersiyle kenara itti. Kaşlarını çatmış, bilmiş bir ifadeyle kendisine bakan kızla göz göze gelince daha da sinirlendi. Bir süre gözleri birbirine takılı kaldı. Serkan sessizliği bozmak için aşağıya doğru "Ahmet lan, bize iki çay söyle" diye bağırdığında kız bir kere daha sıçradı.

"Ben çay içmem," dedi Alize inatçı bir ses tonuyla.

"İç iç. Hasan Usta çok güzel çay demler. İstanbul'un başka yerinde böyle güzel çay içemezsin."

Alize sanayi mahallesinin kahvesinden gelecek, binlerce adamın dudaklarının değdiği bardaklardan biriyle verilen o çayı ölse içmezdi. Tek istediği planını hayata geçirip bir an önce buradan gitmekti. Zaten eve gitmeden ilk işi arabasını dezenfekte ettirmek olacaktı. Kendisi de eve adımını atar atmaz bu giysilerden kurtulup kendini banyoya atacaktı. Kimbilir bu eski koltuğun üstünde ne mikroplar vardı. Koltuğun ucunda oturmaktan beli ağrımıştı. Arabasının nesi olduğunu öğrenip bir an önce buradan gitmek istiyordu. Adamın tavırlarını görünce yine kararını değiştirmişti. Bu öküze hiçbir şey teklif etmeyecekti. Ona her dediğini yapacak biri lazımdı. Karşısındaki adam öyle birine benzemiyordu. Üstelik Alize onun yanında kendisini rahatsız hissediyordu.

"Arabanın nesi olduğunu söyler misiniz?" dedi sertçe.

"Hiçbir şeyi yok," dedi adam gözlerini kıza dikip sırıtarak.

Alize'nin gözleri büyüdü. Duruşunu biraz daha dikleştirerek adamın mavi gözlerine baktı.

"Nasıl yok? Yolda kaldı," dedi öfkeyle.

"Basit bir arızaydı. Orada giderdim," diyen adam karşısında sırıtmaya devam ediyordu.

"O zaman neden buraya getirdiniz arabayı?"

"Bir Porsche ilk defa bu kadar yakınıma geldi. Kendisiyle orada vedalaşmak istemedim."

Alize adamın itirafına şaşırmıştı. Adamın zayıf noktası buydu demek. Arabasını kullanarak ona istediğini yaptırabilirdi. Planını tekrar düşünmeye karar verdi. Karşısında oturan bu hödük tamircinin düzgün giysiler içinde, saçı sakalı kesilmiş halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Olabilirdi belki. Ama adam ağzını açtığı anda yine şüpheye düştü. Bu adam umutsuz bir vakaydı.

"Getir oğlum şu çayları. Hanımefendinin damakları şenlensin."

Serkan bardağını dudaklarına götürüp höpürdeterek bir yudum içti. Bu adamın bırak sıradan bir damat adayını normal bir insana dönüşmesi bile imkânsızdı. Ama Alize şansını denemeye karar verdi. Bir an önce planını hayata geçirip babasının evliliğine engel olması gerekiyordu.

Aristokrat Nurettin Hıfzızade damadı olarak karşısında bu hödüğü görünce ne diyecekti bakalım? Alize'nin keyfi bir anda yerine geldi. Sinem ve babasının düğün öncesi yaşadıkları bu şok evlenmelerini engelleyebilirdi. Nurettin Hıfzızade'ye hiçbir görgü kuralını bilmeyen tamirci bir damat! Alize gülümsedi. Artık kararı kesindi. Ne olursa olsun bu adamı planına dahil edecekti. Alize ayağa kalkarak açık kapayı kapattı. Adamın masasına yakın bir sandalyeye oturup onun şaşkın bakışlarına aldırmadan kolunu masaya dayadı.

"Porsche'leri çok seviyorsunuz galiba," dedi duvarda asılı resimleri işaret ederek.

Serkan kızdaki değişikliğe anlam veremedi. Ama kızın kendisine daha insanca davranmasına sevindi. Arkasını dönüp bir süre duvardaki fotoğraflara baktı.

"Belli olmuyor mu? Çocukluğumdan beri hayalini kurduğum araba," dedi gülümseyerek. Bu loş yerde kızın mavi gri gözleri daha da koyulaşmış gibiydi.

Alize derin bir nefes aldı. Şimdi tam sırasıydı. Aklından geçenleri adama anlatmak için bundan daha uygun bir an olamazdı.

"Serkan Bey size bir teklifim var," diyerek masaya daha da yaklaştı. Bu serserinin gözleri her baktığında daha da güzelleşiyordu sanki.

"Yoksa evlenme mi teklif edeceksin?" dedi adam bir kahkaha atarak.

Alize adama sinirle baktı. Bu öküzün esprileri işini daha da zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldı. Sakin olmaya çalışarak "Evet," dedi.

Adam o kadar yüksek sesle kahkaha attı ki Alize masada duran telefonu kafasına geçirmemek için kendini zor tuttu. Sinirli bir sessizlikle onun bitmek bilmeyen kahkahasının dinmesini bekledi.

Serkan kendini tutamadan bir süre daha güldü. Karşısındaki ukala, şımarık ve kendini beğenmiş kızın kesinlikle bir derse ihtiyacı vardı.

"Ne oldu babası çocuğu kabul etmedi mi?" dedi sırıtarak.

"Ne çocuğu?"

"Senin gibi biri bana evlilik teklif ediyorsa işin içinde istenmeyen bir hamilelik vardır kesin."

"Hamile falan değilim. Ben size bir iş teklif ediyorum. Biraz ciddi olup beni dinlerseniz teklifimin ilginizi çekeceğine eminim," dedi Alize karşısındakini ikna etmeye çalışan bir ses tonuyla.

"Kusura bakma ben gerçekten evlenme teklif ediyorsun sandım."

Çayından bir yudum alarak kıza gözlerini dikti.

"Eeee neymiş teklifin? Uzatma da söyle o zaman."

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyen Alize ayağa kalkarak atölyeye bakan camın önüne gitti. Bu,

adamın yüzüne bakarak anlatabileceği bir konu değildi. İzbe atölyenin içerisinde ışıl ışıl parıldayan arabasına baktı. Lafa nereden başlayacağını bilemiyordu. Sonunda kafasını toparlayıp arkasını döndü. Ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Babam yakında evleniyor. Evlendiği kız benim okuldan hocam." Alize bir an sustu. İçinden Sinem'e atıp tutsa da bu hödüğün her şeyi bilmesine gerek yoktu. Onun hakkında kötü şeyler söylememeye karar verdi.

"Kız baban için genç mi demek istiyorsun? Ne istiyorsun anlamadım."

"Evet, kız babama göre oldukça genç."

Serkan arkasına yaslanarak tedirgin şekilde dükkânda dolaşan kıza baktı.

"O kız da senin kadar güzel mi? Eğer öyleyse baban çok şanslı bir adam."

"Güzellikle ilgili bir mesele değil bu. Kız benden sadece sekiz yaş büyük. Bunu kabul edemem" dedi Alize sinirle.

"Ne varmış bunda? Aşk engel tanımaz. Yaş farkı dediğin nedir ki?"

"Durumun iğrençliğini bir ben mi görüyorum?"

"Nesi iğrenç? Gayet normal bir durum, iki yetişkin insan aralarında yaş farkı olsa da birbirine âşık olabilir. Sen aşkı bilmediğin için böyle..."

"Siz âşık mısınız Serkan Bey?" diyerek adamın sözünü kesti Alize.

"Evet. Mahallede bir kız var ona hastayım. Ama onun benimle ilgilendiği yok. Gözü yukarılarda."

Alize adamın âşık olduğunu öğrenince teklifini kabul etmeyeceğinden korktu. Ama kızın gözünün yüksekler-de olmasını kullanabilirdi belki. Konuşmaya buna vurgu yaparak devam etmeye karar verdi.

"Teklifimi ciddi anlamda değerlendirmeniz için bir sebebiniz daha var o zaman."

"Duyalım bakalım teklifini."

Alize derin bir nefes aldı ve adamın gözlerinin içine bakarak "Benim acilen evlenmem gerek," dedi.

"Hani hamile değildin," dedi Serkan tekrar gülerek.

Alize sabrının sonuna gelmişti.

"Anlattıklarımın nesini anlamıyorsun gerçekten bilemiyorum. Hamile falan değilim. Bırak hamile olmayı şimdiye kadar hiç er..." diyerek sustu. Bu karşısındaki öküze hiç erkek arkadaşı olmadığını söyleyecek değildi. Tekrar masaya yakın sandalyeye oturarak konuşmaya başladı.

"Ben babama istemediği bir adamla evlenip ders vermek istiyorum. Bana yaşattığı acıyı hissetmeli."

"Bunu ancak senin gibi şımarık kızlar düşünür. Rahat bırak adamı. Ömrünün son günlerinde bari mutlu olsun."

Alize bu işin sandığı kadar kolay olmadığını görmüştü ve biraz önce adamın onun hakkında söyledikleri canını sıkmıştı. Bu iş olmayacaktı. Her şey gün gibi ortadaydı. Ayağa kalkarak çantasını eline aldı.

"Pekâlâ, söylediklerimi unut. Arabamı alıp gidiyorum," diyerek kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda adamın arkadan gelen sesini duydu.

"Teklifini söylemeyecek misin?"

Yavaşça adama doğru döndü. Dalga geçmediğinden emin olmak için yüzünü inceledi. Nihayet biraz ciddiyet kazanmıştı bakışları.

"Teklifim şu. Seninle sahte bir evlilik yapacağız. Bir süre evli kalacağız ama sen bana hiç bir şekilde dokunmayacaksın. Ben de sana bunun karşılığında para ödeyeceğim. Eğer istersen birkaç kere arabamı kullanmana da izin verebilirim."

"Ne kadar sürecek bu evlilik?"

"En fazla bir ay."

"Bir ayda babana nasıl ders vereceksin hiç anlamadım."

"Evleneceği kişi önemli bir ailenin kızı, hem o hem de babam böyle bir skandalı kaldıramayabilir."

"Yani benim gibi biriyle evlendiğin duyulduğunda babanla o kız evlenmeyebilirler diyorsun."

Adamın ses tonu nedense üzgün çıkmıştı. Bu Alize'nin dikkatinden kaçmadı.

"Evet," dedi fısıltıyla.

"Ya işe yaramazsa?"

"Nasıl yani?"

"Benimle evlensen bile baban ve kız evlenirse ne olacak?"

"O zaman bir ayın dolmasını beklemeden ayrılırız."

Adam bir süre hiç konuşmadı. Uzun uzun masasındaki dağınık kâğıtlara baktı. Sessizlik uzadıkça Alize gerildi. Bu hiç aklına gelmemişti. Adam haklı olabilirdi. Yaptığı bu evlilik bir işe yaramazsa ne olacaktı gerçekten? Babası onu umursamayıp Sinem'le evlenirse ne yapacaktı? Boşu boşuna evlenip boşanmış olacaktı. Bu riski alabilir miydi gerçekten? Aklına gelen kötü düşünceleri hemen kovdu. Babasını da Sinem'in ailesini de tanıyordu. Kızın annesi bu tip şeylere önem veren bir kadındı. Böyle bir skandaldan sonra Sinem istemese bile o bu evliliğe engel olurdu. Bu planı hayata geçirmekten başka şansı yoktu. Hiçbir şey yapmasa bile nasıl olsa on gün sonra evleneceklerdi. Sessizce masasında oturan adama baktı. Konuşmaması Alize'yi germişti.

"Para istemiyorum," dedi Serkan sonunda.

"Neden?"

"Çünkü Porsche'yi istiyorum."

"Arabamı mı?"

"Evet."

"Bu biraz fazla değil mi?"

"Hayatını kurtarıyorum. Nesi fazla?"

Alize hala şaşkındı.

"Ama biraz önce kendin de söyledin. İşe yaramayabilir de..."

"Buda senin riskin. Elde edeceğin şeyin bu riske değip değmediğine sen karar vereceksin."

Alize kendisine bilmişlik taslayan bu ukala adama sinirlenmişti. Kendisine ihtiyacı olduğunu biliyor, durumunun zorluğunu kullanıyordu.

"O arabanın kaç para olduğundan haberin var mı senin?" dedi sertçe.

"O arabayla ilgili her şeyden haberim var. Belki senden bile iyi biliyorum. Teklifinin ne kadar gerçek olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Alize göz ucuyla aşağıdaki arabaya baktı. Babası onu alalı daha üç ay olmuştu. Onu bu aç gözlü tamirciye nasıl verebilirdi? Bu çok fazlaydı. En iyisi gidip sadece parayla ikna edebileceği birini bulmaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Babası arabayı bu adama verdiğini öğrendiğinde onu hiç affetmeyebilirdi. Hem bu planın işe yarayıp yaramayacağı bile belli değildi. Yerinden kalkarak kapıya doğru gitti. En iyisi arabasını alıp buradan gitmekti.

"Ben de bu riske giremeyeceğini tahmin etmiştim," dedi adam sırıtarak. Pislik kendini ne zannediyordu? Adamın kendisiyle bu şekilde inatlaşması canını sıktı. Aniden geri döndü.

"Kabul," dedi. Yüzüne baktı. Adam hiç de şaşırmış gibi durmuyordu.

"Ama sadece araba, başka hiçbir şey alamazsın."

"Tamam, ama birkaç şartım daha var."

"Artık hiçbir şartın yok," dedi Alize ellerini masaya koyup adama doğru eğilerek.

"Diğer şartların parayla ilgisi yok," dedi adam sırıtarak.

"Söyle o zaman."

"En az altı ay evli kalacağız. Bizim oralarda bir ay içinde boşanınca pek hoş karşılamazlar. Sana dokunmayacağım. Zaten pek tipim değilsin. Ama benim evimde ve benim koşullarımda yaşayacaksın. Bir de arabayı nikâhtan önce isterim."

Alize dehşet içerisinde adama baktı. Bu hödüğe hem arabasını verip hem de altı ay katlanacak mıydı? Kaşını kaldırarak şüpheyle süzdü karşısındakini.

"Sözüne nasıl güveneyim? Ya arabayı üstüne yaptıktan sonra vazgeçersen?"

"Ben sana nasıl güveneceğim? Ya sen de her şey bittikten sonra arabayı vermekten vazgeçersen?" dedi Serkan arkasına yaslanarak.

"Tamam, o zaman. Avukata gidip bir anlaşma hazırlatalım. Her şey resmi olsun. Herkesin içine sinsin."

"Bana uyar."

"Unutma bu anlaşmadan sadece ikimizin haberi olacak. Aileler bunu bilmemeli. Herkes birbirimizi sevdiğimizi sanmalı."

Alize bir an durdu. Karşısında sırıtan adamın sınırlarını bilmesi gerektiğini düşünerek "Bir de bana kesinlikle dokunmayacaksın tabii," dedi.

"Dedim ya tipim değilsin diye."

"Anlaştık o zaman. Bildiğin bir avukat var mı?"

"Var."

"Ha bir de okul meselesi var. Bu yıl benim okulda son yılım. İki ay sonra okullar başladığında gidip gelmeme karışmanı istemiyorum."

"Benim evimde yaşadığın sürece sorun olmaz," dedi Serkan.

Alize bu işin kolayca çözülmesine sevinmişti. Adama elini uzatarak "Yarın sabah buluşup bu işlemleri bitirelim," dedi.

Serkan kendisine elini uzatan kıza baktı. Yavaşça yerinden kalktı. Elini uzatmadan önce "Avukattan sonra bir notere gidip arabayı üstüme yapalım. Nikâh işlemlerini sonra başlatırız," dedi.

"Tamam, senin dediğin gibi olsun."

Bunun üzerine Serkan elini uzatarak kızın elini sertçe sıktı. Bir an sonra kızın yüzünde oluşan acıyı görünce biraz fazla sıktığını anladı. Alize elini adamın elinden kurtararak acıyla birbirlerine yapışmış parmaklarına baktı.

"Elimi kıracaktın," dedi öfkeyle.

"Pardon. Genelde kızlarla tokalaşmam da..." diyerek imalı bir şekilde sırıttı adam.

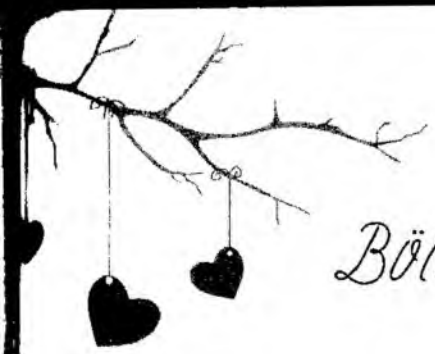
Alize hiçbir şey demeden kapıyı açıp çıktı. Tam arabasına binecekken adamın sesini duydu.

"Azize Hanım bebeğime iyi davran ne de olsa o artık benim."

"Bana bir daha Azize dersen her şey biter," diyen Alize arabasına binerek gürültülü bir kalkış yaptı. Hızla köşeyi dönen araba bir anda gözden kayboldu. Serkan giden arabanın arkasından bakarak keyifli bir kahkaha attı.

"Başına gelecekleri bir bilsen bu anlaşmayı bir kere daha düşünürdün Alize Hanım," dedi. Sonra da kendisine bakan çalışanlarının yanına indi.

"Mesai bitti hadi paydos," diyerek arabasına yürüdü.

Bölüm 3

Alize yalıya geldiğinde anahtarları Cemal'e vererek arabasını baştan aşağı temizletmesini söyledi. Kendisi de eve girer girmez soluğu banyoda aldı. Üzerindeki pislik duş alarak geçecek gibi değildi. Üzerindeki kirli elbiseleri tiksintiyle sıyırıp bir poşete tıktı. Makyajını temizledi. Yasemin ve sandal ağacı kokan sıcak su dolu küvete bıraktı vücudunu. Su tenine temas ettiği anda başını küvetin kenarına dayayarak gözlerini yumdu. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Bir süre bir şey düşünmeden uzandı suya.

Sonra aklına birkaç gün içerisinde evli bir kadın olacağı geldi. Babası bunu duyunca ne yapacaktı bakalım? Alize onun evlendiği adamla karşılaştığında koparacağı tantanayı düşünerek gülümsedi. Bunu sadece o değil bütün Türkiye öğrenecekti. Alize babasının bu işin üzerini örterek gizlemesine izin vermeyecekti. Evleneceği yer ve zaman belli olduğunda hemen magazin gazetecilerine haber verecekti.

Bunu hiç konuşmamışlardı o öküzle. Ama Alize onun itiraz edeceğini zannetmiyordu. Bir an doğruyu yapıp yapmadığı konusunda şüpheye düştü. Hiç tanımadığı bir adamla evleniyordu babasını sinirlendirmek ve rezil etmek için. Hem de onun hiç kabul etmeyeceği bir damat

adayıydı karşısındaki. Adam ona evlilik süresince dokunmayacağını söylemişti. Alize ona güvenebileceğinden emin değildi. Aklından bir sürü soru geçmeye başladı. Ya altı ay sonra boşanmak istemezse? Ya boşanmak için bir sürü şey talep ederse? Ya adam sapıksa? Ya evde yalnız kaldıklarında ona saldırmaya kalkarsa?

Sonra adamın evinin nasıl bir yer olduğunu hiç bilmediği geldi aklına. Bunları düşündükçe içine bir sıkıntı oturdu. Sözleşmeye boşanma halinde Alize'den arabadan başka bir şey talep edemeyeceğini de ekletmeliydi.

Parası olan ve her şeye karar veren kişi kendisiydi ne de olsa. Adamın evinde yaşamaya başladığında da orayı otel gibi kullanabilirdi. Hayatında bir değişiklik olmayacaktı. Sadece Porsche'sini adama verecekti. Hem başka bir araba alabilirdi kendine. Altı ay Porsche'ye binmese ölmezdi ya.

Bunları düşünürken aklına arkadaşları geldi. Tek sorun bu durumu onlara nasıl açıklayacağıydı. Sonra olan biteni biraz değiştirerek anlatmaya karar verdi. Bu adama markalı, güzel kıyafetler almak gerekiyordu. Yoksa yakın çevresiyle asla tanıştıramazdı. Allahın garibanı sayesinde altı ay boyunca lüks içinde yaşayacaktı.

Banyodan çıktığında bir daha aşağıya inmedi. Uzunca bir süre pencereden dışarıyı seyretti. Karanlık iyice çöktüğünde Sinem'in evlerine geldiğini gördü. Babasıyla evde buluşacaktı demek. İkisini bir arada düşündüğü anda midesine bir kramp girdi. Yemeğe inmemeye karar verdi. Onlarla karşılaşıp sinirini bozmaya niyeti yoktu. Yorgunluktan bitmişti zaten. Yatağına uzanarak adamı eve getirdiğinde babasının ve Sinem'in suratında oluşacak ifadeyi tahmin etmeye çalıştı.

Ertesi gün kahvaltı için aşağıya indiğinde mutfaktaki koşuşturma dikkatini çekti.

"Ne oluyor?"

"Yarın akşam Sinem Hanım ve ailesi yemeğe gelecek. Nurettin Bey her şeyin kusursuz olmasını istiyor."

"Bütün bu hazırlık sadece iki kişi için mi?"

"Hayır. Sinem Hanım'ın yurt dışında yaşayan akrabaları da gelecekmiş."

Alize hiçbir şey söylemeden oradan oraya koşuşturan hizmetlilere baktı. Demek kıyamet yarın akşam kopacaktı. Avukat ve nikâh işlemlerini bir an önce tamamlayıp yarın akşama kadar imzaları atmaları gerekiyordu. Alize o yemeğe müstakbel hödük kocası ve evlilik cüzdanı ile gelmek istiyordu. Nurettin Hıfzızade'nin damadıyla tanışması için daha uygun bir ortam olamazdı. Yaşanacakları gözünün önünden geçirince mutlu oldu. "Yarın akşam için masaya bir tabak daha ilave edin. Benim de bir misafirim gelecek" dedi hizmetliye gülerek.

Evden çıktığında saat on bire geliyordu. Arabasına atladığı gibi tamirhanenin yolunu tuttu. Tepeden tırnağa gıcır gıcır temizlenmiş arabasıyla sokağa girdiği anda bütün bakışları üzerinde hissetti. Tamirhanenin önüne geldiğinde Serkan'ın dışarıda çay içtiğini gördü. Alize'nin geldiğini görmüş ama yerinden bile kıpırdamamıştı. Böyle incelikleri bu öküzden beklememesi gerektiğini anlamıştı Alize. Yine de adamın pervasızlığına sinirlendi. Çantasını alarak hırsla arabadan çıktı.

Serkan önünde dikilen Alize'ye hiçbir şey olmamış gibi baktı kafasını kaldırıp. Prenses nihayet gelmişti. Bu saate kadar gelmeyince vazgeçtiğini sanmıştı. Kızın kararlılığına ve cesaretine hayran oldu. Ama her şeye rağmen hiç tanımadığı bir adama güvenecek kadar aptaldı.

Alize dizlerinin üzerinde biten, çiçek desenli bir elbise pembe spor ayakkabılarıyla dikiliyordu Serkan'ın karşısında. Bu haliyle oyuncak dükkânlarının vitrinlerine

konan Barbie bebeklere benziyordu. Üzerinde taşıdığı her eşyanın ne kadar pahalı olduğu belliydi. Pembe ayakkabıların fiyatı normal bir çalışanın maaşına eşit olmalıydı. Karşısında kollarını kavuşturup dikilen kızı baştan aşağı süzdü.

Alize adamın konuşmaya başlamayacağını anlamıştı. Söze nereden başlayacağını bilemedi. En sonunda adamla normal insanlar gibi iletişim kurmaya karar vererek "Günaydın," dedi. Ama aldığı yanıt adamın normal insan değil öküz olduğunu bir kez daha kanıtladı.

"Günaydın mı? Öğlen oldu."

"Ancak gelebildim. Hazırsan gidelim."

"Ufak bir işim var. Bekle biraz."

"Tamam."

Serkan işi olduğunu söylemesine rağmen oturmaya devam etti. Sanki az önce konuşan o değilmiş gibi ağır ağır çayını içiyordu. Alize onun bir işi olduğunu sanmıyordu. Kendisini sinir etmek için böyle bir şey yaptığını anladı. Kenara çekilip hiçbir şey yokmuş gibi beklemeye başladı. Serkan bir süre sonra yerinden kalkarak arabaya doğru geldi. Cebinden çıkardığı bezle dikiz aynalarını sildi.

"Bu bebek bugün benim değil mi?" diyerek yanında dikilen kıza baktı. Ondan gelen pahalı parfüm kokusunu almıştı. Alize adamın tuhaf davranışlarından rahatsız olmuştu. Bazı şeyleri açık açık konuşsalar iyi olacaktı.

"Biraz konuşalım mı?" dedi dükkâna girip dün oturdukları üst kattaki odaya yönelerek. Serkan gülerek kızı takip etti. Alize çalışanların şaşkın bakışları arasından geçerek odaya girdi. Alize huzursuzca içeri geçip bir önceki gün oturduğu sandalyenin köşesine ilişti. Serkan içeri girip kapıyı kapattı. Masanın kıza yakın bir yerine oturarak Alize'ye baktı.

"Ee ne konuşacağız? Vazgeçtiğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır vazgeçmedim. Sadece biraz kafam karışık, seni tanımıyorum."

"Ben de seni tanımıyorum."

"Bu teklifi neden kabul ettiğini merak ediyorum."

Serkan'ın gülümsemesi bir anda soldu. Ciddi bir ifadeyle kıza doğru eğilerek "Bunu öğrendiğinde beni tanımış mı olacaksın?" diye sordu.

"Öyle bir şey söylemedim. Sadece neden böyle bir şeyi kabul ettiğini bilirsem daha rahat hissedeceğim kendimi."

"Niye kabul ettiğim çok açık değil mi? Benim gibi bir adamın karşısına böyle bir şans kaç kere çıkar?" diyerek kıza baktı Serkan. Alize'nin öylece kendisine baktığını görünce devam etti.

"Tabii ki hiçbir zaman, bak kızım ben fakir bir ailede doğdum. İlkokulu zar zor bitirdim. Aptal olduğum için değil. Parasızlıktan. Babam buranın sahibiydi. Ben ilkokul son sınıftayken hastalandı. Okulu bırakıp burada çalışmaya başladım. O gün bugündür de buradayım. Ekmek parası kolay kazanılmıyor. Senin bunu anlamanı beklemiyorum. Çünkü senin gibiler milyonluk arabalarını gözlerini kırpmadan hiç tanımadıkları bir yabancıya verebilir. Benim gibiler de bir ömür boyu o arabaları sessizce uzaktan izler."

Alize karşısındaki adamı ilk defa bu kadar ciddi görüyordu.

"Sen ve senin gibiler bunun ne demek olduğunu anlayamaz. Parasızlık zordur. Sevdiğin kıza bir gelecek veremeyeceğini bildiğin için kahrolursun. Senin üzerindeki şu elbiseye verdiğin parayı kazanmak için ben kaç gün kaç gece çalışıyorum biliyor musun?" diyerek kıza baktı Serkan.

"Sevdiğin bir kız var mı gerçekten?" diye sordu Alize. Adamın aklının başka bir kadında olması onu rahatlatmıştı.

"Evet," dedi Serkan.

"Adı ne?"

"Asuman," dedi Serkan gülümseyerek. Gerçekten de seviyordu kızı. Gülüşünden, bakışından belliydi.

"Asuman ne diyecek bu evliliğe?"

"Onunla konuşacağım."

"Hani bu evliliğin sahte olduğunu ikimizden başka kimse bilmeyecekti?"

"Ben onu bir şekilde hallederim. Senin durumunu, kim olduğunu anlatmadan uygun bir dille anlatırım Asuman'a."

"Tamam," dedi Alize. Sonra aklına ertesi akşam babasının verdiği yemek daveti geldi.

"Artık çıkıp şu avukatı halletsek ve nikâh işlemlerini başlatsak, en erken ne zamana gün veriyorlarsa alıp bitirelim şu işi."

"Tamam, çıkarız birazdan. Ben avukatla konuştum bizi bekliyor. Bürosu belediyeye de notere de yakın. Oradan çıkıp arabanın devir işini halleder, nikâh işlemlerine başlarız. Yarın hallolur herhalde bu evlilik işi."

"İyi. Ben nikâha gazetecileri çağırmak istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

"Bana göre hava hoş. Kimi çağırırsan çağır. Ama ben senin yerinde olsam sonradan pişman olacağım bir şey yapmazdım."

"Babam seninle tanıştığında nikâhı iptal ettirip olayın üzerini örtmeye karar verebilir. Ben evlendiğimizin ortaya çıkmasını ve onun rezil olmasını istiyorum."

"Benimle evlenirsen baban rezil mi olacak?" diye sordu Serkan sesinde inceden bir kırgınlıkla. Alize onun incindiğini anlamıştı.

"Yanlış anlama. Yani demek istediğim..."

"Yok, yanlış anlamıyorum," diyerek kızın sözünü kesti Serkan.

"Haklısın büyük ihtimalle rezil olacak kızının fakir bir tamirciyle evlendiğini öğrendiğinde. Ama sen de rezil olacaksın. O yüzden ben senin yerinde olsam bu işi hemen duyurmak için ortalığa dökülmezdim. Nasıl olsa gazeteciler bunu bir şekilde öğrenirler zaman içinde."

Alize konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Adam haklı olabilirdi. Ne yapacağına sakin kafayla karar vermeliydi.

"Düşüneceğim bunu. Hadi gidelim bir an önce şu işleri halletmeye."

"Tamam. Sen in, arabada bekle. Ben üzerimi değiştirip geliyorum," diyerek yerinden kalktı Serkan.

Alize aşağıya inip arabasına oturduğunda etrafını bir kez daha inceledi. Hâlâ vazgeçebilirdi. Şimdi buradan çıkıp gider ve bu adamı bir daha görmeyebilirdi. O an aklına tam dokuz gün sonra evlerine gelin gelecek olan Sinem geldi. Bunu düşünür düşünmez aklındaki bütün soru işaretleri silindi. Babasına ve Sinem'e arkasından gizlice iş çevirmesinin bedelini ödetecekti.

"Hadi!" sesini duyduğunda dönüp dışarı baktı. Serkan yağlı giysilerinden kurtulmuştu. Üzerinde beyaz bir gömlek ve koyu renkli bir pantolon vardı. Dağınık saçlarını taramış, elini yüzünü yıkamıştı. Alize'nin karşısında bambaşka bir adam duruyordu. Şimdi her zamanki halinden daha yakışıklı görünüyordu. Adam onun bakışlarının farkına varınca güldü.

"Senin giysilerin gibi marka olmasa da bizim de giyecek bir şeylerimiz var. Ömrümüzü tamirci tulumuyla geçirmiyoruz," dedi. Sonra kıza camdan elini uzatarak "Anahtarları alayım. Sen de yan koltuğa geçiver. Bu bebek nasıl gidiyormuş bir bakalım," dedi.

Alize anahtarları adamın avucuna sinirle bırakarak yan koltuğa geçti. Bu öküzün dış görünüşüne aldanıp insan olduğunu mu düşünmüştü yoksa az önce? Serkan arabaya binmeden anahtarları kendilerine bakan kalabalığa gösterip güldü. Kalabalıktan bir sevinç nidası yükseldi. İçlerinden biri "Nereye Serkan Usta?" diye bağırdı imalı bir şekilde.

"Biraz işim var" dedi Serkan.

"Belli belli. Güzel işmiş."

"Oldukça güzel," dedi o da gülerek.

"Damat gibi olmuşsun koçum," dedi bir başka adam.

"Olalım o kadar," dedi Serkan. Sonra arabaya binip gaza bastı. Porsche hızla tamircilerin önünden geçerek ana caddeye çıktı. Adamın gaza basmasıyla koltuğa yapışan Alize "Yavaş ol!" diye bağırdı. Serkan onu umursamadan bildiği gibi kullanmaya devam etti. Caddeye çıkıp şehir trafiğine çıktıklarında radyonun düğmesine bastı. Klasik müziği duyar duymaz yüzünü buruşturarak radyoyu kapattı. Yarım saat sonra Serkan'ın bulduğu avukatın bürosunda oturmuş önlerine konulan evlilik protokolüne bakıyorlardı.

Avukat önlerine koyduğu sözleşmeyi bir kez daha detaylarıyla anlattı.

"Evliliğiniz boyunca edindiğiniz mallar dışında evlenmeden önceki tüm mallarınız kendinizin. Boşanma aşamasında birbirinizden hiçbir şey talep etmeyeceksiniz."

"Evet," dedi Alize.

"Şuraya da özel şartları yazdım. Bir bakın bakalım. İstediğiniz gibi olmuş mu?"

Alize avukatın uzattığı kâğıdı okuduktan sonra onu Serkan'a verdi. Serkan kızın uzattığı kağıtları almadı.

"Senin için tamamsa benim için sorun yok. Okumam biraz yavaştır."

Alize kâğıtları avukata verdi. Adamın söyledikleri onu üzmüştü. Serkan'ın gözlerinde okuyamamanın verdiği acıyı görmüştü sanki.

Avukatın gösterdiği yerleri imzalayarak kâğıtların bir kopyasını aldılar. Diğer işleri hallettikten sonra avukatın bürosundan çıktılar. Kapının önünde nereye gideceklerini bilmiyormuş gibi dikildi ikisi bir süre.

Nedense Serkan'ın keyifli hali buraya gelince kaybolmuştu. Bir anda hızla yürümeye başladı arabayı park ettikleri otoparka doğru. Alize koşarak kendisini arkada bırakan adama yetişti.

"Biraz yavaş yürüsene," dedi nefes nefese.

"Ben hep böyle yürürüm. Sen biraz hızlı yürü."

"Benim karnım acıktı."

Serkan saatine baktı.

"Tamam, noter kapalıdır bu saatte. Bir yerde yemek yiyelim o zaman."

Arabaya bindiler. Serkan nereye gittiklerini söylemeden gaza bastı. Bir süre sonra Alize Eminönü tarafına doğru gittiklerini fark etti. Gerçekten de Serkan arabayı Sirkeci Garı'na yakın bir otoparka soktu. Alize bir şey sormak istemedi. Daha önce buralarda bir şey yememişti ama mutlaka adam gibi oturulacak güzel bir yer olmalıydı. Etraftaki kalabalığa, seyyar satıcılara, üst geçitten yukarı aşağı inen insan seline bakınca içi sıkıldı. Yine de ses çıkarmadan hızla deniz tarafına doğru yürüyen adamı takibe devam etti.

"Buralarda güzel bir yer var mı?"

"Ne için?"

"Yemek için tabii ki. Onun için gelmedik mi?"

"Yemek yediğin yerin illa güzel olması mı gerekiyor? Amaç karın doyurmak değil mi?"

Alize adamın neden böyle söylediğini anlayamadı.

Sabah evden kahvaltı yapmadan çıkmıştı. Açlıktan kan şekeri düşmüştü. Kafasını toparlamakta zorlanıyordu. Biraz ilerledikten sonra vapur iskelesinin yanında büyükçe bir teknenin önünde durdular. Kaldırıma atılmış alçak masa ve taburelere baktı Alize. İnsanlar oturmuş yemek yiyorlardı. Havada duman, soğan, balık ve yağ kokusu vardı. Yemek yiyenlerin arasından hızla geçen insanlar da vapura yetişmeye çalışıyor, tramvaya binmek için köprüye doğru yürüyorlardı. Serkan şaşkın gözlerle etrafa bakan kızın haline baktı çaktırmadan. "Çeyrek mi, tam mı?" diye sorduğunda suratına aval aval bakışına gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ne?"

"Balık ekmek."

Alize etrafına tekrar baktı. Buradaki koku bile midesini bulandırmaya yetmişti. Bu adam kendisiyle dalga geçiyordu kesin.

"Balık ekmek mi yiyeceğiz?" diye sordu tekrar hayretler içinde.

"Karnın aç değil mi?"

"Çok açım. Ama ben adam gibi bir yerde yeriz diye düşünmüştüm."

"Senin adam gibi yer dediğin mekânda yemek yemeye benim param yetmez. Hem balık ekmek çok güzeldir."

"Ben ısmarlarım. Başka bir yere gidelim," dedi Alize ısrarla.

"Daha evlenmeden karımın parasını mı yiyeceğim?"

"Ne var bunda sadece yemek ısmarlıyorum. Hem kimseye söylemem merak etme," dedi Alize saf saf.

"Benim bilmem yeter. Bana ters," diyerek kestirip attı Serkan. Sonra siparişlerini almak için kendisine bakan adama "Usta bir yarım bir de çeyrek yapıver," dedi.

"Ben balığı ekmekle yemem," diye inatlaştı Alize.

"O zaman sadece balığını yersin," dedi Serkan gülerek.

Alize adamın kendileri için hazırladığı balık ekmeğe korkuyla baktı. Ona sormadan alçak masalardan birine oturan Serkan'ın yanına ilişti. Temizlikten nasibini almamış bu korkunç yerde yemek yiyemezdi. Ama karnı çok acıkmıştı. Tabakları gelince önce elini sürmedi. Bir süre yanında iştahla ekmeği ısıran adama baktı sinirle. Serkan kızın yüzünü buruşturarak masadaki balık ekmeğe bakışına güldü.

"Bak çok güzel. Bir kere ısır ölmezsin," dedi elindeki ekmekten koca bir lokma alarak.

Alize midesinden yükselen açlık çığlıklarına daha fazla dayanamadı. Zor bela parmaklarının ucuyla tuttuğu ekmekten küçük bir lokma ısırdı. Tadı hiç fena değildi. Değişikti. Hatta güzel bile sayılırdı.

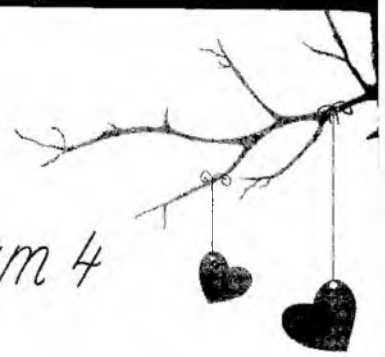
"Nasıl buldun?"

"Fena değil."

"Beğendiğini söylesen ölür müsün?"

"Tamam, beğendim," dedi Alize gülerek.

Yemeğin ardından önce notere gidip arabayı Serkan'ın üzerine geçirdiler. Sonra da belediyeye uğrayıp nikâh işlemlerini başlattılar. Görevli ertesi gün öğleden sonra yapılacak nikâhın saatini söyledi. Bütün işlemler tamamlandığında belediyeden ayrıldılar. Serkan arabayı nikâhtan sonra alacağını söyleyerek yol üzerinde indi. Alize Porsche'sinin direksiyonunu son kez sıkı sıkı kavradı. Hızla geçtiği yollara bakarken evleneceği günü hiç böyle hayal etmediğini düşündü.

Bölüm 4

Nikâh memuru gülümseyerek bordo kırmızı evlilik cüzdanını Alize'ye uzattı. Zorlama bir neşeyle evliliğin kutsallığı üzerine bir şeyler söyledi Serkan'la ikisine. Sonra da kimbilir hangi nedenle yıldırım nikâh kıydıracak yeni çifti çağırmak için kapıyı gösterdi. Alize bin yıl düşünse bir belediye binasının, küçük ve köhne odasında evleneceği aklına gelmezdi. Ama olmuştu işte. Alize Hıfzızade, Alize Erenoğlu olmuştu. Üstelik kendini hiç de kötü hissetmiyordu. Memurun verdiği cüzdanı geleceğinin tek garantisiymiş gibi sıkı sıkı tutarak çantasına yerleştirdi. Dışarıya çıktıklarında Serkan da onun gibi sessizdi. Pervasız görünmeye çalışsalar da attıkları imzaların bir ağırlığı olduğunu fark etmiş gibiydiler. Belediyeden çıkışta Alize arabasının anahtarlarını Serkan'a verdi. Güzel bebeğinden ayrı kalmak ona zor geliyordu ama babasının bu tatsız evliliğine son vermek onun için daha önemliydi. Bir yerlerde bir şeyler atıştırdılar. Serkan eve geçmeden önce tamirhanede yapması gereken işler olduğunu söyleyince Sanayi Mahallesi'nin yolunu tuttular. Alize oraya bir daha gitmek istemiyordu. Ama akşamki önemli misafirlere hazırlık telaşı içerisindeki eve gitmenin sinirlerini bozacağını biliyordu. "Son artık. Bir daha oraya adımı atmam," dedi içinden.

Yol boyunca çok az konuştular. İkisi de derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bir ara sessizliğe dayanamayan Serkan "Pişman mı oldun? Hiç konuşmuyorsun," diye sordu.

"Niye pişman olayım? Ben istedim bunu," dedi Alize adama dönerek.

"Senin suskun halini sevmedim," diyerek güldü Serkan.

"Tamirhanede ne işin var?" diyerek konuyu değiştirdi Alize. Şu anda bu adamın şakalarını kaldıracak halde değildi. Düşünmeye ihtiyacı vardı ve adam konuştukça aklı daha fazla karışıyordu.

"Birkaç ufak tefek iş, bir de eve uğramam gerekiyor konuşmak için."

"Ben ne yapacağım?"

"Yukarıya çıkar beklersin. Gazete falan okursun. Fazla gecikmem. Yarım saate gelirim. Akşam eve seninle döneceğiz. Annem ve babama durumu anlatmam gerek."

"Evlendiğini bilmiyorlar mı?"

"Hayır."

"Neden söylemedin?"

"Senin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Ya vazgeçseydin? Karşılarına dikilip 'İnanmayacaksınız ama zengin bir kız bana evlenme teklif etti. Sonra da vazgeçti' diyemezdim herhalde."

"Haklısın," diyerek sustu Alize. Sonra dayanamayarak "Nasıl karşılayacaklar sence bu evliliği?" diye sordu.

"Annem sevinir. Yıllardır evlenmemi istiyordu. Ama biraz canı sıkılacak tabii. Onun gelin adayı da benim gibi Asuman'dı."

"Peki baban?"

"O çok karışmaz."

"Ya Asuman?" diye sordu Alize. En çok da kızın bu duruma ne tepki vereceğini bilmek istiyordu.

"Onunla konuşmaya fırsatım olmadı. Şimdi çalışıyordur. Bu akşam eve dönüşümüzde konuşur işin aslını anlatırım. Başkalarından duyarsa aramız bozulur. Onu kaybetmeye dayanamam."

"Bunu hiç kimseye söylemeyecektik. Unuttun galiba."

"Sadece aileme söylemeyeceğiz. Asuman'a bir şekilde anlatmam gerek. Yoksa üzülür ve başkasını bulur," dedi Serkan sertçe.

"Ailen üzülmeyecek mi?"

"Onlar da çok üzülür. Böyle bir şeyi yapmamı zor affederler. Ama yine de beni bırakmazlar. Mutluluğumu isterler."

"Ya boşandığında ne olacak? Ona üzülmeyecekler mi? Sonuçta bunu gerçek bir evlilik sanıyorlar."

"Bilmiyorum belki de sevinirler. Seni sevip sevmeyeceklerini bilmiyorum ki. Önce tanımaları gerek."

"Herhalde pek beğenmezler beni..." dedi Alize adamın itiraz etmesini bekleyerek. Serkan geri adım atmadı.

"Büyük ihtimalle."

Alize sinirle adama baktı. Büyük ihtimalle kendisi de onları beğenmeyecekti ama bunu Serkan'a söylemek zorunda hissetmemişti kendini.

"Beğenmezlerse beğenmesinler. Benim de çok umurumdaydı," dedi içinden. Hem bu gerçek bir evlilik değildi ki! Bu öküzün ailesini sürekli görmek zorunda değildi. Ayda bir kere görüşürler olur biterdi.

Zaten şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Şu anda önemli olan akşam neler olacağıydı. Babasının durumu öğrendiği zaman ne tepki vereceğini merak ediyordu Alize. Onun küçük prensesine kıyamayacağını biliyordu. Önce sinirlenecek ama düşündüğünde Alize'nin niye böyle bir adamla evlendiğini ve yaptığı yanlışı anlayacaktı. Zaten anlasa da anlamasa da bu akşam babası-

nın evlilik hayallerinin sarsılacağından emindi. Sinem'in annesini tanıyordu. Kızının Serkan gibi bir damadın olduğu herhangi bir aileye gelin gitmesine izin vermezdi. Düşüncelerinden Serkan'ın sesi ile sıyrıldı.

"Baban sinirli midir? Akşam yemekte öyle ileri geri konuşursa altta kalmam patlatırım yumruğu haberin olsun."

"Saçmalama. Babamı mı döveceksin?" dedi Alize telaşla.

"Canımı sıkacak bir şey söylerse döverim. Hakareti işitip öyle hanım evladı gibi durmam karşısında. Bana ters öyle şeyler."

Alize sinirle "Sana ters olmayan bir şey var mı acaba?" diyerek önüne döndü. "Geri zekâlı. O ters, bu ters diye boş boş konuşuyor ancak," dedi içinden. Bir araba için sahte evlilik yapan biri mi söylüyordu bunları ona? Bu aptal adama altı ay dayanma fikri Alize'ye bir an korkunç geldi. Babası bir an önce Sinem denen o yılandan ayrılmalıydı. Bu iş kapanmalı, kendisi de bu herifin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamalıydı.

Tamirhaneye geldiklerinde arabadan inen Serkan kalabalıkta yanındaki kıza bakıp ıslık çalanlara doğru döndü.

"Bakmayın ulan artık yengeniz oldu," diyerek güldü.

"Nasıl yani Serkan Usta? Evlendin mi?" dedi içlerinden biri.

"Evet, koçum evlendim. Yengeniz dayanamadı hasretime. Ee tabii nerede bulacak benim gibi delikanlıyı," dedi kalabalığa doğru birkaç adım atıp.

"Yeme bizi. Bu kız sana bakar mı ya?" dedi gençlerden biri.

"Göster," dedi Serkan arabadan çıkıp sinirle kalabalığı seyreden kıza dönerek.

"Neyi göstereyim?" dedi Alize şaşkın bir ifadeyle.

"Neyi olacak evlilik cüzdanını."

Alize canı sıkkın çantasını açarak evlilik cüzdanını adama verdi. Bu aptallığın bir an önce bitmesi için her şeyini verebilirdi. Zaten en kıymetli varlığını, Porsche'sini çoktan kaybetmişti. Serkan kızın verdiği defteri havaya kaldırarak "Gözlerinizle görün de inanın," diye bağırdı. Dükkânlardan çıkanlar kalabalığa katıldı. Hep birlikte Serkan'ın yanına gelerek onu tebrik etmeye başladılar. Birkaç kişi fırsattan istifade kızı da kucaklamaya kalkıştı ama Serkan onlara öyle bir baktı ki bu bakışlardan Alize bile korktu. Ne yani bu öküz bir de kıskanç mıydı?

Kutlama merasiminin ardından Alize üst kata çıkıp telefonuyla oyalanarak beklemeye başladı. Yarım saat sonra boya kokusu ve pislikten bezdi. Aşağıya baktığında Serkan'ın iş giysileriyle içeride külüstür bir araba ile uğraştığını gördü. Daha eve gitmemiş miydi bu adam? İşinin ne zaman biteceğini öğrenmek için arabanın altına yatmış Serkan'ın yanına gitti.

"Ben sıkıldım," dedi kollarını kavuşturup adamın vereceği yanıtı bekleyerek. Adam arabanın altından başını çıkarıp kıza baktı. Önce endişeli yüzü sonradan kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Alize aşağıdan baktığında görebileceklerini o zaman fark ederek mini elbisesini çekiştirdi. Kaşlarını çatarak bir adım geri attı.

Bu pisliğin arsızca kendini seyrettiğine inanmıyordu. Alize daha şimdiden bunları yapan adamın yalnız kaldıklarında neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Artık beklemek istemiyorum," dedi Alize tekrar kendisine sırıtan adama.

"İşim bitmedi," dedi Serkan.

"Burada bekleyemem. Kanyon'a gideceğim ben. Arabanın anahtarlarını ver."

"Hangi arabanın?" dedi Serkan yattığı yerden hızla doğrularak.

"Porsche'nin."

Serkan hayatında bundan daha saçma bir şey duymamış gibi kıza bakıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı.

"O benim arabam. Kullanamazsın."

"Nasıl yani?"

"Artık o arabayı kullanamazsın. Arabamı kimseye vermem."

"Ben neyle gideceğim o zaman?"

"Benim kamyoneti al."

"O külüstürü mü?" dedi Alize gülerek.

"Sana arabama külüstür deme demiştim. Bu kadar basit bir şeyi bile aklında tutamıyorsan seninle işimiz var" dedi Serkan öfkeyle.

Alize ona boyun eğecek değildi. Alttan aldıkça tepesine çıkan bu adamın saçma sapan tavırlarından sıkılmıştı artık. Serkan'ın gözlerinin içine bakarak "Külüstür işte!" dedi yüksek sesle.

Onun bir şey söylemesine fırsat vermeden çantasını almak için üst kata çıktı.

Şaşkın bakışlarla olan biteni izleyen çalışanlardan biri "Usta daha ilk günden posta koydu sana yenge," dedi gülerek. Serkan sinirle döndüğünde onun yüzünü gören çocuk başını eğerek işine döndü. Serkan hızla merdivenleri tırmanarak ofise girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Çantasını almış çıkmakta olan kızın kolundan tuttu.

"Koca sözü dinlemeyen kadınları hiç sevmem," diyerek onu aşağıdan görülmeyecekleri bir köşeye çekti.

Alize adamın bu hareketi karşısında şaşırmış ve öfkelenmişti. Sinirle birbirlerine baktılar. İkisi de gözünü ilk çekenin kaybeden olacağını düşünüyordu. Alize ilk kez o anda bu saçma evliliği yaptığı için pişman oldu.

Bunu nasıl yapmıştı? Huyunu suyunu bilmediği, zerre kadar tanımadığı bu adamla nasıl evlenmişti? Kendini kapana sıkışmış hissetti. Karşısında duran adamın öfkesinin derinliğini hissedince korktu. Yine de ona meydan okumaktan geri kalmadı.

"Sen bu işi fazla ciddiye aldın galiba. Bunun sahte bir evlilik olduğunu unutma."

Serkan derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sesini biraz daha yumuşatarak kızın kolundaki parmaklarını gevşetti.

"Sana en başında şartlarımı söyledim. Sen de kabul ettin."

"Bana böyle davranmanı gerektirecek bir şeyi kabul ettiğimi hiç hatırlamıyorum."

"Hatırlatayım hemen. Evli olduğumuz süre boyunca benim kurallarımla yaşayacaksın. Ben izin vermeden hiçbir yere gidemezsin. Yanımda çalışanların yanında da benimle öyle konuşamazsın."

"Sen ciddi misin?"

"Şaka yapar gibi bir halim mi var?"

"Akşama kadar burada mı kalacağım yani?"

"Gitmek istiyorsan bunu doğru dürüst söyleyeceksin. Senin karşında emir verdiğin hizmetlilerinden biri yok," diyen Serkan kızın kolunu bırakarak kapıyı açtı. Aşağıya doğru seslendi.

"Ahmet. Kamyoneti al yengeni Kanyon'a bırak."

Masasına giden Serkan evrak yığınının içinden bir kart alıp Alize'ye verdi.

"Burada telefon numaram yazıyor. Gideceğimiz saat yaklaşınca ararsın. Seni oradan alırım."

Alize az önce duyduklarının şokunu atlatamamıştı. Bu adam kendisini gerçekten kocası sanıyordu galiba. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Sinirle kartı

çekti adamın elinden. Aşağıya inerek kamyonete bindi. Yol boyunca kendine küfretti. Bu öküzle neden evlenmişti? Nasıl yapmıştı bunu? Daha ilk günden kocalık taslamaya çalışan bu ayıyla altı ay evli kalacağına inanamıyordu. İçi karardı. Sonra iyi şeyler düşünmeye karar verdi. Akşama iyi görünmeliydi. Babası onu bu hödüğün eline bırakmazdı. Onu gördüğü anda kızını kurtarmak için bu saçmalığa bir son verip evlenmekten vazgeçecekti. Sonuçta onun babasıydı. Bir dediğini iki etmeden büyüttüğü prensesini üzmek istemezdi. Babasının konumu bu evliliği hemen bitirmeye yeterdi. "İyi ki evlilik protokolü yapmışım. Bizi uğraştırmaz fazla," diye düşündü. Pis serseri kendini ne sanıyordu. Kimse ona neyi nasıl yapacağını söyleyemezdi.

Kanyon'da sinirini yatıştırmak için önüne çıkan her dükkâna girdi. Beğendiği her şeyi aldı. Şu anda sinirlerini yatıştıracak tek şeyin alışveriş yapmak olduğunu biliyordu. Saatler sonra eli kolu paketlerle dolu olarak bir kafeye oturdu. Çantasından çıkardığı kartın üzerindeki numarayı telefonuna "Öküz" diye kaydetti. Sonra ara tuşuna basarak adamın telefonu cevaplamasını bekledi.

"Efendim," dedi telefonu açan sert ses.

"İşin ne zaman bitiyor?" dedi Alize duygusuz bir ses tonuyla.

"Sen kimsin?" diyen adamın sesi yumuşamamıştı.

"Karın," dedi Alize gözlerini devirerek. Adamın sesinde hiçbir değişiklik olmadı.

"Yirmi dakika sonra kapının önünden alırım seni."

Alize hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı ve yanına gelen garsona bir kahve ısmarladı.

Serkan yirmi dakika sonra alışveriş merkezinin önüne gelerek beklemeye başladı. Galiba kıza biraz sert davranmıştı. Ama küçük cadının kendisine emrindeki

adamlardan biri gibi davranmasına izin veremezdi. Yine de biraz daha yumuşak davranmalı, ilk günden kızı korkutmamalıydı. Az sonra Alize eli kolu poşetlerle dolu olarak geldi.

"İki saatte altı aylık alışveriş yapmışsın," dedi camı aralayıp.

Alize kendisini gördüğü halde hâlâ arabada oturan adama hayretle bakıyordu. İnsan en azından kapıyı açardı. Ellerinin dolu olduğunu görmüyor muydu bu adam? Ama bu öküzden öyle bir incelik beklemek dünyanın kare olduğunu düşünmek kadar saçmaydı.

Sonunda zorlukla arabanın kapısını açtı. Ön koltuğu yatırıp paketleri arkaya attı.

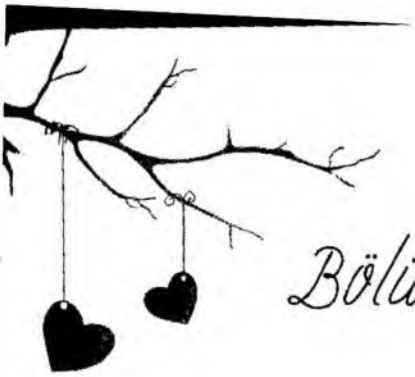
"Zahmet etmeseydin," dedi adama yerine oturup kemerini bağlarken.

"Neye?" dedi Serkan sırıtarak.

"Yardım etmeye."

"Zaten etmedim," diyerek gaza bastı Serkan.

Alize evin yerini tarif ettikten sonra kafasını cama yaslayıp düşünmeye başladı. Yalıya yaklaştıkça neşelenmeye başlamıştı. Az sonra hem bu hödükten hem de Sinem'den sonsuza kadar kurtulacaktı. Bunu yapabilmek için arabasını feda etmişti gerçi ama olan olmuştu artık. Nasıl olsa babası prensesine daha güzelini alırdı.

Bölüm 5

Nurettin Bey saatine baktı. Konukları daha fazla bekletemezdi. Alize bu akşamki yemekten haberdar olmasına rağmen hâlâ gelmemişti. Konuklarını masaya davet etti. Masaya oturdukları anda kapıdan giren kızına sinirle baktı. Yemeğe geç kalınmasından nefret ederdi.

"Geç kaldın prenses," dedi yumuşak bir ses tonu kullanmaya çalışarak. Alize özür bile dilemeden masaya baktı. Sinem'in kendi yerine oturduğunu fark edince üzüldü. Masadaki yerini şimdiden kaptırmıştı demek. Bu görüntü ona verdiği kararın doğruluğunu bir kere daha hatırlattı. Sinem'in tam karşısında gözlerini kısarak, tatsız bir ifadeyle kendisine ve Serkan'a bakan annesi oturuyordu. Alize masadaki diğer insanları tanımıyordu. Herhalde Sinem'in akrabalarıydı. Sonra da masanın başında oturmuş, soru dolu gözlerle kendisine bakan babasıyla göz göze geldi.

"Özür dilerim babacığım. Vaktin nasıl geçtiğini anlayamadık," diyerek gülümsedi. Sonra yanında tedirgin bir şekilde dikilen Serkan'a dönerek "Öyle değil mi aşkım?" diye sordu.

Serkan şaşkın görünüyordu. Bu muhteşem evde, gösterişli giyinmiş insanların arasında ne aradığını hatırlamaya çalışıyordu herhalde. İki saat önce Alize'ye şartlarını

sıralayan buyurgan adamla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hayatında böyle bir zenginliği ilk kez gördüğü belliydi. İnsanlara, sofraya, eşyalara bakıyordu belli etmemeye çalışarak. Alize onu rahatlatmak ve babasından alacağı intikamı katmerlemek için elini tuttu. Serkan elini tutup kendisine gülümseyen kıza hayranlıkla baktı. Bu mutluluk sahnesi karşısında daha fazla dayanamayan Nurettin Bey bir anda öfkeyle kükredi.

"Bu ne demek oluyor Alize?"

"Senden önce evleneceğimi söylemiştim babacığım. Söylediğimi yaparım bilirsin. Elini tuttuğum kişi evlendiğim adam. Adı Serkan. Belki tanırsın. Senin şirketin arabalarını tamir ediyor."

Alize rengi bembeyaz olan babasına bakarak çantasını açtı ve içinden çıkardığı evlilik cüzdanını masaya bıraktı.

"Ben evlendim. Hem de bir tamirciyle. Damadına hoş geldin demeyecek misin?"

Bunun üzerine Sinem'in annesi dayanamayarak "Ayy inanamıyorum! Bir tamirciyle mi evlendin?" diyerek küçük bir çığlık attı.

Serkan sinirle kadına döndü. Alize kadının sözlerinin onu incittiğini anladı. Kadın bir insandan değil de pislikten bahseder gibi konuşmuştu. Serkan Alize'nin elini bırakmadan masaya doğru bir adım attı.

"Tamircilerle bir sorununuz mu var bayan?" diye kadına doğru eğilince Alize gülmemek için kendini zor tuttu. Tedirgin olan kadın başını başka tarafa çevirerek cevap vermedi. Onun yerine Nurettin Bey Serkan'ın karşısına dikilerek "Evimde konuklarıma daha nazik olmanız gerekiyor," dedi sert bir ses tonuyla. Alize babasının bu sesini tanırdı. Az sonra kıyametin kopacağı kesindi. Masadakiler ölüm sessizliği içerisinde birbirlerine bakı-

yordu. Nurettin Bey gözlerini tekrar kızına çevirdi. Öfke ve üzüntü karışımı bir bakış vardı gözlerinde.

"Bir servet avcısı ile evlendin öyle mi?"

"Evet," dedi Alize başını dikleştirerek.

Aynı anda Serkan "Ben servet avcısı değilim," diyerek atıldı.

Bunun üzerine Nurettin Bey kızından çektiği gözlerini karşısında dikilen adama çevirdi.

"Buna sevindim delikanlı. Çünkü şu andan itibaren Alize'nin tek kuruş parası yok. Madem artık senin karın. Ona sen bakacaksın. Benden tek kuruş para alamazsınız."

"Senin parana ihtiyacımız yok. Benim fonda yeteri kadar param var," dedi Alize sertçe.

Nurettin Bey gözlerini karşısındaki adamdan çekip kızına çevirdi. Kızının inadını, gerektiğinde kendisini bile karşısına alarak yapabileceklerini çok iyi biliyordu. Yine de bunu birebir yaşamak onu altüst etmişti. Öfkelendiğini hissetti. Misafirlerinin önünde kendisini kaybetmemesi gerekiyordu. Yoksa her şeyi berbat edebilirdi.

"O fondaki parayı alabilmen için yirmi beş yaşını doldurman gerektiğini sana hatırlatırım küçük hanım. Yani bu akşamdan itibaren dört yıl boyunca beş kuruşun yok. Evlendiğin adam o pahalı okulun da dahil olmak üzere masraflarını karşılar artık."

"Nurettin Bey..." diye söze başlayan Serkan adamın sinirle sözünü kesmesi ile sustu.

"Bana bak delikanlı benden tek kuruş bile koparamayacaksın. Seni kapı dışarı etmeden hemen burayı terk et. Yoksa seni doğduğuna pişman ederim."

Serkan adamın sözlerini duyunca kızardı.

"Sizin paranıza ihtiyacımız yok. Ben karıma bakarım," diyerek yanında dikilmekte olan kızın elini tuttu.

Alize şaşkınlıkla Serkan'a baktı. Bu öküz bu evliliği gerçekten ciddiye almış olabilir miydi? Onun ne tepki vereceğini kestiremeyen Alize bir şey söylemeden babasına baktı.

"İyi zaten bundan sonra yapacağın şey o olacak. Bu arada şunu da unutma Alize seni sevmiyor. Bu evliliği beni rezil etmek için yaptı. Ama bilmediği bir şey var. Ben rezil olmam. Ama madem sen karını seviyorsun o zaman onu al ve burayı terk et. Bizi de daha fazla rahatsız etmeyin," diyerek yerine oturdu.

"Yemek servisini başlatabilirsin. Masadaki boş tabakları da kaldır," dedi masanın yanında dikilen kadına gergin bir ses tonuyla.

"Ama..." diye babasına doğru bir adım attı Alize yanındaki adamın elini tuttuğunu unutarak. Bu karşısındaki adam babası mıydı? Kendinden bu kadar kolay vazgeçen, onun hiç tanımadığı bir tamirciyle bir arada yaşamasını umursamayan, işine gelmediği anda biricik kızına kapıyı gösteren? Bu işte bir tuhaflık vardı. Alize hayatında hiç bu kadar üzülmemişti. Üstelik bunu yapan kişi canından çok sevdiği babasıydı. Böyle olmamalıydı. Bir yanlışlık olmalıydı.

Nurettin Bey kızına baktı sertçe. Alize onun gözlerindeki öfkeyi gördü. Onun yoldan bulduğu birini eve koca olarak getirmesini, üstelik bunu evleneceği kadının ailesinin yanında yapmasını affedecek gibi durmuyordu. Alize onun yumuşamasının imkânsız olduğunu o an anladı. Ama asıl darbeyi babasının bir kurşun gibi kalbine saplanan cümleleriyle aldı.

"Aması falan yok Alize. Çocukça kaprislerinden sıkıldım artık. Bundan sonra o kaprisleri kocana yaparsın. Ben de kafamı dinlerim. Lütfen artık burayı terk edin. Benim artık Alize adında bir kızım yok."

Alize duydukları karşısında şok olmuştu. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Masada oturanların alaycı bakışları altında hipnotize olmuş gibi bir süre öylece kalakaldı. Bacaklarına hareket etmesi için gerekli komutu bir türlü veremiyordu. Gözleri dolmuştu. Biraz daha burada kalırsa herkesin önünde ağlayacaktı. Buna izin veremezdi. Canının acıdığını fark etmemeliydiler. Bir gün önce babasının prensesiyken bir gün sonra kapının önüne konmak canını acıtsa da dik durmalıydı. Gözü ona gülümseyerek bakarak Sinem'e takıldığında canının acısı katlandı.

Serkan kızın kilitlendiğini fark etmişti. Burada daha fazla kalmanın anlamı olmadığını görerek kızı sessizce dışarı çekti. Alize yanında bir robot gibi yürüyordu. Böyle bir şey beklemediği çok açıktı. Bu salak kız fakir bir tamirciyle evlenerek babasına nasıl bir ders vereceğini düşünmüştü acaba? Yalıdan çıkıp Serkan arabayı deniz kenarında sakin bir yere çekene kadar ikisi de konuşmadı. Bir süre arabada oturup denizi seyrettiler. Serkan bir ara Alize'ye baktı. Kız arabaya bindiklerinden beri hiç kımıldamadan öylece oturuyordu.

"Alize," dedi fısıltıyla.

"Sonunda adımı doğru söylemeyi başardın," dedi Alize soluk bir gülüşle adama dönerek.

Serkan da gülümsedi. Alize oldukça bitkin görünüyordu. Onu toparlamak için bir şeyler yapması gerektiğini düşündü Serkan. Ne yapacağını bilemedi. Sonra bir anda konuşmaya karar verdi.

"Bu konuyu şu anda konuşmak istemediğini biliyorum. Baban biraz ağır bir tepki verdi. Ama istersen... Yani daha her şeyin başındayken bu nikâhı iptal edebiliriz. Kimseler bir şey duymadı daha. Hemen boşanabiliriz istersen."

Serkan'ın yumuşak tavrı Alize'nin dik durmak için harcadığı son çabayı da silip atmıştı. Bu adam bile ona acıyordu. Gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Damlalar göz pınarlarından yanaklarına doğru yuvarlanıverdi aniden. Babasının yaptıklarına hâlâ inanamıyordu. Kızın ağlamasını şaşkın bakışlarla izleyen Serkan'ın verdiği mendile burnunu sildi.

"Eğer boşanırsak araba ne olacak?" diye sordu bir anda. Sanki adamın sözlerinin samimiyetini ölçmeye çalışıyordu.

"Geri veririm," dedi Serkan hiç tereddüt etmeden.

"Hayallerinden vazgeçeceksin öyle mi?"

"Niye vazgeçeyim? Hayatımda tek istediğim bir Porsche kullanmaktı. Onu da gerçekleştirdim sayende," dedi kıza gülümseyerek.

Bu davranışı nedense Alize'nin daha çok ağlamasına neden oldu. Bir süre camdan dışarı bakarak ağladıktan sonra kendini toparlamaya karar verdi. Babasının yaptıkları canını yakmıştı ama ömrünün sonuna kadar ağlayacak değildi. Ona bu yaptığının bedelini ödetecekti.

"Boşanmayacağız," dedi kararlı bir ses tonuyla. Serkan ağlayan kızın bu sert çıkışı karşısında şaşırdı.

"Bir karar verdik ve protokol imzaladık. Altı ay evli kalacağız. Ben de o süre boyunca üzerime düşeni yapacağım. Babam bu yaptığına pişman olacak. Onu rezil etmeye kararlıyım."

"Emin misin?"

"Evet."

Serkan bunun üzerine gülümseyerek kızın elini tuttu. Kızın ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı.

"İstersen bu gece bir otele gidelim. Bu halde eve gidersek annemler şüphelenebilir. Ben telefon eder onlara haber veririm. Yarın sen biraz toparlanınca gideriz eve. Ne dersin?"

Bu fikir Alize'nin biraz rahatlamasına neden oldu. Bu korkunç gecenin ardından bir de tanımadığı insanlarla bir araya gelmek onun için zor olabilirdi gerçekten.

"Tamam, ama verdiğin sözü sakın unutma," dedi Alize.

"Tamam, dokunmak yok," dedi Serkan gülümseyerek. Dayanamayarak kızın yanağında kalmış gözyaşlarını parmaklarının ucuyla sildi ve önüne döndü.

Serkan arabayı çalıştırır çalıştırmaz Alize kafasını koltuğa dayayarak gözlerini kapadı. Kalbi parçalara ayrılıyordu sanki. Babasının kendi yerine Sinem'i seçmesi onu çok yaralamıştı. Hayatında ilk kez böyle bir acı yaşıyordu Alize. Sinem onun evinin keyfini sürerken o hiç tanımadığı bu adamla bir otel odasında kalmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce canını daha da acıttı. Arabanın durmasıyla gözlerini açtı. Eski bir tabela üzerinde 'Otel' yazan köhne bir binanın önünde duruyorlardı. Alize hangi semtte olduklarını bilmiyordu. Etraf pek tekin görünmüyordu. Bu da adamın kötü şakalarından biriydi herhalde. İçi nasıldı kimbilir bu otelin?

Serkan arabanın motorunu susturduğunda kıza dönüp bir şey söylemesini bekler gibi baktı. Alize dehşet içerisinde arabanın önündeki binaya bakıyordu. Birkaç metre ötede, bir duvar dibinde bir grup genç oturmuş tiner kokluyordu.

"Burada mı kalacağız?" dedi Alize inanmaz gözlerle.

"Beğenemedin mi?"

"Beğenilecek bir yanı var mı buranın sence?"

"Beş yıldızlı otele gidecek halimiz yok. Benim param ancak buraya yetiyor. "

"Benim biraz param olacak. Fazla bir şey değil ama ikimizinkini birleştirirsek en azından adam gibi bir otelde geçirebiliriz geceyi," diyen Alize elini çantasına attı.

Serkan kızın cüzdanından çıkan para destesine bakınca şaşırdı. İnsan neden üzerinde bu kadar para taşırdı ki?

"Bende üç bin iki yüz lira var," dedi Alize sevinçle.

"Üç bin iki yüz lira mı?" dedi Serkan şaşkınlıkla.

"Evet."

"Bu biraz mı oluyor?"

"Evet. Bu nedir ki? Benim bir günde harcadığım para."

"Ne? Bu parayı bir günde mi harcıyorsun sen?"

Alize adamın söyledikleri karşısında şaşırdı. Ne vardı bunda? Birkaç arkadaş bir yere gittiklerinde daha fazla harcadığı günler de oluyordu.

"Ben bu parayı kazanmak için bir ay çalışıyorum. Tamirhanenin giderlerini ve çalışan çocukların haftalıklarını sayarsan elime ayda bu kadar bile para kalmıyor."

"Sende ne kadar para var şu anda?" diye sordu Alize. Şaşırma sırası kendisine gelmişti.

"Dört yüz."

"Dört yüz bin mi?"

"Evet, dört yüz bin," dedi Serkan sinirle ellerini saçlarının arasından geçirerek. Bu kızın gerçekten de dünyadan haberi yoktu. Bu ülkenin yarısına yakını açlık sınırı ve onun biraz üzerinde yaşarken kız günlük üç bin lira para harcıyordu. Üstelik buna birazcık param var diyebiliyordu. İnsanlar o parayla çocuk okutuyor, bir ay ev geçindiriyorlardı. Ciddi ciddi üzerinde dört yüz bin lira olduğunu sanıyordu bir de.

"Bende sadece dört yüz lira var," dedi sert bir sesle.

"O kadar parayla nasıl sokağa çıkıyorsun?" dedi Alize hayretle.

"Bak kızım senin nasıl bir dünyada yaşadığını bilmiyorum. Ama bu ülkede asgari ücret daha yeni bin üç yüz lira oldu. Çoluklu çocuklu aileler o senin bir günde harcadığın parayı bir ayda bulamıyor."

Alize'nin kafası karıştı. Adam başka bir dünyadan bahsediyordu sanki. Bin üç yüz liraya nasıl bir ay geçirebiliyordu ki insanlar? Bunun iki katını harcayıp günü tamamlayamadığı zamanları oluyordu Alize'nin.

"Ama o kadar parayla nasıl yaşanır ki?"

"Bundan sonra nasıl yaşandığını göreceksin. Ben senin yerinde olsam o parayı saklardım. Önümüzdeki altı ayda eski günlerini çok arayacaksın çünkü."

"Ne olursa olsun bu otelde kalmayacağım. Şuraya giren çıkana bir baksana," diyerek eliyle kapıdan içeri girmekte olan bir kadınla adamı gösterdi Alize. Kadın kesinlikle bir fahişeydi. Yanındaki de müşterisi gibi durmuyordu. Serkan onun ne dediğini anlamıştı.

"Onlarla aynı odada kalmadığımız sürece benim için sorun yok," diyerek omuz silkti Serkan.

Alize adamın rahatlığına sinir olmuştu. Ne yaparsa yapsın onu o otele götürmesine izin vermeyecekti.

"Ben burada kalmam," dedi tekrar.

"Keyfin bilir. O zaman arabada yat," diyen Serkan arabanın kapısını açıp inmeye yeltendi.

"Beni bu ıssız yerde, arabanın içerisinde tek başıma mı bırakacaksın? Sahte de olsa bir evliliğimiz var. Ben senin karın sayılırım."

"Bakıyorum baban evden atınca bu evliliği ciddiye almaya başladın," diyerek arabadan çıktı. Alize onun arkasına bakmadan gidişini ve izbe kapının arkasında kayboluşunu izledi. Geri gelir umuduyla biraz daha bekledi arabada. Gelmeyeceğini anladığında sinirle çantasını alarak arabadan çıktı. Serkan hâlâ resepsiyondaydı. Adamın gösterdiği yere imzasını atıp çıkmak üzereyken kapıdan giren Alize'yi görüp durdu. Yavru kedi gibi boynu bükük duruşunu görünce içi cız etti. Bu kız nasıl adam olacaktı kendisi de bilmiyordu. Gönlünü almak

için "Arabadan alacağın bir şey var mı? Bir daha aşağıya inmem," dedi.

"Poşetleri alabilirsin," dedi Alize.

"Hepsini mi?"

"Evet."

"Tamam, beni burada bekle geliyorum," diyerek kapıya yöneldi Serkan.

On dakika sonra üçüncü katta bir odanın kapısındaydılar. Serkan kapıyı açtığında Alize girmeden önce kafasını uzatıp yüzünü ekşiterek içeri baktı.

Kendisine ters ters bakarak kapının diğer tarafına geçen Serkan'ın arkasında zoraki adımlarla içeri girdi. Serkan elindeki poşetleri yatağın üzerine atıp banyoya girdiğinde elini beline koyup inanmaz gözlerle etrafını inceledi.

Hayatında hiç bu kadar zavallı bir oda görmediğine yemin edebilirdi. Dışarıdan göründüğü kadar pis durmuyordu gerçi. Ama Alize bu yataklarda biraz önce otele giren kadın ve adamların yattığını düşündüğü anda yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Hiçbir yere oturmadan öylece ayakta dikilmeye karar verdi.

Odada aralarında küçük ve eski bir komodin olan iki tek kişilik yatak vardı. Bir zamanlar lacivert oldukları anlaşılan yatak örtüleri güneşten solmuştu. Alize yataklarından birine yaklaşarak örtüyü parmak ucuyla kaldırarak beyaz çarşaflara baktı. Lekesiz gibi görünmelerine rağmen Alize onların temiz olmadıklarına emindi. Pencerenin kenarında soluk lacivert eski bir koltuk, küçük bir buzdolabı vardı. Alize buzdolabını açtı. İçeride sadece bir şişe su olduğunu gördü. Bir otelde içi boş buzdolabını ilk defa görüyordu. Suyu alıp dolabı kapattı. Ambalajlı bir suyun temizliğinden şüpheye düşmenin aptallık olacağını düşünerek şişeyi kafasına dikmişti ki Serkan'ın sesini duydu.

"Bana da bırak."

"Bunu mu içeceksin?" dedi Alize şaşkınlıkla elindeki şişeyi göstererek.

"Evet."

"Ama ben içtim..."

"Ne olmuş bulaşıcı hastalığın mı var?"

"Tabii ki yok ama..."

"O zaman sorun yok," diyerek kızın elindeki şişeyi alıp kafasına dikti.

Alize kendi suyunu içen adama baktı. Ne pis adamdı bu. Onun ağzına değen şişeyi ağzını silmeye bile gerek duymadan içivermişti. Hiçbir şey söylemeden banyoya yöneldi.

Banyo tahmin ettiğinden daha dökünüydü. Tuvalet kâğıdına parmağının ucuyla dokundu. Zımpara gibiydi. Bir an aklına bunu Serkan'a şikâyet etmek geldi. Sonra onun dalga geçmeleriyle uğraşamayacağını düşünüp vazgeçti. Dışarıya çıktığında Serkan boş yatağa uzanmış elinde kumandayla tarih öncesinden kalmaymış gibi görünen televizyonu seyrediyordu. Gözünü ekrandan ayırmadan "Bir an orada yatacaksın sandım," diyerek gülmeye başladı.

"Çok komik," dedi Alize yüzünü ekşiterek. Üzerinde alışveriş poşetlerinin olduğu yatağın başına gitti. Üzerindeki askılı elbiseyi değiştirmek istiyordu. İçinden işe yarar bir şey çıkması için dua ederek poşetleri karıştırmaya başladı. Sinirle ne aldığının bile farkında değildi. Bunun son alışverişi olduğunu bilseydi farklı şeyler alırdı. Artık bu kadar şey alacak bir kredi kartı bile yoktu büyük ihtimalle. Babası çoktan hepsini iptal ettirmiş olmalıydı. Yanındaki öküz de bütün gün nakit para kullanmıştı. Zaten dört yüz lira parayla sokağa çıkan birinin kredi kartı varsa bile doğru düzgün bir limiti yoktur diye düşündü.

Cüzdanını açarak sıra sıra dizilmiş kartlara baktı. Onları çok seviyordu ve şimdi hiçbiri bir işe yaramıyordu. Sinirle cüzdanı kapadı ve çantasının içine attı. Poşetlere bakarken hediye paketini gördüğünde gülümsedi. Bunu Serkan'a almıştı. Bu ayıyı arkadaşlarının yanına çıkarması gerekirse üzerinde adam gibi bir şey olsun istemişti.

"Bunu sana aldım," dedi elindeki hediye paketini televizyon seyreden Serkan'a uzatarak.

Serkan gözlerini televizyondan ayırıp şaşkınlıkla Alize'ye doğru baktı. Bu beklediği bir şey değildi.

"Bana mı?"

"Evet sana."

Serkan yatakta oturur pozisyona geldi ve kızın uzattığı paketi açmaya başladı.

"Teşekkür ederim. Ben sana hiçbir şey almadım ama..."

"Sorun değil. Umarım beğenirsin. Nasıl şeylerden hoşlandığını bilmiyorum. Beğenmezsen içinde değişim kartı var."

Serkan elinde tuttuğu paketin içinde ne olduğunu bilmiyordu ama hediye paketinin üzerinde yazan Dolce&Gabbana markasını okuyabiliyordu. Büyük olasılıkla çok pahalı bir şeydi.

"Çok güzel teşekkür ederim," dedi paketin içinden çıkan lacivert tişörte bakarak.

"Rica ederim," dedi Alize gülümseyerek.

Serkan ona bu kadar pahalı bir tişört almasının ne kadar gereksiz olduğunu söylemek istedi. Ama sustu. Bugün yeterince üzülmüştü. Biraz daha canını sıkmaya gerek yoktu.

Alize poşetlerde işine yarayacak bir şey bulamayınca canı sıkıldı. Uyurken ne giyecekti? Babasının böyle davranacağını akıl etmediği için hazırlık da yapmamıştı. Ta

nmadığı bir adamla aynı odayı paylaşırken üzerine giyeceği şeylere de dikkat etmesi gerekiyordu. Poşetlerden birinden bol, penye bir elbise çıkardı. Şimdilik en uygunu bu gibi görünüyordu.

"Ben banyo yapacağım," diyerek tekrar banyoya girdi. İçerideki sararmış, küçük duş teknesine bakınca her akşam yaptığı küvet keyfini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Bir gece suya girmese ölmezdi. Musluğu açarak elini, yüzünü yıkadı. Hiçbir yere dokunmamaya çalışarak giyindi. İçeride nefes alamıyormuş gibi aceleyle dışarı çıktı. Çıktığında Serkan çoktan uyumuştu. Kendi yatağının üzerindeki paketleri yere koyarak yastığın üzerine tişörtlerinden birini serdi. İlk defa bu kadar kötü bir odada ve de hiç tanımadığı biriyle uyuyacaktı. Yatağa kalıp gibi uzanarak örtüyü zorla üzerine çekti. Bir süre gözleri tavanda babasının yaptıklarını düşündü. Sinem'in gülüşü gözlerinin önüne geldiğinde gözyaşlarına engel olamadı. Gözlerinden akan yaşlar yastığını ıslatırken kendisini yapayalnız hissetti. Annesini hiç tanımamıştı. Artık bir babası da yoktu. Bunları düşünürken yorgunluğa daha fazla dayanamayarak uyuyakaldı.

Bölüm 6

"Hey kalk artık," diyen sese arkasını dönerek üstündeki pikeyi kafasına kadar çekti Alize.

"Git başımdan."

"Seni o yataktan zorla çıkarmamı istemiyorsan hemen uyan."

Alize gözlerinden birini açarak sabah sabah başında söylenen adama ters ters baktı.

"Derdin ne senin? Daha sabahın körü, üstelik bugün Pazar."

"Saat on bir. Açlıktan ölüyorum ve birazdan odayı boşaltmamız lazım."

"Sen git ben bu kadar erken kalkamam."

Serkan arkasını dönerek pikeyi üstüne çeken kıza baktı. Bir insan bu kadar saat nasıl uyurdu?

"O zaman pikenin üzerinde gezinen karafatmayı saçlarının içine girmeden at da öyle devam et uyumaya."

Alize üzerindeki pikeyi savurarak bir çığlık attı. Kendini yataktan dışarı atarak odanın ortasında zıplamaya başladı. Bir yandan da "Üzerime bak, hala üzerimde mi?" diye bağırıyordu.

"Dön bakayım," dedi Serkan gayet ciddi bir yüz ifadesiyle.

Kız kendi etrafında dönmeye başladığında kahkahalarla gülmeye başladı. Alize birkaç kere daha döndü. Adamın güldüğünü görünce bir terslik olduğunu anlayıp aniden durdu. Başı döndüğü için sendeledi ve düşmemek için adama tutundu.

"Hani dokunmak yoktu," dedi Serkan kendisine tutunan kıza gülerek.

"Pislik böyle şaka yapılır mı aklım çıkıyordu," dedi adamdan uzaklaşan Alize.

"Bundan sonra seni nasıl uyandıracağımı buldum. On bire kadar uyunur mu?"

"Geç yattım. Hem neden erken kalkıyoruz ki bugün yapılacak bir iş yok."

"Horultundan uyumak mümkün olmadı."

"Ben horlamam."

"Bütün horlayanlar aynı şeyi söyler."

Alize adama cevap vermeden sinir içerisinde banyoya girdi. Diş fırçası bile yoktu. Dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. Yüzünü yıkadı. Ama yine de aynada gördüğü kızı beğenmedi. Bir gece kendi evinin dışında bir yerde kalmıştı ve kesinlikle berbat görünüyordu. Banyodan çıktığında Serkan hazırlanmış onu bekliyordu. Üzerinde onun aldığı tişört vardı. Lacivert tişört mavi gözlerini daha da ortaya çıkarmış ve adama ayrı bir hava vermişti.

"Gerçekten horladım mı?" diyerek yatağına yürüdü Alize.

"Hem de kış uykusuna yatmış ayı gibi," dedi Serkan gülerek.

"Üstümü değiştireyim çıkarız."

Alize yatağın kenarından aldığı poşetle banyoya girdi. Çıktığında üzerinde yeşil, desenli bir pantolon ve beyaz bir bluz vardı.

"Ben hazırım."

Serkan kızı tepeden tırnağa süzdü ama hiçbir şey söylemedi. Televizyonu kapatıp kumandayı yatağın üstüne attı.

"Poşetlerini unutma," diyerek odadan çıktı.

Alize poşetlerini topladı. Kapıyı kapatarak aşağıya indi. Serkan arabaya oturmuş radyoyu karıştırıyordu. Alize biner binmez arabanın üzerini açtı ve kontağı çalıştırdı. Alize radyoda çalan müziği duyduğu anda dayanamadı.

"Bu arabada böyle avam bir şey dinlenir mi?"

"Nesi avam? Sosyete düğünlerinde bile çalıyor bunlar" diyerek müziğin sesini daha da açtı adam. Alize sinirle telefonun kulaklığını takarak sevdiği müzikleri dinlemeye başladı. Ama arabanın içerisinde çalan müzik o kadar yüksekti ki ne yaparsa yapsın duymaya devam ediyordu. Telefonun sesini daha da açtı. Kulaklarına dolan müzik zıplayan sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı. Gözlerini kapatarak yanındaki adamı görmezden geldi. Bir süre sonra arabanın durmasıyla gözlerini açtığında tekrar tamirhaneye geldiklerini fark etti.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu şaşkınlıkla adama bakarak.

"Arabayı bırakıp kamyoneti alacağım. Mahalleye bu arabayla giremem."

"Dün konuşmadık hiç. Annenlerle konuştun mu sen ben Kanyon'dayken?"

"Evet. Her şeyi biliyorlar."

"Nasıl karşıladılar?" dedi Alize endişeyle.

"Annem çok kızdı. 'Sokakta bulduğun sokakta kalır' dedi. İyi aile kızları dururken hiç tanımadığı bir kızla evlenmeme söylendi durdu."

Alize duydukları karşısında suratını astı.

"Gerçekten böyle mi söyledi?"

"Evet. Eve gidince sana tavır yapabilir haberin olsun."

"Ben de iyi aile kızıyım," dedi Alize alçak bir sesle arabadan inerken. İncindiğini hissetti. Adamın ailesi de kendine benziyordu tabii. Onlarla ne kadar az görüşürse o kadar iyi olacaktı. Hatta hiç görüşmeyebilirlerdi. Ne de olsa bu gerçek bir evlilik değildi. Kimsenin gönlünü alması, kimseye iyi davranması gerekmiyordu evlendiği adamın yakını olduğu için. Tanımadığı insanların kendi hakkındaki düşüncelerine bozulması çok saçmaydı. Babasının aklı başına gelir gelmez onlardan sonsuza kadar kurtulacaktı.

Kamyonete bindiklerinde hiç konuşmadılar. Alize kafasını koltuğa yaslayıp kafasını toplamaya çalıştı. Nereye gittiklerine dikkat etmedi. Bir süre ana caddede yol alan araba sonrasında dar sokaklar ve gecekondularla dolu bir semte girdi. Labirent gibi karışık sokakları takip ettikten sonra, tek katlı, bahçeli bir evin önünde durdu. Adamın bu kadar küçük bir evde yaşayacağına ihtimal vermeyen Alize "Evin burası mı?" dedi hayretle. Karşısında duran ev altı ay boyunca yaşayacağı ev değildi herhalde. Tamam, adamın lüks bir semtte, son moda eşyalarla döşeli bir stüdyo dairede oturmasını beklemiyordu. Ama bu da ev değil kümesti. Kendi yalılarının işlerini yapan ailenin küçücük evi bile bunun yanında saray kalırdı.

Serkan'ın yüz ifadesinden evin burası olduğunu anlar anlamaz yaptıklarına pişman oldu. Neden tanımadığı bir adamla böylesine bir işe kalkışmıştı ki?

Serkan kızın sorusuna ve yüzündeki dehşet ifadesine bozulduysa da ilk andan onu daha fazla korkutmak istemedi. Kısık bir sesle "Bu ailemin evi," dedi. Bunun üzerine Alize derin bir oh çekti. Resmen üzerinden yük kalkmıştı. Gülümseyerek Serkan'a baktı. Onun evi gördüğünde verdiği tepkiye üzüldüğünü anlamıştı ama yapacak bir şey

yoktu. Herkes yerini bilmeliydi. Serkan'ın fakir olması kendi suçu değildi.

"Burası neresi?" dedi konuyu değiştirmek istermiş gibi.

"Gültepe," dedi Serkan arabadan inerken kızın yüzüne bakmadan. Onu takip eden Alize'yle birlikte bahçe kapısını açarak içeri girdiler. Bahçenin eve yakın bölümünde üzeri saçla örtülmüş verandaya benzeyen bir yer vardı. Bahçe çok bakımsızdı. Karman çorman görünüyordu. Ortasında duran dut ağacının güzelliğine rağmen oldukça sevimsiz bir bahçeydi. Demirli küçük pencereleri bu korkunç bahçeye bakan ev tek katlı, beyaz boyaları rutubetten kalkmış bir gecekonduydu. Gelişi güzel taşlarla döşenmiş daracık bir yoldan eve doğru yaklaştıklarında Alize arabaya binip yalıya dönmeyi, babasının gönlünü alıp bu kâbusu bir an önce bitirmeyi düşündü. Ancak Serkan'ın kapıyı çalmasıyla gerçek dünyaya geri döndü. Kapıda duran bir kadın dimdik bakışlarıyla kendisini süzüyordu. Alize kadından korktuğunu hissetti. Eğer bu Serkan'ın annesiyse oğlu ona hiç benzemiyordu.

Serkan sessizce eğilip annesini yanaklarından öperek içeri girdi. Alize de onun arkasından eve girdiğinde kapıdaki kadın "Nereye gidiyorsun?" diyerek onu durdurdu. Alize şaşırmıştı. Eve girmek için bir parola falan mı söylemesi gerekiyordu anlamadı.

"İçeriye giriyorum," dedi safça.

"Ayakkabılarını çıkar o zaman. Eve ayakkabıyla girilir mi?"

"Kusura bakma anne. Alışkın değil. Öğrenir yakında," dedi Serkan annesini yatıştırmak için.

"Belli belli. Hanımefendide gelenek görenek sıfır. Nereden buldun bunu?"

"O beni buldu anne."

"Keşke bulmasaymış," dedi kadın ayakkabısını çıkarmış kıza bakarak.

Olan bitene canı sıkılan Alize kadının söylediklerini duyunca canı daha da sıkıldı. Serkan'ın annesi gerçekten de ondan hiç hoşlanmamıştı. Eve girdiğinde önüne konan terlikleri giyip giymemeyi düşündü bir an. Ama kadın o kadar kötü bakıyordu ki canını daha fazla sıkmamaya karar verdi. Buradan bir an önce gitmek istiyordu. Bir daha asla bu kadınla bir araya gelemezdi. Serkan istediği zaman gelip kalabilirdi. Ama Alize bir daha bu eve adım atmayacaktı.

Serkan kızın koluna hafifçe dokunarak sakin olması için belli belirsiz gülümsedi. Girdikleri odada iki adam oturuyordu. Alize adamlardan birinin Serkan'ın babası olduğunu anladı.

"Baba bu Alize," dedi Serkan babasına bakarak.

Adam gülümseyerek "Hoş geldin kızım," dedi ve kıza elini uzattı. Alize adamın uzattığı ele boş boş baktı bir süre. O sırada Serkan eğilerek fısıldadı "Elini öp."

Alize adamın uzattığı elini öptü. O sırada kadın da çatık kaşlarıyla kocasının yanında durdu ve elini uzattı. Alize kendini zorlayarak onun da elini öptü. Tam tanışma faslının sona erdiğini düşünürken Serkan ona köşede oturan yaşlı adamı gösterdi.

"Bu da dedem Numan. Konuşurken biraz bağırsan iyi olur. Kulakları az duyar."

Serkan adamın yakınına sokulup "Dede!" diye bağırınca Alize yerinden sıçradı. Adam duvar gibi sağırdı anlaşılan.

"Söyle haylaz," diyen yaşlı adam buruş buruştu. Doksanını aşkın olmalıydı. Alize onun kendisine gülümseyen yüzüne bakınca ağzında hiç diş olmadığını fark etti.

O da fark etmiş olmalı ki Serkan'ın annesine "Şaziye dişlerimi getir" dedi.

Alize'nin elinden tutan Serkan dedesinin yanına giderek "Dede ben evlendim. Bu benim karım Alize," diye bağırdı. Yaşlı adam kıza bakarak gülümsedi.

"Adın ne?" dedi nefes nefese.

"Alize."

"Bağır bağır duymaz öyle, ona sinek vızıltısı gibi geldi sesin," diyen Serkan gülerek Alize'ye baktı.

Kız "Alize" diye son sesiyle bağırdığında yaşlı adam bir anda sinirlendi. Bastonunu yere vurarak kıza "Niye bağırıyorsun? Sağır mıyım ben? Hem Avize diye isim mi olur?" diye kızdı.

Alize sinirle yaşlı adama baktı. Başına gelenlere gerçekten inanamıyordu. Dedeye biraz daha yaklaşarak biraz daha alçak bir tonda "A-li-ze" diye bağırdı.

Yaşlı adam bunun üzerine daha da sinirlendi. Serkan'a dönerek "Ne biçim bir kızla evlenmişsin. Bu kız neden bana bağırıp duruyor," diye şikâyet etti.

"Sen ona aldırma dede," diyerek güldü Serkan.

Tanışma faslının ardından oturdular. Hiç kimse konuşmuyordu. Alize kendisine kötü kötü bakan Serkan'ın annesi ve babasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Ona güler yüzle bakan tek kişi dedeydi. Alize bir an önce buradan gitmek için Serkan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Durumu fark eden Serkan ise umursamadan oturmaya devam ediyordu. Kızla göz göze gelmemeye çalışır gibi bir hali vardı. Alize sinirden tırnaklarını kemirmeye başladı. Bu işkence bir an önce sona erse diye içinden dualar ediyordu. O kadar dalmıştı ki Serkan'ın babası konuşmaya başladığında önce adamın ne dediğini anlamadı.

"Kızım bu böyle olmaz. Bizim bir sürü tanıdığımız var. Düğün yapmamız gerek," diyordu adam.

"Evet, şimdiye kadar biz onların çocuklarına altın taktık. Şimdi onları geri almanın zamanı geldi," dedi karısı.

Alize şaşkınlıkla konuşmaları dinliyordu. Kimin düğününden bahsettiklerini anlamıyordu. Çok da umurunda değildi gerçi söyledikleri ama bir şey sorarlarsa mahçup olmamak için konuşulanlara kulak kabarttı.

"Tamam," dedi Serkan. "Hafta sonu yaparız."

"O kadar beklemeseydik oğlum," dedi annesi.

"Ancak hazırlanırız anne. İnsanlara haber vermek de zaman alır. Zaten şunun şurasında birkaç gün var hafta sonuna."

İnatlaşan oğluna söz geçiremeyen kadın kaşlarını çatarak "Tamam," dedi.

Bir anlaşmaya varmalarına sevinen baba ise gülerek Alize'ye baktı.

"Ben gördüğüm herkese söylerim yarın. Nasıl olsa yaz mevsimi. Kahveyi tutmaya gerek yok. Sokakta yaparız," dedi.

Konuşmalar devam ederken Alize sessiz kaldı. Tanımadığı insanların düğünüyle ilgilenecek hali yoktu. Zaten derdi başından aşkındı. Bir an önce Serkan'ın evi neresiyse oraya gidip dinlenmek istiyordu. Bu insanlarla birlikte bu köhne ev iyice sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Akşam olmuş ve floresan ışığının altında yüzler daha da solmuştu. Serkan'ın annesi kalkarak pencerelerdeki eskimiş çiçekli perdeleri çekti. O anda evin perişanlığı Alize'nin gözüne daha çok battı. Buradaki her şey içindeki insanlar da dahil olmak üzere onu rahatsız ediyordu.

Bir süre sonra sofra kuruldu. Herkes Serkan'ın annesinin hazırladığı pilav ve nohuttan oluşan akşam yemeğini yemeye başladı. Alize tabağına konulan yemeğe dokunamadı. Kadının kendisiyle ilgili fikrini değiştirebilmek

umuduyla sofrayı toplamasına yardım etti. Ama kadın ona kötü kötü bakmaya devam ediyordu. Mutfaktan döndüğünde Serkan'ı odada göremedi. Bir süre oturup bekledi. Gelmeyince gözlerini kendisine dikip oturan Serkan'ın annesinden rahatsız olarak bahçeye çıkmaya karar verdi. Bu ev onu boğuyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz elinde telefonuyla bahçedeki eski sedire uzanmış olan Serkan'ı gördü. Birilerine mesaj yazıyordu. Alize'yi gördüğünde istifini bozmadı. Kız onun yanına gelerek sedirin köşesine oturdu.

"Ne yapıyorsun?"

Serkan gözlerini telefondan kaldırmadan cevap verdi. "Asuman'a mesaj atıyorum. Yarın evlendiğimi duymayan kalmaz bari benden öğrensin."

"Mesajla mı haber veriyorsun?"

"Tabii ki hayır. O kadar öküz değilim. Yarın beraber kahvaltı yapacağız o zaman söyleyeceğim."

Alize bir süre daha sessizce bekledi ama adam mesajlaşmaya devam ediyordu. Sonunda dayanamayarak "Ne zaman gideceğiz?" diye sordu.

"Nereye?" dedi Serkan başını telefondan kaldırmadan.

Alize artık sabrının son demlerini yaşıyordu. Adamın umursamaz tavırları yeteri kadar canını sıkmıştı. Bıkkınlıkla "Eve," dedi.

Serkan kızın sorusu üzerine başını telefondan kaldırıp kıza doğru döndü. Alize'nin loş ışıkta gözleri koyulaşmıştı ve sinirli olduğu her halinden belliydi. Vereceği cevabı duyduğunda onun delireceğini anlamıştı ama artık gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. Onun gözlerinden gözlerini ayırmadan konuştu.

"Evdeyiz ya."

"Burası ailemin evi demedin mi?"

"Evet, öyle dedim ama ben de burada yaşıyorum."

Bölüm 7

Alize şaşkınlıkla adama bakıyordu. Duydukları gerçek miydi? Benim evimde oturacaksın dediğinde bu evden mi bahsediyordu yani? Adamın yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradı ama bulamadı. Söylediklerinde ciddiydi.

"Yani... yani burada mı yaşayacağız bu küm..." diye kekelemeye başladı Alize sinirle. Kümes kelimesini tamamlayamadan adamın kendisine dönen sert bakışlarını görerek sustu.

"Evet."

"Hani senin evinde yaşayacaktık?"

"Burası da benim evim sayılır," diye kestirip attı Serkan.

"Koskoca adamsın ve ergenler gibi ailenle mi yaşıyorsun?" diyerek sinirle ayağa kalktı Alize. Hâlâ inanamıyordu. Bu izbe yerde nasıl yaşardı?

Bunun üzerine Serkan da kalkarak kıza baktı. Sinirlendiği belliydi. Yanağında bir kas seğirmeye başlamıştı ama Alize bunun farkında değildi. Onun tek isteği bir an önce buradan gitmekti.

"Herkes senin gibi cebinde üç bin lira günlük harçlıkla dolaşmıyor. Ben sana ayrı bir evde oturacağız demedim. Evimde kalacaksın dedim. Burası da benim evim. Ayrıca

kendine gelsen iyi olur. Sinir krizini çekecek durumda değilim. Ne bana ne de evime hakaret edemezsin. Burası senin sarayın gibi lüks olmayabilir. Ama en azından içinde sevgiyi bilen insanlar yaşıyor."

"Sevgi dediğin bu mu?" dedi Alize eliyle evi göstererek. "Bana nasıl baktıklarını görmedin mi? Kör müsün sen?"

"Beni seviyorlar. Hem de eve istemedikleri bir gelin getirmeme rağmen. Baban gibi bir kalemde silmiyorlar. Sevginin ne olduğunu bile bilmiyorsun sen. Babanı bile sevdiği kadından ayırmak için neler yaptığını ikimiz de biliyoruz. Sen şımarık küçük bir kızdan başkası değilsin. Babanın sana bu kadar yıl dayanması bile mucize."

Serkan sustuğunda kızın ağlamak üzere olduğunu gördü. Söylediklerinin ağır olduğunun farkındaydı ama bu kızın gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti. Burada biraz kalmalı ve yaptıklarını düşünmeliydi. Hiçbir şey demeden içeriye girdi. Biraz yalnız kalıp ağlamasının kimseye zararı olmazdı.

Alize gecenin karanlığında bahçede öylece kalakaldı. Serkan'ın söyledikleri canını yakmıştı. Babası onu istememişti. Evlendiği adam hayatını yüzüne haykırıp gitmişti. Daha fazla ayakta kalamayacağını anladığında sedirin bir köşesine ilişiverdi. Bu duruma nasıl gelmişti? İki gün önce dünyanın en mutlu insanıyken kendini bir anda burada bulmuştu. Ne işi vardı burada? Böyle bir şeye nasıl karar vermişti? Burası tam bir cehennemdi. Ondan hoşlanmayan bir sürü insanla dolu bu evde nasıl kalacaktı? Gözlerinden akan yaşları artık saklama gereği bile duymuyordu.

Şu anda bir kâbusun içine hapsolmuş gibiydi. Çıkış kapısının nerede olduğu bile belli değildi. Dizlerini göğsüne çekip gözlerindeki yaşların akmasına izin verdi. Bir

anda verdiği saçma sapan bir kararla hayatını karartmıştı. Uzun süre etrafa boş boş bakarak ne yapacağını, bu durumdan nasıl kurtulacağını düşündü. Evin içindeki ışıkların söndüğünü görmüştü. İçeriye çağırma gereği bile duymadan onu bahçede bırakmışlardı. Kapının açılma sesiyle arkasını döndü. Serkan kapının önünde dikiliyordu. Yerinden kımıldamadan "Hadi yatıyoruz," dedi.

Alize yerinden kalktı. Serkan'ın yüzüne bile bakmadan önünden geçip içeriye girdi. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Serkan'ın arkasından eve girdiğini ve kapıyı kilitlediğini duydu. Odanın ortasında durdu. Ne tarafa gideceğini ve nerede yatacağını bilmiyordu.

En son istediği şey karşısında dikilen adamla konuşmaktı. Başka çaresi kalmadığını anlayınca kısık bir sesle "Odam nerede?" diye sordu.

"Benim odamda kalacaksın."

"Odan nerede?"

"Sağdan ikinci kapı."

Alize hiçbir şey söylemeden gösterilen odaya yöneldi. Odanın cılız ışığında her şey daha da perişan göründü gözüne. İçeride tek kişilik yataktan biraz daha geniş bir karyola ve pencerenin kenarına dayanmış eski püskü bir kanepe vardı. Dört kapaklı bir dolap yatağın kenarındaki duvara dayanmıştı. Odada her şey farklı telden çalıyordu. Yerde tüyü dökülmüş bir halı ve pencerelerde çiçekli perdeler vardı. Birden boğulduğunu hissetti ve gidip pencereyi açtı. Pencerenin önünde bir süre dikilip dışarıdaki yapış yapış havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı ama ferahlayamadı.

Bu sırada Serkan arabadan aldığı poşetlerle içeri girdi. Sessizce durup arkası kendisine dönük kıza baktı. Keşke tüm söylediklerini geri alabilseydi. Onun bu kadar üzülebileceğini düşünmemişti. Hiçbir şeyi umursamayan

tavrına sinir olduğu için söylemişti o sözleri. Şimdi kız onun yüzüne bile bakmıyordu. Elindeki poşetleri kanepenin üzerine bırakarak soyunmaya başladı.

Alize arkasını döndüğünde adamın soyunmaya başladığını görmüş ve onunla konuşmamak için kendine verdiği sözü unutmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yatıyorum."

"Burada mı?" diye sordu kız. Gözlerini kocaman açmış sinirle adama bakıyordu.

"Evet."

"Yani beraber mi yatacağız?"

"Başka odamız yok maalesef. Sen de bizimkilere bunun göstermelik bir evlilik olduğunu söylememi istemedin. O zaman başka alternatif yok," diyerek Alize'nin hediyesi olan tişörtü çıkarıp kenara koydu.

Belden yukarısı çıplak kalan adama baktı Alize. Gelişmiş kasları ile karşısında duruyordu ve soluk ışıkta yunan heykellerine benziyordu. Onu daha önce atletle görmüştü ama üzerinde o kasları saklayacak bir şey yokken gözlerini adamdan alamıyordu. Sonunda bakmayı kesip "İçerde divan var," diyebildi.

"Yeni evlenen biri olarak salondaki divanda yatmamı ve sabah bir sürü soruyla uyanmamı mı istiyorsun?"

Adam haklıydı. Bu durumu ailesine söylememesini isteyen Alize'ydi. Cadı annesi sabah oğlunu kanepede görürse kıyameti koparırdı. Adamın vücuduna kayan gözlerini çekerek yatağa baktı.

"Bu yatak çok dar."

"Merak etme ben kanepede yatarım."

"Kanepede mi?" dedi şaşkınlıkla. Bu kanepe Serkan'ın ağırlığını kaldıracak gibi durmuyordu.

"İstiyorsan sen yat kanepede. Benim için sorun değil."

Öldürseler o eski kanepede yatmazdı.

"Ben yatakta yatacağım. Banyo nerede?"

"Koridorun sonundaki kapı."

Alize sinirle odadan çıktı ve yalnız kaldığında derin bir nefes aldı. Zaten dar ve küçük olan oda Serkan'ın varlığı ile nefes alınamayacak kadar küçülmüştü. Banyoya girdiğinde gözlerine inanamadı. Burada ne küvet vardı ne doğru dürüst bir duş. Gözlerini yumarak biraz bekledi. Açtığında bir mucize olması için dua etti. Ama karşısında yine aynı banyo duruyordu.

Buna daha fazla katlanmayacaktı. Yaptığının yanlış olduğunu görmüştü. Burada yaşayamazdı. Buna katlanamazdı. Burada ölürdü. Ne olursa olsun yarın babasına gidip ondan özür dileyecek ve bu evliliği bitirmek için boşanma davası açacaktı. Araba falan da umurunda değildi. Buradan kurtulmak için o araba gibi birkaç arabayı daha gözden çıkarabilirdi. Tek istediği buradan bir an önce kurtulmaktı. Hem daha hiç kimse evlendiğini duymamıştı. Bu iş çok kolay olacaktı. Her şey bittikten sonra yaşadığı bu kâbus gibi günü beyninin derinliklerine gömecek ve bir daha asla hatırlamayacaktı.

Tedirgin ve midesi bulanarak tuvalet ihtiyacını giderdi. Yarın sabah güneş doğar doğmaz buradan gidecekti. Ellerini yıkadı ve banyo demeye bin şahit olan yerden çıkarak odaya girdi. Serkan odanın ortasında dikiliyordu ve üzerinde sadece bir boxer vardı. Kapının sesini duyduğunda kıza doğru döndü. Alize adamın kaslarına bakarak yutkundu.

Alize'nin kocaman açılmış gri mavi gözlerini gören Serkan şaşırdı. Kız hayatında hiç çıplak adam görmemiş gibi bakıyordu. Üstelik bu kız yirmi bir yaşında bir üniversite öğrencisiydi.

"Gözlerini kapa sen daha çocuksun" dedi dalga geçer bir edayla.

"Çocuk mu?"

"Evet. Bahse girerim ilk defa çıplak bir adam görüyorsun."

"Saçmalama şimdiye kadar bir sürü sevgilim oldu benim," dedi Alize yüzündeki şaşkınlığa rağmen.

"O zaman neden yüzün kıpkırmızı?"

"Sıcaktan. Burası yanıyor. Farkında değil misin?"

"Doğru seni serinletmek için bir klimamız bile yok. Ne yaparsın fakirlik," dedi Serkan kıza yanaşarak. Bunun üzerine Alize bir adım geri gitti.

"Bir sürü sevgili ha," diyen Serkan bir kahkaha atarak kıza daha da yaklaştı.

Alize sinirle onu iterek yatağın yanına gitti.

"Çarşaflar nerede?"

"Ne yapacaksın?"

"Yatağın çarşaflarını değiştireceğim. Senin yattığın çarşaflarda yatmamı beklemiyorsun herhalde."

"Sevgililerinle uzaktan mı sevişiyordun?" diyerek güldü.

Alize eline gelen yastığı adama doğru fırlattı. İyice sinirlenmişti. Bu dangalak kendini ne sanıyordu?

"Yarın senden de bu kümesten de kurtulacağım," dedi hınçla.

"Nasıl yapacaksın o işi?"

"Babamdan özür dileyeceğim ve seni de boşayacağım" dedi Alize. Sonra adamın uzattığı çarşafları elinden hırsla alıp yatağa attı.

"İyi edersin yoksa beni gülmekten öldüreceksin. Ama arabayı vermem haberin olsun."

"Senin olsun," dedi kız. Adama arkasını dönerek çarşafları yatağın üzerinden aldı. Uzun bir süre debelenerek

sermeye çalıştıktan sonra olduğu gibi bıraktı. Bu işin bu kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti. Üstelik adamın gözlerinin üstünde olduğunu ve bir çarşafı bile seremediğini gülerek izlediğini biliyordu.

Bu kadar beceriksiz olduğu için kendi kendine küfür etti. Sonunda Serkan kızı yatağın kenarından uzaklaştırdı. Çarşafı düzgünce yatağa serdi. Yataktaki yastığın kılıfını da değiştirdi. Dolaptan aldığı bir başka çarşafla kanepenin üzerini örterek yattı.

Alize adama bakmadan "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Işığı kapatıp altındaki pantolonu çıkardı ve üzerindeki tişörtü ile yatağa girdi. Nevresimi üzerine çektiğinde Serkan uzanıp perdeyi araladı. Dolunayın ışığı odaya doldu. Kanepede sırt üstü yatan Serkan'ın üzerine düşen ay ışığı adamı dünya dışı bir varlıkmış gibi gösteriyordu. Birkaç adım ötesinde erkekliğini bu kadar hissettiren biri varken Alize'nin uyuması mümkün değildi. Üstelik de hayatında ilk defa tanımadığı bir erkekle aynı odada yatıyordu ve adamın üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Bu görüntüye daha fazla dayanamadı başını yastıktan kaldırarak adama seslendi.

"Üstünü ört."

"Neden?" dedi Serkan duruşunu bozmadan.

"Burada ben de yatıyorum. Orada öyle çıplak yatamazsın."

"Çıplak değilim ki!"

"Giyinik de değilsin."

"İyi geceler karıcığım," dedi Serkan gülerek.

"Ben senin karın değilim," dedi Alize yastığı ona fırlatarak.

"İyi ki değilsin. Olsaydın şimdi o daracık yatakta neler yapıyor olurduk kim bilir. Bu sıcakta hiç çekilmez."

"Pislik."

"Annem oğluna pislik dediğini duymasın. Onun için çok kıymetliyimdir ona göre."

Kısa bir sessizlikten sonra Alize kısık sesle "Annen beni hiç sevmedi," dedi.

Alize'nin sesindeki kırılgan ton Serkan'ı üzdü.

"Boşver kendi annen sevmiştir."

"Ben annemi hiç tanımadım," dedi Alize ve bunu söylediği anda sustu.

Serkan kolunun birini başının altına koyarak yatakta kendisine doğru dönmüş kıza baktı. Buradan yüzünü tam olarak göremiyordu ama bir kere daha ağlamasını da istemiyordu.

"Hiç mi?"

"Hiç!" dedi Alize.

"Ne oldu?"

"Ben bir yaşındayken ölmüş"

"Üzüldüm."

"Hep bakıcılarla ve dadılarla büyüdüm ben. Bir annenin çocuğu için yapması gereken hiçbir şeyi yaşamadım. Mesela hiçbir zaman okuldan annem tarafımdan alınmadım. Hiçbir zaman bir annenin dizlerine yatmadım. Bir anne ile nasıl dertleşmek gerektiğini hiç bilmedim. Korktuğumda hiç annemin koynuna girmedim. Bir annenin nasıl koktuğunu hiç bilmedim," dedi. Son kelimeler hıçkırıklar arasında çıkmıştı.

Serkan kızın ağladığını anlamıştı. Bir süre ne yapacağını bilemeden yerinde yatmaya devam etti. Kızın hassas noktasının annesi olduğunu anlamıştı. Onun için üzüldü. Her şeyi vardı ama aslında hiçbir şeyi yoktu.

"Bahçede söylediğin cümle çok canımı yaktı," dedi Alize fısıltı halinde.

Bunun üzerine Serkan yerinden kalkarak üzerini tişörtünü giydi ve kızın yatağının kenarına oturdu.

"Özür dilerim amacım canını yakmak değildi," diyerek kendine bakan kızın saçlarını okşadı.

"Bundan sonra öyle şeyler söylemem," diyerek gözleri yaşlar içinde parlayan kıza baktı. Parmakları ile kızın gözyaşlarını sildi. Yerine hemen yenileri geldi. Onları da sildi.

"Ağlamayı kesmezsen sabaha kadar gözyaşlarını sileceğim," dedi gülümseyerek.

"Biliyor musun sen çok ilginç bir kızsın."

"Nasıl yani?" dedi Alize gülümsemeye çalışarak.

"Bilmiyorum, senin hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Dünyadan habersizsin. Hiçbir şeyi umursamıyorsun. Şımarıksın. Ama bir yandan da karşındaki kişilerin senin hakkında ne düşündüklerini önemsiyorsun."

Bir süre gözlerinden yaşlar akmaya devam eden kızı seyretti. "Artık ağlama," diyerek tekrar sildi dökülen yaşları.

"Aslında sen sevgiye aç küçük bir kızsın. İnsanlara çabuk güveniyorsun. Beni hiç tanımıyorsun ama iki akşamdır benimle aynı odada kalıyorsun. Sana kötü bir şey yapacağım hiç aklına gelmedi mi?"

"Yapar mısın?" diye fısıldadı Alize.

"Bilmiyorum? Sen çok güzelsin ve ben de basit bir erkeğim."

"Sana güveniyorum."

"Beni onurlandırdın ama yine de erkeklere bu kadar çok güvenme. Hadi artık uyu."

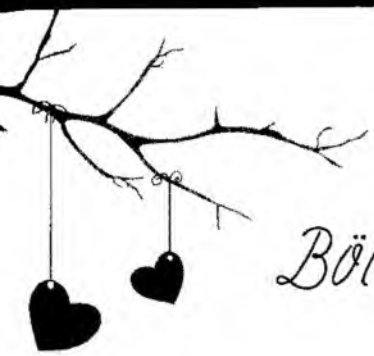
"Tamam," diyen Alize adama gülümsedi.

"İyi geceler prenses," diyerek yataktan kalktı Serkan. Alize kendisine babası gibi prenses diyen adama baktı.

"Sana da."

Serkan kanepeye uzandığında bir süre tavana bakarak yattı. Alize'yi tanıdıkça ne düşüneceğini bilmiyordu.

Bu kız tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Evet, şımarıktı ve bazen gerçekten dayanılmaz oluyordu. Ama aslında yaralı ve anne sevgisini tatmamış küçük bir kızdı. Onun için üzüldü. Sonra da günün yorgunluğuna yenik düşerek uyudu.

Bölüm 8

Perdeleri açık pencereden odaya dolan güneş ışığı Serkan'ın gözünün içine giriyordu. Küfür ederek kalktığında gözü yataktaki Alize'ye kaydı. Yüzündeki huzuru görünce sevindi. Dün gece ağlaması ona dokunmuştu. Sonra gözleri kızın yatışma kaydı. Nevresime dolanmasına rağmen bir tarafı beline kadar açıktı. Serkan kızın siyah dantelli iç çamaşırına bakarak gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak tekrar açtı. Kumral ve uçları sarıya boyanmış saçları yastığa dağılmış, bir tutam saçı gözünün önüne düşmüştü. Kolunun biri başının altındaydı. Hafif aralık dudakları ile sessizce nefes alıyordu. Yatağın kenarına oturarak bir süre uyuyan kıza baktı. Uyanıkkenki cadılığından eser yoktu. Daha çok masum ve kaybolmuş bir çocuk gibiydi. Uyanıp da kendisini seyrettiğini görmesin diye omzuna yavaşça dokundu.

"Uykucu kalk!"

Alize gözlerini açmadan ve pozisyonunu bozmadan "Daha yeni yattım," diye mırıldandı.

Serkan gülümseyerek kızı bir kez daha dürttü. "Yeni mi yattın? Benden önce uyudun."

"Neden erken kalkmak zorundayım? Ben tatildeyim," dedi gözlerini açmadan. Hâlâ kımıldamamıştı ama sorduğu sorulara cevap veriyordu.

"Sen yeni gelinsin. Evdeki herkesten önce uyanıp kahvaltı hazırlaman gerek."

Alize aniden gözlerini açtı. Saçlarını gözünün önünden çekerek adama doğru döndü. O sırada nevresimin beline kadar toplandığını fark ederek üzerini örttü. Adam yatağın kenarında oturduğu için bir türlü tam olarak örtünemedi. Adam ne yaptığını anladığı halde hiç istifini bozmadan gülümseyerek oturmaya devam ediyordu.

"Göz ziyafetine bir ara verir misin artık?" dedi Alize dayanamayarak.

"Neden? Manzara çok hoş" dedi pis pis sırıtarak.

"Kalk yatağımdan."

"Bakıyorum bir gece yatınca hemen yatağımı sahiplendin. Hadi çok uzatma da kalk kahvaltıyı hazırla."

"Ben mi?"

"Yok ben. Tabii ki sen."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben Asuman'la kahvaltıya gidiyorum unuttun mu?"

Alize yatakta oturur pozisyona geldi ve Serkan'a bakarak.

"Ben kahvaltı falan hazırlayamam. Babamla konuşmaya gideceğim," dedi ciddi bir ses tonuyla. Sonra adamın ters bir tepki vermemesi için olabildiğince yumuşak bir gülümsemeyle "Beni bırakır mısın?" diye sordu.

"Nereye?"

"Şirkete."

"Bırakamam ters tarafta kalıyor. Ama istersen caddeye kadar götürürüm oradan gidersin."

"Tamam. Hadi çık da giyineyim."

Giyinip odadan çıktığında kendisine kötü kötü bakan Serkan'ın annesiyle göz göze geldi. Hiçbir şey söylemeden spor ayakkabılarını giyip Serkan'ın peşinden aceleyle dışarıya çıktı. Bugün babası ile konuşacak ve bir daha

buraya adımını atmayacaktı. Babası arabayı verdiği için büyük ihtimalle biraz kızardı. Belki bir daha araba bile almazdı. Ama Alize'nin artık arabayı umursayacak durumu yoktu. Bu yaşadıklarından sonra babası ne derse desin susacak ve ona bir daha böyle bir saçmalık yapmayacağına dair söz verecekti.

Serkan onu caddede bıraktığında Alize uzun süre hızla gözden kaybolan arabasını seyretti. Ama az kalmıştı bu kâbusun sona ermesine. Bir taksi çevirerek babasının şirketinin adresini söyledi. Geldiği sokaklardan çok farklı olan şık caddede taksiden indiğinde derin bir nefes alarak etrafa baktı. Önünde dikilen şu güzel binaya girecek ve bu tatsızlık sona erecekti. Binaya adımını atar atmaz kendini evinde gibi hissetti. Asansöre bindiğinde babasına gerekirse yalvarmaya karar verdi. Yönetim katında asansörden indi ve kendisini tanıyanların selamlarına karşılık vererek babasının odasına doğru yürüdü. Babasının asistanı onu gördüğünde gülümsedi.

"Günaydın Alize Hanım."

"Günaydın. Babam geldi mi?"

"Evet."

Alize gösterişli maun kapıyı açarak içeriye girdi ve babasının yüzünü gördüğünde gülümsedi. İki gece ayrı kalmışlardı ve onu çok özlemişti.

"Günaydın baba," diyerek masasının arkasında oturan adama doğru yürüdü.

"Günaydın," dedi Nurettin Bey kızına bakarak. Alize geldiğine göre bu saçmalığa bir son vermiş olmalıydı. Bir gün bile dayanamamıştı işte. Yine de bir gün önceki davranışlarından dolayı ona kızgındı. Misafirlerinin önünde kendini rezil etmişti. Bu yaptığını o kadar kolay affetmeyecekti.

"Buraya gelme cesaretini gösterdiğine inanamıyorum.

O servet avcısı mı gönderdi seni?"

"Hayır, baba ben..."

"Ondan boşanacaksın hem de hemen," diyerek sözünü kesti babası. Alize bunu duyduğunda mutlu oldu. O da zaten buraya onun için gelmiştim.

"Ben de zaten..." diye söze başladığı an babası sözünü kesti.

"Yaptığın bu çocukça kaprisler yüzünden Sinem'in annesi düğünü iptal etti."

"İptal mi etti?" dedi Alize sevindiğini belli etmemeye çalışarak.

"Evet, o adamdan boşanmadığın sürece de evlenmemize izin vermeyecek."

Alize bir süre ne diyeceğini bilemedi. Demek bu aptal oyun işe yaramış, düğün iptal olmuştu. Babası Sinem cadısıyla evlenmeyecekti. O zaman en iyisi bu boşanma işini babasına hiç açmamaktı. Biraz ayrı kalırlarsa babası o cadıdan soğurdu belki.

Boşanırsa Sinem hayatlarına geri gelecekti. O zaman en iyisi babası Sinem'i unutana kadar Serkan'a ve o eve dayanmaktı. Bunu yapabilir miydi? Duyduklarından ve gördüklerinden sonra bir daha o evde kalabilir miydi? Alize kendisini o eve, Serkan'a ve ailesine dayanabilecek kadar güçlü hissetti birden. Sinem'in hayatlarından tamamen çıkması için biraz daha katlanabilirdi bu duruma.

"Neden geldin?" diye soran babasının sesini duyduğunda kendine gelmeyi başardı.

"Serkan'dan boşanmayacağımı söylemeye geldim."

Nurettin Bey sinirle masaya vurdu.

"Alize pişman olacaksın! O adam sana ne verebilir? Koskocaman bir hiç! Paranın peşinde olduğunu anlamıyor musun?"

"Paramın peşinde değil."

"Öyle mi? Peki arabanı neden onun üzerine geçirdin?"

Alize şaşırdı. Babası bunu nasıl öğrenmişti ki? Hemen bir şey uydurması gerekiyordu.

"Ben verdim düğün hediyesi olarak."

"Sen verdin öyle mi?" diye bağırdı Nurettin Bey eliyle masasına vurarak. Alize şaşkınlıkla hayatında ilk defa kendisine bağıran babasına bakıyordu. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordu. Usulca ama kararlı bir şekilde yerinden kalktı. Babası bu yaptıklarının onun iyiliği için olduğunu bilseydi böyle bağırmazdı.

Bir gün kendisini Sinem cadısından kurtardığı için ona teşekkür edecekti. Ama anladığı kadarıyla o gün bu gün değildi. Ne yaparsa yapsın babasını çok seviyordu ve onun üzülmesini istemiyordu. Bu fedakârlığı onun için yapıyordu.

"Bak baba. Sen ne söylersen söyle, ne yaparsan yap ondan boşanmayacağım," dedi Alize. Nurettin Bey sinirle ayağa fırladı.

"O zaman ne halin varsa gör. Bundan sonra senin kaprislerinle o adam uğraşsın. Bakalım sana ne kadar dayanacak? Bir süre sonra pişman olup kapıma geleceksin. İstediğin hiçbir şey olmayınca sızlanmaya başlayacaksın. Senin paranı alamayacağını fark ettiğinde o adamın kaprislerini çekeceğini düşünme. Eninde sonunda seni başından atacak."

"O öyle biri değil."

"Ne kadar tanıyorsun onu? İki gün mü? Yoksa üç mü?" dedi Nurettin Bey kızına doğru yürüyerek.

"O adamla boşanana kadar seni görmek istemiyorum. Bir daha da boşanmaya karar vermeden buraya gelme."

"Son sözün bu mu baba?"

"Evet bu!"

Alize gözlerine hücum eden yaşları tutmaya çalışarak çıktı. Şirketten çıktığı anda yanaklarından yaşlar akmaya başladı. Nereye gittiğini bilmeden bir süre yürüdü.

Bir süre sonra babası onun yaptığı fedakârlığı anlayacaktı. Aslında babasını anlıyordu. Annesi öldüğünden beri hep yalnızdı. Onun da birine ihtiyacı vardı ve Alize onun evlenmesine karşı değildi. Sadece babasının Sinem gibi biriyle evlenmesini istemiyordu. O kızın babasını üzmesine izin vermeyecekti. Eğer bu evlilik babasıyla Sinem'in ayrılığını uzatacaksa Serkan'ın ailesine de o eve de katlanacaktı. Babası ne derse desin onu çok seviyordu. Hayatta ondan başka hiç kimsesi yoktu. Onu kaybedemezdi.

Kafasında bir sürü soruyla bir süre daha nedensizce yürüdü caddelerde. Hayatında ilk defa bu kadar yürüdüğünü fark etti. Ne yapacağını bilemeden etrafa bakınırken tamirhaneye gitmeye karar verdi.

Taksiden indiğinde dükkânın önünde oturan Serkan'ı görünce gülümsedi. Serkan taksiden inen kıza bakar bakmaz onun ne kadar üzgün olduğunu anlamıştı. Babasıyla yaptığı görüşmenin iyi geçmediği belliydi. Bu kadar zenginlik, mal mülk içerisinde bu kadar yalnız ve mutsuz olan bir insanı ilk defa görüyordu. Üzüldü.

Alize Serkan'ın yanından "Merhaba," diyerek geçti ve içeri girdi.

"Ne oldu?" dedi ayağa kalkıp arkasından gelen Serkan.

"Babam beni kabul etmedi," dedi Alize kısık bir sesle. Başka da bir şey diyemedi.

"İstersen bir de ben konuşayım onunla. Durumu ona anlatabilirim," dedi Serkan kıza yaklaşarak.

"Gerek yok. Biliyorum sonunda yumuşayacak. Hem istediğimi elde ettim sayılır. Düğün iptal olmuş. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Ondan sonra biz de ayrılırız."

"Peki ya baban Sinem'i gerçekten seviyorsa?"

"Öyle bir şey olamaz. O kız babama uygun değil."

"Sana uygun olmayan birini sevemez misin yani?"

"Hayır, sevemem," dedi Alize hiç tereddüt etmeden. Adamın bozulduğunu gördüğünde konuşmaya devam etti.

"Bak bunun seninle bir ilgisi yok. Seni küçük gördüğüm için söylemiyorum ama gerçek anlamda senin gibi biriyle evlenemem. Onu sevemem. Sen de benim gibi biriyle evlenemezsin. Biz başka dünyaların insanıyız. Birlikte olmamız mümkün değil."

"Anlıyorum," dedi Serkan biraz buruk. Sonra toparlanarak kıza gülümsedi.

"Haklısın senin gibi şımarık bir kızla yapamam. Kaprislerin şimdiden canıma yetti. Bunları düşünmeyi bırakıp işimize bakalım."

"Ne işimiz var ki?" dedi Alize şaşkınlıkla.

"Ee yarın akşam için hazırlanacaksın ya," dedi Serkan keyifle.

"Ne var ki yarın akşam?"

"Düğünümüz!"

Bölüm 9

Alize dehşet içerisinde Serkan'ın yüzüne bakmaya devam ediyordu. Neden daha kötüsü olmaz dediği anda hayatın darbesini yediğini bir türlü anlayamıyordu. Bu adam ne düğününden bahsediyordu? Nikâh fotoğraflarının bile çekilmesinin gerekli olmadığını söyleyen kişi kendisi değil miydi?

"Ne düğünü bu pardon?"

"Bizim düğünümüz. Dün annem bahsetti ya!"

"Bahsettiği düğün bizim düğün müydü? Sokakta yapılacak olan?"

"Evet. Sen ne zannettin?"

Alize gözlerini kocaman açarak Serkan'a baktı. Ağzı bir şey söylemek için açılıyor ama sonra tekrar kapanıyordu. Bunu birkaç kere yapınca Serkan kendini tutamayıp gülmeye başladı. Karşısındaki kız akvaryumdaki bir balığa benziyordu bu haliyle. Kafasını toparlayıp, zihninde dönüp duran cümleleri bir türlü söze dökemeyen Alize karşısında katıla katıla gülen adama sinirlendi. Bir anda sesini nerede unuttuğunu bulmuş gibi bağırdı.

"Öldürsen olmaz! İnanamıyorum sana ya. Düğün nereden çıktı şimdi? Hem sokakta düğün mü olurmuş?"

"İster kabul et istersen etme. O düğün olacak küçük hanım. Artık arkanı kollayacak bir baban ve gidecek bir

yerin yok. Bulunduğun yere alışsan iyi olur. Annem bu düğünü çok istiyor. Ben de onun üzülmesini istemiyorum. Karşı çıkmadan o ne istiyorsa yapacaksın. Yoksa anlaşma yatar."

"Ne demek anlaşma yatar? Düğünü kabul etmezsem evlenme iptal mi olacak?"

"Evet, aynen öyle olacak. Benim için hava hoş. Nasıl olsa arabayı aldım. Asuman'a da olan biteni anlattım. Yeniden başlamaya karar verdik. Bundan sonrasını sen düşün artık."

Alize şaşkınlıkla adama bakıyordu. Öküz olduğunu kanıtlamıştı işte.

"Gözümün önünde Asuman'la olacaksın ve ben hiçbir şey demeyeceğim öyle mi?"

"Gözünün önünde olmamasına dikkat ederim. Hem bu istediğin zaman kolayca boşanmamız için de bir neden olur ileride. Senin istediğin de bu değil mi?" dedi Serkan.

Alize nedensiz bir şekilde kırıldığını hissetti. Bu adamı iki gündür tanıyordu. Daha bu sabah ondan ve ailesinden kurtulmak için babasına gitmişti koşa koşa. Ama yine de onu bir başka kadınla düşününce canı sıkılıyordu. Serkan sessizce kendisine bakan kızı omuzlarından tuttu.

"Bak bu ikimiz için de bulunmaz fırsat. Sen babanın evliliğini engelledin. Ben de beni terk eden Asuman'ı tekrar kazandım. İkimizin karşılıklı menfaati söz konusu gördüğün gibi. Yapacağımız tek şey bu oyunu biraz daha sürdürmek. Sonra tak sepeti koluna herkes kendi yoluna. Bu kadar basit."

Alize yine hiçbir söylemedi. Serkan ona bakmaya devam ederek. "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlaştık," dedi kız üzüntülü bir ifadeyle.

Bölüm 10

Alize etrafını saran kadınlara korku dolu gözlerle bakıyordu. İki gündür süren hazırlıklar nihayet son saatlerine gelmişti. Birkaç saat sonra düğün başlayacaktı. Erkekler toz kaldırmaması için sokağı ıslatıp sandalyeleri diziyor, düğünün yapılacağı küçük meydanın etrafını ampullerle donatıyorlardı. Evin içi oradan oraya koşturup duran kadınlarla doluydu. Başında duran kadın kalabalığından sıkılan Alize bir bahaneyle odaya kaçtı. Tam rahat bir nefes alıyorum derken kapı açıldı ve ilk kez gördüğü bir kadın elinde bir gelinlikle gülümseyerek içeri girdi.

"Kızım gelinliğini getirdim. Zamanımız azaldı. Giyin de saçını başını yapalım."

"Ben gelinlik istemiyorum," dedi Alize sinirle.

"Gelinlik giymeden olur mu güzel kızım? Sen dul kadın mısın da düğünsüz derneksiz evleniyorsun?" dedi kadın. Kız hareket etmeyince gelinlikle yanına oturarak konuşmaya başladı.

"Bak bu kızımın gelinliği. O da senin gibi zayıftı evlenmeden önce. Boyu da sana yakındır. Hadi giy üzerine de düzeltilecek yerleri varsa görelim bir an önce."

Alize bir başkasının teninin değdiği giysiyi giyecek değildi. Üstelik bu gelinlik neredeyse mağara devrinden kalmış gibi gözüküyordu. Söyleyecek bir söz bulamayıp

kadını süzdü sıkıntıyla. Sonra da sadece "Ben onu giymem," diyebildi.

"Aaa sen de pek bir acayip çıktın. Bunu kaç kız giymek istedi de kızım kimselere vermeye kıyamadı. Serkan çocukluk arkadaşıdır. Onu çok sevdiği için sandıktan çıkardı gelinliği."

Alize kadını odadan kovup elinde tuttuğu gelinliği parçalamak istiyordu. Ama aklına Serkan'ın "Annem ne isterse yapacaksın yoksa anlaşma bozulur" dediği geldi. Susup her istediklerini kabul etmeye karar verdi.

"Tamam, giyeceğim" dedi kadının elinden gelinliği alarak. İçinden "Ahh baba şu Sinem cadısından bir kurtulayım, ben biliyorum sana yapacağımı," diye söylendi. Giyinmek için kadının dışarı çıkmasını bekledi ama kadın meraklı gözlerle ona bakıyordu.

"Çıkar mısınız dışarı? Giyineceğim," dedi sinirle.

"Aaa neden çıkayım ayol? Bakacağım üstüne oldu mu diye."

Alize bu kadınla tartışmadan galip çıkamayacağını anlamıştı. İsteksizce soyundu. Kadının dikkatli bakışları altında gelinliği giydiğinde midesine bir sancı saplandı. Kumaş buram buram naftalin kokuyordu.

"Bak gördün mü ne güzel oldu. Senin için dikilmiş gibi."

Alize nasıl göründüğünü merak etmişti ama ortalıkta hiç ayna yoktu. Kadın ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

"Ahhh ahhh kızım da bir zamanlar senin kadar zayıftı. Sonra peş peşe dört çocuk yaptı. Artık bu gelinliğe bir bacağı bile sığmaz," dedi kadın içini çekerek.

Bu sırada odaya giren Alize'nin yaşıtı bir kız yeni geline hayranlıkla baktı.

"Ayyy çok güzel olmuşsun! Hemen saçınla makyajını

da yapalım. Düğün neredeyse başlayacak," diyerek gülümsedi. Alize artık kaçabileceği bir yer olmadığını anlamıştı. Karşı koymak anlamsızdı. Teslim olmalı ve bugünün bir an önce bitmesi için dua etmeliydi.

Makyajı ve saçı tamamlandığında ağlamak üzereydi. Kendisini mıncıklayan, bir bahaneyle orasına burasına dokunan ve sürekli komutlar veren kadınlardan o kadar yorulmuştu ki ayakta duracak hali yoktu. Ayağını sürüyerek odaya getirdikleri bir boy aynasının yanına gitti. Sabahtan beri ağzına bir şey koymamıştı yine de canı hiç bir şey yemek istemiyordu. Bugünün bir an önce sona ermesini istiyordu. Ömrünün hiçbir gününden bu kadar nefret etmemişti. Aynaya yaklaşırken gözlerini kapattı. Açtığında karşısında gördüğü kıza inanamayarak baktı. Ona ne yapmışlardı böyle? Tanınmayacak haldeydi. Üzerindeki berbat gelinlik yetmiyormuş gibi bir de saçına ne olduğunu bilmediği çiçeklerle garip bir de duvak takmışlardı. Kızın birinin eline verdiği özensiz gelin çiçeğine de tutunca kendini korku filmlerinden fırlamış hortlaklara benzetti.

Bir an avaz avaz bağırarak buradan kaçmak geldi aklına. Ama sonra burada bulunuş amacını hatırladı. Katlanacaktı. Bütün bunları babası için yapıyordu. Sevgi yeri geldiğinde onun için her türlü fedakârlığı yapabilmekti. Allahtan hiçbir arkadaşı onu bu halde görmeyecekti. Sadece bu kadınlar ve bu sokakta yaşayanlar bilecekti ne hale geldiğini. Onlar da zaten kendisinin kim olduğunu bilmiyordu.

Düğün saati yaklaştıkça Alize'nin bulunduğu oda tenhalaştı. Kadınlar düğüne hazırlanmak, evdeki işlere yardım etmek amacıyla yavaş yavaş bu çok tuhaf buldukları gelinin yanından ayrıldılar. Alize ise burnunun direğini sızlatan naftalin kokusuyla öylece yatağın üzerine oturarak bekledi.

Hava kararmaya başladığında Serkan eve geldi. Damat traşı olmuş, siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti.

"Çok güzel olmuşsun," diyerek gülümsedi Alize'yi gördüğünde.

"Saçmalama! Ucubeye döndüm görmüyor musun?" dedi kız burnundan soluyarak.

Serkan kıza yanaşarak onun gri mavi gözlerine baktı. Alize farkında değildi ama gerçekten çok güzeldi. Şu haliyle bile her erkeğin aklını başından alabilirdi.

"Hiç de değil. Çocukluğumdan beri çok gelin gördüm. Bu sokağın gördüğü en güzel gelinsin inan bana."

"Bütün düğünler bu sokakta olduğuna göre mutlaka görmüşsündür. Benim ise dayanacak gücüm kalmadı. Bir an önce bugünün sona ermesini istiyorum. Bu kokuya daha fazla dayanamayacağım."

Serkan kıza yanaşarak onu kokladı.

"Uff gerçekten berbat kokuyorsun. Bana fazla yaklaşma sakın," diyerek güldü.

Bunun üzerine adama vuran Alize onun kolunu tutması ile durdu.

"Sakin ol! Kocaya el kaldırılmaz. Öğretmediler mi sana?" dedi gülümseyerek kızın kolunu bırakan Serkan. Gidip açık kapıyı kapattı. Sonra da "Yakala," diyerek elinde tuttuğu kutuyu kıza fırlattı.

Alize ani bir refleksle kendisine doğru uçan kutuyu havada yakaladı. Avucuna koyduğu kutuyu inceledi bir süre. Sonra bakışlarını karşısında sırıtan adama çevirdi. Bu kaba saba adamın romantik jesti kızın gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

"Yüzük mü aldın?" dedi fısıltıyla.

"Aldım tabii. Yüzüksüz gelin olur mu?"

"Gerek yoktu," dedi Alize gönülsüz bir itirazla. Kutuyu açtı. İçinde parlayan tek taşa baktı. Bu adam tek taş

alacak parayı nereden bulmuştu? Yüzüğü kutudan çıkarınca hayal kırıklığına uğradı.

"Ama bu sahte..."

"Sahte tabii. Gerçekten evlenmediğim birine gerçek tek taş mı alacaktım?"

"Bunu takmam. Bunun sahte olduğunu herkes anlar," diyerek adama doğru yürüdü ve yüzüğü ona uzattı Alize.

Serkan bir kahkaha attı. Bu kız gerçekten de insanı gülmekten öldürürdü.

"Bütün evliliğin sahte? Bir tek taşın sahteliğine mi takıldın?"

"Senden nefret ediyorum!"

"İyi sakın aşık olayım falan deme. Biliyorsun benim için tek kız Asuman," diyerek kapıyı açıp dışarı çıktı.

Alize hâlâ elinde tuttuğu sahte tek taşa bakıyordu. "Öküz!" diyerek onu parmağına geçirdi. Bir süre yatağın üzerinde oturarak kafasını topladı. Sonra da gelinliğin uzun eteklerini tutarak kapının önünde kendisini bekleyen kadınların yardımıyla bahçeye çıktı. Bahçeden düğünün yapıldığı kapı önüne uzanan kısa yol insanlarla doluydu. Herkes Alize'ye bakıyor, gülümseyerek aralarında bir şey konuşuyorlardı.

Alize bir an önce bu maskaralığın bitmesini dileyerek Serkan'a bakındı ama kalabalıkta onu göremedi. Gelinle damat için hazırlanmış masaya otururken arkadaşlarının kendisini bu halde görseler ne düşünecekleri geçti aklından. Masada gelinle damat için kuru pasta, bisküvi ve meyve suyu koymuşlardı ama Alize'nin yemek düşünecek hali kalmamıştı. Bir ara kalabalığın içerisinde Serkan'ı gördü. Bir kızla konuşuyordu. Kızın Asuman olup olmadığını merak etti. Gerçi samimi şekilde konuştuklarına bakılırsa büyük olasılıkla oydu. Çok güzel bir kızdı. Siyah saçları ve gülen yüzüyle dikkat çekiyor-

du. Vücudunu saran elbisesiyle oldukça seksiydi. İkisi konuşmayı kesmeden ona doğru yürümeye başladılar. Asuman da ona bakıyordu.

"Sana Asuman'ı tanıştırayım," dedi Serkan yanına geldiklerinde.

Sonra yanında dikilen kızın beline elini koyarak Alize'yle tanışması için onu masaya yaklaştırdı.

"Asuman, bu da Alize."

Alize gözlerini kırpmadan kıza bakıyordu. Kız yakından daha güzeldi. Kuzguni siyah saçları büyük ihtimalle boyalıydı ama göz alıyordu. Gözleri siyahtı. Güneşten yanmış esmer teni ve kırmızı dudakları her erkeği kolaylıkla peşinden sürükleyebilirdi. Nedense Asuman'ı hiç böyle hayal etmemişti. Daha masum ve bu mahalleye yakışır birini beklemişti doğrusu. Asuman o hayalin yanında oldukça havalı kalıyordu Onun neden Serkan'ın yüzüne bakmadığını anlamıştı. Böyle bir güzellikle gözünün yukarılarda olması normaldi. Asuman'ın bu mahallede yaşlanması imkansızdı. Zamanı gelince bu güzelliği hak eden biri tarafından buradan götürülmeyi beklediği belliydi. Serkan'ın ona neden bu kadar düşkün olduğunu anlamak zor değildi.

"Çok güzelsiniz," dedi Alize kıza bakarak.

"Sen de öyle canım," diyen Asuman kızın yanına oturunca Serkan yanlarından uzaklaştı. O zamana kadar yüzünden gülümsemesi eksik olmayan Asuman yalnız kaldıklarında kaşlarını çattı. Korkutucu bir hali vardı. Alize'ye iyice yaklaşarak kısık sesle konuşmaya başladı. Alize bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Gerildiğini hissetti.

"Bak güzelim yalılardan gelip erkeklerimizi çalamazsın. Gerçi Serkan bana seninle neden evlendiğini söyledi ama sen yine de dikkatli ol. Sakın erkeğime gözünü dikmeye kalkma. Gözlerini oyarım!"

"Çok meraklı değilim," dedi Alize sıkıntıyla kıza bakarak. Derdi başından aşkındı. Bir de Asuman'la uğraşmaya hiç niyeti yoktu.

"Senin gibileri tanırım. Çalıştığım kuaföre her gün onlarca senin gibi kız gelir. Bulunduğu ortamdan sıkılmış macera aramaya hevesli zengin tipler. Ama ben sana kendini yormadan söyleyeyim. Fazla uğraşma. Burada sana macera yok."

Alize kızın bakışlarından ürktü. Böyle tiplerle uğraşılmazdı. Hiçbir şey söylemeden öylece yüzüne baktı. Ama kızın susmaya niyeti yoktu.

"Ben seni uyarayım da gerisini sen düşün," diyerek ayağa kalktı ve kalabalığın içinde kayboldu. Alize içinden "Sürtük araba olmasaydı adamın yüzüne bile bakmıyordun. Al senin olsun. Tamirciye kalmadım. O pislik zaten senin gibi birini hak ediyor," diye söylendi. Kızın sözleri onu tahmininden daha fazla sinirlendirmişti.

Serkan bir süre sonra kızın yanına geldiğinde Alize bu işkencenin bir an önce bitmesi için dakikaları saymakla meşguldü. Düğünün en mutsuz kişisi olduğu her halinden belliydi.

"Nasıl, eğleniyor musun?" diye sordu Serkan.

"Eğleniyormuş gibi mi duruyorum?" diye yanıtladı Alize sinirle.

"Bu bizim düğünümüz. Eğlenmene bak," dedi Serkan umursamaz bir edayla. Sonra uzanıp elini tutarak onu ayağa kaldırdı.

"Hadi kalk bakalım. Şimdi el öpüp altınları toplama zamanı."

"Ne altını?"

"Annem düğünü boşuna mı yaptı sanıyorsun? Yıllarca mahallenin evlenenlerine taktığı altınları geri almamız lazım."

"Takmayıp biriktirseydi o zaman. Altın falan toplayamam ben," dedi Alize inatçı bir ses tonuyla. Serkan kıza laf anlatamayacağını fark etti. Yanına yaklaşarak sert bir şekilde gözlerinin içine baktı. Hiçbir şey söylemeden öylece durdu bir süre. Alize onun ne demek istediğini anlamıştı. Usulca ayağa kalkarak adamın peşi sıra kalabalığa doğru ilerledi. Evin önünde durduklarında insanlar önlerinde kuyruk oldular. Alize şaşkınlıkla kalabalığa bakakaldı. Serkan kulağına doğru eğilip konuşmasa nerede olduğunu bile hatırlamayacaktı.

"Ellerini öpeceksin."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Hadi öp. Sen gelinsin."

Alize dudaklarını değdirmemeye dikkat ederek üzerine toplu iğnelerle altın ve para takan insanların elini öpmeye başladı. Ara sıra kendisine batan iğnelerden canı yansa da sonuna kadar dayanmayı başardı.

Altın merasimi biter bitmez sürekli fotoğrafını çeken adama sinirlenip gidip yerine oturdu. İnsanlar davul zurna eşliğinde eğlenmeye dalmıştı. Kadının birinin kolundan çekiştirmesiyle kendini bir anda eğlenen kalabalığın arasında buldu. Kadınlar ve kızlar etrafında bir anda daire oldular. Alize ise dehşet içerisinde kalabalığın içinde Serkan'ı bulmaya çalışıyordu gözleriyle.

Sonunda Serkan'ın annesi "Hadi kızlar testi halayı oynayacağız," diye bağırdı. Sonra arkasında duran Asuman'ı yanına çağırdı ve "Hadi halay başı sen ol. Bu en çok sana yakışır" diyerek kıza gülümsedi. Kadının Asuman'a gösterdiği yakınlık Alize'yi daha da sinirlendirdi. Ama ne olduğunu anlamadan etrafında dönmeye başlayan kadın kalabalığının içerisinde kayboldu. Kadınlar etrafında daire olmuş dönüyorlar, Alize ise ortada ne yapacağını bilmeden öylece dikiliyordu. Halay başı olan

Asuman'ın elinde bir testi vardı. Halay çekerken arada testiyi kendisine doğru atma hareketi yapıyordu. Alize dehşetle kıza baktı. Kız Serkan'ın söylediklerine rağmen bu düğünü ciddiye almış gibi görünüyordu. Alize bir anda ona tuhaf bir şekilde öfke duydu. Sanki başına gelenlerin, bu bitmeyen tatsız gecenin suçlusu oydu. "Bir daha o testiyi bana doğru sallarsa elinden alıp kafasında kıracağım," dedi içinden. Düşündüğü şeye kendi şaşırdı. Ama canı gerçekten burnundaydı ve kimseyi çekecek halde değildi. Hele ki daha önce yüz vermediği adam son model spor arabayla yanına gelince ona yaklaşan bu cadıyı hiç çekmeyecekti. Asuman bir kere daha aynı hareketi yapınca sinirlerine hakim olamayarak testiyi kızın elinden kaptığı gibi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Senin derdin ne? Testiyi başımda mı kıracaksın?" dediğinde halay durdu, davul zurna sustu.

Asuman şaşkınlıkla orta yerde bağıran kıza baktı. Serkan susan davul zurna sesine döndüğü anda Alize'yi gördü. Elinde testiyi Asuman'ın kafasına geçirecek gibi tutuyor bir yandan da sinirle bağırıyordu. Bu sahne gözüne o kadar komik gelmişti ki bir süre yanındaki tiplerle olaya kahkahalarla güldü. Ama Alize duracak gibi görünmüyordu.

Birazdan sokağın ortasında sinir krizi geçirebilirdi. Yanında onunla birlikte gülen adamlara bakarak "Bir cinayet işlenmeden olaya müdahale edeyim" diyerek kalktı ve kızın yanına doğru gitti.

"Ne yapıyorsun?" diyerek kıza sokuldu.

Alize, Serkan'ı gördüğünde bu sefer ona bağırmaya başladı.

"Ne demek ne yapıyorsun? Görmüyor musun? Deminden beri testiyi kafama atmak için hamle yapıp duruyor."

"Alize saçmalama. Oyunun amacı bu zaten"

"Ne yani testiyi gelinin kafasında mı kırmak amaç?"

"Beni rezil ettiğinin farkında mısın? Bırak o testiyi elinden" diyen Serkan kızın elindeki testiyi alıp Asuman'a verdi. Kızın susmaya niyeti olmadığını anlamıştı. Alize'yi kucakladığı gibi omzuna atıp eve doğru yürüyünce herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Omuzunda "Bırak beni," diye bağıran kızla yürürken arkasındaki kalabalığa "Siz eğlenmenize bakın" diyerek içeriye girdi. Yatak odasına geçerek kapıyı kapattı. Omuzunda hâlâ söylenen kızı yere indirip "Sus artık," diye bağırdı.

"Sevgilin testiyi karının kafasında kırmaya kalkıyor. Sen bana bağırıyorsun!"

"Alize bir sakin olur musun?"

"Olmayacağım, bu saçmalığa, ilkelliğe ve bu... bu... bu" diyerek sustu Alize. Artık pili bitmişti. Bir kelime daha edecek hali kalmamıştı. Sonra aniden bütün başına gelenlerin sorumlusunun karşısında dikilen adam olduğunu fark etti. Onunla tanışmasaydı bunlar başına gelmeyecekti.

"Çık git buradan," diye bağırdı son gücüyle ve ağlamaya başladı.

Serkan odanın ortasında ağlayan kızın yanına giderek ona sarıldı.

"Tamam, geçti," diyerek onu teselli etmeye çalıştı. Kızın hıçkırıkları dindiğinde onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı.

"Şimdi üzerindeki altınları ve paraları çıkaralım."

Kızın gelinliğine takılmış iğneleri çıkararak onu üzerindeki yükten kurtardı. Çıkardığı her şeyi cebinden çıkardığı bir keseye doldurdu ve gülerek Alize'ye baktı.

"Vay canına iyi para toplamışız."

Alize de sonunda gülmeyi başarmıştı.

"Evet, hepsini ben topladım. Tüm o kadınların beni öpmesine izin vererek."

"Gerçekten evleniyor olsaydık bunlar senin olurdu ama bu durumda hepsi benim."

Alize bir hamle yaparak adamın elindeki keseyi kaptı ve onu arkasına doğru götürdü.

"Bunların hepsini hak ettim. O kadar insanın elini öptüm bunları kazanmak için."

Serkan şaşkın şaşkın kıza baktı.

"İyi de bu gerçek bir düğün değil. Unuttun galiba." diyerek kıza iyice yaklaştı. Beline sarılarak arkasında tuttuğu keseyi elinden aldı.

"Bunlar annemin şimdiye kadar her evlenene taktığı altınların geri ödemesi," diyerek dışarıya çıktı.

Alize burnu naftalinden uyuştuğu için artık kokusunu duymadığı gelinliği üzerinden çıkarıp doğruca banyoya gitti. Banyoyu gördüğü anda gözlerinden akan yaşlara mani olamadı. Tek istediği bir duş almaktı. Ama banyo o kadar ilkeldi ki bunu bile yapmak imkânsız görünüyordu.

Sonunda duşu açıp suyun ısınmasını bekledi. On dakika geçmesine rağmen su bir türlü ısınmadı. Suyun neden ısınmadığını anlamaya çalışarak bir süre daha bekledi. Ama artık sabrı kalmamıştı. Başkasına ait bir giysinin değdiği vücudunu yıkamadan yatamazdı. Bornozunu çıkarıp buz gibi suyun altında durdu. Etrafta bir duş jeli bile yoktu. Kenarda bir kabın içinde eriye eriye ufacık kalmış beyaz sabunu gördüğünde sinirden ağlamaya başladı. Buz gibi suyun altında öylece duruyordu. Sinirleri o kadar uyuşmuştu ki suyun soğukluğunu bile algılamıyordu. Eline aldığı sabunu bir süre suyun altında tutarak temizledi. Sonra elinde köpürterek, köpükle-

ılık vücuduna sürmeye başladı. Duşu bittiğinde su hala buz gibiydi. Üşümüştü.

Serkan'ın odasında bulduğu temiz havluya sarınarak odasına gitti. Kapıyı kilitleyip, babasından dönerken aldığı pijamaları üzerine geçirdi. Saçlarını çekmecede bulduğu küçük bir havluya sardı. O kadar üşümüştü ki dışarıyı kavuran yaz sıcağına rağmen titriyordu. Işığı kapatıp pencerenin perdesini biraz araladığında dışarıda hâlâ devam eden düğünü gördü. Gelin olmadığı halde eğlence tüm coşkusuyla devam ediyordu.

Böyle yaşayan insanlar vardı demek. Şimdi kendisi de onlar gibi yaşamak zorundaydı. İnsanlar bu kadar fakirken nasıl olup bu kadar eğlenebiliyorlardı? Alize buna bir anlam veremedi. Yatağa girip ısınmaya çalışırken uyuyakaldı.

Serkan odaya girdiğinde yatağın örtüsünü boğazına kadar çekmiş uyuyan kıza baktı. Saçındaki havluyu bile çıkarmamıştı. Bu kadar hassas bir kız bu duruma fazla dayanamazdı. Serkan bu işin kısa sürede sona ermesi için dua etti.

* * *

Ertesi sabah Alize uyandığında odada hiç kimse yoktu. Saatine baktığında on bire geldiğini gördü. Buna rağmen kimse onu uyandırmamıştı. Yerinden kalktı. Bir süre ne yapacağını bilmeden öylece durdu. Kendine bir giysi seçmek için poşetlerinin başına geldi. Evlendiği gün aldığı giysilerden başka hiçbir şeyi yoktu. Onlar da bu semt için uygun değildi. Alize'nin bir an önce bir şeyler alması gerekiyordu. Kredi kartlarının artık geçerli olduğunu sanmıyordu. Ama harçlığından kalan üç bin iki yüz lira hâlâ cüzdanındaydı. Gerçi onunla ne alabilirdi ki? Bir çift ayakkabı almaya yetmezdi o para. Banka hesabına bakmaya karar verdi. Babası

ay başlarında oraya paraya yatırıyordu. Bir gün önce giydiği pantolon ve tişörtü üzerine geçirerek yavaşça odadan çıktı. Ev sessizdi.

Saçında duran havluyu çıkarıp banyoya girdi. Saçlarına bir şekil vermeye çalıştı. Bugün kesinlikle bir fırça almalı ve bir kuaföre giderek saçlarına fön çektirmeliydi. Banyodan çıktığında karşısında dedeyi gördü. Ona gülümseyen adam bu sefer dişlerini takmıştı.

"Günaydın Avize kızım," diyen adamı duyduğunda gülümsemesi yüzünde soldu.

Dedenin yanına sokularak kulağına "Benim adım A-li-ze," diye bağırdı.

Dede hiç sesini çıkarmadan yerine oturdu. Sonra onu hiç duymamış gibi "Avize bana şu yastığı ver," dedi.

"Benim adım Alize. Duydun mu?" diye bağırarak yastığı adama uzattı kız.

"Duydum tabii. Sağır mıyım ben?"

Alize sinirle kendisine sırıtan dedeye baktı. Ona derdini anlatmaya çalışıp ses tellerini yormamaya karar verdi. Dışarıya çıktığında bahçedeki masada annesi ve babasıyla kahvaltı yapan Serkan'ı gördü.

"Günaydın," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Günaydınmış. Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?" dedi Şaziye ters ters bakarak.

Kız Serkan'ın ve babasının yanında azarlanmaktan hiç hoşlanmamıştı. Yüzü kızararak "Uyuyakalmışım," diye mırıldandı.

"Bundan sonra saati kur. Artık evde bir gelin olduğuna göre kahvaltıyı da ben hazırlamayayım," diyerek masada bulunan oğluna ve kocasına baktı kadın. "Ahh aahh Asuman kızım olacaktı ki şimdi ben köşede oturmuş onun hamaratlı elleriyle hazırladığı kahvaltının başında olacaktım."

"Anne Alize de hazırlayacak. Ama dün gece biraz yorulduk."

"Yeni gelin yorulur mu? Ben babanla evlendiğimde daha on yedi yaşındaydım. Evlendiğimin ertesi günü rahmetli kayınvalidem bütün evin işini bana bırakmıştı."

Alize hâlâ ayakta dikiliyor kendisi orada yokmuş gibi hakkında konuşmalarını dinliyordu. Ellerini yumruk yapıp sıktı. "Bu kadını öldürürsem kaç yıl ceza alırım?" diye düşündü. Sonunda Serkan'ın ona yanına oturmasını işaret ettiğini gördü. Yanına gidip sandalyenin ucuna oturdu. Kadın konuşmaya devam ediyordu.

"Gençleri birkaç gün rahat bırak Şaziye," dedi Serkan'ın babası dayanamayarak.

"Sus sen," diye çıkıştı kadın kocasına. Sonra Serkan'a bakarak söylenmeye devam etti.

"Kim olduğunu bilmediğimiz kızı gelin diye eve aldık. Ne ailesi var ne akrabası. Dün akşam herkes "Gelininin akrabaları nerede?" diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim."

Serkan yanında oturan Alize'nin kendini zor tuttuğunu hissediyordu. Annesine bir cevap vermesi gerektiğini hissetti.

"Ben biliyorum anne kim olduğunu. Yetmez mi?"

"Yetmez. Bir tanecik evladımı ne olduğunu bilmediğimiz birisiyle evlendirdim. Canım sıkılıyor."

Alize masada daha fazla oturmak istemedi. Yavaşça yerinden kalkarak içeri girdi.

Girmeden önce kadının bağırarak söylediği "Asuman gibi kızı bırak bunu al. Bu kız senin gözünü kim bilir neyle boyadı?" diye söylenişini duydu.

Bölüm 11

Alize arkasından konuşmaya devam eden kadının söylediklerini duymamak için elleriyle kulağını tıkadı. Odasına gidene kadar da açmadı. Bu evde yaşamaya daha ne kadar dayanabilirdi gerçekten bilmiyordu. Bu gidişle fazla uzun sürmeyeceği kesindi. Pencerenin kenarına giderek dışarıda kahvaltı eden kadınla adama baktı. Serkan yanlarında değildi. Onun arkasından geleceğini sanmıştı. Yanılmıştı. Adam neden böyle bir şey yapsındı ki zaten? Alize ondan neden böyle bir şey beklediğini kendisi de bilmiyordu. Sonunda bu gerçek bir evlilik değildi. Sahte eşini annesine savunmak için neden çaba harcasındı ki? Asıl yapması normal olmazdı. Yatağın üzerine oturup duvarları seyretmeye başladı. Her ne kadar duymamaya çalışsa da dışarıda konuşulanlar net bir şekilde ulaşıyordu odaya.

"Ben sana bu oğlanı bu kadar boş bırakmayalım dedim. Bak gitti kim olduğu belli olmayan kızla evlendi."

"Hanım niye beğenmedin şu kızı anlamıyorum. Bana çok sevimli geldi."

"Sevimlilik karın doyurmuyor. Üstelik daha öğrenciymiş."

"İyi ya işte ailede okuyan biri oldu."

"Bana bak Hilmi bu kız hamile falan olmasın?"

"Saçmaladın artık Şaziye."

Alize de Serkan'ın babasını sevmişti. Ama annesi kesinlikle cadıydı.

* * *

Serkan içeri girdiğinde bir süre yatağın kenarında oturmuş dışarıda konuşulanları dinleyen kıza baktı. Üzgün görünüyordu. O kendini beğenmiş, üstten bakan havası yerle bir olmuş gibiydi. Bu zamana kadar iyi dayanmıştı. Onu bu eve ilk getirdiği gün çekip gideceğini düşünmüştü. Ama Alize beklediğinden inatçı çıkmıştı. Serkan onun kararlılığına hayran olmuştu. Aklına koyduğunu yapardı bu kız. Deli cesareti vardı. Hiç tanımadığı bir adamla evlendiği yetmezmiş gibi ona tamamen yabancı bir ortama girmekten korkmamıştı. Gerçi şu anda yaptıklarına pişman gibi görünüyordu. Serkan yine de onun cesaretini içinden takdir etti.

Alize odanın kapısında duran adamı fark ettiğinde göz göze geldiler. Serkan içeri yeni giriyormuş gibi davrandı.

"Neden kahvaltı yapmadan kalktın?"

"Aç değilim."

Serkan kıza dikkatle baktığında onun ağladığını fark etti. Bu haliyle o kadar savunmasız görünüyordu ki Serkan onun için üzüldü. Her ne kadar zengin bir züppe gibi görünse de bu yaşadıklarını hak etmiyordu. Fakirliğin ne olduğunu bilmeyen bir zengin çocuğuydu sadece. Bu onun suçu değildi. Şimdiye kadar her istediği yerine getirilmiş birinin bu evde yaşaması elbette zordu. Serkan bir anda işe gitmesi gerektiğini unutarak kıza "Bugünü beraber geçirelim mi?" diye sordu. Sorduğu soruya kendisi de şaşırdı.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?"

"Bir günden bir şey olmaz" dedi Serkan kapıyı kapatarak.

"Nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum kafamıza göre takılırız. Ne dersin?"

Alize'nin gözlerinin içi parladı. Bu evden bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Gerçi Serkan'ın bakışlarından bunu kendisine acıdığı için söylediğini anlamıştı ama şu anda buna takılacak değildi.

"Olur," dedi gülümseyerek.

"Tamam, sen hazırlan ben de Asuman'ı arayayım. Belki bizimle gelir."

Alize duydukları karşısında donup kaldı. Ne yani sevgililer el ele gezerken o yanlarında mı dolaşacaktı? Bu teklifin ardından bir şey çıkacağını anlamalıydı. Serkan karşılıksız iyilik yapmazdı.

"Sen onunla git. Ben gelmiyorum."

"Ne o daha ilk günden kıskanmaya mı başladın?" dedi Serkan gülerek.

Alize bir kahkaha atarak adama baktı. Şu anda canı yanıyordu ve isterse o da can yakabilirdi.

"Kimi kıskanacağım seni mi?" dedi küçümser bir ifadeyle.

"Belki de Asuman'ı?" diyerek bir kaşını kaldırdı Serkan. Onun yüzündeki alayı gören Alize sinirlendi. Elinde olsa o yakışıklı yüzünü darmadağın etmek isterdi. Bunu yapamayacağını bildiğinden sözleri ile onu yaralamaya karar verdi.

"Nesini kıskanayım onun? O beni kıskansın. Seninle evli olan benim o değil."

Serkan gülerek kızın yanında geldi. Onu kollarından tutarak hafifçe kendine çekti.

"Şaka yaptım Asuman'ı aramayacağım. Hadi hazırlan sadece ikimiz gideceğiz. Bekliyorum seni dışarıda" diyerek çıktı.

Alize ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. Kot pantolon ve şortlardan başka bir şeyi yoktu. Bu sıcakta pantolon giyecek değildi. Şortlarından birini giyerek üzerine bir tişört geçirdi. Dışarı çıkar çıkmaz dedenin şaşkın bakışlarıyla göz göze geldi.

Dede "Avize kızım eteğin nerede?" diye sorduğunda Serkan dönerek kıza baktı.

"Böyle mi sokağa çıkacaksın?" dedi Serkan'ın annesi kaşlarını çatarak.

"Üstünü değiştir" dedi Serkan sertçe.

"Değiştireyim mi?"

"Evet. Burada böyle şeyler giymeyiz. Pantolon giy."

Alize öfkeyle odaya girerek kendi kendine söylenmeye başladı.

"Burada böyle şeyler giymezlermiş! Nesi var bu şortun? Yaz günü başka ne giyilir ki? Kendini ne sanıyor bu tamirci parçası anlamıyorum. Şu an gerçekten kendimi tekmelemek istiyorum. Bu saçma evliliği yaparken aklım neredeydi benim? Bu döküntü yerde yaşadığım, düğünlere, altın takmalara katlanmam yetmedi. Bir de beyefendi komut veriyor oturduğu yerden "Onu giyme. Bunu giy," diye. Öküz ya ne bekliyorum ki öküzden..."

Alize "O öküz ben mi oluyorum?" diyen sese döndüğünde pantolonunu giymek üzereydi. Yarı çıplak halini seyreden adama sinir oldu.

"Kapıyı vursana."

"Kendi odama girerken kapı mı vuracağım?"

"Giyinik değilim."

"Görüyorum," dedi Serkan gülerek. Adamın bakışlarında değişik bir şey vardı.

"Bacakların güzelmiş. Bir Asuman değilsin tabii ama senin de bir giderin var," dedi.

"Geri zekâlı," diye bağıran Alize elindeki pantalonu

hırsla kendisini seyreden adama fırlattı. Pantolonu havada yakalayan Serkan gülerek kıza bakmaya devam etti. Bakışları ayaklarından başladı ve yavaşça yukarıya doğru tırmandı. Gözlerini bulduğunda yüzündeki alaycı bakış Alize'nin daha da sinir olmasına neden oldu.

"Göz ziyafetin bittiyse pantolonumu alabilir miyim?"

"Tabii," diyerek kıza doğru yürüdü ve pantolonu ona uzattı.

Alize sinirle elinden pantolonu çektiğinde giyinmek için adamın gitmesini bekledi. Serkan ise hiç kımıldamadan ve gözünü kırpmadan kıza bakıyordu.

"Odadan çık."

"Zaten gördüm göreceğimi. Neden çıkayım ki?"

Alize pantolonunu giymek için arkasını döndüğünde Serkan kızın poposuna bakıp yutkundu. Bu kızla aynı odada kalmak tehlikeliydi. Alize gerçekten çok güzeldi. Muhteşem bir vücudu vardı. Aklından o an geçen tek şey kızı öpmekti. Odada biraz daha kalırsa aklındakini yapmaktan korktu. Arkasını dönerek sessizce odadan çıktı.

Alize arkasını döndüğünde Serkan'ın gittiğini gördü. Çantasını alarak odadan çıktı. Serkan'ın annesinin çatık kaşları ile karşılaştığında bu kadını ne giyerse giysin memnun edemeyeceğini anladı. Kadının yanından hiçbir şey söylemeden geçerek bahçeye çıktı. Serkan'ın bahçe kapısının önünde dikildiğini gördü. Kamyonete biner binmez Serkan gaza basınca Alize geriye doğru savruldu.

"Yavaş ol biraz."

Hiç konuşmayan Serkan arabayı sürmeye devam etti. Bu öküzün şimdi nesi vardı?

"Arabayı alacak mıyız?"

"Hayır."

"Bununla mı gideceğiz?"

"Evet. Ne var bununla gidersek? Arkadaşlarının seni böyle bir kamyonetin içinde görmesinden mi korkuyorsun?"

"Korkmuyorum," diyerek önüne döndü Alize. Tabii ki korkuyordu. Arkadaşları onu bu arabada görürse bir daha yüzüne bakmazdı. Biraz daha kaykılarak gözlüklerini taktı ve kimsenin onu görmemesi için dua etti.

Serkan caddeye çıkmadan önce bir büfenin önünde durdu içecek bir şeyler almak için. Alize onun büfeciyle konuşmasına bakarken gözleri tezgâhın yanına asılmış gazetelere takıldığı anda rengi bembeyaz oldu. Hemen arabadan inerek gazetelerin olduğu yere gitti. Evet, gördükleri doğruydu. Yakından bakınca da değişmemişti. Başının döndüğünü hissetti.

Gazetelerin birinci sayfaları dün çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Kendisinden daha önemli bir haber yokmuş gibi bütün gazeteler gelinlik demeye bin şahit isteyen kılığıyla çekilmiş fotoğraflarını koymuştu kapaklarına. Haberleri babasının eski bir fotoğrafıyla, kendisinin düğünde Serkan'la çekilmiş bir fotoğrafı süslüyordu. Hırsla bir gazete çekti. Ortaçağdan fırlamış gelinlikli görüntüsüne baktı hınçla. Bu fotoğrafları kim çekmişti? O arkadaşları kendisini bu döküntü kamyonetin içinde görmesin diye uğraşırken herkes ucube gelinliğiyle Alize'yi konuşuyordu demek.

Artık babası onu asla affetmezdi. Hem kendini hem de babasını rezil etmişti. Tamam, bir ara o da gazetecilere haber vermeyi düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Neden telefonunun şimdiye kadar çalmadığını merak ederek çantasını karıştırdı ve onun kapalı olduğunu fark etti. Telefonu açtığı anda onlarca arama ve mesajı görür görmez başı tekrar dönmeye başladı. Aramaların birçoğu babasındandı. Onunla arasını düzeltmek için bir şansı

varsa bile artık kaybetmişti. Serkan kamyonete yürürken gazetelerin yanında duran Alize'yi fark etti. Rengi atmış kızın baktığı şeyi inceledi yanına giderek. Kendi fotoğrafını gördüğü anda gülerek gazetelerden birini eline aldı.

"Vay canına meşhur oldum. Baksana ne kadar yakışıklı çıkmışım," dedi gülümseyerek.

Alize bir kelime daha ederse onu öldürebilirdi. Adamın elindeki gazeteyi alarak sinirle yere attı ve üzerinde tepinmeye başladı. Bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Yoldan gelip geçenlerin dikkatlerini çektiğini fark ettiği an Serkan kızın ağzını kapattı. Onu kucakladığı gibi arabaya bindirerek hızla oradan uzaklaştı.

Alize hâlâ kendine gelememişti. Adama doğru dönerek "Nasıl buldular beni? Söyler misin nasıl haberleri oldu?" dedi ağlayarak.

"Bilmiyorum," dedi Serkan.

Alize ona baktığında aklı karıştı. Durumdan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta sırıtışına bakılırsa bu hoşuna bile gitmiş gibi duruyordu.

"Yoksa sen mi haber verdin?" dedi şüpheli bir sesle.

"Tabii ki hayır."

"Neden sırıtıyorsun o zaman?"

"Sırıtmıyorum," diyerek kıza baktı Serkan. Adam gülmediğini söylese bile gözleri kahkaha atıyordu.

"İnanamıyorum seninle evlendiğimi herkes öğrendi. Arkadaşlarım, tanıdıklarım, hocalarım. Babam beni asla affetmeyecek. Asla! Ne yapacağım ben şimdi?"

Serkan sabrının sonuna gelmişti. Bu kızın sürekli kendisini suçlayıp bu evliliği dünyanın sonu gibi görmesi artık canını sıkmaya başlamıştı.

"Alize sakin olur musun?"

"Senin için söylemesi kolay. Nasıl sakin olayım? Rezil oldum tüm Türkiye'ye."Serkan sert bir frenle arabayı

yolun kenarına çekti. Kızı kollarından tutarak kendine doğru çekti. Bir süre kızın ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

"Bak olan biten bir şekilde duyulacaktı zaten. Keşke olmasaydı ama oldu. Bu durumu değiştirmemiz imkânsız. O yüzden biraz sakin olmaya ne dersin? Cinayet falan işlemedin ya. Evlendin işte. Belki bu herkesin beklediği bir evlilik değildi ama artık olan oldu."

"Babam beni hiç affetmeyecek. Ne yapacağım ben?"

"Ben varım Alize. İstediğin kadar yanında kalacağıma söz veriyorum."

Alize sulu gözlerle adama baktı. Başka zaman böyle bir cümle çok hoşuna gidebilirdi ama şu anda hiçbir şey onu teselli edemezdi.

"Ben babamı istiyorum seni değil," dedi ağlayarak.

"Göreceksin biraz zaman geçsin o da seni affedecek. Sadece biraz zamana ihtiyacı var. Babalar çocuklarına küsmezler," diyerek gülümsedi Serkan.

Alize adamın yumuşak bakışları karşısında daha da duygulandı. Gözyaşları hızla yanaklarından süzüldü. Ne söyleyeceğini bilemediği için sadece başını sallamakla yetindi.

Serkan elini uzatarak kızın gözyaşlarını sildi. Parmakları onun tenine değdiğinde ellerini çekmek istemedi. Ona sarılmak, gözyaşlarını göğsünde dindirmek istiyordu. Ama böyle bir şey yaparsa onu daha da sinirlendirebilirdi.

Kızın gözyaşları dindiğinde yavaşça ondan uzaklaştı. Hiçbir şey söylemeden arabayı tekrar çalıştırarak bulundukları yerden ayrıldı.

Ana yola çıktıklarında uzanıp kızın elini tuttu ve yavaşça dudaklarına götürüp öptü. Alize şaşkınlıkla ve itiraz etmeden onu izliyordu. Serkan ona gülümseye-

rek arabayı sürmeye devam etti. Göz ucuyla baktığında Alize'nin hafifçe kızardığını gördü.

Alize gözlerini kapatıp düşünmeye başladı. Bu işten nasıl kurtulacağını düşündükçe gözünün önüne gazetedeki fotoğraflar geliyor ve avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. O fotoğrafları kim çekip basına servis etmiş olabilirdi? Birden bunu Asuman'ın yapmış olabileceği geçti aklından. Ama böyle bir iş yaparak kızın eline ne geçerdi ki? Para için yapmış olabilirdi. Serkan'a bakarak aklındaki soruyu sordu.

"Dün akşam fotoğraflarımızı çeken adamı sen mi tuttun?"

"Hayır, söyledim ya ben fotoğrafçı tutmadım."

"Ailen tutmuş olabilir mi?"

"Hayır. Öyle bir şey yapsalar haberim olurdu."

"O zaman kim tuttu? Çıldırmak üzereyim."

"Tamam, olan oldu artık. Her şeyi unutup gözünün gördüğü güzelliklere odaklanır mısın?"

Her ikisi de konuşmadan uzun bir süre gittiler. Alize sakinleşmiş olsa da gözünün güzellikleri gördüğü falan yoktu. Babasına kendisini nasıl affettireceğini, okul açıldığında arkadaşlarına ne söyleyeceğini düşünüyordu. Tüm bunları planlarken bunun duyulabileceği neden aklına gelmemişti? Geri zekâlıydı işte. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Böyle bir şey ne kadar saklı kalabilirdi ki? Nitekim üç gün sonra herkes bir tamirciyle sokak düğünüyle evlendiğini öğrenmişti.

Serkan uzun zamandır tek kelime etmeyen kıza göz ucuyla baktı. Rengi solmuştu ve çok üzgündü. Bir süre sonra ağaçların göğe uzandığı, su seslerinin kulakları şenlendirdiği bir yerde durdu. Hafta arası olduğundan ortalık tenhaydı. Araba durduğunda Alize nihayet konuştu.

"Burası neresi?"

"Maşukiye," dedi Serkan arabadan inerken.

"İlk defa geliyorum," dedi Alize'de diğer kapıdan inerken.

Serkan bunu tahmin etmişti. Burası zenginlerin gelmeyi sevdiği türde bir yer değildi.

"O zaman sana buraları gezdireyim. Bakalım beğenecek misin?"

Alize yanına geldiğinde onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. Yüzüne yapışan bir tutam saçı parmaklarıyla kızın kulağının arkasına yerleştirdi. Ağlamaktan kızaran gözleri bu haliyle bile çok güzeldi. Gri mavi gözleri yeşile dönmüştü. Üzerine giydiği giysiye göre kızın göz renginin değiştiğini görmek Serkan'ı şaşırttı. Bu kızın her şeyi onu şaşırtıyordu zaten.

"Gülümse hadi. Dünyanın sonu değil ya," dedi Serkan gülerek.

Alize gülümsediğinde Serkan onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Bu kız güldüğünde gözlerinin içi de gülüyordu. Bir an, sadece kısacık bir an, sahte de olsa bu kızın kocası olduğu için mutlu oldu. O an geldiği gibi hemen gitti ama. Alize ona yasaktı.

Alize etrafına bakarak Serkan'ın yanında yürüyordu. Burası harika bir yerdi. Dev ağaçların altına masalar kurulmuştu. Akan derenin üstünde tahtadan yapılmış balkonlar vardı. Derenin sesi, ağaçların yarattığı huzur ve mekânın sessizliği Alize'ye bütün sıkıntısını unutturdu.

Derenin üzerine kurulmuş bir balkona geçip oturduklarında garson masayı kahvaltılıklarla donatmaya başladı. Alize günlerdir ilk kez kendini çok acıkmış hissetti. Serkan onun bir an yüzünün gölgelendiğini gördü ama bir anlam veremedi. Garson gittiğinde Alize'nin neden sıkıldığı da anlaşıldı.

"Burası pahalı gibi duruyor. Yanında para var mı?" dedi Serkan'a doğru eğilip.

"Karımı aç bırakmayacak kadar param var. Yetmezse üstünü tamamlarsın" dedi Serkan gülerek.

"Ama ben yanıma cüzdanımı almadım" diyen Alize'nin gülen yüzü birden soldu.

"Bu kötü oldu. Burada para vermeyenleri dereye atıyorlar? Eğer orada boğulmazsa çıkarıp akşama kadar mutfakta çalıştırıyorlar," dedi Serkan ciddi bir ses tonuyla.

Alize gözlerini Serkan'dan çekip altlarında akıp giden dereye baktı. Adam hiç de şaka yapar gibi görünmüyordu.

"Neyse dere o kadar derin gözükmüyor. Yine de masadakilerin bazılarını geri gönderelim istersen. Akşama kadar mutfakta çalışmana göz yumamam," dedi Alize. Serkan dayanamayarak bir kahkaha patlattı. Uzanıp kızın masanın üzerinde duran elini tuttu. Alize'nin keyfi yerine gelmiş gibiydi. Serkan onun gülen yüzünü görünce mutlu oldu.

"Zaten öyle bir şey olursa ben otururum sen çalışırsın artık sevgili karıcığım. Umarım bulaşık nasıl yıkanıyor biliyorsundur."

"Ben bulaşıkları yıkarken sen ne yapacaksın?"

"Bilmem sinek avlarım belki. Erkek adam bulaşık yıkayacak değil herhalde," diyerek arkasına yaslandı Serkan.

Alize mavi gözleri hafif sakallı güzel yüzünde parlayan adama baktı. Bir tamircinin bu kadar yakışıklı olabileceğini söyleseler asla inanmazdı. Hele gülerken film yıldızları gibiydi.

"Bu kadar öküz olduğunu Asuman biliyor mu?" diye sordu. Onun neşesi kendine de bulaşmıştı.

"Biliyor tabii. Kızlar öküzleri sever."

"Ben sevmem," diyerek arkasına yaslanan Alize gülümseyen adama hayranlıkla baktı. Sonra kendi bakışlarından utanarak gözlerini altlarından akıp giden dereye çevirdi. Daha üç gün öncesine kadar tanımadığı bir adamı hayran hayran süzdüğüne inanamıyordu. O bir tamirciydi. Birlikte olmaları mümkün değildi. Üstelik adamın dilinden düşürmediği bir sevgilisi vardı. Serkan konuşmaya başladığında düşüncelerinden sıyrıldı ve ana odaklanmaya karar verdi. Tabağına doldurduğu kahvaltılıkları iştahla yemeye başladı. Bir saat sonra masada ne var ne yoksa silip süpürmüşler, kahvelerini içiyorlardı.

"Adının bir anlamı var mı?" dedi Serkan kızın güzelim gözlerine bakarak.

"Var tabii. Tropikal bölgelerin denizlerinde yüksek basınç alanlarından alçak basınç alanlarına doğru esen sürekli rüzgârların adıdır Alize."

"Vay canına bayağı bilimsel bir adın varmış. Her sorana böyle mi söylüyorsun?" dedi Serkan gülerek.

Alize de gülmeye başladı.

"Annem koymuş adımı. Babamla balayına tropikal bir adaya gitmişler. Orada kaldıkları süre boyunca Alize rüzgârları esmiş. Annem orada hamile kalmış bana. Dönüşte bebek beklediğini öğrenince 'Kızımın adını Alize koyacağım. İçimde de Alize rüzgârları esecek' demiş."

"Biliyor muymuş kız olacağını?"

"Hayır. Birkaç aylık hamileymiş sadece. İçine doğmuş demek ki. Ama bütün hamileliği boyunca bir kızı olacağını babama sürekli söylemiş. Sonunda ben doğmuşum."

"Bunu sana kim anlattı?"

"Babam," dedi Alize buruk bir gülümsemeyle.

Serkan kızın babasını anınca hüzünlendiğini anladı.

"Üzülme bu kadar. Zamanla aranız düzelecek."

"Öyle olur umarım," dedi Alize yanı başında akan sulara bakarak. Babasını özlemişti. Bir an kendini anlatma ihtiyacı hissetti. Nedenini bilmiyordu ama karşısındaki adamın onu yanlış tanımasını istemiyordu.

"Ben babamın evlenmesine karşı değilim aslında. Yıllardır yalnız. Bunu hem annemin anısına saygısından hem de benim için yaptığını biliyorum. Ben de onun biriyle mutlu olmasını istiyorum. Ama o kız ona uygun değil. İleride üzülmemesi için itiraz ediyorum bu evliliğe. Babam benim her şeyim."

"Nereden biliyorsun o kızın babana uygun olmadığını? İyi tanıyor musun?"

"Yanımızdaki yalıda oturuyorlar. Benden sekiz yaş büyük. Okuduğum okulda asistanlık yapıyor. Bu sene de derslerimden birine giriyor. Sevmiyorum onu."

"Senin sevmen önemli değil. Belki onlar birbirlerini gerçekten seviyorlardır."

"Sevemezler," dedi Alize bakışlarını kaçırarak. Serkan bu konunun kapandığını anlamıştı.

"Bence babana biraz zaman ver. Onun da senden başka kimsesi yok. Şimdi sana kızgın olabilir. Bu senden vazgeçtiği anlamına gelmez. Şu aralar sana biraz kızgın olabilir ama geçecektir. Hem..."

Serkan bir an susup Alize'ye baktı. Aklından geçenleri söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Kızın merakla ona baktığını görünce söylemeye karar verdi.

"Hem babanla aranı düzelteceğine inanıyorsan hemen boşanabiliriz. Sen benim altı ay dediğime bakma."

"Hayır, şu anda ne kadar özlesem de ben de ona kızgınım. Beni bu kadar kolay hayatından çıkarabilmesini hazmedemiyorum. Yokluğumu hissedip, kıymetimi anlasın istiyorum."

"Sen bilirsin. Zaten bu kadar kolay vazgeçersen benim işim de yarım kalacak. Asuman seni kıskandığı için yanımdan ayrılmıyor. Sen gidersen yüzüme bile bakmaz."

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Alize çekinerek.

"Sor."

"O kızın senin için doğru insan olduğuna emin misin?"

"Onu seviyorum."

"Ama seni evlenip yeni bir araban olana kadar hep görmezden geldi. O kız seni değil şu anda sahip olduklarını seviyor sanki."

Serkan düşünceli bir ifadeyle dereye baktı. Kız tam onun konuşmayacağını düşünürken kısık sesle "Kızlar arabalara önem verir," diyerek ona doğru döndü.

"Tamam verir. Ben de veriyorum ama bir araba için daha önce sevmediğim birini de sevemem."

"Sen bunu anlayamazsın. Ben anlıyorum. Asuman güzel kız. Doğup büyüdüğü fakir mahalleden kurtulmak istiyor. Eğitimi yok. Çevresi belli. Sahip olduğu tek şey güzelliği. Dış görünüşü ile şu hayatta kendine bir yer edinmeye çalışıyor diye onu suçlayabilir misin?"

"Tabii ki suçlayamam. Ama senin üzülmeni de istemem."

"Ben üzülmem merak etme. Belki benim de Asuman takıntım zamanla geçer. Belki onu bu kadar cazip yapan ulaşılmaz olmasıdır. Belki elde ettiğimde onu istemem."

"Olabilir," dedi Alize. Sonra gözlerini çekmeden karşısında oturan yakışıklı adama baktı uzun uzun.

"Sen gerçekten çok farklısın. Hiç ailene benzemiyorsun. Hele annen sanki senin annen değil gibi," dedi bir anda.

"Teyzeme daha çok benzerim. Beni o büyüttü sayılır. O da anneme hiç benzemez. Okumuştur, görgülüdür. Annemle pek görüşmezler."

"Onu tanımak isterdim."

"Seni tanıştırırım. Üç erkek çocuktan sonra bir kızı olmasını çok istedi ama ne yazık ki olmadı. Seni çok seveceğine eminim."

Bir süre ikisi de sustular. Alize evlendiği adamın hayatını merak ediyor, onu tanımak istiyordu. Daha fazla dayanamadı ve "Seni neden teyzen büyüttü?" diye sordu.

"Uzun hikâye pek de cazip değil. Bugün sadece güzel şeylerden bahsetsek..." dedi Serkan buruk bir gülümsemeyle.

Alize gülümseyerek karşılık verdi ona. Bir şeyler değişiyordu sanki. Bu adam ilk tanıdığı adam değildi. Bambaşka bir havası vardı.

Bölüm 12

Gazetelerde çıkan evlilik haberinin üzerinden iki hafta geçmişti. Alize bu süre boyunca telefonunu kapattı ve evden dışarı hiç çıkmadı. Gündüzleri odasında geceleri bahçede oturuyor, kimselere görünmemek için dışarı adımını atmıyordu. Serkan'ın annesi bu duruma iyice sinir olmuştu. Oğlu her akşam işten geldiğinde Alize'nin de duyacağı şekilde onu şikâyet ediyor ve sürekli olarak gelininin bir işe yaramadığını söylüyordu. Alize onun bu söylenmelerine artık alışmıştı. O konuşmaya başladığı zaman kulaklıklarını takıp müziği son ses açıyor ve kadının söylediklerinin canını sıkmasına izin vermiyordu. Serkan'ın annesi gazetelerdeki fotoğrafları görmüştü. Serkan ona Alize'nin babası tarafından reddedildiğini söyleyerek geçiştirmişti. Kadın bunu öğrendiğinden beri daha da kötü davranmaya başlamıştı kıza. Ona sürekli iş yaptırıyor, kızın yaptığı hiçbir şeyi beğenmiyordu. Alize artık çıldırma noktasına gelmişti. Bir an önce buradan, bu insanlardan ve kendi başına sardığı bu saçmalığı hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordu.

Babasını olan biteni açıklayabilmek umuduyla birkaç kere aramış ama telefon her seferinde yüzüne kapanmıştı. Artık babasını aramaktan da vazgeçmişti. İş karşılıklı inatlaşmaya dönmüştü. İkisi de kimin önce pes edeceğini

bekler gibiydi. Alize'nin tek umudu yakında açılacak olan okuluydu. Okul başladığında en azından gündüzleri bu korkunç evden uzak kalabilirdi.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de Asuman belasıyla uğraşıyordu. Kız evden çıkmaz olmuştu. Her akşam Serkan'ın dönüş saatinde gelip gece yarılarına kadar evde kalıyordu.

Alize bir kaç kere hakkında konuştuklarını duymuştu. Asuman'dan giderek daha çok nefret ediyordu. Kıza duyduğu nefret Sinem'in bile önüne geçmişti. Arada Serkan'la birlikte ortadan kaybolmalarına bakarak Alize onların birlikte olmaya başladığını tahmin ediyordu. Bazı geceler Serkan'ın onun adını sayıkladığını duyuyordu. Bu durum Alize'nin canını sıkıyordu. Sahte bir evliliğin içerisinde olmasına rağmen kendisini aldatılmış hissediyordu. Birkaç kere kendini kaybedip Serkan'a hesap sormaya bile kalkmış, sonra yaptığı şeyden çok utanmıştı. Bu evde kalmak hem sinirlerine hem de bünyesine iyi gelmiyordu. Ona insan gibi davranan tek kişi kızın adını hâlâ öğrenemeyen dedeydi. Kendisine 'Avize' demeye devam ediyordu.

Yaşadıklarının canına tak ettiği bir sabah Alize erkenden kalkarak kahvaltıyı hazırladı. Her sabah erkenden kalkmak işkence gibiydi. Ama bu iş bir şekilde üzerine kalmıştı. Anlaşmalarının bozulmaması için Serkan'la zıtlaşmamaya karar vermişti. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra Serkan'ı uyandırmak için odaya girdi. Onun yatakta sere serpe yattığını görünce sinir oldu. Kendisi neredeyse bir saattir ayaktaydı. O sinirle "Uyan" diyerek keyifle uyuyan adamın omuzunu dürttü.

"Ne oldu?" dedi Serkan gözlerini açarak.

"Sabah oldu," dedi Alize hınçla adamın yüzüne bakarak.

Serkan onu umursamadan başını yastığa geri koydu ve uyumaya devam etti. Alize kendi yatağından aldığı yastığı adamın kafasına geçirdi.

"Ne istiyorsun?" diye yerinden fırlayan Serkan karşısındaki kızın ne kadar öfkeli olduğunu o an fark etti.

"Bugün dışarı çıkmak istiyorum. Neredeyse iki haftadır evdeyim."

"Bizim buralarda evli kadınlar kocaları olmadan dışarı çıkamaz."

Alize bunu duyduğu anda elindeki yastıkla adamın kafasına bir daha vurdu.

"Sizin buralar dediğin yer İstanbul'un göbeği. Yeter artık. Bir hafta sonra okulum başlayacak. Ona da gidemeyecek miyim?"

"Okula gidersin tabii."

"O zaman neden şimdi çıkamıyorum?"

"Tamam, beni rahat bırak da ne yaparsan yap. Uykum var."

"Bunun için teşekkür edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Seninle geliyorum ve arabamı alacağım."

Serkan yerinden doğruldu ve kıza baktı. Alize ise adamın dağılmış saçları ve sakallı yüzüne bakarak "Bir adama uyku mahmurluğu bu kadar mı yakışır?" derken yakaladı kendini. Sonra düşündüğü şeyden utanarak Serkan'a fark ettirmeden kafasını başka tarafa çevirdi. Serkan ise kendisine diklenen kızı başından nasıl savacağını düşünüyordu.

"Birincisi benimle ikide bir tamirhaneye gelemezsin. Orada kadınlara yer yok. İkincisi o araba artık benim. Ona arabam demekten vazgeç. Üçüncüsü madem bu kadar gezmek istiyorsun o zaman bunu kendin halledeceksin."

"Param yok."

"Nasıl yok? Bir sürü paran vardı. Evden de çıkmadın hiç. Nasıl başardın harcamayı?"

"Harcamadım. Annene verdim."

"Annem senden para mı istedi?" dedi Serkan şaşkınlıkla.

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Geçen hafta sen işteyken eve bir adam geldi. Borcunuz varmış. Kapıda dikilip bir sürü laf etti annene. Ben de kızdım üzerimdeki bütün parayı verip borcu kapattım. O da çekti gitti."

Serkan bir süre sessiz kaldı. Sonra hiçbir şey söylemeden yataktan kalkarak kanepenin kenarında duran pantolonunun cebinden çıkardığı bir kartı uzattı kıza. Alize önce adamın uzattığı şeyin kredi kartı olduğunu sanıp sevindi. Hevesle aldığı karta bakınca onun kredi kartı olmadığını anlayıp hayal kırıklığına uğradı. Elindeki kartı evirip çevirirek ne olduğunu anlamaya çalıştı bir süre. Bir şeye benzetemedi.

"Bu ne?" dedi sonunda kendi başına bu bulmacayı çözemeyeceğini anlayarak.

"İstanbul kart."

"İstanbul kart mı? O ne? Ne işe yarıyor."

"İstanbul şehrindeki otobüslere, metroya ve vapura binmeye yarıyor."

Alize bu ulaşım araçlarının adlarını hayatında ilk kez duyuyormuş gibiydi. Serkan onun şaşkın yüz ifadesine gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ne yani otobüse mi bineceğim?" dedi Alize gözlerini kocaman açarak.

"Evet. Bu şehirde binlerce kişinin yaptığı gibi sen de otobüse bineceksin. Korkma başına bir şey gelmez. Uzay mekiğine bineceksin demedim sonuçta."

"Ama ben hayatımda hiç otobüse binmedim."

"Daha iyi ya senin için değişiklik olur. Hem inan bana çok eğlencelidir otobüs yolculuğu. Biraz halkın içine gir. Belki ilerde lazım olur" diyerek odadan çıktı Serkan.

Alize elindeki karta bir süre daha baktı. Bir gün daha evde pineklemeye hiç niyeti yoktu. Bir otobüse binmek ne kadar zor olabilirdi ki? Yüzlerce insanın yaptığını o da pekâlâ yapabilirdi. Üstünü giyinerek çantasını aldı ve dışarı çıktı. Serkan'la ailesi bahçede kahvaltı yapıyordu.

"Gel bir şeyler ye kızım," dedi Serkan'ın babası gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Okula gitmem gerekiyor. Size afiyet olsun," diyerek hızla bahçe kapısından çıktı Alize. Bir an kendini çok özgür hissetti. Neden şimdiye kadar bunu yapmadığını merak etti. Hızlı adımlarla ana caddeye doğru yürüdü. Durağa geldiğinde karnının acıktığını hissedip kahvaltı etmediğine pişman oldu. Ama o kadının lokmalarını saymasına dayanamıyordu. Durağa vardığında otobüs bekleyen kalabalığı görüp şaşırdı. İşe gidiş saatine denk geldiğini fark edip evden daha geç çıkmadığı için söylendi. Bir süre durak panosuna asılı olan otobüs güzergâhlarını inceledi. Bineceği otobüsün numarasını bulduktan sonra beklemeye başladı.

Beklediği otobüs on beş dakika sonra geldi. Ama otobüse binmek isteyen o kadar çok insan vardı ki Alize kapıya bile yaklaşamadı. Bir sonraki otobüsü beklemeye karar vererek geri döndü.

İki saat sonra Serkan arabayı çalıştırıp kızı uzun süredir gülerek izlediği köşeden ayrıldı. Otobüslere binmek isterken savrulan, teyzeler tarafından geri çekilen, tökezleyen Alize'nin hali gerçekten çok komikti. Serkan onun bu kadar beceriksiz olduğuna inanamıyordu. Alize otobüsle imtihanda sınıfta kalmıştı. Kızın onu izlediğini

anlamaması için Serkan ciddi bir tavır takınarak durağa yanaştı ve camı açarak kıza doğru baktı.

Alize'nin kendisini gördüğünde gözlerinin parladığını fark edince kendine küfretti. Hayatında otobüse binmemiş bir kıza İstanbul'un en yoğun durağından otobüse binmesini söylemişti. Alize bu haliyle bu durakta üç gün beklese yine de bir otobüse binemezdi.

"Otobüsün gelmedi mi?" dedi ciddi bir tavırla.

Alize Serkan'ı gördüğüne o kadar sevinmişti ki neredeyse adamın boynuna sarılıp öpecekti. Ayakta dikilmekten yorulmuş, otobüse binmek isterken itilip kakılmıştı.

"Gelmedi," dedi gülümseyerek ve kendini iki gün önce 'külüstür' diye aşağıladığı arabaya attı. Şu anda bu araba onun için bir Porsche kadar konforluydu.

"Hâlbuki çok sık geçer. Neden gelmedi acaba?" dedi Serkan gülmemeye çalışarak.

Bunun üzerine Alize ona gerçeği, bir otobüse bile binemediğini söylemek istedi. Bunu bilirse belki bir dahaki sefere onu kendisi bırakırdı.

"Aslında geldi ama ben bir türlü binemedim. Çok doluydu" dedi utangaç bir sesle.

"Ne bekledin? Boş bir otobüsün seni almasını mı?"

Alize ona bu kadar açık davranırken adamın kendisiyle alay etmesine sinirlendi. Ama onunla kavga edecek durumda değildi.

"Tabii ki öyle bir şey beklemedim. Ama bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemiştim. İnsanlar her gün bu şekilde nasıl seyahat ediyorlar anlayamıyorum."

"Anlayamadığın daha çok şey var. Ama öğrenirsin merak etme. Bir süre sonra sen de o insanlar gibi toplu taşıma araçlarıyla seyahat etmeyi öğreneceksin."

"İtiş kakış var sürekli. Ne bir sıra var ne de düzen," dedi Alize çaresizce.

"Nerede var ki burada olsun? Sen de alemsin. Neyse bugün seni ben götüreyim. Yarın otobüse nasıl binilir öğretirim. Ondan sonra kendin gidip gelirsin."

"Teşekkürler," dedi Alize. Bu beklediği sonuç değildi. Serkan'ın onu her gün okuluna götürmesi daha çok işine gelirdi. Ama özgürlük de güzeldi. İtiş kakışı aşmanın yolunu öğrenirse gerisini kendi hallederdi.

Köprüyü geçene kadar ikisi de sessiz kaldı. Bir süre sonra Serkan bu suskunluğa son vermek istedi. Son zamanlarda Alize ile konuşmak çok hoşuna gidiyordu.

"Neden gidiyorsun okula? Hâlâ tatil değil mi?"

Alize beklemediği bu soru karşısında ne diyeceğini bilemedi. Bir şeyler uydurmak istedi. Ama eninde sonunda yalan söylediği öğrenilecekti. En iyisi gerçekleri söylemekti.

"Bu seneki ücretleri öğreneceğim. Bir de okulu dondurabilir miyim ona bakacağım."

"Son sınıf öğrencisi değil misin sen? Okulu niye donduruyorsun anlamadım?"

"Parasını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Hemen dondurma. Önce ne kadarmış onu öğren. Bakarız bir çaresine."

Okula yaklaştıklarında Alize arkadaşlarının kendisini bu arabada görmemesi için dua etmeye başlamıştı. Serkan'a belli etmeden nasıl tenha bir yerde ineceğini düşünürken az ilerideki marketi gördü.

"Ben burada inebilirim."

"Neden? Okula daha var."

"Şey marketten su falan alacağım kendime. Getirdiğin için teşekkürler."

Arabayı kenara çeken Serkan kızın inişini seyretti. Alize kapıyı kapatırken onu eliyle durdurdu.

"Dediğim gibi kaydını dondurmadan önce kaç para olduğunu bana söyle. Akşam kaçta bitecek işin söyle de seni alayım. Helak olma otobüs duraklarında."

"Zahmet etmeseydin."

"Bugünlük böyle olsun artık."

"Saat beş gibi buradan alırsın o zaman."

"Tamam."

Alize okula girer girmez kayıt işlemleri için gelen arkadaşlarını gördü. Yanlarına yaklaştığında bir ay önce samimi olduğu kızlar onu görmezden gelerek geçtiler. Önce tesadüf olduğunu sandı. Ama bir süre sonra yanından geçip giden arkadaşlarının onunla yüz yüze gelmemek için yolunu değiştirdiğini fark etti. Alize bu duruma çok üzüldü. İnsanların ona neden böyle davrandığını anlayamadı.

Tamam, tepki vermelerini bekliyordu ama onu görmezden gelmeleri gerçekten ağırına gitmişti. Sonra bir zamanlar içinde bulunduğu grubun kendilerinden fakir kişilere böyle davrandığı geldi aklına. O zaman insanlara böyle davranmanın ne kadar kötü ve kırıcı olduğunu anladı. O insanların hiçbiri gerçekten arkadaşı değildi demek.

Alize hiçbir şey yapmadan bahçedeki kafede saatlerce oturdu. Parayı ödemeden okulu donduramayacağını öğrenmişti. Zaten parayı ödeyebilse okulu dondurmasına gerek kalmayacaktı ki. "Babam yanımdayken hayat ne kolaymış," diye düşünürken eli telefona gitti. Babasının numarasının üzerinde parmağını gezdirdi. Ama gururu aramasına engel oldu. Bir çukura saplanmıştı sanki. Debelendikçe daha da batıyordu. Bir an önce bu sıkıntının sona ermesi için dua etti. Düşüncelerle içi sıkılmış, telefonunu

kurcalarken Serkan arayıp onu indirdiği yerde beklediğini söyledi. Alize onun sesini duyunca sevindi. Ama arabaya bindiğinde kendini yenilmiş, kimsesiz ve üzgün hissediyordu.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan gittiler. Serkan kızın keyifsiz olduğunu anlamıştı.

"Eee söyle bakalım bugün ne yaptın?"

"Konuşmak istemiyorum," diyen Alize önüne döndü.

"Ne oldu canın bir şeye mi sıkıldı?" dedi. Kızdan hiç cevap gelmeyince ona döndü. Alize ellerini kucağında birleştirmiş dışarıyı seyrediyordu.

"Okul ne kadarmış?"

"Gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Kocan olduğuma göre bunu öğrenmeye hakkım yok mu?"

Alize sinirlenmişti. Kötü geçen bir günün ardından tek yapmak istediği olan biteni unutmaya çalışmaktı. Serkan'ın konuyu uzatarak ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Sakin olmaya çalıştığı halde sesinin yüksek çıkmasına engel olamadı.

"Sen benim kocam değilsin. Bu gerçek bir evlilik değil. Bu benim sorunum senin değil. O yüzden işime karışma."

"Ben sadece yardım etmek istiyorum," dedi Serkan alttan alarak.

"Nasıl yardım edeceksin? Okul bu sene otuz iki bin liraymış. Var mı bu kadar paran?"

"Yok."

"Gördün mü? Yardım etmen mümkün değilmiş."

"Ne zamana kadar yatırman gerekiyor parayı?"

"Hafta sonuna kadar. Önümüzdeki hafta ders seçmem gerekiyor. Parayı yatırmadan ders seçemem."

"Tamam üzülme. Buluruz bir çaresini."

"Nereden bulacaksın? Banka mı soyacaksın?"

"Hafta sonuna kadar dört gün var daha. Gün doğmadan neler doğar. Sen düşünme artık bu konuyu."

Alize'nin öfkesi aniden dindi. Karşısındaki adam sakince çözüm üretmeye çalışıyordu. Alize ona bakarak gülümsedi. Bu parayı bulamayacağını biliyordu ama yaptığı teklif onun ne kadar iyi biri olduğunun kanıtıydı. Adam ona yardım etmeye çalışırken o bas bas bağırmıştı. Özür dilemek zor gelse de Alize bunu yapmak zorunda hissetti kendini.

"Özür dilerim amacım seni kırmak değildi," diye fısıldadı.

Bunu duyan Serkan bir kahkaha attı.

"Özür dileyeceğini bilseydim bunu kayda alırdım."

"Dilediğime pişman etme."

"Koskoca Nurettin Hıfzızade'nin prenses kızı benden özür diledi. Vay canına" diyerek tekrar güldü Serkan. Önce suratını astı Alize. Ama Serkan'ın içten kahkahaları karşısında günlerdir yaşadığı stresi bir kenara bırakıp o da gülmeye başladı. Havadan sudan konuşarak yola devam ettiler. Sohbet ikisine de iyi gelmişti. Sanki birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı.

Bir suskunluk anında camdan dışarı bakan Alize eve gitmediklerini fark etti. Yüzünde gülümseyle radyodaki şarkıya kulak veren Serkan'a dönerek "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Teyzeme," dedi Serkan.

"Bizi bekliyor mu?"

"Teyzeme giderken haber mi vereceğim?" diyerek güldü Serkan. Kızın endişeyle kendisine baktığını görünce "Bekliyor," dedi.

Alize, Serkan ve ailesinin oturduğu yeri gördüğünde "Teyzen burada mı oturuyor?" diye sordu hayretle.

"Evet," dedi Serkan arabadan inerken.

Alize arabadan inmiş hayretle önünde durdukları apartmana bakıyordu. Serkan'ın evinden sonra burası gözüne saray gibi görünmüştü. Güvenlikten geçerek asansöre bindiler. Serkan sekizinci katın düğmesine bastı.

"Teyzen zengin mi?" diye sordu Alize dayanamayarak.

"Sana göre fakir bile sayılır. Ama bize göre zengin," dedi Serkan gülerek.

"Ya beni sevmezse?"

"Senin için ne fark eder? Sadece altı aylığına evliyiz," diyen Serkan kızın suratının asıldığını görünce Alize'nin omuzuna sevgiyle dokunarak "Tamam merak etme. Seni sevecektir." dedi.

Kapıyı Serkan'ın teyzesi açtı. Oldukça bakımlı, hoş ve güler yüzlü bir kadındı. Elli yaşlarındaydı. Omuzlarına dökülen sarı saçları, mavi gözleriyle zarif bir havası vardı. Bu kadının Şaziye cadısının kardeşi olduğuna inanmak çok zordu. Serkan teyzesine benzediği konusunda haklıydı. Kadın onları görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Merhaba Teyze," diyerek içeri giren Serkan kızın elini tutmuş ve onu teyzesine doğru itmişti.

"Sana karımı tanıştırayım."

"Nihayet tanışabildik," diyen kadın Alize'ye sarıldı.

Alize bu kadar sıcak karşılanacağını hiç düşünmemişti. Kadının kendisine gösterdiği ilgi hoşuna gitti. Serkan da en az kendisi kadar mutlu görünüyordu. Bir an onun için üzüldü. Keşke annesi de teyzesi kadar anlayışlı ve sevecen olsaydı. Birlikte içeri geçtiler. Koltukta oturan orta yaşlı adam yerinden kalkarak kapıdan girenleri selamladı.

"Hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk enişte. Tanıştırayım. Bu karım Alize," dedi Serkan.

"Memnun oldum kızım. Düğüne bazı özel sebepler yüzünden gelemedik. Kusura bakma."

"Önemli değil," dedi Alize adamın elini sıkmak için uzanarak. Ama adam kızı kendine çekerek sarıldı. Alize uzun zamandır ilk defa birilerinden böylesine yakınlık görüyordu.

"Bunlar da kuzenlerim," dedi Serkan içeri yeni giren iki genç çocuğu tanıştırırken. Bunun üzerine yaşça küçük olan genç güldü. Serkan ona kaşlarını çatarak baktığında bir anda ciddileşti.

Alize şaşkındı. Serkan'ın böyle görmüş geçirmiş akrabaları olacağını düşünmemişti. Arada yaptığı öküzlükler dışında Serkan'ı teyzesinin büyüttüğü belliydi. Demek evdekilere oranla biraz daha yontulmuş gibi durmasının sebebi buydu. Koltukta oturup kendisiyle tatlı tatlı sohbet eden kadına baktı. Şaziye ile bu kadının kardeş olduğuna inanası gelmiyordu. Bu ailenin Serkan'ın annesi ve babasıyla görüşmemesi normaldi. İki aile arasında uçurumlar vardı.

"Yemek hazırladım. Dışarıda yiyip gelmemişsinizdir umarım."

"Senin yemeklerin dururken dışarıda yer miyim?" dedi Serkan, Alize'nin yanındaki boş yere otururken. Kolunun birini kızın omzuna doğru attığında ona bakarak göz kırptı.

"Biliyorum yemezsin. O zaman ben sofrayı hazırlayayım."

"Size yardım edeyim," diyen Alize yerinden kalktı. Kalkarken Serkan'a "Teyzenin adı ne?" diye fısıldadı.

"Türkan," dedi Serkan alçak sesle.

İki kadının mutfağa gidişini gülümseyerek seyreden Serkan kadınlar çıktıktan sonra sinirle koltukta oturan gençlere döndü.

"Bir kere daha gülerseniz ikinizin de canına okurum."

"Ne yapalım sen de çok komiksin," dedi gençlerden biri. Sonra babalarına dönüp "Öyle değil mi eniştesi?" diyerek bir kahkaha patlattı.

"Tamam, çocuklar," diyen adam karşısında oturan Serkan'a baktı. Beklediğinin aksine onun da gözlerinin içi gülüyordu.

Serkan Alize'yi buraya neden getirdiğini düşünüyordu gülerken. Bu büyük bir riskti. Ama kız çok üzgündü. Onu o eve götürürse morali daha da bozulacaktı. Buna gönlü elvermemişti. Yine de böyle şeyler yapmamalıydı. Amaç onun mutluluğu değildi.

Alize mutfak tezgâhına dayanmış bir yandan Serkan'ın teyzesiyle sohbet ediyor diğer yandan onun salata yapışını seyrediyordu. Uzun zamandır ilk defa kendini bu kadar huzurlu ve keyifli hissediyordu. Bu sıcak ev ona kendi evini hatırlatmıştı. Babasını ne kadar özlediğini düşündü. Babasıyla ilk defa bu kadar uzun zaman ayrı kalıyordu. Şu anda onun sesini duymaya o kadar çok ihtiyacı vardır ki.

"Şaşırdın değil mi?" dedi kadın gülerek.

Alize bir an kadının neden bahsettiğini anlayamadı. Babasını düşünürken dalıp gitmişti. Sonra bulunduğu ana dönüp kendini toparladı.

"Kusura bakmayın ama gerçekten şaşırdım. Serkan'ın annesi ile kardeş olduğunuza inanamıyorum."

"Hiçbir zaman çok iyi anlaşan kardeşler olmadık. Evlenip herkes kendi yaşantısına dalınca da görüşmez olduk. Ama Serkan'ın yeri başkadır. Ne annesine benzer ne de babasına."

"Size daha çok benziyor."

"Evet benzer. Ona çok emeğim geçti. Serkan'ı oğullarımdan ayırmadım hiçbir zaman. Seni de kızım gibi seve-

ceğime eminim. Üç oğlandan sonra Allah bana senin gibi çok tatlı bir kız evlat verdi," dedi kadın gülümseyerek.

"Benim de hiç annem olmadı," diyerek karşısında gülen gözlerle onu seyreden kadına baktı Alize.

Kadın elindeki işi bırakıp ellerini silerek kıza sarıldı.

"İstersen ben olabilirim," dedi Alize'nin kulağına.

"Çok sevinirim."

Kızın yanaklarını öptü. Sonra da hazırladığı salatayı eline verdi.

"Erkekleri fazla bekletmeyelim. Söylenmeye başlarlar," diyerek güldü.

Oldukça güzel bir akşam geçirdiler. Gitme vakti geldiğinde Alize evdekilerle gönülsüzce vedalaştı. Yola çıktıklarında bir süre konuşmadılar. Arabadaki sessizlik bir süre sonra Alize'yi rahatsız etti.

"Teyzeni çok sevdim," diyerek konuşmaya başladı.

"O da seni sevdi."

"Daha sık gelebilir miyiz?"

"İstediğin zaman geliriz," dedi kızın gülen gözlerine bakarak.

Eve geldiklerinde ışıkların yanmadığını gördüler. Sessizce içeri girip doğrudan odalarına geçtiler. Alize bir duş almak istiyordu ama soğuk suyla yıkanma fikri onu bu istekten alıkoyuyordu. Biraz önceki evden sonra burası gerçekten de kümesti. Serkan'ın da canı sıkılmış gibiydi. Teyzesinin evinden çıktığından beri doğru düzgün konuşmamıştı. Onun canının neye sıkıldığını sormak istese de alacağı ters ya da alaycı bir cevap moralini bozacağından hiç sesini çıkarmadı. Okulda yaşadıklarından sonra kendini zor toparlamıştı. Şu anda keyfi yerindeydi ve sabaha kadar öyle kalmasını istiyordu.

Ama bir süre sonra ağırlaşan sessizliğe dayanamadı.

"Banyoda neden sıcak su yok?" diye sordu kanepede oturarak telefonunu kurcalayan adama.

Serkan telefondan başını kaldırarak odanın ortasında dikilen kıza baktı.

"Nasıl yok?"

"Yok işte. Su hep buz gibi akıyor."

Bunun üzerine Serkan bir kahkaha atarak kıza baktı.

"Şofbeni neden yakmadın?" diye sordu.

"Ne şofbeni?"

"Yaşadığımız dünyadan nasıl bu kadar bihabersin gerçekten anlamıyorum. Büyük ihtimalle şofben diye bir şey duymamışsındır."

"Tabii ki duydum" dedi Alize. Serkan'ın kendisiyle dalga geçmesi canını sıkmıştı. "Keşke hiç sormasaydım," diye geçirdi içinden.

"Pek inandırıcı olmadı ama neyse. Banyonun yan tarafında duran şofbeni görmedin mi?"

"Bilmiyordum," dedi kız.

Konuyu uzatmamak için arkasını döndü. Bu adamın kendisiyle sürekli alay etmesi onu son derece rahatsız ediyordu. Serkan onun hayata dair hiçbir şey bilmediğini düşünüyordu. Ama gerçek tam da buydu zaten. Alize hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Konforlu sarayında sürdüğü yaşantının dışına çıktığında sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Serkan gülerek kendisine arkasını dönen kıza baktı. Bu eğlenceli konuyu kısa kesmeye hiç niyeti yoktu.

"Burada kaldığın süre boyunca soğuk suyla mı banyo yaptın gerçekten?

"Evet," dedi Alize kendisine sırıtan adama dönüp ters ters bakarak.

"İyi ki hasta olmadın," dedi Serkan yerinden kalkıp mutsuz bir yüzle kendisine bakan kıza yaklaşarak.

Alize dokunsan ağlayacak gibi görünüyordu. Onunla alay ettiğine pişman oldu. Zar zor geri gelen neşesi yine kaybolmuştu. Serkan onun bu haline daha fazla dayanamadı ve teselli etmek için sarıldı.

"Neden söylemedin?" diye fısıldadı kulağına.

"Bilmiyorum," diyebildi Alize. O da Serkan'a sarılmıştı. Bu temas bütün sinirini alıp götürmüştü.

"Senin gibi her gün yıkanma meraklısı değiliz. Ama banyomuzda yıkanmak için sıcak suyumuz var. Soğuk suyla duş almıyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Annen bana öyle bakmakla haklı" dedi Alize çaresiz bir sesle.

"Tamam üzülme. Öğrenirsin yavaş yavaş," dedi Serkan kollarının arasındaki kızı bırakmadan. Ona bu kadar uzun süre yakın olmasının tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama kollarındaki yumuşak beden aklını karıştırmıştı. Kızın kokusunu içine çekti. "Bu kızla ne yapacağım ben?" dedi içinden. Ona dokunmayacağına dair bir söz vermişti. Şimdi yaşadıkları bu yakınlık o sözü tutamadığının kanıtıydı. Gerçi Alize kendisine karşı koymamıştı. Kollarını beline sarmış, başını göğsüne dayamış öylece duruyordu. Serkan bu duruma son vermesi gereken kişinin kendisi olduğunu anladı. İstemeyerek de olsa kızı saran kollarını gevşeterek onu kendinden hafifçe uzaklaştırdı.

"Şimdi banyo yapmak istiyor musun?" diye sorup konuyu değiştirmeye, hissettiklerinin üzerini örtmeye çalıştı.

Alize gözlerini adamın mavi gözlerine dikmişti. Nefes bile almadan ona bakıyordu. Biraz önce ne olmuştu? Onu kaslı kollarıyla saran bu adamdan etkilenmişti. Başını göğsüne koyduğunda kalp atışlarını duymuş ve o kalbe bu kadar yakın olmasına rağmen içinde olamayışına üzülmüştü. Yoksa üzüldüğü Asuman gibi birine kalbinde yer açan Serkan mıydı?

O ve Serkan iki ayrı uçta yaşayan, ortak hiçbir noktaları olmayan iki ayrı insandı. Dünyaları ayrıydı. Bu oyun bittiğinde bir daha bir araya gelmeleri mümkün değildi. Alize'nin onun hakkında böyle şeyler düşünmesi yanlıştı. Serkan onun için doğru adam değildi. Asla da olmayacaktı. O bir tamirciydi.

Alize bir an düşündüklerinden sıyrıldı. Banyo yapmak odadan bir an önce çıkmak için iyi fikirdi.

"Hazır sıcak suyu bulmuşken bir duş alsam iyi olur aslında."

"Ya iyi olurdu ama aklıma bir şey geldi şimdi. Bu saatte banyo yaparsan bizimkiler yanlış anlayabilir."

"Neyi?"

"Bu evde fısıldasan yan odadan duyuluyor."

"Yani," diyerek sustu Alize. Serkan aklına gelen şeyi mi kastediyordu? Yüzü kızardı ve Serkan'dan gözlerini kaçırdı.

"Yani bizim şey yaptığımızı mı sanacaklar?" diye sordu mahçup.

"Ne yaptığımızı?" diyerek saf saf sordu Serkan. Kızın karşısında kızarması hoşuna gitmişti. Bu kız tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Gerçekten saftı.

"Seviştiğimizi sanarlar mı diyorsun?" diye sordu Alize utana sıkıla.

"Evet," dedi Serkan gülerek.

"Tamam, o zaman yarın girerim banyoya," diyerek gömleğin düğmelerini açmaya başladı Alize. Son düğmeye geldiğinde kafasını kaldırdı. Hiç kımıldamadan karşısında dikilen adamı görünce ne yaptığını anladı. Kızararak gömleğinin önünü kapattı. Ne oluyordu kendisine böyle? Kendine gelmese adamın önünde tamamen soyunacaktı.

"Dışarı çık," dedi sertçe.

"Ne gerek var göreceğimi gördüm zaten," dedi Serkan boğuk bir sesle. Gözlerini kırpmadan kıza bakmaya devam ediyordu.

"Gözlerini dikip bakmasana!"

"Sen de gözümün önünde soyunma."

"Soyunmadım."

"Tabii ki soyundun. Çok baştan çıkarıcı bir hareketti söyleyeyim."

"Ya dışarı çık ya da arkanı dön."

Serkan kıza doğru bir adım atarak kollarını tuttu. Alize'nin gömleğinin önü açılmış, dantelli sutyeni adamın gözleri önüne serilmişti. Serkan'ın onu bu halde görmesi kendisini nedense çok rahatsız etmemişti. İkisi bir süre birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sustu. Serkan kıza ilk defa bu kadar yakın olmaktan tedirgindi. Alize ise adamın gözlerinin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Sonunda uzaklaşan Serkan oldu. Derin bir nefes aldı. Hiçbir şey söylemeden ellerini saçlarından geçirerek odadan çıktı.

Alize bir süre ne yapacağını bilmeden olduğu yerde kalakaldı. Sonra pijamalarını giyip yattı. Uzun süre uyumadan Serkan'ın gelmesini bekledi. Ama bir süre sonra uykusuzluğa dayanamayarak gözlerini yumdu.

Bir saat sonra odaya geri gelen Serkan uyuyan kızı uzun uzun seyretti. Sonunda ayakta dikilmekten yorulduğunu hissederek soyundu ve kanepeye uzandı. Camdan içeri vuran ay ışığının altında gözlerini tavana dikerek öylece yattı. Uykuya daldığında sabah ezanı okunuyordu.

Bölüm 13

O geceden sonra Serkan odaya Alize uyuduktan sonra gelmeye dikkat etti. Birkaç hafta içinde nasıl bu kadar yakınlaşmışlardı? Daha ne kadar aynı odayı paylaşmaları gerekecekti böyle? Bir arada kalmak Serkan için giderek daha tehlikeli olmaya başlamıştı. Ama Alize inatçıydı. Yenilgiyi kabul etmiyordu. Evin zor koşullarına büyük bir inatla direniyordu. Babasından bir adım bekliyordu belki. Aklından geçenleri anlamak zordu.

Serkan parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasında dolaştırdı. Masasının çekmecesini açarak içinde duran kalın zarfa baktı bir süre. Bunu yaptığı için başı çok fena derde girecek, hesap vermesi gerekecekti. Ama Alize'nin mutluluğu için bunu yapmaya değerdi.

Bu sırada Alize de karyolasının kenarına oturmuş, çantasının gözünden çıkardığı kutuya bakıyordu. Kutuyu açtığında içinde duran broş parladı. Annesine ait bu broşu yıllar önce babası vermişti. Pırlanta ve mor safirden oluşan bir kuğuydu bu. Kuğunun boynunda ve başında pırlantalar vardı. Kanatları mor safirden damla şeklinde kesilmişti, gözü ise siyah pırlanta taşla süslüydü. Alize bu broşu önce annesinin fotoğraflarında görmüş ve babasına sormuştu. Ertesi gün babası onu yanına çağırıp bu kutuyu uzatmıştı. O zaman daha on iki yaşındaydı. Ken-

disine hediye aldığını sanarak açtığı kutuda annesine ait bu mücevheri görmüş ve görür görmez aşık olmuştu.

"Bunu annene evlilik teklifimi kabul ettiği gün verdim. O günden sonra hiç çıkarmadı. Bunu sana büyüdüğünde verecektim. Ama sorduğun için şimdi vermeye karar verdim.

Bu elbette senin yaşının takısı değil. Ama ileride, zamanı geldiğinde sana çok yakışacağından eminim," demişti babası. Alize bunu duyunca duygulanmıştı.

"Mutlaka takacağım babacığım," diyerek gözyaşları içerisinde adamın boynuna atılmıştı.

Geçmişte kalan o günler gözlerinin önüne geldiğinde Alize ağlamaya başladı. Elinde hiç tanımadığı annesinin broşu ve yüreğinde babasının hasretiyle öylece değerli mücevhere baktı. Onu avucunda sımsıkı tuttu ve kalbinin üzerine götürdü. Bir süre ağlayarak oturduktan sonra onu tekrar kutusuna yerleştirdi. Onu yanında taşıdığının bile farkında değildi. Babasının evlendiğini öğrendiği gece kulübe giderken takmış ve sonra da çantasına koyup unutmuştu. Kendisi için bu kadar değerli bir şeyin başına bir şey gelmesini istemezdi. "Yarın bankaya gidip bunu kasaya koydurayım," dedi kendi kendine. Parmaklarıyla gözyaşlarını silerek yerinden kalktı.

Serkan'ı birkaç gündür hiç görmemişti. Büyük olasılıkla kendisi yattığında geliyordu. Sabah kalktığında kanepenin üzerindeki örtünün bozulmasından anlıyordu geldiğini. Büyük olasılıkla okul için gerekli parayı bulamadığı için Alize'yle yüz yüze gelmek istemiyordu. Kızın ondan böyle bir talebi yoktu oysaki. Onun "Hallederiz," demesinin günü kurtarmak için söylendiğini biliyordu. Serkan'ın o kadar parayı bir araya getirmesine imkân yoktu. Bunun farkında olan Alize bu sabah her şeyi göze alarak şirketin muhasebe müdürünü aramıştı.

Adam Alize'ye babasının kesin talimatı olduğunu, okul ücretini artık ödeyemeyeceklerini söylemişti. Yarın son gündü ödemeler için. Alize artık okula dönmek için hiç şansı kalmadığının farkındaydı. Kafasını toparlayabilmek için biraz hava almaya karar verdi. Odasını toplayıp dışarı çıktığında kayınvalidesi olacak cadının bakışlarıyla karşılaştı.

"Sonunda uyanabildin prenses," dedi Şaziye cadısı.

Kadının ona babasının taktığı isimle hitap etmesi kızı çok rahatsız ediyordu. Babasının ağzından sevgiyle çıkan bu kelime, bu kadının ağzında alaycı ve aşağılık bir kelimeye dönüşüyordu. Alize dişlerini sıkarak sustu. Kadının kendisini çileden çıkarmaya çalıştığını biliyordu. Kadın gerçekten de susacak gibi görünmüyordu.

"Görüyorsun değil mi? Cevap vermeye bile tenezzül etmiyor. Bizi beğenmiyor ama bizim ekmeğimizi yiyor" dedi yanında oturan dedeye dönerek.

Kadının söylediği sözler Alize'nin kalbine bıçak gibi saplandı. Gözleri doldu ama kendini tuttu. O cadının karşısında ağlayıp onu memnun etmeyecekti. Kadını görmezden gelerek dedeye gülümsedi ve dışarı çıktı. Bahçeye çıktığı anda derin bir nefes aldı. Duvarın dibindeki banka oturmuştu ki bahçe kapısından fönlü saçlarını savurarak Asuman girdi. Bir sandalyeye oturup bahçeye bakan Alize'ye hiçbir şey söylemeden yan gözle baktı. Sonra da kapıya yaklaşarak "Şaziye Teyze," diye seslendi eve doğru.

Asuman'ın sesini duyan Şaziye hemen dışarı çıktı. Onu görünce gözlerinin içi güldü.

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk. Neden hâlâ hazırlanmadın?"

"Evin işi bitmedi bir türlü. Eve gelin aldık da ne oldu? Yine her şey benim üstümde. Yap yap bitmiyor," diye

söylendi kadın Alize'nin orada olmasına aldırmadan.

"Hadi hazırlan bir an önce. Geç kalmayalım," dedi Asuman.

"Tamam kızım," diyen kadın içeriye girdi. Asuman'da Alize'nin karşısındaki sandalyeye oturarak ters ters kızın yüzüne baktı. Onunla konuşmak istemese de karşısına oturduğu için bir kaç kelam etmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Nasılsın?" diye sordu yapmacık bir tavırla.

"İyiyim," dedi Alize. İçinden karşısında oturan kızın saçını başını yolmak geliyordu ama böyle bir şey yapamayacağının farkındaydı. Sabah sabah nereye gidiyorlardı bunlar böyle? Asuman üzerine oturan bir elbise giymiş, ağır bir makyaj yapmıştı.

"Biz de gezmeye gidiyoruz," dedi Asuman sırıtarak.

"İyi eğlenceler."

"Birazdan Serkan gelip alacak. Senin haberin yok herhalde."

Alize Serkan'ın adını duyunca irkildi ama kıza belli etmedi. Adam kendisini gezmeye götürecek değildi ya! Elbette sevgilisiyle gezecekti. Bu kızın o adamı nasıl peşinde koşturduğunu anlayamıyordu Alize. Tamam, Serkan da pek matah sayılmazdı ama bu kızla kıyaslandığında kalbi tertemizdi. Asuman ise herşeyiyle kötüydü. Alize'yi mutsuz etmek için elinden geleni yapıyordu.

"Evlilik pek yaramamış sana. Çok mutlu görünmüyorsun," dedi sırıtarak.

Alize gülümseyerek kıza baktı. Bu cadıya ağzının payını vermesinin zamanı gelmişti artık. Sustukça üzerine geliyordu.

"Bilakis çok mutluyum. Serkan bir kızı nasıl mutlu etmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Dün gece fazla uyumadık. Yorgunum biraz."

Alize'nin imasını anlayan Asuman'ın rengi soldu. Pis cadı cevabını almıştı işte. Ama yenildiğini göstermeye niyeti yoktu.

"Öyledir eminim," dedi Asuman gülerek. Sonra kıza yaklaşarak konuşmaya devam etti.

"Onun yatakta nasıl olduğunu benden daha iyi kimse bilemez. Ama seninle yattığını sanmıyorum. Hem soğuksun hem de Serkan'ın tipi değilsin. O benim gibi ateşli kızlardan hoşlanır," dedi.

Bozulma sırası Alize'ye gelmişti. Belli etmemeye çalışarak yerinden kalktı. Bu kızla tek kelime bile konuşmayacaktı artık. Eve girerken kapıda Şaziye cadısı ile karşılaştı. Kadın onu pis bakışlarıyla süzdü.

"Ben gelene kadar camları sil, ortalığı topla. Evde gelin olduğunu anlayalım," dedi. Sonra da Asuman'ın koluna girerek yumuşak bir sesle "Hadi gidelim kızım," dedi.

Eve giren Alize korna sesini duyunca tül perdenin arkasından dışarı baktı. Kapının önünde kırmızı Porsche'sini gördüğünde sinirden yumruklarını sıktı. Alize arabasını Serkan'a verdiği günden beri bir kere binmemişti. Şimdi iki cadının arabasına binişini seyretmek onun için ölüm gibiydi. Asuman ön koltuğa oturup saçlarını savurduğunda Alize de sinirle elindeki yastığı duvara fırlattı. Arkasını döndüğünde kendisini gülerek izleyen dedeyle burun buruna geldi.

"Avize kızım bir kahve yapsan da içsek," dedi dede. Sinir içinde mutfağa giderken adamın kulağına "Benim adım Alize," diye bağırdı.

"Ben sağır değilim," diyen adam kızın arkasından bakarak güldü.

Biraz sonra Alize yaptığı kahveleri getirerek dedenin karşısına oturdu. Adını yanlış söylese bile bu evde anla-

şabildiği tek kişi bu ihtiyardı. Sessizce kahvesini içerken Şaziye'nin buyrukları geldi aklına. Camları silmeyecekti işte. Ne sanıyordu bu kadın Alize'yi? Ona evin hizmetçisi gibi davranma hakkını nereden buluyordu?

Dede kahveden bir yudum alarak yüzünü buruşturdu.

"Sen bu işi öğrenemeyeceksin," dedi umutsuzca içini çekerek.

"Beğenmedin mi?"

"Bulaşık suyu gibi olmuş. Ben bu yaşımda bile daha güzel yaparım."

"Yeniden yapayım istersen dede," dedi gülerek. Bu adamın iyi niyetini bildiği için ona kızamıyordu Alize.

"Gerek yok. Bir sonrakinin iyi olacağı da şüpheli," dedi. Beraberce güldüler.

Alize kahveden bir yudum alınca dedenin haklı olduğunu anladı. Bu işler ona göre değildi. Suyunu bile başkasından isteyen biri nasıl kahve yapılır nereden bilecekti? Bu kadar kötü bir kahveyi içemeyeceğinin farkına vardığında fincanı dedeninkinin yanına bıraktı.

"Bakma sen Şaziye'ye. Zamanında karım onu çok ezdi. Şimdi o da sana aynısını yapmaya çalışıyor," dedi dede tesbihiyle oynayarak.

"Takmıyorum ben onun söylediklerini dede."

"Kötü biri değildir aslında."

Alize gülümsemekle yetindi. İyi olsa ne fark ederdi? Yakında buradan gidecekti.

Bir süre sonra dede bastonuna dayanarak uyumaya başladı. Sıkılan Alize ne yapacağını bilmeden öylece otururken alıcı gözle pencerelere bakmaya başladı. Bunları temizlemek kaç saat sürerdi acaba? En azından oyalanır, kafası dağılırdı. Onlar gelene kadar biterdi kesin. Mutfak dolabının altında bulduğu malzemelerle temizliğe başladı.

İş bittiğinde akşamüzeri olmuş, Alize'nin parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı. Her iki kolu da ağrıyordu ve bütün kasları isyandaydı. İşin bu kadar uzun süreceğini ve bu kadar yorucu olduğunu hiç düşünmemişti. "Bir daha milyon verseler cam sildiremezler bana," dedi kendi kendine. Evlerine gelen kadınların ne kadar zor şartlarda çalıştığını anlamıştı. Aldıkları paranın her kuruşu helaldi. Üstelik camlar hiç de silinmiş gibi değildi. Akşam güneşiyle hiç silinmemiş gibi görünmeleri Alize'yi sinir etti. Bu camları nasıl parlatıyorlardı acaba?

Odasına girerek yatağına uzandı. Yarım saat sonra içerideki gürültüden sabah gidenlerin geri döndüklerini anlamıştı. Bu saate kadar neler yapmışlardı acaba? Seslerini yattığını yerden duyuyordu Alize. Şaziye mutfağa girmiş, ocağın yanındaki tencerelere bakıyordu anlaşılan. Bir süre sonra sesi de geldi.

"Aaaa yemek yok! Bu kız ne iş yapıyor sabahtan beri? İş gücü uyumak."

"Camları sildi, cadı," diye mırıldandı Alize yattığı yerden.

"Camları temizledi kızcağız. Daha yeni bitirdi de uzandı," diyen dedenin sesini duyduğunda gülümsedi.

"Camları silmişmiş! Bütün gün bir tek cam mı sildi? Camlar da parlamış hani. Baksana şunlara. Eskisinden daha kötü, dışarısı görünmüyor ayol."

Alize yataktan kalkıp kadının üzerine atlamak ve onu bu söylediklerine pişman etmek istiyordu. Ama parmağını kıpırdatacak hali yoktu.

Yatak odasının kapısını açarak içeriye giren Serkan yatakta uzanmış kıza baktı. Hiçbir şey söylemeden üzerindekileri çıkarmaya başladı.

Alize oldukça yorgun görünüyordu. Sesini çıkarmadan her söyleneni yapıyordu üstelik. Buna daha ne kadar

katlanacaktı? Yarın okula para yatırmak için son günü olduğu halde ona konuyu bile açmamıştı.

"Merhaba," diyerek yatağın kenarına oturdu.

Alize hiç kımıldamadı. Susarak arkası dönük yatmaya devam etti.

"Dargın mıyız yoksa?"

"Değiliz," diyen kız hâlâ ona dönmemişti.

"Yarın kaydını yaptırmaya gideceksin değil mi?" diye sordu Serkan.

Bunu duyan Alize bir anda ona döndü.

"Neyle?" diyerek güldü. Onunla dalga geçmek artık bu adamın hobisi olmuştu anlaşılan ama Alize ona üzüntüsünü göstermemeye kararlıydı.

"Parayla tabii."

"Otuz iki bin liram yok benim."

"Benim var," diyen Serkan kızın yanına kalın bir zarf bıraktı.

Alize önce zarfa baktı sonra Serkan'a. Ne diyeceğini bilemedi. Yatakta doğruldu. Adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Nereden buldun bu parayı? ?Banka mı soydun?"

"Hayır, arabamı sattım."

"Porsche'yi mi sattın?" diye ufak bir çığlık attı Alize şaşkınlıkla.

"Hayır, kamyoneti sattım."

Alize ağzı açık bir şekilde adama bakıyordu.

"O külüstür o kadar ediyor mu?"

"O külüstür dediğin kamyonet orijinaldi. Bundan daha fazlasını hak ediyor aslında. Ama zaman olmadığı için peşin para verebilecek ilk kişiye sattım."

Alize o an adamın gözlerindeki üzüntüyü gördü. Kendisinin külüstür dediği araba Serkan için çok değerliydi. Hakkında kötü söz söylenmesine bile bozulduğu

arabasını kendi okul parası için satmıştı demek. Kızın içi ız etti. Adamın bu davranışı ona çok dokunmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gözlerinden akan yaşları engelleyemedi.

"Neden ağlıyorsun? Okula gideceksin işte," dedi Serkan hayretle. Bu kızın verdiği tepkileri anlayamıyordu. Okul parasını bulduğu için sevinmesi gerekirken ağlamaya başlamıştı. Serkan cebinden çıkardığı mendili kıza uzattı ve onu meraklı bakışlarla süzmeye devam etti.

Alize adamın uzattığı mendile sesli bir şekilde burnunu sildi.

"Bunu yapmasaydın keşke. O arabanın senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum," dedi.

"Alt tarafı bir araba, hem artık daha güzeline biniyorum."

"Ama yine de..."

"Tamam, ağlama artık," dedi Serkan kıza sarılarak.

"O kadar önemli değil. Borcun olsun, ileride çalışıp ödersin."

"Son kuruşuna kadar ödeyeceğim merak etme."

"Etmiyorum. Ödeyeceğini biliyorum," diyerek kızın saçlarını öptü Serkan. Bu yakınlaşmaya önce kendi şaşırdı sonra da Alize. Serkan yaptığı yanlışı fark ettiği anda kızı kendisinden uzaklaştırdı. Parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Serkan'ın teni tenine değdiğinde Alize'nin kalp atışları hızlandı. Gözlerini adamın gözlerine dikerek öylece baktı bir süre. Serkan da gözlerini çekmedi. Zaman durmuş gibiydi. Bir anda, ne olup bittiğini anlayamadan birbirlerine yaklaştılar ve dudakları birbirini buldu.

Öpüşleri tüy kadar hafif başlasa da ayrılmaları uzadıkça baştan çıkarıcı bir hal aldı. Alize kollarını adamın boynuna dolamış onu kendine iyice çekmişti. Onun dudaklarını dudaklarının üzerinde hissettiği an beyni durmuştu

sanki. Adamın öpüşü şehvetli bir hal aldığında boynuna doladığı kollarının baskısını biraz daha artırmış ve kendini bambaşka bir dünyada bulmuştu. Ona öyle yapışmıştı ki adamın kendisinden ayrılmak için onu ittiğini bile anlayamamıştı. Sonunda Serkan onu kendinden uzaklaştırdı. Alize kıpkırmızı bir yüzle ona baktığında Serkan'ın ilk sözü "siktir!" oldu. Bunu duyan kız daha da kızardı. Adamı zorla mı öpmüştü yani? Niye böyle bir tepki veriyordu ki? Hem ilk Serkan öpmüştü onu. Gerçi o da adamı bırakmamak için uğraşmıştı.

Serkan bu kadar zamandır uzak durmaya çalıştığı kızı kendine hakim olamayıp öptüğü için kendisine sinir olmuştu. Üstelik öpüşmenin uzamasına izin vermişti. Aklına verdiği sözler gelmesine rağmen onu öpmeye devam etmişti. Alize'nin dağılmış yüzü ve kızarmış dudaklarına baktığında ne yaptığının farkına vardı.

Kızın boynuna dolanmış kollarını çözerek yataktan kalktı. Alize adamın bu davranışına üzülmüştü. Onu bu kadar istediğini belli ettiği için kendisine de kızgındı. Serkan onu öpmekten hoşlanmamıştı. Alize bunu onun yüzünde görmüştü. Bu durum kalbini daha da kırmış ve onu utandırmıştı.

"Kusura bakma. Bir daha böyle bir şey olmayacak. Nasıl oldu anlayamadım," diye fısıldadı Serkan.

"Önemli değil," dedi Alize umursamaz bir tavırla. Ama üzgün olduğu her halinden belliydi. Serkan'ın onu öptüğü için duyduğu pişmanlık içini acıttı.

Bir süre ne yapacağını bilemeden öylece duran Serkan sağa sola bakındı. Sonra bir anda hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Alize yanında duran zarfa elini sürmeden baktı. Şimdiye kadar babası hariç hiç kimse onun için karşılıksız bir şey yapmamıştı. Bu adam onun okula devam etmesi için arabasını satmıştı. Alize o zarfa dokunmak

istemiyordu. Bir an parmaklarını dudaklarına götürdü. Neden o öpücük ona bu kadar doğru gelmişti? Serkan'a bu kadar sinir olurken, onun Asuman'a aşkını ve ilişkisini bilmesine rağmen neden bu adamla yaşadığı her şey ona doğru geliyordu ki?

Alize ona kapılmaması gerektiğini biliyordu. Yaşadıkları her şey bir yalandan ibaretti. Sonunda babası yaptıklarından pişman olacak ve o da geldiği yere geri dönecekti. Bir daha bu insanları görmeyecekti. Sadece geçici bir süre için katlanıyorlardı birbirlerine. Bunları düşünürken yorgunluğun verdiği ağırlıkla uykuya daldı.

Serkan ise bahçede geç saatlere kadar oturup düşündü. Alize'yi öptüğü için pişmanlık duymak istiyordu. Yaptığının yanlış olduğunu, verdiği sözleri biliyor ve önemsiyordu. Ama içinde en ufak bir pişmanlık yoktu işte. Onu öptükten sonra aynı odayı paylaşmaları bir işkenceydi.

En iyisi Alize'nin bir an önce buradan çekip gitmesiydi. Onu hayatından biraz daha bezdirirse dayanamayıp giderdi belki. Saatine baktı. Gece yarısını geçmişti. Odaya girdiğinde Alize'nin uyuyor olması için dua etti. Uyanık olursa bir şeyler alevlenebilir, Serkan ona karşı koyamayabilirdi.

Ağır adımlarla odanın kapısına yürüdü. Bir süre hiçbir şey yapmadan kapının önünde durdu. Hafif aralık kapıdan kafasını içeri uzattı. Yatağın kenarındaki gece lambası yanıyordu ve Alize uyuyor gibiydi. Bir süre kızın başında durarak onun uyurken gevşemiş yüzüne baktı. Yüzündeki huzura gülümsedi. Dudakları hafif aralık uyuyordu. Serkan biraz önce o dudakların dudaklarının altında olduğunu hatırladı. Onu öptüğünde nasıl karşılık verdiğini düşününce yüzündeki gülümseme genişledi.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye fısıldadı.

"O kadar güzelsin ki ve bir o kadar da ulaşılmaz."

Arkasını dönerek kanepeye yürüdü. O sırada Alize gözlerini açtı. Adamın fısıltıyla söylediklerini duymuştu. Yüzünde mutlu bir tebessümle tekrar gözlerini yumdu.

Serkan soyunurken aklı başında herhangi bir kızın böyle bir ortamda yaşamaya dayanamayacağını düşünüyordu. Bu iş herkesin beklediğinden daha uzun sürmüştü ve bir an önce bitmesi gerekiyordu. Alize inatçı çıkmış, herkesi yanıltmıştı. Kanepede sırt üstü yatıp uzun bir süre birkaç adım ötesindeki kızı düşündü. Dudaklarında aptal bir sırıtışla tavanı seyretti.

Bölüm 14

Sabah ilk uyanan Serkan oldu. Geç yatmasına rağmen huzursuz bir uyku uyumuş ve sabaha kadar rüyasında Alize'yle öpüşüp durmuştu.

Banyoya gidip geldikten sonra yatağının kenarına oturarak hâlâ uyumaya devam eden Alize'yi seyretti. Kız onun varlığını fark edip kımıldamaya başladığında gülümsedi.

"Kalk uykucu."

"Bırak beni. Çok yorgunum."

"Hadi sabah oldu."

"Kollarımı kaldıramıyorum. Bütün kaslarım ağrıyor."

"Kalkınca geçer. Hadi daha okula okula götüreceğim seni. Hem bugün bir toplantım var. Geç kalamam."

Alize gülerek gözlerini açtı.

"Toplantı mı? Kiminle yapacaksın toplantıyı araba parçalarıyla mı?" diyerek güldü.

"Çok komik," diyen Serkan yataktan kalkarak dolabı açtı. Bir takım elbise çıkardı ve hazırlanmaya başladı. Alize hala aynı yüz ifadesi ile Serkan'a bakıyordu.

"Kabul et komik. İş adamı gibi toplantım var diyorsun," dedi.

Serkan beyaz gömleğinin düğmelerini iliklediği.

"Benim bir toplantım olamaz mı?" diyerek bir kaşını kaldırıp kıza baktı."Tamircinin ne toplantısı olabilir ki?" dedi Alize onun giyinmesini seyrederken. Şimdiye kadar Serkan'ı giyinirken hiç görmemişti. Bir an sanki gerçekten karı kocaymışlar gibi hissetti. Hoşuna gitti.

"Orada oturup beni mi seyredeceksin?"

"Sen giyinirken beni seyrediyorsun ya."

"Bak bu sana son teklifim kalkmazsan otobüsle gidersin okula."

"Beni okula neyle götüreceksin? Artık külüstür de yok."

"Porsche'ye ne dersin?"

"Gerçekten mi? Onu o kadar çok özledim ki!" diyerek yataktan zıpladı Alize. Bir önceki gece uykuya dalarken Serkan'ın söylediklerini düşündü. Belki aralarında bir şeyler olabilirdi. Ne de olsa bu mavi gözlü yakışıklı adam kocasıydı.

Serkan giyinmesini tamamlayıp tekrar kıza baktı. Onun ağırdan aldığını görance "Hadi çabuk. Geç kalamam toplantı önemli."

"Tamam, kocacığım," dedi Alize gülerek.

"Sen bana biraz önce ne dedin?" dedi Serkan bir anda sinirli bir sesle.

" 'Kocacığım' dedim," diyerek gülümsedi Alize.

"Deme!" dedi Serkan artan bir öfkeyle.

Alize ne olduğunu anlayamadan bir süre adamın suratına baktı. Onun ciddi olduğunu görünce rengi soldu.

"Tamam demem uyuz," diyerek hınçla odadan çıktı. Banyoda aynanın karşısında dikilirken kendi kendine sinir oldu. Ona ne olmuştu böyle iki gündür? Neden böyle davranıyordu? Alize onun da kendine ilgi gösterdiğini sanmış, yanılmıştı. Serkan sadece anları değerlendiren basit bir erkekti o kadar.

Tekrar odaya girdiğinde Serkan'ı ilk kez takım elbisesiyle gördü. Bu kıyafetle çok yakışıklı görünüyordu ve gerçekten iş adamına benzemişti. Alize koyu füme takımın ne kadar pahalı olduğunu görür görmez anlamıştı. Bir tamirci nasıl bu kadar pahalı bir takım elbise alabilirdi ki? Serkan hiçbir şey demeden kapının önünde hala üzerinde pijamaları ile duran kıza baktı.

"Acele eder misin biraz?"

Alize dolabın önüne yürüyüp giyecek bir şeyler bakmaya başladı. Kesinlikle alışverişe çıkması gerekiyordu. Kış geliyordu. Bu giysileri birkaç hafta sonra giyemezdi.

"Ne bekliyorsun?" diyen Serkan'ın sert sesini duyduğunda yerinden sıçradı.

"Ne giyeceğimi bilmiyorum," dedi adama bakmadan.

Serkan dolaba yanaştı. Kız için bir kot pantolon ve kırmızı bir tişört çıkarıp Alize'nin eline tutuşturdu.

"Bunları giy. Geç kalıyorum."

"Bunları daha geçen gün giydim."

"Eee ne olmuş?"

"Aynı şeyleri üst üste giyemem."

"Ben giyiyorum hiçbir şey olmuyor."

"Sen tamirhaneye gidiyorsun. Ne olacak ki aynı kıyafetle gitsen? Köşede duran tampon 'Aaaa Serkan Usta yine aynı şeyleri giymiş' mi diyecek?"

Serkan gülerek kıza baktı.

"Bugün formundasın, iş yapmak sana yaramış. Anneme söyleyeyim de seni daha çok çalıştırsın."

Alize elinde tuttuğu giysileri tekrar dolaba koydu. Yerine beyaz bir bluz ve siyah bir pantolon çıkardı.

"Alışveriş yapabilir miyiz?"

"Bilmiyorum bakarız. Lütfen çabuk ol," diyen Serkan çıktı. Alize giysileri çabucak üzerine geçiriverdi. Onu daha fazla bekletmemek için odadan çıktı. "Günaydın

dede" diyerek koltukta oturan yaşlı adamı öptü önce. Bunu gören evin diğer sakinleri şaşkınlıkla ona baktılar.

"Nereye sabah sabah?" dedi Şaziye öfkeli bir sesle.

"Alize'yi okula bırakacağım anne."

"Hanımefendi hiçbir iş yapmadan gitsin bakalım."

"Anne!" dedi sertçe Serkan. Alize konuşmanın devamını dinlemeden evden çıktı. Sabah sabah bu kadını dinleyip sinirlerini bozacak değildi. Bahçeye çıkıp arabasına bindiğinde kendini evine gelmiş gibi hissetti. Arabasını o kadar çok özlemişti ki! Evi hatırlayınca bir an babasını ne kadar uzun zamandır görmediği ve onu ne kadar özlediği geldi aklına. Burnunun direği sızladı. İkisi de inatçıydı. Bu ayrılık öyle kolay kolay bitecek gibi görünmüyordu.

Serkan arabaya binip motoru çalıştırdı. Yola çıktıklarında "Bugün kendin döneceksin eve haberin olsun," dedi.

"Tamam. Sen ne yapacaksın?"

"Toplantım öğlene kadar sürer. Ondan sonra da işim var."

"Ne işin var?"

"Ne o hesap mı vereceğim?" dedi Serkan kıza bakarak.

"Tabii ki hayır, sadece konuşalım diye sordum," dedi Alize sesi titreyerek.

"Bak dün gece seni öpmem ve senin de karşılık vermen karı koca olduğumuz anlamına gelmez. Biliyorsun benim As..."

"Asuman'ın var" diyerek tamamladı Serkan'ın sözlerini Alize.

"Evet," dedi Serkan önüne bakarak.

Okula gidene kadar hiç konuşmadılar. Serkan inmesi için durduğunda hiç konuşmadan arabadan indi. Arkasına bile bakmadan okula girdi.

Serkan onu üzdüğünün farkındaydı ama böyle olması gerekiyordu. Alize bu hayata uyum sağlayamazdı. Bu yaşantı ona bir oyun gibi geliyordu. Ama babası onu affettiği anda koşarak geri dönecekti. Ne kızın aklını ne de kendininkini karıştırmaması ikisinin de hayrına olurdu. Bu kızdan kesinlikle uzak durmalıydı. Verdiği sözü tutmalıydı.

Alize okula girdiğinde sinirle söylenmeye başladı. Bu pislik kendini ne sanıyordu? Asuman kadar taş düşündü başına. Onun gibi bir tamirciye mi kalmıştı sanki? "Öküz!" dedi Alize içinden hınçla. Takım elbise giydiğinde de öküzlüğü bir yere gitmemişti. Kafasını kaldırıp da karşıdan gelen Sinem'i gördüğü an kıpkırmızı oldu. Gün nasıl başladıysa öyle devam edecekti anlaşılan.

Kızın yanından geçerken "Günaydın," demesi Alize'nin de durmasına neden oldu.

"Günaydın," dedi sıkıntıyla.

"Ders seçmeye mi geldin?"

"Evet."

"Konuşabilir miyiz?"

"Ne konuşacağız?" diye sordu Alize sıkıntıyla.

"Bizi."

"Bak Sinem senden hiç hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Son aylarda yaşadığımız olaylara bakarak sana karşı neler hissettiğimi anlayabilirsin. Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Ben seni gerçekten seviyorum Alize. Yıllardır sana kendimi göstermek için uğraşıyorum. Sana gerçekten abla olmak istiyorum."

"Babamı elimden alarak gösterdin işte. Hem benim bir ablaya hiç ihtiyacım yok."

"Ben babanı elinden almadım. Sadece onu sevdim."

"Babamı sevemezsin. O senin baban yaşında. O kadar yaşlı bir adamı nasıl sevebilirsin?"

Sinem gülerek kıza baktı.

"O kadar yaşlı dediğin adam daha kırk beş yaşında. Sen de birini gerçekten sevdiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Her zaman kendimize uygun insanlara âşık olamayız. Kalbine kimi seveceğini söyleyebilir misin?"

Alize hiçbir şey söylemediği için Sinem konuşmaya devam etti.

"Söyleyemezsin. Belki sen de evlendiğin adamı seviyorsun. Hâlâ onunla birlikte olduğuna göre belki de bu inat için yapılan bir evlilik değildir. Yoksa şimdiye kadar çoktan eve dönerdi benim tanıdığım Alize."

Alize konuşmadan Sinem'e dik dik baktı.

"Seni daha fazla tutmayayım. Eğer sadece biz ayrılalım diye evlendiysen bilmen gereken bir şey var. Biz babanla ayrıldık. Sadece bunu söylemek istedim."

Alize ayrıldıklarını babasına gittiği gün duymuştu ama bunu Sinem'e söyleyecek değildi. Karşısında duran üzgün kıza baktı. İlk defa yaptığının doğru olup olmadığını sorgulamaya başladı.

"Belki âşık olduğunda babanla beni de anlayabilirsin," diyen kız yanından uzaklaştı. Arkasını dönüp idari binaya doğru yürürken yaptığının doğru olup olmadığını düşündü. Kaprisleri yüzünden iki insanı mutsuz etmişti. Üstelik kendisi de çok mutsuz ve perişandı. Babasını deli gibi özlemişti. Alize'nin gözleri doldu. Aklına az önce öfkeyle söylendiği Serkan geldi sonra. O adam kendisinden hiçbir karşılık beklemeden arabasını satarak okul parasını denkleştirmişti. Başka bir erkek olsaydı dün gece ona sunduğu şeyi asla geri çevirmezdi. Ama o verdiği sözü tutmuş, kıza dokunmamıştı. Tamam, ailesi çekilmez biri olabilirdi ama Serkan farklıydı.

Onu düşündüğü anda Alize'nin parmakları istemsizce dudaklarına gitti. Öpüşünden çok hoşlanmıştı. Bir an

suçluluk hissetti. Asuman'la aralarına girmişti. Babasını da sevdiğinden ayırmıştı. Sevgililerin arasına giren kötü cadı gibiydi. Ona ne olmuştu böyle?

Tekrar Sinem'i düşünmeye başladı. Kız gerçekten çok üzgün ve solgun görünüyordu. Alize onun babasından bahsederken gözlerinde beliren kederi görmüştü. Aslında o kadar da kötü bir kız değildi. Ona neden sinir olduğunu düşündü ama hatırlayamadı. Çocukken bir ara aralarının çok iyi olduğunu hatırlıyordu. Sonra nedense ondan hoşlanmamaya başlamıştı. Bu ne zaman olmuştu? Alize hafızasını yoklayınca hatırladı. "Babamla onu havuz kenarında gördüğümde" dedi kendi kendine. Sinem o gün her zamanki gibi annesiyle ziyarete gelmişti. Alize on yaşındaydı o zaman. Sinem havuzun kenarında otururken babasının ona bakışlarını gördüğünde onu çok kıskanmıştı. O günden sonra da ondan nefret etmişti. Bu olayları hatırladığında ona karşı içinde bir sevgi belirdi Alize'nin. Sinem kötü bir kız değildi. Ama kendisi bencilliğiyle her şeyi alt üst etmişti.

Bunları düşünürken binanın girişinde durdu. Bunu yapamazdı. Serkan'ın arabasını satarak elde ettiği parayı harcayamazdı. Onun kadar zor şartlarda yaşayan birinin parasını almak insafsızlıktı. Buna hakkı yoktu. Yaptığı hatalara bir yenisini ekleyemezdi. Şımarık bir zengin kızı gibi davranmayı bırakıp bir an önce büyümeliydi. Bu parayı ona vermeli ve eşyalarını toplayıp evine dönmeliydi. Tam eve dönmek üzere çıkışa yönelmişti ki telefonu çaldı. Arayan numaraya bakıp gönülsüzce telefonu açtı.

"Efendim?"

"Alize Hanım ben babanızın muhasebecisi Ahmet. Babanızla konuştum. Bu son seneniz olduğu için okul parasını göndermeye karar verdi. Onu haber vermek için aradım."

"Gerçekten mi?" dedi Alize şaşkın şekilde.

"Evet, Alize Hanım."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim," diyerek telefonu kapattı Alize. Okulun bahçesine çıkıp kapının önündeki banka oturdu. Görmeyen gözlerle etrafına bakındı bir süre. Sonra ağlamaya başladı. Babası prensesine kıyamamıştı. Artık eve geri dönebilirdi. Babasına her şeyi anlatacaktı. "İstersen Sinem'le evlenebilirsin," diyecekti onu karşısına alıp. Sevenleri ayırmayacaktı. Olan Serkan'ın külüstürüne olmuştu. Aklına çantasındaki para geldi. Bu parayı ona hemen geri vermeliydi. "Belki hâlâ arabasını geri alma şansı vardır," dedi içinden. Ayrıca bir an önce boşanmalı ve Serkan'ı bu dertten kurtarmalıydı. O da yoluna Asuman'la devam edebilirdi artık.

Yerinden kalktı. Serkan'ı arayacaktı ki aklına onun bir toplantıda olacağı geldi. En iyisi parayı kendisinin götürmesiydi. Yoldan bir taksi çevirdi. Taksi tamirhanenin önünde durduğunda Alize parayı uzatarak arabadan indi. Dükkâna girerek tanıdık birilerini aramaya başladı. Çalışanlardan hiçbiri ona aşina gelmedi. Bir an yanlış dükkâna girdiğini düşündü. Ama sonra üst kattaki ofisin Porsche fotoğraflarıyla kaplı duvarını gördü. Evet, doğru yerdeydi.

Bunları düşünürken yanına yaklaşan orta yaşlı adamı fark etmedi.

"Buyrun," dedi adam ellerine bulaşan yağı bir bezle silerek.

"Ben Serkan Bey'i aramıştım."

"Serkan Bey mi?" dedi adam şaşkın bir ifadeyle.

" Evet, buranın sahibi olan Serkan Bey."

Tam bu sırada "Yenge!" diye bağıran biri adamın dikkatini dağıttı. İkisi de kendilerine doğru gelen adama baktı. Alize kendilerine doğru hızla yürüyen bu adamı hatırlıyordu. Onu Serkan'ın yanında birkaç kere görmüştü.

"Hoş geldin yenge. Serkan Usta biliyor muydu geleceğini?"

"Hayır," dedi Alize.

"Bugün gelmez o. Burada bekleme boşuna."

"Tamam. Geldiğimi söylersiniz," diyerek dükkândan çıktı Alize.

Yaşlı adam hâlâ şaşkınlıkla kıza bakıyordu. Bu Serkan Usta da kimdi? Burada neler oluyordu?

3 Ay Önce

Serkan önünde açık duran dosyayı kapattı. Kur artışından dolayı bu yılki kârı düşük olacağa benziyordu. Yıl sonuna doğru işler hızlanabilirdi. Daha yolun başındaydı. Enerjisi ve azmiyle kendisine destek olanların güvenini boşa çıkarmayacaktı. Hem durumu ilk yıla kıyasla oldukça iyiydi. Borcu da bitmek üzereydi. Yedi ay sonra son kredi taksidini ve son kalan borçlarını ödediğinde burası tamamen onun olacaktı. Sonrasında kazandığı parayı burayı büyütmek için harcayabilirdi.

Arkasına yaslanarak camdan dışarıya bakmaya başladı. Binanın önünde üzeri lüks arabalarla dolu iki tır vardı. Arabaların çoğu daha galeriye girmeden satılmıştı. Piyasada rekabet çoktu ama servise gelen her araç iyi kâr bırakıyordu. Serkan düşüncelere dalmış dışarıyı seyrederken telefonu çaldı.

"Nurettin Hıfzızade geldi efendim," dedi sekreteri.

"Hemen gönderin," dedi Serkan. Telefonu kapattı. Ayağa kalkarak ceketinin düğmelerini iliklediği. Açılan kapıdan içeri Nurettin Bey girdi ve kendine gülümseyen genç adama sevgiyle baktı. Serkan, Nurettin Bey'i babası gibi severdi. Saygıyla adamın elini öptü. Nurettin Bey babacan bir tavırla elini öpen Serkan'a sarıldı.

"Hoşgeldin Nurettin Amca."

"Hoş bulduk oğlum. Nasılsın?"

"İyiyim sizler nasılsınız?"

"İyi diyelim iyi olsun," diyen Nurettin Bey, Serkan'ın masasının önündeki koltuğa oturdu. Serkan da adama saygısından onun karşısındaki koltuğa geçti.

Nurettin Bey buraya bir tek açılışta gelmişti. Serkan adamı o günden beri ilk kez görüyordu. Her zamanki gibi karizmatik ve yakışıklıydı. Serkan ileride bir gün onun gibi dürüst, saygıdeğer ve önemli biri olmak istiyordu.

"Ne ikram edeyim size?"

"Bir orta kahveye hayır demem."

"Hemen" diyerek ayağa kalktı. Sekretere iki kahve söyleyerek tekrar adamın karşısına oturdu.

"Baban nasıl?" dedi Nurettin Bey karşısında saygıyla oturan gence.

"Keyfi yerinde. Bana yardıma geliyor arada."

"Sevindim," dedi Nurettin Bey.

Sekreter kahveleri getirdikten sonra bir süre havadan sudan konuştular. Nurettin Bey karşısındaki gence alıcı gözle baktı. Bu konuda ondan başkasına güvenemezdi. Dürüst bir çocuktu. Ailesini iyi tanıyordu. Serkan'ın babası Nurettin Bey'in babasının zamanından beri şirkette çalışan önemli bir isimdi ve uzun yıllar önce emekli olmuştu. Serkan'a bakınca onun gibi bir oğlu olmasını ne kadar çok istediğini hatırladı. Nermin'in ölümünden sonra böyle bir şeyi düşünmek bile istememişti. Bir daha kimseyi onun kadar sevemezdi. Alize hariç. Kızı onun hayatının anlamıydı. Bir yaşında annesini kaybettiği günden bugüne Nurettin Bey onun bir dediğini iki etmemişti. Pamuklara sararak büyütmüştü. Kızının hiçbir isteğini geri çevirmemiş, hayatını onu mutlu etmeye adamıştı.

Nurettin Bey kahvesinden bir yudum alıp fincanı masaya bıraktı. Artık bu meselenin halledilme zamanı gelmişti.

"Sana bir işim düştü Serkan."

"Ne isterseniz söyleyin Nurettin Amca. Sizin için yapamayacağım şey yok."

"Biliyorum. Onun için sana geldim zaten. Bu konuda bir tek sana güvenebilirim."

"Teşekkür ederim. Güveninizi boşa çıkarmam umarım."

"Çıkarmayacağını biliyorum. Benim kızı hatırlıyor musun?"

"Evet hatırlıyorum? Gerçi en son çocukken görmüştüm. Çok zaman geçti üzerinden."

"Evet, on beş yıl oldu galiba."

"Olmuştur," diyen Serkan konunun nereye varacağını merak etti.

"Alize şimdi yirmi bir yaşında. Üniversite son sınıf öğrencisi. Bu sene mezun olacak," dedi Nurettin Bey gururla. Sonra üzgün bir sesle ekledi "Ama çok şımarık."

"Onun yaşındaki bütün gençler öyle Nurettin Amca," diye yanıtladı Serkan.

"Yok, hepsi öyle değil. Sen değildin mesela. Benim kız annesini erken kaybettiği için her istediğini yaparak onu şımarttım. Sanırım çizmeyi aştım. Şimdi geldiğimiz noktada hiç de istediğim gibi bir çocuk yetiştiremediğimi görüyorum ve buna çok üzülüyorum. "Hayır" kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeyen, dünyadan bihaber bir kızım var. Hayatta hiçbir amacı, tutkusu ve isteği yok. Gerçi yalan olmasın. Geçen yıl bir Porsche istedi," diyerek güldü Nurettin Bey.

"Ne istediğini biliyor desenize," diyerek ufak bir kahkaha attı Serkan.

"Evet, o konuda kafası zehir gibi çalışıyor. Ama onun dışında her konudan sınıfta kalır. Kendinden başkasını düşünmüyor. Dünyanın onun etrafında döndüğünü sanıyor. Onun yaşamını kolaylaştıran insanları hizmetçisi olarak görüyor."

"Zamanla düzelir Nurettin Amca. Ben de onun yaşındayken bir sürü hata yaptım."

"Umarım düzelir. Maalesef gidiş o yönde değil. Her yıl daha da bencilleşiyor. Ona iyi bir ders vermek, hayatın onun

küçük, bencil dünyasından ibaret olmadığını göstermek istiyorum Serkan. İnsanların evlerine ekmek getirmek için neler yaşadıklarını bilsin istiyorum. Belki bunun için geç kaldım ama umudumu yitirmedim."

Serkan babası gibi sevdiği adama baktı. Onun gibi mükemmel bir adamın bir konuda başarısız olduğunu itiraf etmesi zor olmalıydı.

"Size bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onunla evlenebilirsin," dedi adam karşısındaki gencin gözlerinin içine bakarak.

"Ne?" dedi Serkan şaşkın bir ifadeyle.

Bu kesinlikle beklediği bir şey değildi. Evlenmek Serkan'ın şu anda düşünebileceği son şeydi. İşini yeni kurmuştu ve önünü görmek istiyordu. Nurettin Bey'i ne kadar çok sevse de onun şımarık kızıyla evlenmek aklından geçecek en son şeydi. Üstelik kızın neye benzediğini de bilmiyordu. Onu en son ufacık bir çocukken görmüştü.

Nurettin Bey karşısında oturan gencin şaşkınlığına güldü.

"Böyle bir şey beklemiyordun değil mi? Şaşırdın."

"Yani... ne diyeyim? Gerçekten öyle oldu" dedi Serkan kekeleyerek.

"O zaman rahatla. Çünkü senden istediğim kızımla gerçekten evlenmen değil."

"Nasıl yani?"

"Bak Serkan. Bu kızı istediğim gibi yetiştiremedim ama son dakikada toparlayabilmek için bir plan yaptım. Bunu hayata geçirebilmem için de bana kızımla evlenip ona hayatın gerçeklerini gösterecek biri lazım. Güvenilir, dürüst ve ne olursa olsun kızıma yan gözle bakmayacak biri olmalı bu."

"Bu ben mi oluyorum?" dedi Serkan merakla.

"Evet."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Nurettin Amca. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Ama bunu nasıl yapacağımı inanın bilmiyorum."

"Benim söylediklerimi yapman yeter. Gültepe'de bir gecekondu kiraladım ve amatör tiyatroyla uğraşan birilerini kiraladım. Onlar senin annen, baban ve deden olacak. Bir de bir kız ayarladım. O da mahalleden kız arkadaşın. Senin tek yapman gereken şey onlarla bu gecekonduda bir süre yaşamak. Bu süre içinde işin tamircilik olacak. Sana bir de tamirhane ayarladım."

"Her şeyi düşünmüşsünüz."

"Evet, ama önemli olan bunu yapacak birini bulmaktı. Sen aklıma gelene kadar bu planı uygulamaya cesaret edemedim. "

"Peki, benimle evlenmeyi nasıl kabul edecek kızınız?"

Nurettin gülerek Serkan'a baktı.

"Kızımı tanıyorsam bizim bir şey yapmamıza gerek kalmayacak. O her şeyi kendisi ayarlayacak. Daha doğrusu öyle sanacak. Küçük yaşlardan beri hiç sevmediği Sinem diye bir kız var. Annesiyle birlikte yanımızdaki yalıda yaşıyorlar.

Kız ayrıca Alize'nin okulunda hocalık yapıyor. Ona Sinem'le evleneceğimi söyleyeceğim. Sinem'den o kadar nefret ediyor ki sırf beni zor durumda bırakıp rezil etmek için önüne ilk çıkanla evleneceğine eminim. Bana istemediğim şeyleri yaptırırken hep bunu kullanıyor çünkü."

"O birini ararken ben de karşısına mı çıkacağım?"

"Evet. Sen her şeyi bana bırak. Sadece birkaç hafta sürecek. Burnu biraz sürtsün, sahip olduklarının değerini anlasın istiyorum. Ona kaba davranabilirsin. Diğerleri ona nasıl davranacaklarını biliyor. Sen de sakın acıma. Hayatın ne olduğunu öğrensin."

"Peki, gerçekten evlenecek miyiz? Yoksa onu da mı ayarladınız?"

"Evet ayarladım. Ama elbette Alize gerçekten evlendiğinizi düşünecek. Bu konuda hiçbir kuşku duymamalı. Evlilik anlaşması falan isterse onu benim ayarladığım avukata götürebilirsin."

"Bütün ayrıntıları düşünmüşsünüz," dedi Serkan hayretle. "Evet, aylarca kafa patlattım bu işe. O benim için çok kıy-

metli Serkan. Karımdan bana kalan tek şey. Senin bu işin içinde olmanı istiyorum çünkü bu süreçte güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Kızım çok güzel.

Bunun bir oyun olduğunu bilecek ve bu süreçte kızıma âşık olmayacak biri gerekiyor. Bu konuda Alize'ye güvenemem. Daha önce hiç erkek arkadaşı olmadı. Peşinden koşanlara hep soğuk davrandı. Ama sonuçta genç bir kız. Karşısında Alize yakınlaşmak istese bile ona karşı koyacak biri olmalı. Benim güvendiğim biri. Bu iş için senden daha uygun biri olamaz."

Serkan böyle bir sorumluluk almak istemiyordu. Bu kadar işin gücün arasında yeni yetme bir kızla mı uğraşacaktı yani? "Hele bir de Nurettin Amca'nın dediği kadar şımarıksa al başına belayı," dedi içinden. Ama karşısındaki adam bunun iyi bir plan olduğuna inanmıştı. Onu bunun saçma bir fikir olduğuna nasıl ikna edebilirdi bilemiyordu.

"Sizin için her şeyi yaparım Nurettin Amca bunu biliyorsunuz. Ama ya bu plan geri teperse? Ya sizin sandığınız gibi tepki vermezse Alize? Önce onunla beğenmediğiniz davranışlarıyla ilgili konuşsanız daha iyi olmaz mı?"

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" dedi adam üzgün bir sesle. "Defalarca konuştum. Kısıtlamalar getirdim, cezalar verdim, isteklerini geri çevirdim. İşe yaramadı. Beni çok iyi tanıyor. Ona karşı zaafımı kullanıyor. Sonunda dayanamıyorum yine istediğini yaparken buluyorum kendimi."

"Belki Sinem Hanım onunla konuşabilir."

"O kızı hiç dinlemez. Okulda kızın dersini bile almak istemiyor yüz yüze gelmemek için."

"Anlıyorum," diyen Serkan karşısındaki üzgün adama baktığında neden evlenmek istemediğini daha iyi anladı. Evlilik, çocuk yetiştirmek büyük sorumluluktu.

"Karım öldüğünde iki yıllık evliydim. Onu o kadar çok seviyordum ki gidişinin ardından bir başkasıyla evlenmek aklımın ucundan bile geçmedi. Kendimi kızımı büyütmeye adadım. Bir

yaşında bir kız çocuğuyla tek başıma kaldığımda daha yirmi dört yaşındaydım Serkan. Zor günlerdi. Ama bir şekilde atlattık işte. Uğraşıp didinerek kurduğum bu düzenin Alize'nin şımarıklıkları ve kaprisleriyle bozulmasını istemiyorum. Onun iyi bir hayat sürmesini, mutlu olmasını ama her şeyden önce dünyayı tanıyıp insanlara saygı duymasını istiyorum. Düşündüm taşındım aklıma bundan daha iyi bir plan gelmedi. Bu konuda bana yardımcı olmanı istiyorum."

"Tamam, Nurettin Amca dediğinizi yapacağım," dedi Serkan. Adamın haline gerçekten üzülmüştü.

"Senden tek istediğim kızıma dokunmaman. Onu yönlendirip aklını karıştırma. Yakışıklı bir adamsın. O da genç ve güzel bir kız. Benim gibi erkenden evlensin istemiyorum. Hayatı yaşayarak tanısın. Bu yüzden senden başka kimseye güvenemem."

"İçiniz rahat olsun. Ona elimi bile sürmeyeceğim," dedi Serkan. Bu işi en iyi şekilde yapacak ve Nurettin Amca'nın güvenini boşa çıkarmayacaktı.

"Güveniniz için teşekkürler. Siz bana ne zaman başlayacağımızı söyleyin. Gerisini olmuş bilin. "

"Tamam, birkaç detay var halletmem gereken. Önümüzdeki hafta haber veririm sana. Sen de işlerini ayarlarsın bu arada."

Nurettin Bey ayağa kalktı.

"Haydi, ben gideyim artık. Senin de işlerin vardır," diyerek kapıya yöneldi. Çıkmak üzereyken onunla beraber yürüyen Serkan'a cebinden çıkardığı bir fotoğrafı verdi.

"Şunu da unutmadan vereyim. Bu, Alize'nin şimdiki hali."

Serkan uzanıp fotoğrafı aldı ve bakmadan cebine koydu. Misafirini yolcu ettikten sonra masasına geri döndü ve bu akıl almaz teklifi düşünmeye başladı. Yıllarca kendine ve ailesine yardım etmiş birinin istediğini geri çeviremezdi. Nurettin Amca'ya vefa borcu vardı. Şimdi onu ödemenin zamanıydı.

Bugün makine mühendisi olmuşsa bu adamın verdiği burs

sayesinde olmuştu. Almanya gibi bir ülkede onun yardımları olmadan eğitim almayı ancak rüyasında görürdü. Okul bittiğinde onun verdiği sermayeyle bu galeriyi açmıştı. Ona olan borcunu hâlâ ödeyememişti. Her ne kadar Nurettin Amca verdiği parayı geri istemese de Serkan kimseye borçlu kalmak istemiyordu. Kredi borcu biter bitmez önce ona olan borcunu ödeyecekti. Ama paradan önemlisi vefa borcuydu. Onu ödemek için tek yapması gereken o şımarık kızı adam etmekse yapacaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Onu hayatından bezdirecekti işte. Belki kendisinin bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı. Nasıl olsa Nurettin Amca bunu yapacak insanlar bulmuştu.

Cebinden kızın fotoğrafını çıkarıp baktı. Alize, Nurettin Amca'nın dediği kadar vardı. Çok güzel bir kızdı. Gri mavi gözleri ve uzun ve dalgalı saçlarıyla objektife gülerek bakmıştı. Duruşunda bile herkesten üstün olduğunu ispatlamak isteyen bir hâl vardı. Serkan kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı. Önümüzdeki günler biraz karışık olacaktı.

Bölüm 15

Serkan odasında oturmuş az önce biten toplantının sonuçlarını düşünüyordu. Eğer bu işi alabilirse işi istediği gibi büyütebilirdi. Alize yüzünden geç kalmıştı ama toplantı yine de oldukça iyi geçmişti. Onu düşündüğü an çekmecesini açarak aylar önce Nurettin Amca'nın verdiği fotoğrafı çıkardı. Alize'nin gülen gözlerine baktı. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Nurettin Amca'ya bu odada aylar önce verdiği sözü tutamamış ve kızı öpmüştü. Pişmanlık duyması gerekiyordu ama pişman değildi. Onunla biraz daha aynı odada kalmaya devam ederse gerçekten pişman olacağı şeyler yapmaktan korkmaya başlamıştı. Evdekilerle konuşmalı, Alize'nin evden ayrılması için yeni bir plan yapmalıydı.

Bunları düşünürken telefonu çaldı. Ekranda arayan kişinin adını görünce bir aksilik olduğunu anladı. Sıkıntıyla telefonu açtı.

"Efendim."

"Abi neredesin?"

"İşteyim. Ne oldu?"

"Yenge bugün buraya geldi. Dün memleketten gelen dükkân sahibiyle konuşurken gördüm onu. Adama seni sormuş. O da hiçbir şeyden haberi olmadığı için ne diye-

ceğini bilememiş. Allahtan çocuklar görmüş onu da koşarak gidip olaya müdahale etmiş.

"Neden gelmiş peki?"

"Nereden bileyim abi? Akşam sana sorarsa haberin olsun istedim. Ondan aradım."

"Tamam. İyi oldu söylediğin. Bir daha gelmemesini sağlarım ama sen yine de gözünü dört aç," diyerek sıkıntıyla telefonu kapattı Serkan.

Bu kızın okulda olması gerekmiyor muydu? Durup dururken neden gitmişti tamirhaneye? Bir şeyden mi şüphelenmişti yoksa? Serkan eve gidince onunla ciddi bir konuşma yapmaya karar verdi. Ağzını aramalı, oraya neden gittiğini öğrenmeliydi. Bu işi bir an önce bitirmesi için bir sebep daha çıkmıştı işte. Alize neler olup bittiğini öğrenmeden onu kendinden ve evden uzaklaştırmalıydı.

Serkan kafasını ellerinin arasına alarak bir süre düşündü. O kıza giderek daha çok bağlanıyordu. Salaklık edip onu bir de gerçek ailesiyle tanıştırmıştı. Bunu niye yapmıştı sanki? Kız teyze hikâyesinden şüphelenip onu araştırmış olabilirdi. Bu işin bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti Serkan. Alize çok masum ve saftı. Bir kozanın içinde büyütülmüştü. Ama inatçıydı. Bu kadar zaman o evde, kendini sürekli itip kakan insanlarla bir arada yaşamayı başarmıştı.

Bir hafta bile dayanamaz derken kız neredeyse üç aydır kız bu oyunun içindeydi. Ne yapıp edip, Alize'nin evi terk etmesini ve bir an önce babasına dönmesini sağlamalıydı. Serkan kafasını kaldırıp telefona uzandı. Bu işi hemen çözmeliydi.

Bölüm 16

Alize tamirhaneden çıktıktan sonra bir süre alışveriş merkezlerinde dolaştı. Bir şeyler satın almayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çantasında Serkan'ın verdiği paralarla dolaşıp hiçbir şey harcayamamak çok rahatsız ediciydi. Vitrinlerde 'Beni al' diye yalvaran kıyafetlere bakarken kendini zor tutuyordu. Kış yaklaşmıştı ve onun mevsime uygun hiçbir şeyi yoktu. Yeni bir şeyler alması gerekiyordu. Beş parasız olmanın verdiği üzüntüyle aklı vitrinlerde kalarak gezmeye devam etti. Bu fakirlik dayanılır şey değildi. İnsanlar bu şekilde nasıl yaşıyorlardı?

Eve gitmek istemiyordu. Şimdi Şaziye cadısını çekecek durumda değildi. Mutlaka bir iş yaptırmaya çalışırdı kızı görünce. Hepi topu üç odalı bir evdi ama işi hiç bitmiyordu. En iyisi akşama kadar burada oyalanmak, hava kararınca eve gitmekti.

Telefonu çaldığında elini çantasına atarak onu çıkardı ve ekrana baktı. Serkan'ın teyzesi arıyordu. Onlara yemeğe gittikleri gece ayrılırlarken birbirlerine telefon numaralarını vermişlerdi.

"Efendim," dedi Alize gülümseyerek.

"Alize kızım ben Türkan Teyzen. Nasılsın?"

"İyiyim Türkan Teyze. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim. Müsait misin? Bir kahve içelim diye aradım."

"Ne güzel olur. Ben de Zorlu'daydım. Buraya gelebilir misiniz yoksa sizin istediğiniz bir yerde mi buluşalım?"

"Orası iyi. Yarım saat sonra girişte buluşalım."

"Bekliyorum."

Telefonu kapatınca yüzündeki gülümseme genişledi. Bu kadını ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Onunla vakit geçirmek hoşuna gidecekti. Belki fark ettirmeden Serkan hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Parmakları tekrar dudaklarına gitti. Yüzüne bir gülümseme daha oturdu. Ama aldığı kararlar aklına gelince kendini toparladı. Serkan yanlış kişiydi. Alize ona âşık olmamalıydı. Adam onu öpmüş olsa bile başkasını seviyordu. Aklına Asuman geldiğinde yüzü daha da asıldı. Acaba Serkan onu da öyle tutkuyla mı öpüyordu? Bunu düşündüğü an hayatında ilk defa birini çok kıskandığını düşündü Alize. O adama kalbini kaptırmamalıydı.

Bir süre daha vitrinlere bakarak dolaştı. Sonra Türkan Hanım'la buluşup bir yere oturdular ve sohbet etmeye başladılar.

"Nasılsın kızım?" diyen kadının gözlerinin içi gülüyordu.

"İyiyim. Ne iyi ettiniz de geldiniz."

"Evdeki çeteden biraz uzaklaşmak iyi geldi valla" diyerek güldü kadın.

Sonra sessizce karşısında oturan kıza baktı. Alize onu tanımamıştı. Nasıl tanıyabilirdi ki? Onu en son gördüğünde çok ufaktı. Kocasının emeklilik kutlamasına katılmak için babasıyla şirkete geldiğinde görmüştü onu Türkan Hanım.

O zaman beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Babasının yanında öylece oturup etrafını seyretmişti. O zamanların

sevimli çocuğu şimdi çok güzel bir genç kız olmuştu.

Kızın son üç aydır yaşadıklarını düşündü. Serkan kendilerine ilk kez bu durumdan bahsettiğinde Türkan Hanım itiraz etmişti. Gerçekler ortaya çıktığında Alize'nin üzüleceğini biliyordu. Ne kadar şımarık olursa olsun hiç kimse böyle bir oyunu hak etmiyordu. Alize daha çok gençti. Zaman içinde büyüyecek ve aklı başına gelecekti. Bunu oğluna söylediğinde Serkan ona Nurettin Bey'i geri çeviremeyeceğini söylemişti. Türkan Hanım onun haklı olduğunu biliyordu. Oğlu iyi bir eğitim aldıysa bu Nurettin Bey sayesindeydi. Evdeki haylazlar da bu adamın verdiği bursla iyi okullarda okuyorlardı.

Kendisine gülerek bir şeyler anlatan Alize'ye baktı Türkan Hanım. Bu kızı doğru yola sokmak için böyle bir oyuna gerek yoktu. Onun tek eksiği bir anneydi. Serkan'ın anlattığı gibi evdekilerin kaprislerine üç aydır ses çıkarmadan dayanabiliyorsa herkesin anlattığı gibi şımarık bir kız da değildi. Türkan Hanım onun bu oyunu öğrendiğinde kalbinin kırılmasından korkuyordu.

Üstelik oğlunun bu kıza karşı bir şeyler hissettiğini fark etmişti. Alize, Serkan'ın bu işin içinde olduğunu öğrendiğinde oğlunun da kalbi kırılacaktı. Kız olanları öğrenirse onu asla affetmezdi. Karşısında güler yüzle oturan kızın da oğluna karşı boş olmadığını biliyordu Türkan Hanım. Gerçekler ortaya çıktığında ikisi için de zor olacaktı. Nurettin Bey plan yaparken iki gencin duygularını hiç hesaba katmamıştı.

"Alışveriş yapmadın mı?" dedi Türkan Hanım düşüncelerinden sıyrılarak.

"Hayır," dedi Alize gülerek.

"Serkan'a uğramıştım ama yerinde yokmuş. Ben de eve gitmek istemedim."

"Sana nasıl davranıyorlar?"

"Babası ve dedesiyle sorun yok. Onlarla iyi anlaşıyorum."

"Ya Şaziye?"

"O da iyi," dedi Alize sessizce. Kadına kardeşini kötüleyecek değildi.

Türkan Hanım kızın bu konuda fazla bir şey söylemeyeceğini anladı. Onun ketum davranışını içinden takdir etti. Konuyu uzatmamak için başka şeyler konuşmaya karar verdi.

"Neler yapıyorsun son görüşmemizden beri? Anlatsana biraz."

"İyiyim. Okul başlıyor bu hafta. Ona hazırlık yapıyorum."

"Serkan söyledi. Mezun olunca ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Hep şirkette çalışırım diye düşünüyordum ama biliyorsunuz babamla aram pek iyi değil. Beni görmek bile istemiyor. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Üzülme anne babalar çocuklarını ne olursa olsun hep affeder. Zamanı geldiğinde Nurettin Bey de affedecek. Onun güzel bir kalbi var."

"Babamı tanıyor musunuz?" dedi Alize şaşkınlıkla.

Türkan kırdığı potu anladığında bir süre ne diyeceğini bilemedi. Sonra hemen toparlandı.

"Tanımıyorum tabii. Ama gazetelerde onun ne kadar iyi biri olduğuna dair haberler okumuştum."

"Evet, iyidir," dedi Alize gülümseyerek. Sonra üzgün bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Şu sıralar bir tek kızına iyi değil."

"O da düzelir üzülme sen. Onun da bütün babalar gibi kızının iyiliğini istediğinden eminim."

"Umarım," dedi Alize.

İki kadının sohbeti uzadıkça Alize üzerindeki çekingenliği atmıştı. Telefonu çaldığında ekrana bakıp arayanın Serkan olduğunu gördü.

"Merhaba neredesin?" dedi Serkan.

"Zorlu'dayım."

"Ne işin var orada? Neden evde değilsin?"

"Anlamadım," diyen Alize'nin birden rengi soldu.

"Bu saate kadar neden evde olmadığını soruyorum. Üstelik bana haber vermeden."

"Teyzenle birlikteyim," dedi Alize kadına bakarak. Serkan'ın bu davranışı canını sıkmıştı.

"Orada kal. Gelip seni alacağım," diyen Serkan kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Alize sinirle kapanan telefona bakıp onu çantasına attı.

Türkan bir şeyin kızın canını sıktığını anlamıştı.

"Bir sorun mu var canım?" dedi endişeyle.

"Yok, Türkan Teyze. Her zamanki hallerimiz. Bazen Serkan annesine çok benziyor ve o zaman gerçekten de çekilmez oluyor."

Kadın bir kahkaha atarak kıza baktı.

"Seni merak mı etmiş?"

"Bilmiyorum" dedi Alize. Neşesi tekrar yerine gelmişti.

Bir saat sonra Serkan geldiğini bildiren telefonu açtığında Alize de Türkan Hanım'la vedalaşıp çıkışa yöneldi. Kapının önünde arabasını gördüğünde gülerek arabaya bindi. Serkan'ın suratına baktığında gülümsemesi yüzünde asılı kaldı.

"Bana haber vermeden hiçbir yere gitmeyeceksin" diye bağırdı Serkan arabayı çalıştırırken.

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Sana sadece okula gitmen için izin veriyorum demek. Okul bittiğinde doğruca eve geleceksin."

"Sen kendini ne sanıyorsun?"

"Kocan," dedi arabayla sert bir manevra yaparak.

"Bu anlaşmalı bir evlilik. Hatırlarsan iyi olur."

"Bana bak kızım evlenirken sana kurallarımı söyledim. Sen de kabul ettin. Anlaşmalı da olsa karımın sokaklarda sürtmesini istemiyorum."

Kullandığı kelime Alize'nin canını sıktı.

"Ben sokaklarda sürtmüyorum" dedi kırılgan bir sesle.

"O zaman bugün tamirhanede ne işin vardı? Sana oranın kadınlara göre bir yer olmadığını söylemiştim. Sakın bir daha oraya geleyim deme. Anladın mı beni?"

"Gelmem," dedi Alize usulca.

Serkan göz ucuyla yanındaki kıza baktı. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Bu durumu yüreğini sızlatsa da ona taviz vermeyecekti. Bu evlilik çok uzamıştı ve bir an önce bitmeliydi. Bir süre hiç konuşmadan trafikte dura kalka ilerlediler. Serkan yaptığı öküzlüğü biraz olsun unuttura bilmek için yumuşak bir sesle "Yaptırdın mı kaydını?" diye sordu.

"Babam göndermiş parasını. Kaydım yenilenmiş. Senin verdiğin paraya gerek kalmadı," diyerek çantasını açtı ve para dolu kalın zarfı Serkan'ın kucağına bıraktı.

Serkan şaşkınlıkla kıza baktı. Nurettin Amca'yla son konuşmalarında okul parasını kesinlikle ödemeyeceğini söylemişti. Onun neden karar değiştirdiğini merak etti.

"Belki külüstürünü geri alabilirsin," dedi Alize sohbete devam etmek için.

"Alamam."

"Neden?"

"Alan adam aynı paraya geri satmaz."

"Üzgünüm," diyerek Serkan'a baktı Alize.

Serkan kızın gözlerinin dolduğunu görmüştü. Kucağındaki poşeti arabanın arka koltuğuna fırlatarak kızın elini tuttu. Alize sinirle elini çekti.

Serkan hiçbir şey söylemeden araba kullanmaya devam ediyordu. Alize'nin kalbini kırdığının farkındaydı. Bu oyun sona erdiğinde onun daha fazla incinmesini istemiyordu.

"Sana bağırmak istemedim. Sadece biraz sinirliyim," dedi gözünü yoldan ayırmadan.

"Ama bağırdın."

"Üzgünüm."

"Sana haber vermek istedim ama toplantın olduğu için rahatsız etmek istemedim. Parayı geri verirsem sevinirsin diye düşündüm."

"Özür dilerim. Ama lütfen sen de bir daha tek başına tamirhaneye gelme. Aklım sende kalmasın."

"Gelmem. Zaten bir adam vardı seni tanımadı," dedi Alize gündüz dükkânda gördüğü yaşlı adamı anımsayarak.

"Yeni girdi işe kafası biraz karışık. Bana da her sabah yeni görmüş gibi bakıyor" diyerek toparlamaya çalıştı Serkan. Bir yandan da göz ucuyla Alize'nin kendisine inanıp inanmadığına bakıyordu. Kızın yüzündeki gülümsemeyi görünce inandığını anlayıp rahatladı.

"Bir an yanlış tamirhaneye mi geldim diye düşündüm."

Serkan kıza bakarak gülümsedi. O kadar güzeldi ki! Onu deli gibi istiyordu. Buna bir son vermeliydi.

"Alize..." dedi aklına gelen şeyi nasıl söyleyeceğini bilemeden. Kız merakla ona döndü.

"Baban okul parasını ödediğine göre belki seninle barışmak istiyordur."

"Bilmiyorum. O konuda kafam biraz karışık. Bugün

okulda Sinem'i gördüm. Biraz konuştuk. Acaba onlara haksızlık mı yapıyorum diye düşündüm bütün gün. Biraz fazla tepki verdim galiba. Birbirlerini seviyorlar sanırım."

"Baban ve Sinem mi?"

"Bana öyle geldi. Eğer birbirlerini gerçekten seviyorlarsa onları ayırdığım için kötü biri mi oluyorum?"

"Sen kötü değilsin. Sadece babanın üzülmesini istemiyorsun o kadar. Gerçi verdiğin tepki biraz abartılı. Kimse babasını evlilikten vazgeçirmek için tanımadığı bir adamla evlenmez."

"Biraz fazla tepki verdiğimi mi söylüyorsun?"

"Biraz değil çok fazla tepki verdiğini söylüyorum."

"Anlıyorum," diyerek önüne dönen Alize yolun geri kalanında hiç konuşmadı.

Eve geldiklerinde onları bahçede dikilen Asuman karşıladı. Alize kızın yüzüne bakmadan kapıya yöneldi. Ayakkabılarını çıkarırken birbirlerine yaklaşan çifti görmezden geldi. İçeri girdiğinde kendisini süzen kayınvalidesine bakmadan odasına girdi.

Onların arasına girmeyeceğine söz verse de Serkan'la Asuman'ı bir arada görünce kendini kötü hissetmişti. Belki de en doğrusu artık evine dönmesiydi. Serkan haklı olabilirdi. Okul parası inatlaşmaktan vazgeçen babasından bir jest olabilirdi. Bu evliliği daha fazla sürdürmenin bir anlamı yoktu. O bu evde kaldığı sürece Serkan ve Asuman'ın doğru düzgün bir ilişkisi olamayacaktı. Onları bu dertten kurtarmalıydı. Ama böyle bir şey yapmak içinden gelmiyordu. Kendisi gibi Asuman cadısının da üzülmesini istiyordu. Onun Serkan'a yakın olması sinirine dokunuyordu. Odasına girdiğinde tülün arkasından gizlice birbirine yanaşmış konuşan çifte baktı. Mutlu görünüyorlardı. Alize onların arasına girmemeye karar verdi. Duygularının mantığını ele geçirmesine izin vermemeliydi.

Bölüm 17

Okul başladığında Alize bir kez daha yıkıldı. Daha birkaç ay önce kendisi ile birlikte olmak isteyen arkadaşları şimdi onu gördüklerinde yollarını değiştiriyorlardı. Alize gerçekte onların parasını ve babasının sağladığı prestiji sevdiğini anlamıştı. Babası ne kadar da haklıydı. Para olmayınca insanın çevresinde kimse olmuyordu. Alize onların gözünde artık bir tamircinin karısıydı. Kendisi hakkında yaptıkları dedikodular kulağına geldikçe istemeden üzülüyordu. Bir an okuldan, babasından, Asuman'ın yanından ayrılmayan Serkan'dan ve tüm bunlara sebep olduğu için kendinden nefret etti.

Şu anda ihtiyacı olan tek şey bir anneydi. Annesinin yokluğunu iliklerine kadar hissediyor, başını onun göğsüne koyup doya doya ağlamak istiyordu. Hayatı boyunca bunu yapamamıştı. Bir annenin sıcaklığı bilmediği bir şeydi. Ama onu iyileştirecek tek şeyin bu olduğunu hissediyordu. Keşke Serkan'ın teyzesi yanında olsaydı. O kadının yanında kendini çok mutlu hissediyordu. Bugün okuldan çıktıktan sonra Serkan ne derse desin ona uğramaya karar verdi. Belki o tüm bunlarla nasıl başa çıkacağını ona söyleyebilirdi.

Alize düşüncelere dalmış bir şekilde yemekhaneye girdi. Yemek sırasının en arkasında durup beklemeye başla-

dı. Bir süre sonra kuyruğa giren Sinem kendisi gibi sıra bekleyen Alize'yi gördü. Birkaç gündür onunla konuşmak için fırsat kolluyordu. Kızın ona ne tepki vereceğini bilemediği için doğru bir zaman yakalamaya çalışıyordu.

Sinem belli etmemeye çalışarak öne doğru eğildi ve Alize'nin nasıl olduğunu anlamak için yüzüne baktı. Kız çok üzgün görünüyordu. Babasının kızı için yaptığı oyunda rol aldığı için bir kere daha pişman oldu. Çocukluğundan beri bu kızla arkadaş olmak istiyor ama Alize kendisine bu şansı vermediği için ne yapsa bunu beceremiyordu. Alize kendisinin bu işteki rolünü öğrendiğinde sonsuza kadar ona kapılarını kapayacaktı. Sinem bundan adı gibi emindi. Onunla arkadaş olma şansını kaybedecekti.

Birkaç dakika sonra Alize yemeğini alıp arkadaşlarının olduğu masaya oturdu. O gelince bir zamanlar onun yakınında olan kızlar hiçbir şey söylemeden kalktılar. Alize arkalarından üzgün gözlerle bakakalmıştı. Sinem kızlara çok sinirlendi. Yemeğini alıp onun masasına gitti. Alize istemeyebilirdi ama burada dikilip onun üzülmesini seyretmeyecekti.

"Oturabilir miyim?" diyen sesi duyan Alize şaşkınlıkla başını kaldırdığında Sinem'in gülümseyen yüzünü gördü. Etrafta bir sürü boş yer vardı. Neden onun yanına oturmak istiyordu ki? Önce Sinem'i geri çevirmek istedi. Ama burada zavallı gibi tek başına oturmak istemiyordu. Kızların kalkışıyla bütün yemekhane onu seyretmeye başlamıştı.

"Sen bilirsin," dedi omzunu silkerek.

Sinem tepsisini masaya koyup oturdu.

"Aynı yemeği almışız."

Her zamankinin tersine kızın onunla iletişim kurmaya çalışması Alize'nin hoşuna gitmişti. Gülümsedi.

"Sen neden onlar gibi davranmıyorsun?" dedi Alize başıyla biraz önce masadan kalkan kızları işaret ederek.

Sinem ileride bir masaya oturmuş Alize'ye bakarak fısır fısır konuşan kızlara baktı. Onun baktığını gördüklerinde kızlar başlarını başka tarafa çevirdi.

"Neden davranayım?"

"Bilmiyorum. Sana yaptıklarımdan sonra bana onlardan bile kötü davranman gerek."

"Ben sana kızgın değilim ki. Hiçbir zaman da olmadım."

"Artık param yok. Bir tamirciyle evliyim. Bu yüzden babamla ilişkin mahvoldu ve sen bana kızgın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sence evlenmeye karar verdiğim adamla annem istedi diye ayrılacak bir tipe benziyor muyum ben?"

Alize bunu hiç düşünmemişti. Evet Sinem küçük bir kız değildi. Yirmi dokuz yaşındaydı. Peki, o zaman neden ayrılmışlardı?

"Değilsin ama..." dedi Alize şüpheyle kıza bakarak.

"Yaşadıkların seni ilgilendirir. Bunun için seni yargılayacak değilim." dedi Sinem.

"Ben eskiden yargılardım ama ne kadar hatalı olduğumu anladım." diyerek dürüstçe itiraf etti Alize.

Sinem gülümsedi. Sohbetin yolu aralanmıştı. Daha gündelik şeylerden bahsetmeye karar verdi.

"Eeee nasıl gidiyor evlilik?"

"İyi."

"Sevindim. Kocanı görmedim ama hâlâ onunla evli olduğuna göre iyi anlaşıyor olmalısınız."

"Serkan iyi biri. Bizim gibi değil belki ama hayata karşı bir duruşu var. Onunla birlikteyken ne kadar boş bir hayatım olduğunu fark ettirdi bana."

"Senin adına sevindim. İnanıyorum bir gün baban da seni affedecek. O zaman daha mutlu olacaksın."

Alize karşısındaki kızın gülen gözlerine baktı. Onu çok uzun zamandır tanımasına rağmen neredeyse ilk defa bu kadar uzun konuşuyorlardı. Aslında hoş bir kızdı. Bir zamanlar ona neden bu kadar sinir olduğunu anlayamadı. Sebep ne olursa olsun çok gerilerde kalmıştı. Şu zor zamanında yanında olan tek insan Sinem'di işte. Gerisi boştu.

"Yaptıklarımı affedecebilecek misin?" diye sordu önündeki yemekle oynayarak.

"Ben sana dargın değilim ki."

"Yaptığım bunca şeyden sonra bile mi?"

"Senin tepkini haklı buluyorum. Belki baban bunu sana daha önce söylemeliydi. Benim babam da böyle bir şey yapsa belki ben de aynı tepkiyi verirdim."

"Ne yani gidip tanımadığın bir adamla mı evlenirdin?"

"O kadar ileriye gideceğimi sanmam. Senin kadar cesur değilim. Belki kızın saçını başını yolardım," dedi Sinem gülerek.

"Benim de aklımdan geçmedi değil," dedi Alize içten bir kahkaha atarak.

"İyi ki yapmamışsın. Saçlarımı seviyorum."

Alize uzun süre güldü. Bir anda neşesi yerine gelmişti. Oturduğundan beri önünde öylece duran yemekten bir lokma aldı.

"Babamla görüşüyor musun?"

"Hayır."

"O mu istemiyor yoksa sen mi?"

"Bilmiyorum. Artık bir önemi yok zaten. Düğün ertelendiği zaman sana kızmıştım. Kısa bir süre sonra geri döneceğini, bizi gereksiz bir sıkıntıya soktuğunu düşün-

müştüm. Ama sonra 'Bu kadar dayandığına göre belki de evlendiği adama gerçekten âşık oldu' diye düşündüm.

Babanla bir ilişki yaşamam, evlilik kararımız birer hataydı. Biliyorsun ben babamı çok küçük yaşta kaybettim. Belki de aradığım baba sevgisiydi. Neyse. Olan oldu. Artık görüşmüyoruz."

"Üzüldüm," dedi Alize içten bir şekilde. Sonra biraz durup kendinden beklemediği o soruyu sordu.

"Onu seviyor musun?"

"Evet, ama ben de bu arada böyle bir şeyin imkânsız olduğunu anladım."

Bir süre sessizce yemeklerini yediler. Alize ne düşüneceğini bilmiyordu. Herkesin kendine sırtını döndüğü anda Sinem ona arkadaşlığını sunmuştu. Şimdi onunla konuşurken neden bunu yıllar önce yapmadığını merak ediyordu.

"Sen kocanı seviyor musun peki?"

Alize, Sinem'in sorusuna şaşırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Serkan'a karşı hissettiklerini şimdiye kadar hiç dile getirmemişti. Son zamanlarda kendisine çok kötü davranıyor, sık sık azarlıyordu. Ama bazen de o kadar tatlı ve yumuşak oluyordu ki Alize onun rüzgârına kapılmaktan kendini alamıyordu. Bu konuda kafası çok karışıktı Alize'nin.

"Seviyorum. İyi bir insan," diyerek konuyu kapatmak istedi.

"Bu kadar zaman evli kaldığını görünce onu gerçekten sevdiğini anlamıştım" dedi Sinem.

İkisinin de yemekleri bitmişti. Sinem'in derse girmesi gerekiyordu. Ama Alize'yle ilk defa bu kadar yakınlaşmışlarken ondan ayrılmak istemiyordu. Kızın kendisiyle sohbet etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlamamıştı. Ama öğrenmenin tek yolu sormaktı.

"Dersin kaçta bitiyor?" dedi aniden.

"Saat ikide," dedi Alize.

"Benim de aynı saatlerde bitiyor. Birlikte bir şeyler yapalım mı?"

Alize tam Sinem'in önerisini reddedecekken aklına Serkan'ın söyledikleri geldi. Okuldan çıkıp eve gitmesini istemişti. Ona bu sahte evlilikte patronun kim olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Gülerek kıza baktı.

"Harika olur."

"Ne yapalım?"

"Bilmiyorum. İkimiz de düşünelim. Ders çıkışında konuşur karar veririz."

"Anlaştık," diyen Alize çantasını toplayarak kalktı.

"Görüşürüz," diyen Sinem'e gülümseyerek çıkışa doğru yürüdü.

O anda aklına gelen şeyle olduğu yerde durdu. Yanında fazla para yoktu. Sinem'e borçlu kalmak da istemiyordu. Serkan'a kızgındı. Ondan para isteyemezdi. En iyisi çıkışta bir bahane bulup gitmemekti. Dersinin olduğu sınıfa girip kapıyı kapattı.

Serkan akşamüstü okulun önüne geldi. Son zamanlarda kıza çok eziyet etmişti. Otobüslerde sürünmesini engelleyip biraz gönlünü almak istiyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ama kızın bir an önce evine dönmesi gerekiyordu. Her şey ortaya çıkmadan Alize çekip gitmeliydi. Belki aradan zaman geçince tekrar karşılaşır, her şeye sıfırdan başlayabilirlerdi. Serkan bu şekilde gelecekte bir araya gelme ihtimallerinin giderek ortadan kaybolduğunu hissediyordu. Hiç kimse kendisini bu kadar aldatan biriyle yeni bir hayata başlamak istemezdi.

İşin kötüsü Alize gitmeye hiç niyetli görünmüyordu. Evdekilerin baskısı artmıştı, kendisi kızı durmadan azarlıyor, Asuman'la ilişkisini gözüne sokuyordu. Alize bütün bunlara dayanmaya devam ediyordu.

Düşüncelerinden sıyrılan Serkan saatine baktı. Kızın çıkma saati gelmişti. Kapıdan çıkan öğrencileri görecek şekilde çıkışı izlemeye başladı. Yarım saat sonra herkes dağılmış Alize hâlâ çıkmamıştı. Telefonunu çıkarıp kızı aradı. Telesekreter çıktı. Bir süre daha bekleyip tekrar aradı. Telefon hâlâ kapalıydı. Rahatlığı yerini endişeye bıraktığında Alize'ye ulaşamamanın verdiği tedirginlik daha da büyüdü. Bu kızın rahatlığı Serkan'ı deli ediyordu. Bu konuyu kökten çözmenin zamanı gelmişti. Sinirle arabasını çalıştırdı.

Aynı saatlerde Alize Sinem'in ısrarıyla gittikleri sinemadan çıkıyordu. Yakınlarda bir kafeye oturduklarında Alize kendini çok mutlu hissetti. Sohbet ederlerken Sinem'in çalan telefonu dikkatini dağıttı. Kız arayan kişiyle konuşurken telefonunun ne zamandır kapalı olduğunu hatırladı. Çantasına uzanıp telefonunu açtı.

Peş peşe gelen mesajlara hayretle baktı. Hepsini de Serkan göndermişti. Ona telefonunun neden kapalı olduğunu sorarak hesap soruyordu. Bu adam bu cesareti nereden buluyordu? Kendisine sürekli hesap sormasından bıkmıştı. Telefonu umursamaz bir şekilde çantasına attı.

Sinem'le bir saat daha oturup sohbet ettiler. Ayrıldıklarında mahalleye giden bir otobüse bindi Alize. Durakta inip evin bulunduğu sokağa ilerlerken artık buradan gerçekten nefret ettiğini düşündü. Bu işi neden uzatıyordu? Eve dönmesi gerekirken burada ne işi vardı? Tüm bu sorulara bir yanıt bulduğunda buradan da gidecekti. Bahçeden içeri girmişti ki kapıdan çıkan Serkan'la burun buruna geldi.

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı Serkan. Kızın hiç tepki vermemesi üzerine daha da sinirlendi. Ona doğru yürüyüp bahçe kapısını kapatmakta olan kızın

kolunu tuttu. Alize adamın bu sert hareketi karşısında şaşırdı. Kolunu kurtarmak istedi ama başarılı olamadı. Canı yanmıştı ama gururundan bunu bile söylemedi. Sadece karşısındaki adamın gözlerine bakarak sakin bir sesle "Okuldaydım," dedi.

"Okuldaymış! Seni almaya geldiğimde neden orada değildin o zaman?"

"Beni almaya mı geldin?" dedi Alize hayretle kolunu bırakan Serkan'a bakarak.

"Evet" dedi Serkan dişlerini sıkarak.

"Neden geldin ki?" dedi Alize. Sorularının adamı sinirlendiğinin farkındaydı ama umurunda değildi.

"Ne demek neden? Sen telefonlarıma neden cevap vermedin?"

"Kapatmıştım," dedi kız omzunu silkerek.

Bunun üzerine Serkan kızın kolunu tekrar tutarak onu kendine çekti. Mavi gözleri öfkeden daha da koyulaşmıştı. Herhangi biri adamın bundan sonra kontrolünü kaybedeceğini düşünür, üzerine gitmezdi. Ama Alize'nin bunu görecek hali yoktu. Serkan'ın hesap soran tavırları canını sıkıyordu. Bu sözde kabadayıya prim vermeyecekti. Serkan'ın sesini kulağının dibinde duyduğunda yüzünde hiç bir değişiklik olmadı.

"Alize beni delirtme. Ben sana okuldan çıkıp eve geleceksin demedim mi?"

"Yeter. Bırak kolumu," diye bağırdı Alize kızgınlıkla. Artık canına tak etmişti bu adamın kendisini azarlamaları. Kimse ona bu şekilde davranamazdı.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen? Ben sana nerede olduğunu soruyor muyum?"

"Ben sorarım," dedi Serkan öfkeyle.

"Buna hakkın yok," diye bağıran kız yoldan geçen birkaç kişinin durup onları seyretmesine aldırmadan

adamı iteleyip kolunu kurtardı. Hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. İçeridekilerin yüzüne bakmadan doğruca odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Serkan hâlâ bahçe kapısının önünde dikiliyordu. Arkasını döndüğünde kendisine bakan ev halkını gördü. Sinirle parmaklarını saçlarından geçirdi. Biraz önce kıza neden bu kadar tepki verdiğini düşünüyordu. Alize bazen onu gerçekten çileden çıkarıyordu. Böyle anlarda onu dizine yatırıp poposuna vurmak ya da canını acıtana kadar öpmek arasında gidip geliyordu Serkan. Ama eyleme geçtiğinde kesinlikle ikinci seçeneği tercih edeceğini biliyordu. Kendini tanıyordu. Bir süre sonra duygularına gem vuramayabilirdi. Bu kızın artık evine dönmesi gerekiyordu. Yavaşça eve doğru yürüdü. Kapıda kendisine bakanlara aldırmadan doğruca odaya yöneldi.

Kapıyı açtığında yatağın kenarında yüzü pencereye doğru dönük oturan kıza baktı. Kapıyı kapattı. Yumuşak bir sesle "Bir daha sana ne dersem onu yapacaksın," dedi. Alize hırsla arkasını dönerek ayağa kalktı. Ona doğru birkaç adım attı. "Hayır, yapmayacağım," dedi gözlerini adama dikerek. Serkan onun da sinirli olduğunu görmüştü. Gri mavi gözleri mavi renge dönmüş kızgınlıkla kendisine bakıyordu. Kız ona doğru bir adım daha attı.

"Ben senin kölen değilim," diyerek parmağını adamın göğsüne vurdu.

Serkan onun gözlerinin içine bakarak fısıldadı.

"Karımsın."

"Karın da değilim. Bu iş fazla uzadı zaten. Artık yeter."

Serkan Alize'nin bileğini tuttu.

"Ne oldu prenses, bu hayatın sana göre olmadığını mı anladın?" dedi Serkan alaylı bir ses tonuyla. Alize onun bu dalga geçen halinden nefret ediyordu.

"Biraz geç oldu ama sonunda anladım."

Serkan kıza biraz daha yaklaştı. Kızgınlıktan Alize'nin yüzü kızarmış, gözleri parlamıştı. Bu haliyle çok tahrik edici görünüyordu. Sakin olmaya karar verdi. Kendisi ne kadar alttan alıp alaya vurursa Alize o kadar kızıyordu.

"Seni burada tutan yok. İstediğin zaman gidebilirsin."

"Gideceğim zaten ve bir daha seni ömrümün sonuna kadar görmeyeceğim."

"İyi edersin," diyen Serkan kızın bileğini bırakıp ondan uzaklaştı. Biraz daha orada kalırsa dayanamayıp kızı öpeceğini anlamıştı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. En iyisi buradan çıkmaktı. Her ikisi de sakinleştiğinde belki tekrar oturup konuşabilirlerdi. Kapının kolunu tuttuğu anda kafasına vuran yastıkla irkildi. Öfkeyle arkasını döndü ve kızın üzerine yürüdü.

"Bana dokunma," diye bağıran Alize adamın gözlerindeki ateşi gördüğü anda bir adım geri gitti.

"Ne yaparsın?" dedi Serkan kızın kolunu tutup kendine çekerek.

Alize hızla Serkan'ın göğsüne çarptığında adamın kolları onu sardı. Başını kaldırıp baktığında Serkan da kıza gözlerini kısmış bakıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

"Sihirli kelimeyi de duyalım prenses."

Alize onun kollarından kurtulmak için 'Lütfen' demesi gerektiğini biliyordu ama bu öküze öyle bir iyilik yapmaya niyeti yoktu. Gözlerini kırpmadan Serkan'a bakmayı sürdürdü. Ama Serkan onun beklemediği bir şey yaptı.

Alize ne olduğunu anlamadan başını eğerek onu öptü. Dudaklarına kapanan dudakların baskısı ile kız bir an ne yapacağını şaşırdı. Bir süre sonra acıtan dudaklar zevk vermeye başladığında Alize gözlerini yumdu. Adama kızgınlığı kayboldu. Kollarını onun boynuna dolayıp ayak

parmakları üzerinde yükselerek Serkan'a daha da yapıştı.

Alize'nin bedeni tatlı bir ürpertiyle sarsıldı. Kalp atışları hızlanmış ve kalbinin sesini kulaklarında duymaya başlamıştı. Öpüşme şehvete dönüşürken adamın dilini ağzının içinde hissetti ve ona daha sıkı sarıldı. O anda tüm dünya gerçekliğini kaybetmişti. Bir zevk dalgası her hücresini ele geçiriyordu.

Serkan ise hiçbir şey düşünmeden sadece kızı öpüyordu. Ona olan kızgınlığı yok olmuştu. Ona o kadar yakınlaşınca kendini tutamamış bir kere öptüğü o dudakların tadına tekrar bakmak istemişti. Üstelik bu sefer Alize de gayet istekliydi. İlk şaşkınlık atlatıldıktan sonra öpüşleri derinleşmiş ve Serkan dilini kızın ağzına doğru itmişti. Dilleri karşılaştığında Serkan daha da ileri gitmemek için kendi kendine söz verse de vücuduna söz geçiremez olmuştu. Bir öpüşmenin bu kadar güzel olabileceği ve kollarında tuttuğu bedeni bu kadar isteyebileceği hiç aklına gelmemişti.

Kendisine defalarca bu öpüşmeye son vermesi gerektiğini söylese de başaramadı. Dudaklarının altındaki dudakların tadını kana kana içerken ve Alize ona bu kadar istekle karşılık verirken bırakma gücünü kendinde bulamadı.

Alize ise kendini anın büyüsüne kaptırmıştı. Sonunda aklına Asuman geldiğinde, Serkan'ın dudaklarının onu da öptüğünü hatırlayarak adamı olanca kuvvetiyle kendinden uzaklaştırdı.

Serkan hâlâ kollarındaki kıza baktı. Alize dağılmıştı. Büyük olasılıkla kendisi de öyleydi. Kızın dudakları öpmekten kızarmıştı. Yüzü dudaklarıyla aynı renkteydi. Gözlerinde ise kesinlikle şehvet vardı. Onu bir kere daha öperse bu işin sonu yataktı ve Serkan onu tekrar öpmemek için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu.

Alize "Bir daha bunu yapma," diyerek dudaklarını ısırdı. Onun kollarından kurtularak birkaç adım geri gitti.

O anda Serkan'ın tek yapması gereken kapıyı açıp çıkmak ve sakinleşene kadar eve gelmemekti. Ama karşısındaki kıza baktıkça o kapıdan çıkamayacağını biliyordu. Çaresizliğini kızı sinirlendirerek kapatmaya çalıştı.

"Biraz önce hiç de öyle demiyordu dudakların. Şimdi ne oldu?"

"Hoşlanmadığıma karar verdim," dedi kız.

"Hoşlanmıyorsun öyle mi?" dedi geri adım atan kıza yaklaşan Serkan.

"Evet. Çok iyi öpüştüğün söylenemez," dedi Alize. Kendisini sinirlendirmeye çalışan bu öküze pabuç bırakacak değildi. Serkan kızın bu tavrı karşısında duraladı. Kızı öpmemek için kendisiyle savaşıyordu. Bu inatçı cadı sözlerinin onu daha çok tahrik ettiğini görmüyor muydu?

"Bana bak prenses beni çok zorluyorsun," diyen Serkan kızın kollarını tutarak onu kendine çekti ve kollarıyla tekrar sardı. İtiraz edecek gibi kımıldanan Alize'nin tüm savunmasını ezdi geçti. Onun gözlerinin içine bakarak başını tekrar eğdi. Dudakları neredeyse dudaklarına değecek kadar yakındı.

Nefesleri birbirine karışıyordu. Alize onun gözlerine daha fazla bakamadı. Biraz önce yaşadıkları anı tekrar yaşamak istiyordu. Gözlerini yumdu ve öpülmeyi beklemeye başladı.

Serkan "Öpüşmek istemiyorum," diyen kızın tepkisine gülmemek için kendini zor tuttu. Dudakları birbirine değmek üzereyken zorlu bir kararlılık göstererek kızı öpmedi. Alize beklediği öpüşme gerçekleşmeyince yavaşça gözlerini açtı. Serkan'ın kendisine gülümseyerek baktığını görünce bu kadar istekli olduğu için kendinden utandı.

Adamın kollarından kurtulmak için hamle yaptı ama bir santim bile kımıldayamadı.

"Ne o öpülmeyi bekler gibi bir halin var," diye fısıldadı Serkan.Alize bunu duyunca kızardı. Kendini adamın kollarında kurtarmak için bir hamle daha yaptı ama yine başarılı olamadı. Serkan'ın alaycı yüzü daha çok utanmasına neden oldu. Bir an önce onun kollarından kurtulmak istiyordu.

"Lütfen beni bırak," diye fısıldadı.

Serkan hiçbir şey söylemeden bir süre daha kızın gözlerine baktı. Sonra onu yavaşça bırakarak dışarı çıktı. Kendini sokağa atarak yürümeye başladı.

Kafasını toplaması gerekiyordu. Kız evine dönmek istediğini söylüyordu ama öpüşürken anlattıkları bambaşkaydı. Serkan onun gitmeye niyetli olmadığını anladı. Bu işi çözmek için Asuman'ı devreye sokmanın zamanı gelmişti. Alize buna dayanamazdı.

Alize adamın gidişinin ardından bir süre öylece dikildi. Parmakları dudaklarına gitti. Ayakta daha fazla duramayacağını anladığı anda yatağın kenarına oturdu.

Gözlerinden peşi sıra dökülen damlalara aldırmadı. Gururu kırılmış ve incinmişti. Bir tamirciye âşık olduğuna inanamıyordu. Ama gerçek buydu. Bir tamirciye âşıktı ve adam onu sevmiyordu. Alize bunca zaman bu evde yaşadığı eziyete sırf Serkan'ı sevdiği için, ona yakın olmak amacıyla katlanmıştı. Aşkın ne olduğunu ona cahil bir tamirci öğretmişti.

Yatağın kenarında oturarak uzun süre ağladı. Bir karar vermesi gerektiğinin farkındaydı. Mantığı burada kalmaması gerektiğini söylüyordu ama kalbi Serkan'ı bırakmaya hazır değildi.

Bölüm 18

Alize saatin alarmıyla uyanıp yataktan fırladığı anda o günün cumartesi olduğunu hatırladı. Alarmı kapatıp tekrar yatağa girdiğinde Serkan'ın dün gece odaya gelmediğini anladı. Kanepe hiç bozulmamıştı. Nerede kaldığını deli gibi merak ederek başını tekrar yastığa koydu. Buradan çıkıp Asuman'a mı gitmişti? Bunu düşününce yüreğine binlerce iğne batıyormuş gibi hissetti Alize. Oda kapısı açıldığında adamın geldiğini düşünerek heyecanla döndü ve Şaziye'yle göz göze geldi.

"Hâlâ yatakta mısın sen?" dedi kadın öfkeyle.

"Bugün Cumartesi," dedi Alize umursamaz bir tavırla.

"Cumartesiymiş! Bütün hafta okul bahanesi ile kaytardığın yetmedi bir de hafta sonu yatacaksın öyle mi?"

"Ama..."

"Kalk çabuk. Misafir gelecek bugün, ortalığın temizlenmesi lazım. Mutfağa gir diyeceğim ama elinden de bir iş gelmiyor ki!" diyen kadın kapıyı açık bırakarak çıktı.

Alize yatağın içinden kadının bağırışlarını dinlemeye devam etti. Sonra ona Serkan'ın sesi ekledi.

"Ne oluyor anne? Neden bağırıyorsun?"

"Karına bağırıyorum. Bu saat oldu hâlâ yatakta."

"Ne var bunda? Uyusun biraz."

"Buna sen yüz veriyorsun. Söyle ona biz onun hizmetçisi değiliz. Zaten bütün gün sokaklarda, bari evde olduğu günler iş yapsın."

"Daha erken anne, kalkar birazdan," dedi Serkan.

"Hanımefendinin kalkmasını beklersek akşam olur. Sana bundan karı olmaz dedim. Gül gibi Asuman dururken gittin bu sabah akşam uyuyan kızı getirdin gelin diye. Matah bir şey olsaydı babası başımıza atmazdı. Babasının istemediği kızı gelin diye eve aldık."

Alize gözlerinin yaşarmasına engel olamadı. Buna daha fazla dayanamayacaktı. Bu kadına melek olsa katlanamazdı.

Serkan odaya girip kapıyı kapattığında yatakta oturmuş ağlayan kızı görüp üzüldü. Tüm bunlara neden katlandığını bilmiyordu. Başkası olsa çoktan çekip giderdi. Önce ilgilenmek istemedi ama bir süre sonra onun içini çekerek ağlamasına dayanamadı. Yatağın kenarına oturarak kıza sarıldı.

"Bırak beni."

"Sen de ağlama artık."

"Annenden nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Serkan kızın saçlarını okşarken. Tişörtünün göğüs kısmı Alize'nin gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Beni hiç sevmiyor," dedi Alize içini çekerek.

"Aldırma. Sen de onu sevmiyorsun nasıl olsa."

"Biliyor musun annene baktığımda iyi ki annem yok diyorum."

Serkan kızın başını göğsünden kaldırıp parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Tamam, ağlama artık. O güzel gözlerine yazık."

Serkan içinden kendine küfretti. Ne diye bir daha yakınlaşmıştı bu kızla? İçini çeken Alize'yi bir türlü bırakamıyordu işte. Dün akşam bu odaya tekrar girmeye

cesaret edemediği için gerçek ailesinin yanına gitmişti. Annesi bir sürü soru sormuştu. Sonra Serkan kendini bir anda Alize'ye karşı hissettiklerini annesine anlatırken bulmuştu. Sonra sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Ne yapacağını bilmiyor ama kızdan da uzak kalamıyordu. Onun üzülmesine katlanamıyordu.

"Hadi kalk birlikte bir şeyler yapalım bugün. Keyfin yerine gelsin," dedi Serkan gülümseyerek.

"Sadece ikimiz mi?" diyerek başını göğsünden kaldırdı Alize.

"Evet."

"Asuman yok mu?"

"Yok," dedi Serkan gülerek.

"Annen akşama eve almaz beni."

"Onu hallederim ben. Hadi kalk giyin. Önce bir yerlerde kahvaltı edelim Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

"Tamam," dedi Alize kollarını adamın boynuna dolayarak.

Serkan da kızın beline kollarını sardı. Yaptığının hata olduğunu bile bile devam ediyordu. Ne yapacaktı bu kızla? Süre uzadıkça aynı evde yaşamak herkes için zor olmaya başlamıştı. Şaziye'nin buraya daha fazla dayanamayacağını, kızın bir an önce evine dönmesi için elinden geleni yapacağını biliyordu. Kızın en azından haftada bir gününü rahat geçirmesini istiyordu.

Alize yataktan çıkıp kısacık şortuyla karşısında dikildiğinde Serkan da yutkunmaktan başka bir şey yapamadı.

"Nereye gideceğiz?" diyerek gülümseyen kıza baktı. Onun böyle küçük şeylerle bu kadar mutlu olmasına gıpta etti.

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum. Açık hava olsun yeter. Kapalı kalmaktan bunaldım."

"Tamam. Sen hazırlan ben de annemi ikna edeyim," diyerek odadan çıktı.

Şaziye oturma odasında sinirle televizyon seyrediyordu. Onu gören kadın "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bugün akşama kadar benimle, herkes dinlenebilir."

"Çok şükür. Artık bu eve de bu mahalleye de dayanacak gücüm kalmadı. On gün sürer dediniz aylar oldu," dedi kadın bezgin bir ifadeyle.

"Beklediğimizden daha uzun sürdü ama yakında gidecek merak etme. Onun da pili bitti artık."

"Umarım öyledir. Yakında yeni oyunum başlayacak. Provalarım var. İki yerde olmak beni çok yoracak. Onun için de üzülüyorum ama inadını da kıramadık bir türlü," dedi kadın.

"Haklısın biraz fazla inatçı."

Şaziye yanında üzgün oturan adama bakarak kısık sesle "Sana âşık olmasın sakın. Gitmediğine göre..." dedi.

"Âşık mı?" dedi Serkan şaşkınlıkla.

"Hangi kız durup dururken bu şartlara dayanır ki? Bence o sana âşık."

"Sanmam. Sadece yenilgiyi kabul etmiyor."

"Sen de son zamanlarda ona karşı iyice yumuşadın. Bence sen de ona âşık oldun."

"Saçmalama."

Kadın omuz silkerek yerinden kalktı. Serkan'ın yanından geçerken "O zaman elini çabuk tut. Bir an önce dönsün evine. Ben artık iyice bunaldım," diyerek başka bir odaya girdi.

Serkan giden kadının arkasından bakakaldı. Alize'ye âşık olabilir miydi? Onun için mi onu ağlatmaya kıyamıyordu? Onun için mi sarıldığı zaman onu bırakmak

istemiyordu? Yok canım. O kızdan sadece hoşlanıyordu. Aşk başka bir şeydi. Nurettin Amca'nın uyarıları aklına geldiğinde iyice gerildi. Alize'ye âşık olmak büyük bir hataydı. Bunu babasına nasıl açıklardı?

Ya Alize de ona âşıksa? Ya gerçekten de Şaziye'nin dediği gibi bu işkenceye sadece onunla biraz daha fazla vakit geçirebilmek için katlanıyorsa? Bu olayları daha da sıkıntılı bir hale sokardı.

Sinirle yerinden kalkıp odaya girdi. Alize üzerine bir kot pantolonla beyaz bir tişört giymişti. Saçlarını arkadan bağlamaya çalışıyordu. Onu gördüğünde gülümsedi.

"Annen bir şey dedi mi?"

"Hayır."

Serkan'm onu öfkeli bir şekilde yanıtlamasından Alize içeride bir şeyler olduğunu anladı.

"İstersen gitmeyebiliriz."

"Ne alaka?"

"Bilmiyorum. Neden sinirlisin?"

"Sinirli değilim," diyerek kestirip attı Serkan.

Alize saçını bağlarken göz ucuyla Serkan'a baktı. Nesi vardı bunun şimdi? Kendisi teklif etmişti dışarı çıkmayı. Dudaklarına bir ruj sürdü ve odadan dışarı çıktı. Onun suratını çekecek durumda değildi ama bu evde bir dakika daha kalamayacaktı. Kapının önünde spor ayakkabılarını giyerken Serkan da geldi. Arabaya binip Porsche'yi çalıştırdı. Alize de işi bitince arabaya bindi. Hiçbir şey konuşmadan yola çıktılar.

Alize, arabayı hızlı ve sert manevralarla kullanan adamın sessizliğini umursamadı. Konuşmaması kendisini geriyordu ama şu an her yer evden daha iyiydi. Hiçbir şeyi kafasına takmadan güzel bir gün geçirmeye karar verdi.

Serkan ise yanında oturan kıza âşık olduğunu kendisine itiraf ettikten sonra bu kızın suçuymuş gibi ona surat astığının farkındaydı. Ama kendisini bir çıkmazın içinde bulmuştu aniden. Üstelik aklı başında olması gereken kişi kendisiydi. Bunun bir oyun olduğunu bile bile kendisini bu kadar kaptırdığına inanamıyordu. Ancak bir salak böyle davranabilirdi ve kendisi de su katılmamış bir salaktı.

Uzunca bir süre ikisi de kendi düşüncelerine dalarak hiç konuşmadı. Serkan yanındaki kızı evine döndürmek için ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Alize ise sabah ona yumuşak davranan adamın neden bu kadar sinirli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir saat sonra Serkan ağaçlıklı bir yerde arabayı durdurup yanında sessizce oturan kıza baktı.

"Kahvaltıyı burada yapalım. Karnım acıktı," diyerek arabadan çıktı. Alize arabada oturmaya devam etti. Serkan'ın bu hali içindeki tüm hevesi kırmıştı. Sonra hiçbir şeye kafasını takmayacağına dair kendine verdiği sözü hatırladı. Çantasını alarak arabadan indi.

Serkan arabayı kilitledi ve kızı beklemeden kapalı alana doğru yürümeye başladı. Alize kendisini beklemeden yürüyen adamın peşinden koşarak onu kolundan tuttu. Serkan sinirle dönüp kıza baktı.

"Neyin var senin?" dedi Alize yumuşak bir ses tonuyla.

"Hiçbir şeyim yok," diyen Serkan kızdan kolunu kurtardı.

"Madem surat asacaktın beni niye buralara getirdin?"

"Surat asmıyorum."

"Belli oluyor. Pek sevimlisin."

"Alize sus artık. Evden kurtulmak istiyordun. İstediğin oldu işte," dedi kıza yaklaşarak.

Ama Alize'nin susmaya hiç niyeti yoktu. Güzel olması gereken gün Serkan yüzünden berbat olmuştu. Onun asık suratına bakarak kahvaltı yapmak istemiyordu.

"Bunu sen teklif ettin. Ben senden böyle bir şey istemedim."

"Kim ettiyse etti," dedi Serkan bıkkınlıkla.

"Pişman mı oldun? Belki de şimdi yanında ben değil Asuman olmalıydı."

"Alize sesini kes!"

"Bana emir veremezsin!"

"Beni daha fazla sinirlendirme," diyen adam kızı olduğu yerde bırakarak hızlı adımlarla içeriye doğru yürüdü.

Masaya oturduğunda hâlâ bahçede dikilen Alize'ye baktı. Kızın yanına gelmek yerine sinirle arabaya geri döndüğünü görünce içinden bir küfür savurarak yerinden kalktı. Arabanın yanına geldiğinde kıza öfkeyle baktı.

"Ne oldu?"

"Eve gitmek istiyorum. Orası bile buradan daha iyidir," diyen kızın gözleri dolmuştu.

"Her zorda kaldığında ağlamak alışkanlık olmuş sende. Burası babanın evi değil prenses."

Alize sinirle yanağına doğru akan birkaç damla gözyaşını sildi. Serkan'a dönerek bağırmaya başladı.

"Bir daha bana prenses deme. Sen öküzün önde gidenisin. Buraya gelmeyi ben istemedim. Bana öyle canın isteyince iyi istemeyince kötü davranamazsın," diyerek Serkan'ı itti Alize.

Serkan yaptığı hatayı anladı. Alize'nin gerçekten de hiç suçu yoktu. Bugünü beraber geçirmeyi ona kendi teklif etmişti ve farkına vardığı gerçeklerin suçlusu olarak onu görmüştü. Ona âşık olması Alize'nin suçu değil kendi aptallığıydı. Bunun hıncını ondan çıkarması yanlıştı.

İçinden kendine küfürler yağdırarak kıza yaklaştı ve ona sarıldı.

"Tamam, özür dilerim," diye fısıldadı.

"Dileme," dedi Alize gözyaşları içinde.

"Üzgünüm prenses. Artık ağlama."

"Sen çekilmez bir adamsın."

"Biliyorum."

"Dengesizsin, öküzsün ve aynı annen gibi kötüsün."

Serkan gülerek kıza daha da sarıldı. "Biliyorum," dedi onu biraz kendinden uzaklaştırarak.

"Hadi gözyaşlarını silelim ve kahvaltı yapalım olur mu?"

Parmakları kızın yanaklarındaki gözyaşlarını silerken ona sıcacık gülümsedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı tekrar.

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerine baktılar. Alize adamın bakışlarında bir farklılık sezdi. Sanki kendisini seviyormuş gibiydi. Alize bunun mümkün olmadığını biliyordu ama böyle bir şeyi hayal etmek bile güzeldi.

Serkan kızın elini tutarak kendine doğru çekti. Beraber yürüyerek el ele içeri girdiler. Serkan cam kenarındaki masada karşısına oturan kıza baktığında onu gerçekten ne kadar sevdiğini anladı. İşlerin bundan sonra nasıl ilerleyeceğini bilmiyordu. Ama sonunun çok hayırlı olmayacağına emindi.

Birlikte çok güzel bir gün geçirdiler. Akşam olduğunda her ikisi de yorgun ama mutluydu. Deniz kenarında el ele dikilip güneşin batışını seyrettiler. Güneş denizin üzerinde ufku kızıla boyayarak batıyordu.

Birbirlerinin elini tutmuş denize bakarlarken her ikisi de kendinden çok diğerini düşünüyordu. Serkan kıza aşık olduğunu inkar etmenin artık imkansız olduğunu

biliyordu. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti. Şimdi ne olacaktı? Alize kendisi için oynanan oyunu anladığında yüzüne bile bakmayacaktı. Serkan o zaman ne yapacaktı? Bu kızdan ayrılmaya nasıl dayanacaktı? Bir yanı onun bir an önce çekip gitmesini istiyor diğer yanı ise deli gibi kalmasını istiyordu.

Alize'nin sabrı taşmak üzereydi. Biraz daha üzerine gidilirse evine döneceği kesindi. Serkan bunun farkındaydı. Hem onun bir an önce gitmesini istiyor hem de kızın gitme ihtimali belirdiğinde onu durdurmak için uğraşıyordu. Bugün de aynı şeyi yapmıştı. Birlikte vakit geçirmek hiç de iyi bir fikir olmamasına rağmen yine de kalbine söz dinletememişti.

Alize de o anda elini tutan adamı düşünüyordu. Birkaç ay önce kendisine Serkan gibi biriyle birlikte olacağını söyleseler güler geçerdi. Ama şimdi durum hiç de komik görünmüyordu. Onun bir başkasını sevdiğini düşünmek bile kalbinin parçalara ayrılmasına yetiyordu. Yanında durup elini tutan bu adam yüzünden aylardır bin türlü eziyete maruz kalıyor ama hiç sesini çıkarmıyordu. Bu gerçeği bugüne kadar hep inkâr etmişti. Artık duygularını kabul etme zamanı gelmişti. Bu kabulleniş yüreğini daha da çok ağrıtıyordu. Başka zamanda ve başka koşullarda karşılaşmış olsalar belki bir şansı olabilirdi. Ama şu anda ve burada birlikte olmalarına rağmen Serkan'ın gözü Asuman'dan başkasını görmüyordu.

"Ne kadar zor olursa olsun artık evime dönmeliyim," dedi içinden. Evet, yapılması gereken şey buydu. Kalmaya devam ettikçe hem kendini üzüyor hem de birbirlerini seven insanların kavuşmalarını engelliyordu. Artık Sinem tehlikesi de ortadan kalkmıştı ne de olsa.

O kız hakkında ne kadar da yanılmıştı. Ne kadar geç görmüştü onun içindeki iyiliği. Belki de gerçekten baba-

sıyla birbirlerini sevmişlerdi. Sevgiye söz geçiremediğini şimdi yanında dikilen adamın varlığını hissettikçe daha iyi anlıyordu.

Alize düşüncelerinden sıyrılıp yanında duran adama baktı. Aynı anda batan güneşten gözlerini çekip kendisine dönen Serkan'la göz göze geldiler. Alize'nin kalbi bir kez daha hızlandı. Tek bir şeyden emindi. Artık evine dönmesi gerekiyordu. Her şeyi arkasında bırakmalı, Serkan ve ailesinden, o dökünti evden, yaşadıkları yarım hayattan ve Asuman'dan uzaklaşmalıydı.

"Asuman bizi böyle görse ne der sence?" dedi adamın güzel gözlerine bakarak.

"Ne var ki halimizde?"

"Elimi tutuyorsun."

"Neden tutmayayım?"

"Ben onun yerinde olsam kıskanırdım," dedi yüzünü denize çevirerek.

"O kıskanç değildir," dedi Serkan omzunu silkerek.

"Herkes kıskanır. Bazıları belli etmez," dedi Alize alçak bir sesle.

"Sen kıskanıyor musun onu?"

"Neden kıskanayım ki? Bizim aramızda hiçbir şey yok," dedi Alize gururunu kurtarmak için.

"Olsa kıskanır mıydın?"

"Ne olsa?" dedi Alize kalbinin atışları hazırlanarak. Serkan'a hiçbir şey belli etmek istemiyordu. Yoksa onun alaylarından kurtulamazdı.

"Aramızda bir şeyler olsa," dedi Serkan kızın loş ışıkta daha da güzelleşen gözlerine bakarak.

"Olabilir mi sence? Sen ve ben mümkün değil" dedi Alize sahte bir gülümsemeyle. Kalbi aşk ve kıskançlıkla deli gibi atarken bu kadar sakin konuşabilmesine kendisi de şaşırdı.

Serkan duyduğu kelimelerle kalbinin acıdığını hissetti. Alize ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu demek. O kız için yanıp tutuşurken, kız kendisini umursamıyordu bile.

"Neden mümkün değil? Fakir olduğum için mi?" dedi Serkan sesindeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Neden bu kadar uzatıyordu ki bu konuyu? Kız 'Mümkün değil' demişti işte.

Alize adamın bitmeyen soruları karşısında onu kırmadan verebileceği yanıtları düşünüyordu. Belki bu kadar düşünmemeli aklına ilk geleni söylemeliydi. Belki kırılması daha iyi olacaktı. Böylelikle onunla bir daha alay etmezdi.

"O da var tabii. Benim isteklerimi karşılaman, yaşam tarzıma ayak uydurman mümkün değil. Hem bunları konuşmanın ne anlamı var? Sen Asuman'ı seviyorsun. Bunu en başından beri biliyoruz."

"Evet," dedi Serkan Alize'nin değiştiğine dair ümitleri tek tek yıkılırken.

Alize adamın suratının neden değiştiğini anlamadı. Ama kendisiyle alay etmediği için sevinmişti. Konuyu değiştirip onun bitmek bilmeyen saçma sorularından kurtulmak istedi.

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok artık. Yakında gidiyorum ne de olsa. Herkes amacına ulaştı sayılır. Sen arabanı aldın. Ben de Sinem tehlikesini ortadan kaldırdım. İstediğim şekilde olmadı tabii. Ama onu kabullenmeyi öğrendim bu üç ayda. Artık onun babamla ilişkisine karşı çıkmak istemiyorum. Âşık olacağın insanı seçemiyorsun."

Serkan konunun bu kadar çabuk değişmesine bozuldu. Ama bir yandan kızın kestirip atmasına da sevindi. Dayanamayıp ona duygularından bahsetmekten korkuyordu.

Ayrıca kızın Sinem'le ilgili düşüncelerindeki değişiklik onu şaşırtmıştı.

"Sinem ve babanı kabul ediyorsun yani?"

"Karşı çıkmayacağım birlikteliklerine. O gerçekten iyi bir kız. Benim gibi değil. Aklı başında, ne istediğini biliyor, daha olgun ve hayatı benden daha iyi tanıyor."

"Sen de çok iyisin."

"Belki şimdi öyleyim ama daha önce değildim. Benden farklı insanlarla dalga geçer, kimseye saygı duymazdım. Ama artık gerçek dünyayı gördüm. İnsanların evlerine ekmek getirmek için neler çektiklerini biliyorum. Sayende büyüdüm, olgunlaştım ve ne kadar boş yaşadığımın farkına vardım. Bunlar için sana ve ailene teşekkür etmem gerek."

"Bu kadar çok şeyi bu kadar kısa sürede öğrenemezsin Alize. Senin içinde vardı bunlar. Biz sadece onların dışarı çıkmasına aracı olmuşuzdur en fazla."

"Her neyse işte, ne olduysa senin sayende oldu."

"Daha yolun başındasın. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Yeni bir hayat beni bekliyor. Özür dileyeceğim çok insan var. Neye nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama en çok sana özür borçluyum. Söylenmelerim ve seni küçük görmelerim için özür dilerim. Sen gerçekten iyi birisin Serkan. Ailene bana davranışları yüzünden kızmıyorum. Anneni anlamaya çalışıyorum. Onu öyle sert ve anlayışsız yapan yaşadığı hayat" dedi Alize karşısında şaşkın gözlerle kendisine bakan adama gülümseyerek.

Serkan hayretler içerisindeydi. Karşısında durup bu sözleri söyleyen üç ay önceki şımarık zengin kızı mıydı? Nurettin Amca'nın planı başarılı olmuştu demek. Kız bambaşka bir insan olmuştu aylar içerisinde. Sevindi Serkan. Ama onun gideceğini düşününce kalbi sıkıştı.

"Gerçekten gidecek misin?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum ama yakında babamla konuşacağım. Sinem'i hâlâ seviyorsa belki aralarını düzeltebilirim. Sevenler ayrılmamalı öyle değil mi?"

"Ayrılmamalı tabii."

"Senin için de gidiyorum biraz. Ben burada olduğum sürece Asuman'la doğru düzgün bir ilişkiniz olamadı. Şimdi onunla yeniden başlayabilirsin. Çok mutlu olmanızı dilerim" dedi zorlukla.

Son sözlerini söylerken çok üzülmüştü. Sevdiği birine bir başkasıyla mutluluk dilemek korkunç bir şeydi. Kalbi binlerce ton enkazın altında kalmış gibiydi. Oradan çıkmayı başarabilse bile asla eskisi gibi olmayacaktı. Bir zamanlar ona sevmenin bu kadar acı verici olduğunu söyleseler gülerdi. Ama sevgi acıydı. Canını yakıyordu insanın. Gözlerini adamdan kendisine bakan adamdan kaçırdı. Elini onun elinden kurtararak denize doğru yürüdü. Hava iyice kararmıştı. Önünde uzanan karanlık sulara bakarak göz pınarlarında biriken yaşların akmaması için gözlerini kırpıştırdı. Ağlamak, Serkan'a acısını göstermek istemiyordu. Kararını vermişti. Onu her zaman burada, bu deniz kenarında elini tuttuğu adam olarak hatırlayacaktı. Yarın ilk iş babasıyla konuşmaya gidecekti.

Serkan kızın sesinin titremesinden, elini bırakıp ondan uzaklaşmasından tedirgin oldu. Bir süre arkası dönük denize bakan Alize'yi izledi. Sonra onun yanına giderek kızın omuzlarından tuttu.

"Alize," diye kulağına fısıldadığında ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu. Onu yavaşça kendine doğru çevirdi. Alize'nin ağlayıp ağlamadığını anlayamadı ama

karanlıkta gözleri parlıyordu. İçine dolan umutla kızın gözlerinin içine baktı.

Her ikisi de birbirlerinin gözlerinde kilitli kalmıştı. Tüm dünya durmuş gibiydi. Nefesler tutulmuştu. Bu büyünün bozulmasını her ikisi de istemiyormuş gibiydi. Alize'nin dudakları bir şeyler söylemek istermiş gibi aralandı. Serkan yavaşça başını kıza doğru eğdi. Alize Serkan'ın kendisini öpeceğini anladığında usulca başını çevirdi. Artık bu işkenceyi çekemezdi. Bir kere daha onu öperse her şeyi boş verip onunla kalmaktan korkuyordu. Aralarındaki şey her neyse doğru değildi. Bitmesi gerekiyordu. Yoksa ikisi de üzülecekti. İnsan sevdiği kişiyi düşünerek acı çekmeyi kabul edebiliyordu demek. "Hayat neler öğretiyor insana," dedi Alize gözlerini sımsıkı kapatarak.

Serkan kızın başını çevirmesiyle olduğu yerde kaldı. Oysa onu öpmeyi ve sonra da her şeyi anlatmayı hayal etmişti. Ama Alize başını çevirince durumu kabullenmesi gerektiğini anladı. Kız hayatına geri dönmek istiyordu. "Tamam," dedi Serkan içinden "Gerçekleri kabul etmem lazım. Oyun bitti."

Bölüm 19

Arabaya bindiklerinde ikisi de bir süre konuşmadı. Birbirlerine ne söyleyeceğini bilmeyen iki yabancı gibiydiler. Aralarındaki her şey o deniz kenarında yaşanıp bitmişti sanki. Bundan sonra hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Alize ertesi gün yapacaklarını düşünüyordu. Sabah ilk iş eşyalarını toplayıp evden ayrılacaktı. Bunu Serkan işe gittiğinde yapmak istiyordu. Böylece birbirlerine veda etmek zorunda kalmayacaklardı. Kalbi bu vedayı kaldıramazdı. Babasıyla konuşup aralarını düzelttikten sonra boşanma davası açacaktı Alize. Şu anda kendisine gerçek dışı gibi görünen bu beş ayı tamamen unutacaktı. Düşündükleri yüreğini sızlattı. Ama aldığı kararların doğruluğunu düşünecek durumda değildi. Serkan ona göre biri değildi. Şimdi sızlayan kalbi zamanla iyileşecek ve şu anda yanında oturan adamı sonsuza kadar unutacaktı.

Serkan üzgün gözlerle önünde uzanan yola baktı. Alize'yi düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Kız son sözünü söylemişti işte. Ama kendisi onun gidişinin ardından ne yapacağını düşünüyordu hâlâ. Tek bir şeyden emindi, bu oyun kesinlikle bitmeliydi. Bu iş iyice sarpa sarmıştı. Önceleri Alize'nin kendisine karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştü. Ama öyle bir şey olsa bu kadar sessiz ve kararlı olabilir miydi bu kız? Sevgisini bu

kadar iyi saklayabilir miydi? Şu anda aklından geçenleri o kadar merak ediyordu ki. "Ne düşünüyorsun?" diye sormamak için kendini güç tutuyordu. Arabayla bahçeye girdiklerinde evde hiç ışık yoktu.

"Neredeler?"

"Bilmiyorum gitmişlerdir bir yerlere."

Alize hepsinin birden gitmesine bir anlam veremedi. Ama evde olmamaları iyiydi. Hele bu kadar olaylı bir günün üzerine Şaziye cadısını hiç çekemeyecekti. İçeri girip odaya geçtiklerinde kapı çaldı. Serkan gelenin kim olduğunu biliyordu. Asuman'ı aramayı unutmuştu. Kıza daha önce yapmasını söylediği şeyler aklına gelince kendine küfür etti. Alize'den önce kapıyı açıp onu göndermeliydi. Böyle bir olayla bitmemeliydi bu oyun. Kapıya doğru adım atmıştı ki Alize ondan önce davrandı. Kapıda dikilen Asuman'ı gördüğünde gülen yüzü soldu.

"Selam canım," diyerek içeri giren Asuman yaşananlardan habersiz daha önce kendisine söylenenleri yapmak için Serkan'ın yanına gitti. Onun tutkuyla yanağından öptü.

"Neredeydin bugün? Annen dışarı çıktığını söyledi," diyerek adamın boynuna sarıldığında Alize hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Yüzüne sahte bir gülücük takarak bozulduğunu belli etmemeye karar verdi. O tercihini çoktan yapmıştı. Yarın buradan ayrılıyordu. Hiç kimse ne kadar üzgün olduğunu görmemeliydi.

"Dışarıdaydık," diyen Serkan'ın gözü Alize'ye kaydı.

"Son zamanlarda fazla dışarı çıkar oldun. Bana verdiğin söz ne oldu?" dedi Asuman adama biraz daha yaklaşarak.

"Unuttum," diyen adamın gözü hâlâ kapının önünde dikilen kızdaydı. Alize'nin ne düşündüğünü anlayamadı. Yüzünde hiçbir duygu yokmuş gibi orada dikilmişti.

Gözlerini dikmiş Asuman'ın kendisine sarılmasına bakıyordu.

Asuman hâlâ ayakta dikilen Serkan ve Alize'ye inat koltuğa oturdu. Pis pis sırıtarak Alize'ye baktı.

"Eee ne zaman gideceksin sen?"

"Yakında," diyen Alize, Serkan'a bakarak bir şeyler söylemesini bekledi. Onun sessiz kaldığını görünce sinirle yumruklarını sıktı. İçinden ikisini de parçalamak geliyordu.

"Artık gitsen iyi olur. Serkan babanın evlenmekten vazgeçtiğini de söyledi. Ne işin var hâlâ buralarda," dedi Asuman hınçla.

Alize'nin gözleri Serkan'a kaydı. Demek onunla ilgili her şeyi Asuman'a anlatıyordu. Bu onun daha da öfkelenmesine neden oldu.

"Evet, vazgeçti," dedi gözlerini koltukta oturan cadıya çevirerek.

Asuman gülümseyerek Serkan'a baktı.

"Neden ayakta dikiliyorsun sevgilim gelsene buraya. Seni çok özledim."

Bunun üzerine Alize, Serkan'a dönerek konuşmaya başladı.

"Evet, kız haklı. Neden sevgilinin yanına gitmiyorsun Serkan? Bak seni gece yarısı evimizin kapısına dayanacak kadar özlemiş," diyerek gülümsedi.

"Evet, özledim," dedi dudaklarını büzen Asuman.

Alize geri adım atmamaya karar verdi. Madem konuşmaya başlamıştı devamını da getirecek, gitmeden önce bu kıza kiminle uğraştığını gösterecekti.

"Ama o seni özlemedi galiba. Bütün günü benimle birlikte geçirdiğine bakılırsa..." dedi imalı bir gülüşle.

Bunun üzerine Asuman sahte olduğu çok belli bir kahkaha atarak Alize'nin gözlerinin içine baktı.

"Sakın kendi kendine gelin güvey olma canım. Sana acıdığı için yapmıştır."

Alize önce Serkan'a sonra karşısında oturan kıza baktı. Şu cadıya dersini verecekti.

"Bana acıdığın için mi öptün Serkan?" dedi Alize intikamcı bir ses tonuyla.

"Onu öptün mü?" dedi Asuman aniden yerinden kalkarak.

Serkan olaya müdahale etmesi gerektiğinin farkına varmıştı. Eğer engel olmazsa birazdan burada tatsız şeyler olacak ve herkesin canı sıkılacaktı. Ama onun asla üzülmemesini istediği tek kişi Alize'ydi.

"Asuman sakin ol," diyerek kıza baktı. Bakışlarıyla ona artık bu oyuna bir son vermesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ama Asuman kendini rolüne kaptırmıştı.

"Ne sakin olacağım? Bu kızı öptün mü öpmedin mi? Sen onu söyle önce."

Asuman cümlesini bitirir bitirmez Alize de Serkan'a dönerek konuşmaya başladı.

"Evet, Serkan söyle."

"Öptüm," diye fısıldadı Serkan. Engel olamamıştı. Kıyamet kopmak üzereydi.

"Nasıl böyle bir şey yaparsın? Hani beni seviyordun? Hani bu sahte bir evlilikti? Hani onun gibi şımarık kızlarla işin olmazdı senin?" diye bağırmaya başladı Asuman.

Serkan'ın sabrı taşmak üzereydi. Asuman gerçekten iyi bir performans sergiliyordu. Başka bir zaman olsa kızı takdir ederdi ama artık durum değişmişti. Onu arayıp olanları anlatmadığı için kendine küfür etti. Olan biteni umursamaz bir sırıtışla izleyen Alize'ye de öfkelenmişti.

"Asuman sakin olur musun?" dedi sinirle.

"Ne sakin olacağım be! Benimle geçirdiğin o gecelere ne oldu," diye bağırdı Asuman.

"Sus artık," diyen Serkan'ın sert sesini duyduğunda Alize olduğu yerde sıçradı. Gözü Serkan'dan Asuman'a kaydı. Kızın susmayacağını anlamıştı.

"Neden susayım? Bu sahte evliliğin bitmesini beklerken yaşlanıyorum. Benimle evlenmek zorundasın, anladın mı? Bebeğimiz için bunu yapmak zorundasın."

Asuman sustuğunda ortalığa bir ölüm sessizliği çöktü. Alize dehşet içinde önce kıza sonra da Serkan'a baktı. Yüzündeki sahte gülücük solmuştu. Bunun bir oyun olduğunu bilen Serkan ve Asuman ise gözlerini ondan ayırmadan susmaya devam ediyorlardı.

"Bebek mi?" dedi Alize şaşkınlıkla. Önce Asuman'a sonra da Serkan'a baktı.

"Bir bebeğiniz mi olacak?" diye fısıldadı.

Serkan "Hayır" demek için ağzını açmıştı ki Asuman ondan önce davranıp "Evet" dedi.

Alize yıkılmıştı. Serkan'ın Asuman'ı sevdiğini biliyordu ama bu kadar ileri gittiklerini hiç düşünmemişti. Kendisi tam bir geri zekâlıydı. Bu kadını sevdiğini bile bile bu adama nasıl aşk olmuştu. Ortada bir bebek varken burada bir dakika daha duramazdı. Bütün hata kendisindeydi. Adam kendisine en başından beri Asuman'ı sevdiğini söylemişti. İki kere öpüştüğü adama sırılsıklam âşık olacak kadar salak olmayı başarmıştı.

Kalbini delip geçen acıyla ne yapacağını bilemedi. Sonra dik durmaya karar verdi. Asuman'a kendisini üzme zevkini tattırmayacaktı.

"Yarın sabah gidiyorum ben zaten," dedi Asuman'a bakarak. Sonra ifadesiz bir yüzle Serkan'a döndü. Tek bir söz bile söylemeden odasına yürüdü. İçeri girip kapıyı kapattığı anda tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarına doğru akmaya başladı. Kalbinin ağrısını o yaşlarla dışarı atmak ister gibiydi. Dışarıdakilerin bir süre konuştuklarını sonra

dışarı çıktıklarını duydu. Onların gidişiyle kapıya dayanarak hıçkıra hıçkıra ağladı Alize.

Serkan olanlara hâlâ inanamıyordu. Asuman'ı kolundan tutarak dışarı çıkardı. Bahçe kapısının önüne geldiklerinde sinirle kıza baktı. Bunun üzerine Asuman kolunu adamdan kurtardı.

"Ne oluyor ya?"

Serkan parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Bu kadar ileri gitmek zorunda mıydm?" dedi sertçe.

"Böyle kararlaştırmıştık unuttun mu?" dedi kız. O da sinirliydi. Alize için gerçekten üzülmüştü. Bu artık eğlenceli bir oyun olmaktan çıkmış trajediye dönüşmüştü.

"Evet unuttum. Allah belamı versin ki unuttum," dedi Serkan bağırarak.

"Şaziye Hanım haklıymış. Sen bu kıza âşıksın," dedi Asuman.

"Ya nereden çıkar..."

Kız sinirle onu susturdu.

"Yeter artık. Hepimiz sıkıldık bu oyundan. Sen kıza aşık oldun diye buralarda bekleyemeyiz ömrümüz boyunca. Tamam, kabul ediyorum parası iyi bir iş. Ama bu kıza yazık değil mi Serkan? Tüm bunları öğrendiğinde ne olacak? Senin yüzüne bakacak mı sanıyorsun? Bana böyle bir şey yapanı ömrüm boyunca affetmezdim."

"Haklısın. Ama keşke daha uygun bir şekilde sona erseydi her şey. Böyle bitmesi hiç iyi olmadı."

"Sana kalsa bu iş daha da uzayacaktı. Kendini onun yerine koy. Sana böyle bir oyun oynasalar ne hissedersin?"

"Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"O zaman bırak gitsin. Olan biteni öğrenmesine izin ver. Eğer seni gerçekten seviyorsa belki affeder. Bu oyun uzarsa sen kaybedersin. Şansını zorlama."

"Hiç şansım yok ki..."

"O zaman ondan ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi. Bırak herkes kendi yolunu bulsun. Sen sıkılmadın mı bu evde yaşamaktan?"

"Alıştım sayılır," dedi Serkan alçak sesle. Alize'nin olduğu her yer ona cennet gibi geliyordu. Ama bunu Asuman'a söyleyemezdi.

"Bu şartlara nasıl alışılır? Aşkın gözü körmüş gerçekten," diyen Asuman güldü.

Serkan buruk bir gülüşle baktı Asuman'a. Kız haklıydı. Şansını daha fazla zorlamanın âlemi yoktu.

"Tamam, hadi git sen. Ben de Nurettin Amca'yla konuşup son durumu anlatayım. Bu işi bitirelim artık."

"Bence de konuş. Bu adam da nasıl babaymış anlamadım ben. İnsan kızına bunları yapar mı? Alize'nin yerinde olsam babamı da affetmezdim" dedi Asuman. Sonra Serkan'ın renksiz yüzüne ve dağılmış haline baktı. Çocuğun hali gerçekten içler acısıydı. Ama kendisine söyleneni yaptığı için üzülmeyecekti. O kızın aylardır bu evde yaşadığı çile bir an önce bitmeliydi.

"Kusura bakma biraz ileri gitmiş olabilirim ama gerçekten artık dayanamadım," dedi özür diler gibi.

"Önemli değil. Yapman gerekeni yaptın. Hadi daha fazla geç kalma. Yarın haberleşiriz. İyi geceler."

"Sana da iyi geceler. Artık nasıl iyi olacaksa?" dedi Asuman içi burularak. Sonra bahçe kapısından çıkıp gitti.

* * *

Serkan giden kızın arkasından baktı bir süre. Her şey gözüne çok boş görünüyordu şu an. İçeri girmesi gerektiğini biliyor ama Alize'yi görünce ne konuşacağını bilmiyordu. Alize'nin bu şekilde gitmesi içine dokunuyordu.

"Keşke tüm bunlara gerek kalmadan gitmesine izin verseydim," dedi içinden. O zaman kendi kalbi de bu kadar kırılmayacaktı belki.

Odaya girip yavaşça kapıyı kapattı. Alize arkası dönük bir şekilde yataktaydı. Hiç kımıldamıyordu. Serkan onun uyumadığından emindi. Kendisiyle tek kelime bile konuşmayacağını da biliyordu. Yine de onu bu şekilde bırakmak istemedi. Gönlünü alacak birkaç şey söyleyebilirdi. Usulca yatağa yanaşıp "Alize," diye fısıldadı.

Alize uyumuyordu ama sesini çıkarmadı. Şimdi Serkan'ı çekecek durumda değildi. Hem yüzüne baktığı an onun ağladığını anlayacaktı. Pencereden bahçe kapısının yanında konuştuklarını görmüştü. Artık ne onu ne de Asuman'ı görmek istemiyordu. Yarın ilk işi boşanma işlemlerini başlatmak olacaktı.

Bir an önce eski yaşantısına dönecek, okulunu bitirmeye odaklanacaktı. "Keşke bebek meselesini duyduğum an çekip gitseydim," diye düşündü Alize. Ama kalmıştı işte. Bebeği duyduğu an yığılacak gibi olmuş, gücünün son damlasıyla kendisini odasına atmıştı.

Serkan kızın tepkisizliğini görünce çaresizce kapıya doğru gitti. Bir süre ne yapacağını bilmeden öylece durdu. Son kez arkasını dönüp baktığında Alize hiç kımıldamadan yatmaya devam ediyordu. Belki böylesi daha iyiydi. Zaten ne söyleyeceğini, ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Hayatında ilk defa âşık olmuştu ve neyi nasıl yapması gerektiğinden emin değildi. Oturma odasındaki kanepeye uzanıp saatlerce Alize'yi düşündü. Gözlerini yumduğunda sabah ezanı okunuyordu.

* * *

Alize bütün gece Serkan'ın geri gelmesini bekleyerek gözyaşı döktü. Bir yandan da gelmediği için seviniyordu. Onu görünce dayanamayıp tekrar yakınlaşmaktan korkuyor, bebekten sonra bunun imkânsız olduğunu bildiği için kalbi paramparça oluyordu. Şişmiş gözleri ve acıyan kalbiyle uykuya yenik düştüğünde son hissettiği şey Serkan'a duyduğu nefretti.

Bölüm 20

Alize uyandığında saat ona geliyordu. Bir süre yattığı yerden evdeki sesleri dinledi. Şaziye yine bir şeylere kızmıştı anlaşılan. İçeriden sadece onun sesi geliyordu. Artık bu ev ve sahipleri zerre umurunda değildi. Babasını görmeye gidecek, ondan özür dileyecek ve evine dönecekti. Eski hayatına döner dönmez de ilk iş olarak boşanma davası açacaktı. Yavaşça yerinden kalkarak üzerini değiştirdi. Sonra çekmeceyi açarak evlilik cüzdanını aldı. Yatağın kenarına oturarak cüzdanın sayfalarını karıştırmaya başladı. Serkan ile yan yana duran fotoğraflarına bir süre baktı. Parmakları adamın yüzüne doğru gitti. Bir süre o şekilde durdu. Sonra gözlerinden akan yaşları silerek kalktı ve evlilik cüzdanını çantasına attı.

Bu evliliği bitirmek için kime gitmesi gerekiyordu? Önce babasına gitmeyi düşünmüştü ama sonra bundan vazgeçmişti. Kendi pisliğini temizlemeyi öğrenmesi gerekiyordu. Acaba Serkan'la evlilik sözleşmesi imzaladıkları o avukata mı gitmeliydi? Düşündü. Adamın bürosunun yerini hatırlayamadı. Bunu Serkan'a soracak durumda değildi. En iyisi başka bir avukat bulmaktı. Dolaptaki giysilerine baktı. Hiçbirini almayacaktı. Zaten çoğunu Serkan'la birlikte almışlardı. Serkan isterse hepsini atabilirdi.

Aklı hâlâ Asuman'ın akşam söylediklerindeydi. Kı-

zın Serkan'dan hamile olduğuna inanamıyordu. "Geri zekâlı. Adam en başından söylemişti Asuman'ı sevdiğini. Sen de salak gibi gidip kalbi başkasına ait bir adama sırılsıklam âşık oldun. Şimdi çek acını da aklın başına gelsin," dedi kendi kendine.

Çıkmadan son kez aynaya baktı. Bütün gece ağlamaktan gözlerinin altı morarmıştı. Makyaj bile yapmadan saçlarını arkadan bağladı ve yatağın üzerine attığı çantasını alarak odadan çıktı.

Dede her zamanki gibi koltukta oturmuş televizyon seyrediyordu. Dün gece kaçta gelmişlerdi acaba? Alize seslerini duymamıştı.

"Günaydın dede" dedi adama gülümseyerek. Bu ailede en sevdiği kişiydi bu yaşlı adam. Selamsız yanından geçip gitmek içinden gelmemişti.

"Günaydın kızım" diyen adam dikkatle kızın yüzüne baktı. Serkan dün gece neler olduğunu anlatmıştı. Ama onun bu kadar perişan olduğunu tahmin etmemişti adam. Bu kız gerçekten kötü görünüyordu.

"Nereye böyle?"

"Okula," dedi Alize fazla açıklama yapmadan. Dedenin eliyle yaptığı 'Gel' işaretini görünce gülümseyerek yanına oturdu.

"İyi misin Alize kızım? Pek iyi görünmüyorsun."

Alize gülerek dedeye baktı.

"İsmimi ilk defa doğru söylediniz."

"Hep böyle diyordum. Sen doğru duymamışsındır," dedi dede gülümseyerek. Bu kız için gerçekten üzülüyordu. Baştaki kendini beğenmiş havaları artık yoktu. Ama o ele avuca sığmayan neşesi de kaybolmuştu. Uzanıp kızın küçük ellerini tuttu. Alize ellerini tutan yaşlı adama baktı. Ağlamamak için kendini zor tuttu. Bu ailede en çok dedeyi özleyecekti.

"İyi misin kızım?"

"Evet dede iyiyim."

"Bizim hayta bir şeyler yaptıysa bana söyle. Kulaklarını çekerim."

"Yok dede o hiçbir şey yapmadı. Başıma gelenlerin suçlusu benim."

"Senin bir suçunun olmadığına eminim ben. Çok tatlı bir kızsın sen."

"Teşekkür ederim dede," diyerek adamın buruşuk yanağına bir öpücük kondurdu Alize. Sonra "Okula geç kalıyorum. Gideyim ben," diyerek kalktı.

Alize otobüsten indiğinde karşısına çıkan ilk avukat tabelasına doğru yürüdü. Acaba bir boşanma davası ne kadara maloluyordu. Hiç parası yoktu. Eli boynundaki pırlanta kolyeye gitti. Gerekirse kolyeyi satabileceğini düşünerek rahatladı. Gerçi bunu ona babası almıştı ama şu an bunun hiç önemi yoktu Alize için.

Apartmanın önüne geldiğinde üzerinde avukatın isminin yazılı olduğu zili çaldı. Kapı açılınca asansörü olmayan eski binanın üçüncü katına çıktı. Kapıda bir kız kendisini bekliyordu gülümseyerek.

"Avukat Bey müsait mi?"

"Randevunuz var mıydı?"

"Yok."

"Buyurun biraz bekleyin. Az sonra gelir," diyen kız kapıyı açarak ona yol gösterdi.

İçeri giren Alize kızın gösterdiği koltuğa oturarak avukatı beklemeye başladı. Kapı çaldığında umutla gelen kişiye baktı. İçeri giren yaşlı adama bakıp hayal kırıklığına uğradı. Neredeyse bir saattir bekliyordu. Biraz daha bekletirlerse çıkıp gidecekti. Başka avukat bulmak o kadar zor değildi.

Kız gelen misafiri başka bir odaya aldı sonra Alize'nin

yanına gelip "Mehmet Bey sizi bekliyor," dedi.

"Biraz önce gelen Mehmet Bey miydi?"

"Evet."

Alize hiçbir şey söylemedi. Adam çok yaşlıydı. Yetmişini aşmış olmalıydı. "Ne olursa olsun sonuçta avukat. Ne yapacağımı söyler, bir yol gösterir herhalde," dedi Alize kendi kendine. Yerinden kalkarak kızı takip etti. Oldukça klasik ve eski eşyalarla döşenmiş odaya girdiğinde gülümsedi. Oda adam avukatlığa ilk başladığı günden beri hiç değişmemişti sanki. Geniş ve heybetli masanın arakasında oturan beyaz saçlı yaşlıca adam kıza gülümseyerek masanın önündeki koltuğu gösterdi.

Alize çantasını sehpaya koyarak oturdu.

"İsminizi öğrenebilir miyim?" dedi adam yumuşak ve içten bir sesle.

"Alize."

"Size nasıl yardımcı olabilirim Alize Hanım?"

"Boşanmak istiyorum," dedi Alize.

Adam karşısında oturan kıza baktı. Yaşı öyle küçük görünüyordu ki evli olduğunu bile tahmin etmemişti.

"Ne zamandır evlisiniz?"

"Beş ay oldu."

"Beş ayda boşanmaya karar verdiniz demek. Eşiniz bu konuda ne diyor?"

"O da boşanmak istiyor."

"Anlıyorum. Peki, sebebin ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi avukat.

Alize adama yaşadıklarını uzun uzun anlatmak istemedi. "Geçinemiyoruz" demekle yetindi.

"Beş ay çok kısa bir süre değil mi sizce? İlk zamanlar bütün evliliklerde sorunlar yaşanır. Eşinize, evliliğinize biraz zaman tanımalısınız. Siz gençler sabretmeyi bilmiyorsunuz," dedi gülümseyerek.

Alize adama ne diyeceğini bilemedi. Onun itiraz edemeyeceği bir sorun düşündü. Aklına ilk geleni söyledi. Söylediği yalan da değildi.

"Sadece bu değil tabii. Sanırım hayatında başka bir kadın da var. Onun için boşanmak istiyorum. Kesin kararlıyım."

Yaşlı adam kıza bakarak düşündü. Artık evlilik kurumuna kimsenin saygısı kalmamıştı. Âşık olur olmaz evleniyor, en ufak engelde de boşanmaya çalışıyorlardı. Dünya nereye gidiyordu böyle? Yıllar süren evliliklere ne olmuştu? Ama sonuçta o bir avukattı. Karşısındaki kızın taleplerini yasalar çerçevesinde yerine getirmek zorundaydı.

"Tamam, o zaman. Köşede bir noter var. Sekreterimden bilgileri alarak adıma bir vekâlet çıkartın. Ben de bir an önce işlemlerinize başlayayım."

"Bunun için ne kadar ödemem gerekecek?" diye sordu Alize tedirgin. İşlerin bu kadar hızla ilerleyeceğini tahmin etmemişti. Adamın durumunu bilmesinde fayda olduğunu düşünerek ekledi. "Şu anda çalışmıyorum da ben. Hâlâ öğrenciyim."

"Şimdilik bir şeye gerek yok kızım," diyen adam kıza gülümsedi.

"Sen vekâleti çıkart, işlemler bir başlasın hele. Para işini sonra hallederiz. Merak etme sen."

"Tamam," diyen Alize dışarı çıkıp sekreterden adamın bilgilerini aldı. Yarım saat sonra büroya uğrayıp vekâleti bıraktı ve çıktı. Avukatın yanından çıktığında babasına gitmeye karar verdi. Artık bu işin bittiğini öğrenmeliydi. Babasının önce biraz söyleneceğini ama sonra sevineceğini biliyordu. Bir süre vitrinlere bakarak caddelerde dolandı. Sonra bir otobüse binerek şirkete gitti. Danışmadaki kadına selam verip asansörün başına geldiği anda

telefonu çalmaya başladı. Telefonun ekranına baktığında avukatın bürodan çıkmadan kaydettiği numarasını görüp telaşlandı. Bir sorun mu olmuştu acaba? Adam işlemleri başlatmak birkaç gün sürer demişti. Heyecanla telefonu açtı. Yaşlı adamın görüntüsünden daha güçlü sesini duyduğunda onun da telaşlı olduğunu anladı.

"Efendim Mehmet Bey?"

"Alize Hanım bir sorun var," dedi adam.

"Ne sorunu?"

"Bunu size telefonda nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama siz boşanamazsınız."

Kız duyduğu cümle karşısında donakaldı. Doğru mu duymuştu? Adam ona boşanamazsınız mı diyordu?

"Nasıl yani? Neden boşanamıyoruz?" dedi tedirgin bir ses tonuyla.

"Çünkü evli değilsiniz," dedi adam bir çırpıda.

"Anlamadım."

"Boşanabilmeniz için evli olmanız gerekiyor. Ama kayıtlara göre siz bekârsınız."

"Nasıl olur? Evlendirme dairesinde evlendim ben. Evlilik cüzdanım bile var."

"Nasıl olduğunu bilemiyorum. Bildiğim tek şey resmi kayıtlara göre evli olmadığınız. İsterseniz gelin büroda konuşalım. Siz gelene kadar ben biraz daha araştırayım."

"Tamam, geliyorum," diyen Alize şaşkınlıkla telefonu kapadı ve çantasına attı. Bulunduğu binadan hızla çıkarak bir taksiye atladı. Yarım saat sonra kafasında binbir düşünceyle avukatın karşısında oturuyordu. Adamın anlattıkları inanılır gibi değildi.

"Hala inanamıyorum tüm bu süre boyunca ben evli değil miydim yani?"

"Korkarım hayır."

Alize şaşkınlıkla adama bakmaya devam ediyordu.

Yaşlı avukat yılların tecrübesiyle ne garip davalar görmüş ne garip insanlarla tanışmıştı ama bu karşısında oturan kızın hali onu gerçekten üzmüştü. Genç kızlar birilerine kapılıp gidiyor sonra da kötü niyetli insanlar tarafından bu şekilde kandırılıyordu.

"Bak kızım," dedi avukat Alize'nin gözlerinin içine bakarak. "Şu aşamada senin için bir şey yapamam. Sana ancak tavsiyede bulunabilirim. Hemen ailenin yanına dönüp seni kandıran bu adama dava aç."

Alize adama bakarak yerinden kalktı.

"Her şey için teşekkür ederim. Dediğinizi yapacağım," diyerek adama elini uzattı.

"İyisin değil mi?" dedi ona elini uzatan adam üzgün bir sesle.

"Evet iyiyim. İyi günler," diyen kız kendini avukatın bürosundan dışarı attı.

Olanlara hâlâ inanamıyordu. Aylarca Serkan'la evli olduğunu sanmıştı. Neden böyle bir şey yapmıştı ki bu adam? Bunlara ne gerek vardı? Evlendirme dairesi, nikâhlarını kıyan memur gerçek değil miydi yani? Nasıl bir oyunun içine düşmüştü? Şaşkın şaşkın etrafa bakındı. Birileri onu fena halde kandırmıştı. Avukatın bürosunun olduğu apartmanın önünde kafasında binlerce soruyla dikilerken telefonu çaldı. Arayan Sinem'di.

"Alize merhaba. Bugün seni okulda göremeyince merak ettim. Neredesin?"

"Dışarıdayım."

"Ben de okuldan yeni çıktım. Buluşalım mı?"

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Alize. Sonra aklına gelen şeyle duraladı. Düşünceli bir sesle "Ama buluşabiliriz. Ben Şişli'deyim. Buraya gelebilir misin?"

"Yarım saate oradayım. Gelince ararım sana yakın bir yerde buluşuruz" dedi Sinem.

"Tamam," diyen Alize telefonu kapattıktan sonra yürümeye başladı. Sinem neler olup bittiğini biliyor olabilirdi. Her şey babasının onunla evlenmek istemesiyle başlamıştı ne de olsa. Bu işin içinde bir iş vardı kesin. Bir tamircinin tek başına yapabileceği bir plan değildi bu. Alize biraz zorlarsa Sinem'in konuşacağından emindi.

Artık birbirlerine güvenen iki arkadaş olmuşlardı. Onun kendisine yalan söyleyeceğini zannetmiyordu. Tek yapması gereken onu bildiklerini söylemesi için ikna etmekti. Artık arkadaş olmuşlardı. Bunu onun için yapardı.

Alize gerçeklere yaklaşmışken hiçbir şeyden haberi olmayan Serkan sabahtan beri onu düşünüyordu. Dün akşam Asuman'ın bebek beklediğini öğrenince perişan olmuştu. Demek o da kendisine karşı boş değildi. Yoksa neden o kadar tepki versindi? Duyguları karşılıklıysa ona tüm gerçeği anlatmalıydı. İçine düştüğü oyunu kendisinden öğrenmesi daha iyiydi. En azından bu oyunda olmayı neden kabul ettiğini ona söylemeli, ona aşkını itiraf etmeliydi.

Alize tüm bunlara rağmen onu affetmeyebilirdi. Ama en azından Serkan'ın onu geri kazanmak için uğraşma şansı olurdu. Şimdi eli kolu bağlıydı. Bir de Nurettin Amca meselesi vardı tabii. Ona ne diyeceğini hiç bilmiyordu. Adam onun kızıyla yakınlaşmamasını istemiş, o da gidip kıza âşık olmuştu. Ya güvenini boşa çıkardığını söyler onun Alize'ye yaklaşmasına karşı çıkarsa? Buna kesinlikle dayanamazdı. Keşke en başından bu çetrefilli oyuna dahil olmasaydı. Ama bu işin bu kadar uzayabileceği kimsenin aklına gelmemişti. En fazla birkaç hafta dayanacağını düşündükleri kız aylarca kalmıştı. Serkan birlikte geçirdikleri günleri gözünün önünden geçirdikçe çaresizliğe kapılıyordu. Bu işten nasıl kurtulacak, Alize'ye kendini nasıl affettirecekti? Ya affetmezse? Kalbini kaptırdığı kızı uzaktan mı seyredecekti?

Telefonunu çıkarıp kızın numarasını buldu. Parmaklarını adının üzerinde gezdirdi bir süre. Sonra telefonu kapatıp sinirle masanın üzerine koydu. Ayağa kalkıp odanın içerisinde dolaştı.

Ne yapacağını bilemeden tekrar masasına oturdu. Hayatında ilk kez kendini bu kadar çaresiz hissediyordu. Gözlerini kapatıp şu an onun kiminle, nerede olduğunu, neler yaptığını düşünmeye başladı. Alize'nin bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Alize ise o sırada Sinem'le buluşmuş, onun gülüşünü görünce kendini biraz daha iyi hissetmişti. Bir süre okuldan konuştular. Alize konuyu nasıl açacağını bilemiyordu. Sinem ise sohbet ederlerken uzaklara dalıp giden kızda bir tuhaflık olduğunu fark etmişti.

"Hasta mısın sen?" dedi konuşmasını bir anda keserek.

"Hayır değilim" dedi Alize. Konuyu açmak için nihayet bir fırsat yakalamıştı.

"Bu gün öğrendiğim bir şey yüzünden şaşkın ve üzgünüm yalnızca."

"Ne öğrendin?" dedi Sinem şüpheli bir ses tonuyla.

Alize, gerçekleri öğrenebilmek için Sinem'e karşı dürüst olması gerektiğini biliyordu.

"Evliliğimin gerçek olmadığını," dedi Alize. Kızın renginin bir anda solduğunu fark edince de doğru iz üzerinde olduğunu anladı. Sinem bu konuda bir şeyler biliyordu. Şimdi bunların hepsini açığa çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Ne demek bu şimdi?" dedi Sinem zorlukla.

"Boşanmak için avukata gittim. Adam benim hiç evlenmediğimi söyledi."

Sinem kıza ne söyleyeceğini bilemediğinden konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Neden boşanmaya karar verdin ki bir anda? Geçenlerde onu sevdiğini söylemiştin."

Alize arkasına yaslanarak karşısındaki kızın gözlerinin içine baktı.

"Bana birileri bir oyun oynuyor sanırım. Kim, neden böyle bir şey yapar bilmiyorum ama çok sürmez öğrenirim. Serkan'ın benimle sahte bir evlilik yapması ona ne kazandırır ki? Araba için yaptı desem mantıklı değil. Arabayı ona evlenmeden önce devretmiştim. Hem benimle gerçekten evlenmesi onun için daha iyi değil mi? Düşünüyorum bir sonuca varamıyorum..."

"Alize..." diyerek onun sözünü kesmeye çalıştı Sinem. Alize onu duymamış gibi devam etti.

"Babamdan şüpheleniyorum. Benden bu kadar kolay vazgeçmesi bana onun da bu oyunun içinde olduğunu düşündürüyor," diyerek kıza baktı. Yanılmamıştı Sinem anlattıklarından tedirgin olmuştu. "Şimdi tam zamanı" dedi Alize. Ona doğru iyice eğildi ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Bu oyunun içinde sen de var mısın? Sadece bunu öğrenmek istiyorum. Eğer bunu bana şimdi söylersen çok sevinirim. Çünkü seni kaybetmek istemiyorum, son zamanlarda beni en çok mutlu eden şey seninle vakit geçirmek. Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum. Dürüst olmak gerekirse bunca sene senden kaçtığım için kendime çok kızıyorum. Sanırım o zamanlar seni kıskanmıştım" dedi.

"Kıskandın mı?"

"Evet. Olmak isteyip de olamadığım her şey vardı sende," dedi Alize mahçup bir ifadeyle.

"Alize..."

"Sen her şeyinle mükemmelsin. Aklı başında, elinden her iş gelen, başarılı bir kadınsın. Ben senin gibi değilim.

Sanırım bunu fark edince senden nefret ettim. Bir de..." dedi Alize söyleyip söylememekte kararsız. Kızın gözlerinin içine baktı. Madem ondan dürüstlük bekliyordu, kendisi de her şeyi tüm açıklığıyla anlatacaktı.

"Bir de babamın meselesi var tabii. Onu senden kıskandım hep. On yaşlarındayken bir gün bize geldiğinde onun sana bakışlarını gördüm. O günden sonra seni hep babamdan kıskandım. Belki de çocuk aklımla babamı elimden alacağını düşündüm. Bilemiyorum. Şimdi anlıyorum ki aslında nefret ettiğim sen değildin."

Sinem şaşkınlıkla Alize'nin itiraflarını dinliyordu. Onun bu kadar dürüst olacağını hiç düşünmemişti. Bu arkadaşlığı iyi inşa edebilmeleri için onun da kıza doğruları anlatması gerekiyordu. Dürüst olma sırası kendindeydi. Başından beri kendisini rahatsız eden bu oyunu Alize'ye anlatmalı ve aralarına giren bu yalanı ortadan kaldırmalıydı.

"Alize... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Biliyorsun ben babamı erken kaybettim. Annem kendini başka adamların kollarında avuttu. Ben ise sıcak bir aile ortamının özlemiyle tek başıma kaldım. Sanırım babanla ikinizin hayatı bana özlediğim aile ortamını hatırlatıyordu. Sizlerle olmayı ondan çok seviyordum," dedi gözleri dolu dolu.

Alize uzanarak kızın elini tuttu.

"Keşke zamanı geri alabilsem!"

"Olsun. Artık birbirimizi tanıyoruz. Telafi etmek için zamanımız var."

"O zaman sana soracağım soruya dürüstçe cevap ver lütfen. Bu oyunda rolün var mı?"

Sinem artık bunu inkar edemezdi. Eğer şimdi her şeyi anlatırsa kıza kendini affettirebilirdi.

"Evet," dedi Sinem suçlu bir ifadeyle.

Alize arkasına yaslandı. Kızın dürüstçe cevap vermesine sevinse de duyacaklarını düşünerek kalbinin sızlamasına mani olamadı.

"Nasıl?"

"Bundan altı ay önce baban bize geldi. Senin davranışlarından rahatsız olduğunu, hatalarını düzeltmek için elinden geleni yapmasına karşın başarılı olamadığını anlattı. Bana yaptığı plandan bahsetti. Benden zaten nefret ediyordun. Bu oyunun içinde yer alırsam seninle arkadaş olma şansını tamamen kaybedebilirdim. Ama babanın insanları ikna etme konusunda nasıl başarılı olduğunu bilirsin. Yarım saatlik bir konuşmadan sonra kendimi bu oyunun içinde buldum. Her şey böyle başladı işte."

"Yani sen gerçekten babamla evlenmeyecek miydin?"

"Aramızda senin düşündüğün gibi bir şey hiç olmadı. Olan biten şeyler bu oyunun bir parçasıydı. Ama..." dedi Sinem tereddüt ederek. Aklından geçenleri Alize'den saklamak istemedi. Madem dürüst olmaya karar vermişlerdi, birbirlerine her şeyi anlatacaklardı.

"Ama?" dedi Alize kızın gözlerine bakarak. O gözlerde bundan birkaç ay önce olmayan bir şeyler vardı. Bunu ancak kendisi gibi âşık biri anlayabilirdi.

"Neyse çok da önemli değil. Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi Sinem hissettiklerini bir başka zaman anlatmaya karar vererek. Şimdi konuşmaları gereken başka şeyler vardı.

"Peki, Serkan ve ailesi?" dedi Alize.

"Serkan'ı ben tanımıyorum. Onu ilk kez evdeki yemekte gördüm. Ama baban onu tanıyordu."

"Biliyorum şirketin arabalarını yapan tamirci kendisi," dedi Alize kendinden emin bir ifadeyle.

"Aslında değil..." dedi Sinem kıza bakarak.

"Değil mi?"

"Baban onu çocukluğundan beri tanıyor. Babası eskiden babanın yanında çalışıyormuş."

"Ama onun babası tamirci..." dedi Alize şaşkınlıkla. Bir oyunun içinde olduğunun farkındaydı ama bu kadar büyük bir plan beklemiyordu doğrusu.

"Alize nasıl diyeceğimi bilemiyorum... Onlar Serkan'ın ailesi değil."

Alize hayretler içinde Sinem'e baktı. Babası kendisine bir ders vermek için bu kadar ileri gidebilmişti demek.

"Ne demek ailesi değil?"

"Onlar oyuncu. Baban onları amatör bir tiyatroda buldu ve oyuna dahil etti."

"Nasıl yani?"

"O oturduğun evi baban tuttu. Bu oyuncuları ve Serkan'ı orada oturuyormuş gibi gösterdi sana. Hatta Serkan'a sahte bir kız arkadaş bile buldu sen ona kapılmayasın, aranızda yanlış bir şeyler olmasın diye."

Alize şaşkınlıktan ağzı bir karış açık Sinem'e baktı. Ama Sinem tüm bunları uyduruyor olamazdı. Zaman zaman kuşkulandığı şeyler şimdi akla yatkın görünüyordu.

"Asuman mı?" diye fısıldadı.

Sinem başını salladı. Alize duyduklarına inanamıyordu. Serkan'ın da bu işin içinde olması kalbini daha çok kırmıştı. Adam bunca zaman gözünün içine baka baka yalan söylemişti. Demek aylardır katlandığı Şaziye'nin eziyetleri de bir oyundu. Bunca ay babasına bir ders verdiğini düşünmüş, hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Onlar kendisiyle alay ederken o kocasının ailesini memnun etmek için elinden geleni yapmıştı. İçinde biriken öfkeyi bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Her gece özlemiyle gözyaşı döktüğü babası onun canını yakmaktan hiç vazgeçmemişti demek. Hayatta en

güvendiği insan onu bir oyunun içine itmişti. Kendi yetiştirdiği kızının beğenmediği huylarını değiştirmek için onu bir tiyatroya dahil etmişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti Alize?

"İyi misin?" dedi Sinem üzgün bir sesle.

"Hayır," dedi Alize kızın endişeli bakışlarına aldırmadan.

"Nasıl iyi olabilirim? Aptal yerine koydu beni babam. Hayatımda en çok değer verdiğim insan beni aylarca dayanılmaz bir evde, bin türlü eziyete katlanarak yaşamaya mecbur etti. "

"Alize çok üzgünüm. Lütfen beni affet. Ben de bu işin bu kadar çetrefilli olacağını bilmiyordum. Bu detayları sonradan öğrendim. Baştan böyle bir şey olduğunu bilsem inan kabul etmezdim. Aslında sana birkaç kere söylemek istedim. Ama kocanı sevdiğini söyleyince böyle bir gerçekle seni üzmeye içim elvermedi. Özür dilerim."

"Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin..." dedi Alize. Titreyen sesi daha fazla konuşmasına engel oldu. Derin bir nefes aldı ama gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Sonra kendini toparladı.

"Bana bu yaptıkları için ne Serkan'ı ne de babamı asla affetmeyeceğim" dedi kararlı bir sesle.

"Sen de onlardan intikamını alabilirsin," dedi aklına bir şey gelmiş gibi.

"Ne yapabilirim ki?"

"İstersen ben sana yardım ederim."

"Nasıl?"

"Şu anda hiç kimse bunları bildiğinin farkında değil. Bir süre daha bu şekilde devam edip onlardan öcünü alabilirsin."

"Nasıl olacak bu?" dedi Alize merakla Sinem'in yüzüne bakarak.

"Aklımdakileri sana anlatayım. Kabul edersen geliştiririz. Sen de uygulamaya başlarsın" dedi Sinem gülümseyerek.

"Anlat," dedi Alize heyecanla.

Sinem aklına gelen planı Alize'ye anlatmaya başladı. Alize dinledikçe söylenenler aklına yattı. Bunu becerebilirse hem babasından hem de Serkan'dan intikamını alabilirdi.

Tek yapması gereken bir süre daha bu oyuna devam etmekti. Ama bu süre içerisinde dikkatli olmalı, onlara kendisine oynadıkları oyundan haberdar olduğunu belli etmemeliydi. Şu anda onun için tek sorun Serkan'a hissettikleriydi. Bununla başa çıkması zor olabilirdi.

Gerçi Asuman'la bir ilişkisinin olmadığını, kızın ondan bir bebek beklemediğini öğrenmek içini rahatlatmıştı. Ama sonuçta yaşanan her şey yalandı. Serkan gözünün içine baka baka kandırmıştı kendisini. Sinem hikayesini bitirdiğinde bunları düşünerek bir süre sessiz kaldı Alize.

"Eee nasıl buldun?" diye sordu Sinem sabırsızca.

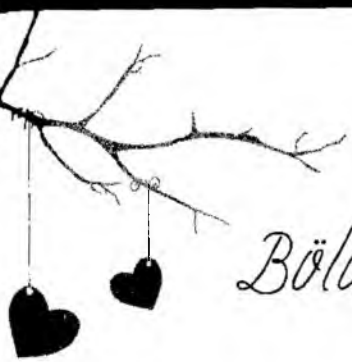
"Bilmiyorum. Yapabilir miyim sence?" dedi Alize kararsız bir sesle

"Neden yapamayasın? Sen onların hepsinden daha akıllısın. Sana oynadıkları oyunu bir düşünsene" dedi Sinem.

"Haklısın. Hiçbir şey olmamış gibi davranamam. Onları beni üzdükleri gibi üzeceğim."

"Ee hadi o zaman başlayalım. Ne bekliyoruz?" dedi Sinem gülümseyerek.

"Başlayalım" dedi Alize saatler sonra ilk kez dudaklarının kenarında beliren bir gülümsemeyle.

Bölüm 21

Serkan o gün evdekilere Alize'nin birkaç gün sonra gideceğini söyledi. Belki bu akşam bile evine dönmüş olabilirdi. Ama Serkan tedbiri elden bırakmak istemedi. Alize'nin hiçbir şeyden şüphelenmemesi için birkaç gün daha bu eve dayanmaları gerekiyordu.

"Gerçekten bitti mi?" dedi Şaziye adama bakarak.

"Evet, bu sefer bitti. Asuman'ın söylediklerini duyduktan sonra bu evde daha fazla kalacağını sanmıyorum."

"Ne söyledin?" dedi Şaziye Asuman'a bakarak.

"Hamile olduğumu söyledim."

"Yuh," dedi dede. "Bu acı olmuş neden sabah o kadar üzgün olduğu belli oldu."

"Bence de biraz acımasız olmuş," dedi Şaziye dedeye hak vererek. Ama yine de bu işin bitmesine sevinmişti.

"Ama iyi oldu açıkçası. Fazla uzamıştı bu oyun. Kız temelli buraya yerleşecekti neredeyse" diyerek imalı bakışlarını Serkan'a yöneltti.

"Belki kendi evi buradan daha kötüdür," diyerek güldü babasını oynayan adam.

"Sanmam."

"Nurettin Amca kızını çok seviyor. Onun saçının teline zarar gelmesini istemez. Bu Alize'nin büyümesini

sağlamak için verilen bir dersti. O kadar." diyerek karşısında oturanlara baktı Serkan.

"Valla benim babam bu şekilde davransa onu asla affetmezdim. Kusura bakma Serkan ama ben Nurettin Bey'in kızını sevdiğinden şüpheliyim. Hem kız gerçekleri öğrenirse bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayabilir evlerinde," dedi Asuman.

"Neyse ki hiçbir şey öğrenmeden bu iş bitti," dedi Serkan.

"Yoksa kız için yıkım olurdu," dedi Şaziye.

"Haklısın," dedi Asuman. Sonra dalgın görünen Serkan'a bakarak "Eeee bundan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sahte avukata gidip boşanma işlemlerini başlatacağız. O da bizi boşayacak. Her şey yoluna girecek" dedi Serkan yerinden kalkarak. Bir süre odanın içerisinde amaçsızca dolanıp bahçeye bakan pencerenin yanına gitti. Diğerleri bir süre birbirlerine baktılar. Sonra Şaziye merakla Serkan'a döndü.

"Sen ne yapacaksın?"

"Herkes ne yapıyorsa ben de onu yapacağım. İşime yoğunlaşıp normal hayatıma döneceğim sanırım."

"Konuşacaklarımız bittiyse benim gitmem gerekiyor," dedi Asuman ayağa kalkarak.

"Evet bitti. Sadece birkaç gün daha buradayız. Sonra herkes hayatına dönebilir."

Herkes gittikten sonra Serkan bir süre daha kalıp pencereden evin önündeki Porsche'yi seyretti. En yakın zamanda arabayı elden çıkarıp parasını Nurettin Bey'e vermesi gerekiyordu. O iş de bitince hayatına kaldığı yerden devam edebilirdi.

Sonra arkasını dönüp eve baktı. Bu döküntü eve beş aydır ne kadar da alışmıştı. Alize'nin içinde olduğu her

yer ona cennet gibi geliyordu. Ama artık bu oyunun bittiğini kabul etmeli, evine dönüp bu kızı unutmalıydı. Nasıl olsa Alize evine döndüğünde kendisini asla hatırlamayacaktı.

Bölüm 22

Alize'nin eve geldiğinde ilk işi Sinem'le saatlerce üzerinde konuştukları planı uygulamaya koymak oldu. Bunca ay kandırılmıştı. Şimdi sıra kendisindeydi. Evdekilerin oyuncu olduğunu öğrenmek içini rahatlatmıştı aslında. Şimdi onların kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmek zorunda kalmayacaktı.

Serkan akşam eve geldiğinde Alize'yi dede ile konuşurken buldu. Onun eve geleceğini bile düşünmemişti. Dede ile göz göze geldi. Adam Alize'nin görmediği bir anda omzunu silkerek bir şey bilmediğini anlatmaya çalıştı. Bu kız neyin peşindeydi böyle.

Alize sahte kocasının eve girdiğini gördüğünde yerinden kalktı. Kapının önünde kendisine şaşkınlıkla bakan adama doğru yürüdü. Dedenin göreceği şekilde yaklaşarak "Hoş geldin hayatım," dedi ve adamı yanağından öptü.

Serkan şaşırdı. Olan biteni anlamaya çalışan dedeyle göz göze geldi. O da hayretler içinde Alize'ye bakıyordu.

"Hoş bulduk," diyen Serkan huzursuzca Alize'ye baktı. Sonra onun elini tutarak odalarına doğru yürüdü. Kapıyı kapattıklarında elini bırakıp uzun uzun yüzüne baktı.

"İyi misin?"

"Gayet iyiyim."

"Alize bak dün..."

Alize parmaklarını onun dudaklarına götürerek konuşmasını engelledi. Serkan kızın dokunuşuyla afalladı ve bir anda sustu."Aslında bugün çok düşündüm Serkan" dedi Alize adamın yanından uzaklaşarak. Yatağın kenarına oturdu ve kapıya dayanmış şaşkınlıkla kendisine bakan adama gülümsedi.

"Gitmeye karar vermiştim. Ne de olsa sen Asuman'ı seviyorsun ve şimdi bir de bebek var ortada."

"Alize..."

"Lütfen bitirmeme izin ver," dedi Alize. Serkan'a baktığında kalbindeki sevgiyi görmezlikten gelmeyi başaramıyordu ama onu affetmesi de mümkün değildi. Serkan onu kandırmıştı. Aylarca gözünün içine baka baka yalan söylemişti. Üstelik gerçeği itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

"Ben gerçekten gitmek istedim ama yapamadım..." dedi Alize sahte bir mahçubiyetle başını önüne eğerek.

Serkan kızın yanına oturup ellerini tuttu. Ne söylemek istediğini anlamamıştı ama gri mavi gözlerinde gördüğü bir şey onun ellerini tutmasına neden olmuştu. Alize elini tutan adamın suratına yumruğunu geçirmek istedi. O tenine dokunduğunda kalbinde duyduğu kıpırtıyı durduramıyordu. Bu daha da sinirlenmesine neden oluyordu.

"Yapamadım Serkan. Çünkü..." diyerek sustu. Adamın gözlerinin içine baktı. Serkan da ona bakıyordu. Mavi gözlerinde endişe vardı.

"Gitmeni istemiyorum Alize," dedi kızın elleri hala avuçlarındayken, saçmaladığının farkındaydı. Ama ondan ayrılmak istemiyordu.

"Ben de gitmek istemiyorum..." diyerek sustu Alize. Gözlerini adamın kendisine kilitlenmiş gözlerine dikerek son darbeyi vurdu.

"Çünkü bu sürede seni sevdiğimi anladım. Her şeye rağmen seni çok seviyorum. Bizim için hiç mi şans yok Serkan?"

Serkan duydukları karşısında şok olmuştu. Alize ona hayal etmeye bile cesaret edemediği bir şey söylüyordu.

"Seni şaşırttım değil mi?" dedi kız.

"Evet," diyebildi fısıltıyla "Bunu hiç beklemiyordum."

"Planladığım bir şey değildi ama oldu işte. Yine de gitmemi istersen giderim."

"Gitmeni hiç istemedim. Ben de seni seviyorum," dedi Serkan.

Alize bunun gerçek olmasını diledi bir an. Ama her şeyin bir oyun olduğunu biliyordu. Serkan onu kandırmaktan vazgeçmeye niyetli değildi demek. Üstelik bir de kendisini sevdiğini söylüyordu. Alize onu o kadar çok seviyordu ki şu an gerçekleri söylese onu affederdi. Ama o bu yalanı sürdürmeyi tercih ediyordu. Başına gelecekleri hepsini hak ediyordu karşısındaki bu yalancı.

"Peki Asuman. Doğacak bebeğiniz? Onlar ne olacak?"

"Asuman'la konuştum. Bebek falan yok Alize. Kıskandığı için böyle söylemiş," dedi Serkan aceleyle. Aklına gelen ilk yalan buydu.

Alize bunu duyduğunda Serkan'ın bu oyunu sürdürmeye kararlı oluşu kalbini bir kez daha sızlattı. Her şey bittiğinde kalbindeki sevgiyi söküp atacak ve bu adamı asla affetmeyecekti.

"Yani bebek yok mu?"

"Yok Alize. Gerçekten yok. İnan bana," dedi Serkan ısrarla. Alize'yi bir kez daha kaybetmeye dayanamazdı.

"Peki, Asuman ne olacak? Ya senden ayrılmayı kabul etmezse?"

"Onunla konuşacağım. Seni sevdiğimi söyleyeceğim."

"Gerçekten seviyor musun beni Serkan?"

"Evet seviyorum."

"Ben bu evliliğe bir şans vermek istiyorum. Eğer sen de istersen tabii."

"İstiyorum," dedi Serkan kızın gözlerinin içine bakarak. Duyduklarına inanamıyordu. Ne olursa olsun onun yanında kalmak istiyordu. Onu kaybettiğini düşündüğü saatler cehennem gibi gelmişti Serkan'a. Şimdi bir kez daha o cehenemme geri dönmeyecekti. Alize'ye âşıktı. Mantıklı düşünemiyordu ve düşünmek de istemiyordu.

Ona gerçekleri anlatırsa kızı bir kez daha kaybedebilirdi. Zamanı gelince söyleyecekti tabii. Ama bunun için önce Alize'nin ona güvenmesi, sevgisinden emin olması gerekiyordu. İlişkilerinin pamuk ipliğine bağlı olduğu şu an ona gerçekleri söylemek için uygun değildi. Biraz daha bekleyebilirdi söylemek için. Hem bu sırada Nurettin Amca'yla da konuşup her şeyi yoluna sokabilirdi. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı işleri rayına oturtabilmek için. Tek yapması gereken evdekileri bu oyunu biraz daha oynamaya ikna etmekti.

"Yaparım bir şekilde. Onunla birlikte olabilmek için her şeyi yaparım," diye geçirdi içinden.

Alize kendisine sevgiyle bakan adama gülümsedi. Karşısında durmuş onu sevdiğini söylüyordu. Alize çok istese de ona inanmıyordu. Kendisine o kadar çok yalan söylemişti ki neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemiyordu artık. Hâlâ da yalan söylemeye devam ediyordu. "Bana oynadığınız oyunun farkındayım," diye bağırmak geldi içinden ama kendini tuttu. Madem oyuna devam etmeye kararlıydı Alize'nin yapacaklarına da katlanacaktı. Belki bu süre içinde Serkan'a duyduğu sevgi de azalırdı.

Serkan başını eğerek kızı öpmek için eğildiği anda Alize başını çevirerek büyüyü bozdu. Serkan'ın dudakları kızın yanağına dokunabildi.

"Pekâlâ, şimdi ne yapacağız o zaman?" diyerek yerinden kalktı Alize.

"Şimdilik bir şey yapmayacağız. Ama en kısa sürede kendimize bir ev bulup buradan gideceğiz."

"Taşınıyor muyuz?"

"Bunu istemiyor muydun?"

"Evet, başlarda istiyordum ama ben burada yaşamaya alıştım. Biraz daha kalabiliriz" dedi masum bir ses tonuyla.

"Sen istiyorsan olabilir ama kendi evimizde daha rahat etmez miyiz?"

Alize gülümsemeye devam etti. Bir de "Kendi evimiz," diyordu pislik. Gerçekten evli bile değillerdi. Kendini zorlayarak konuşmayı başardı.

"Birkaç aydan bir şey çıkmaz. Hem sınavlarım başladı. Ders çalışmam gerek."

"Sen nasıl istersen," dedi Serkan kıza yaklaşarak. Sonra kızın yanına giderek ellerini tuttu.

"Seni seviyorum Alize. Bak gör her şey daha güzel olacak."

"Kesinlikle daha güzel olacak," diyen kız da ona sarıldı.

Bölüm 23

Birkaç gün sonra her şey yoluna girmiş gibiydi. Tek sorun Serkan'ın sahte ailesinin isyanıydı. Serkan onların da gönlünü almıştı bir şekilde. Bu süreçte sadece Asuman'ın işi bitmişti. Serkan ona son durumdan bahsetti. Alize'ye Asuman'ın mahalleden taşındığı söylenecekti. Kız bu işten kurtulduğu için memnundu. Ama Alize'nin haline üzüldüğünü Serkan'a söylemeden edemedi.

"Yanlış yoldasın Serkan. Bir gün her şeyi öğrenecek, en iyisi senden öğrenmesi."

"Anlatacağım ama şimdi değil. Önce babasıyla konuşmam lazım."

"Sen bilirsin. Sizlerle olmak güzeldi" diyen Asuman evdekilerle vedalaşıp ayrıldı.

Şimdi iş Serkan'ın maharetine kalmıştı. Burada kaldıkları süre içerisinde Nurettin Amca'yı ikna etmesi, Alize'ye sevgisini kanıtlayıp gerçekleri anlatması gerekiyordu. Bunların kolay olmayacağının farkındaydı Serkan. Ama Alize onu sevdiğini söylediğinden beri kendini her zorluğun üstesinden gelebilecek kadar güçlü hissediyordu. Şu anda düşündüğü tek şey Alize'nin iki hafta sonraki doğum günüydü. Ona büyük bir sürpriz yapmak istiyordu. İşe daha sıkı sarılmıştı. Akşam eve döndüğünde kendisini bekleyen karısının, her ne kadar gerçek karı-

sı değilse de, varlığını bilmek onu mutlu ediyordu. Alize onun her şeyiydi.

Alize ise okul ve ev arasında sakin bir hayat sürmeye başlamıştı. Evdekilerin yaptıklarına sinir olmasına rağmen oyunu kurallarına göre oynamak için sesini çıkarmıyordu. İki hafta sonra doğum günü vardı. Sinem'le yaptıkları plana göre her şey o gün ortaya çıkacaktı. İkisi kafa kafaya verip tüm detayları düşünmüş ve her şeyi ayarlamışlardı. O zamana kadar Serkan'ın aklını başından almaya kararlıydı. "Keşke onun beni gerçekten sevip sevmediğini öğrenebilseydim," dedi Alize. Kalbi intikam hırsıyla dolu olmasına rağmen Serkan'a hissetiklerini bir kenara atamıyordu. Yine de bu yaptıklarını onun yanına bırakmayacaktı. Ona aylardır yaşattığı yalan hayatın intikamını alacaktı.

Telefonu çaldığında ekrana baktı. Arayan Serkan'dı. Alize telefonu umursamaz bir edayla çantasına attı. Kendisine doğru gülümseyerek gelen Sinem'e doğru yürüdü. İki kız sevgiyle kucaklaştı.

"Ay çok merak ediyorum. Nasıl gitti?" dedi Sinem heyecanla.

"Beni sevdiğini söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yalan söylemede bu kadar ileri gidebileceği gerçekten aklıma gelmemişti," dedi Alize.

"Belki de gerçekten seviyordur..." dedi Sinem sessizce. Alize'nin her şeye rağmen Serkan'a âşık olduğunu biliyordu.

"Ona inanmam. O kadar çok yalan söyledi ki. Hâlâ da söylemeye devam ediyor. Bugün sabah onu takip ettim."

"Nasıl?"

"Ondan önce evden çıktım. Beni okula bırakmak istedi ama kabul etmedim. Caddede bir taksiye binerek ara-

basının gelmesini bekledim. Sonra da takip ettim işte."

"Eee?" dedi Sinem merakla.

"Maslak'da oldukça lüks bir otomobil galerisine gitti. Ben de oranın telefonunu bulup müşteri gibi aradım."

"Ay çok heyecanlı sonra?"

"Oranın sahibiymiş. Hâlâ inanamıyorum. Nasıl bu kadar kör olabildim ben?"

Kol kola yürürken Alize kendini iyi hissetti. Gün içinde yanında rol yapma ihtiyacı duymadığı tek insan Sinem'di.

"Tek anlamadığım babamın neden böyle bir oyun için onu seçtiği. Diğerleri oyuncu ama o iş güç sahibi normal bir adam. İşte bunu bir türlü anlamıyorum" dedi Alize yüzünü buruşturarak. Bunun nedenini her şeyden çok merak ediyordu.

"Öğreneceğiz yakında nasıl olsa. Rahat ol," diyerek güldü Sinem.

"İyi olur. Sıkıldım o döküntü evden artık."

Bu sırada Alize'nin telefonu tekrar çaldı. Çantasını açan Alize telefonun ekranında Serkan'ın adını görünce onu tekrar çantasına attı.

Serkan sinirle telefonu kapatıp ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Odada volta atmaya başladı. Neden telefonlarına cevap vermiyordu bu kız? Sonra sakin olması gerektiğini düşündü. Dersteydi muhtemelen. Duymamıştı ya da cevap verememişti.

Kız onu sevdiğini söylemişti. Daha ne yapacaktı ki? Serkan'ın aklına birkaç gün önce birbirlerine yaptıkları itiraflar geldi. Gülümsedi. Bu işten bu kadar kolay kurtulduğuna inanamıyordu. Alize ona âşıktı ve o da onu deli gibi seviyordu.

Huzurla tekrar yerine oturdu. Alize'ye doğum gününde nasıl bir sürpriz yapacağını düşünmeye başladı. Onu

çok mutlu edecek bir sürpriz yapmalıydı. "O gece eve dönmemeliyiz," dedi Serkan içinden. O izbe ev ve içindeki insanlar yaşadıkları özel akşamın bütün büyüsünü bozabilirdi. Kesinlikle bir otelde kalmaları gerekiyordu. Birbirlerine daha yakın olmaları için daha iyi bir fırsat olamazdı. Gerçi o istemediği sürece hiçbir şey yapmayacaktı ama Alize de kendisini sevdiğine göre her an her şey olabilirdi. Bir an aklına kızın babasına verdiği söz geldi. "Ne yapayım âşık oldum," dedi omuz silkerek. Bilgisayarının başına geçip o gece gidebilecekleri yerleri araştırmaya başladı.

Aynı saatlerde Alize Sinem'le beraber doğum gününde olacakları planlıyordu. Bir an Alize'nin yüzü soldu. Onun gülüşünün solduğunu gören Sinem uzanarak kızın elini tuttu.

"İstersen vazgeçebiliriz. Sen onlara gerçeği söylersin. Kendilerini affettirmek için onlar uğraşır sonra. Bunu da düşün Alize. Belki bu yaptığımız plandan daha iyi bir sonuç getirebilir."

"İkisini de affetmek istemiyorum. Duygularımla oynadılar. Benim yaşadığım her şeyin hesabını verecekler. Bu kadar kolay kurtulamazlar. Özellikle de Serkan" dedi Alize.

"Tamam, o zaman. Plan şu..." diyerek anlatmaya başladı Sinem. Anlattıkları Alize'nin kolaylıkla üstesinden gelebileceği şeylerdi. Detayları iyi konuşurlar, hazırlıklarını tam yaparlarsa hiç sorun çıkmadan uygulayabilirdi bu planı. İki kız bir saate yakın detayları konuştular. Kalkarlarken Sinem ona kredi kartını uzattı.

"Bunu al."

"Neden?"

"Sana lazım olacak. Üstüne başına bir şeyler almalısın."

"Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin," dedi Alize minnet dolu bir sesle. Bu kız gerçekten abla gibiydi onun için. İçinin ısındığını hissetti. Sinem'in arabasıyla yola çıktıklarında bir süre konuşmadılar. Sonra Alize gülümseyerek araba kullanan Sinem'e baktı.

"Artık vazgeçmeyeceğim."

"Kredi kartımı da aldığına göre artık vazgeçmesen iyi olur," dedi Sinem. İki kız birbirlerine bakıp gürültülü bir kahkaha patlattı.

Bölüm 24

Alize doğum gününün sabahında erkenden kalkarak evden çıktı. Bu saatte nereye gittiğini soran Serkan'a erken saate yeni bir ders koyduklarını söyledi. Bugün büyük gündü. Kaybedecek vakit yoktu. Planın son ayrıntılarını Sinem'le tekrar gözden geçirip, hazırlıkları tamamlayacaklardı. Artık bu planı uygulamak konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Başlarda Serkan'a hissettikleri yüzünden ona böyle bir şey yapıp yapmamayı çok düşünmüştü. Ama onun gerçeği hala sakladığını görünce doğru yaptığına emin olmuştu. Madem bu oyuna devam etmeyi seçmişti o zaman sonuçlarına da katlanacaktı.

Bazen Serkan onu öptüğünde ona bildiklerini anlatmak, her şeye sıfırdan başlamak geçiyordu aklından. Sevdiği adama karşı koyması zordu. Öyle zamanlarda gözünü kapatıp içindeki sesi susturuyor ve kendisini anın büyüsüne bırakıyordu. Sonrasında içindeki intikam ateşi tekrar çıkıyordu ortaya. Hayatı kendisine zindan eden herkesin cezasını çektiğinden emin olmak istiyordu.

Okula geldiğinde sınıfa gitmeden önce Sinem'in odasına uğradı. Kız gerekli olan malzemeyi ona verdi. Kendisini her şeyden haberdar etmesini, telefonunun gece boyu açık olacağını söyledi. Ona sarılıp şans diledi. Alize odadan çıktığında bundan sonrasını tek başına hallet-

mesi gerektiğinin farkındaydı. Kendinden emin olsa da biraz telaşlanmıştı. Ancak derse girdiği anda zihnindeki her şeyi susturdu. Olan olmuştu. Kararlaştırılan yapılacaktı. Haftalardır bunu planlamıyor muydu?

Akşam olduğunda Serkan heyecanla Alize'yi okuldan almaya geldi. Bu akşam ona hazırladığı sürprizi gördüğünde kızın sevineceğini biliyordu. Kızın çıkış kapısından dalgın bir ifadeyle çıktığını gördüğünde canının bir şeye sıkkın olduğunu anladı. Ne olmuştu acaba?

Alize, kafasını kaldırdığında kendi arabasına dayanmış olan Serkan'ı gördü. Bu onu daha da sinirlendirdi. Arabasına sahip çıkmanın hesabını verecekti. Bu geceden sonra nasıl bir Alize ile karşılaşacağını bilmediği için son derece keyifli görünüyordu. "Bu keyifle geçireceğin son saatler. Tadını çıkar," dedi Alize içinden. Yüzüne sahte bir gülücük takarak adama doğru yürüdü.

"Çok beklettim mi?" dedi Alize.

"Biraz önce geldim," diyen Serkan kızı öpmek istemesine rağmen Alize kenara çekildi. Arabanın kapısını açarak bindi. Serkan bir şey söylemeden yerine otururak arabayı çalıştırdı. Sessizce dışarıyı seyreden kıza bakarak hareket etti.

"Ne oldu? Neden keyfin yok?"

"Bugün bir sınavım vardı. Pek iyi geçmedi. Ona canım sıkıldı" dedi Alize.

"O zaman bugün seni çok mutlu etmem gerekiyor."

"Nasıl olacak o?" diyerek güldü Alize.

"Bugün doğum günün."

"Evet öyle. Sen nereden biliyorsun? Söylediğimi hatırlamıyorum hiç."

"Evlilik cüzdanında yazıyor"

Alize içinden "Sahte evlilik cüzdanı o pislik," diye geçirerek gülümsedi.

Serkan uzanıp kızın elini tuttu ve gülümseyerek "Sana bugün bir sürprizim var," dedi.

Alize yine içinden "Ne tesadüf benim de sana bir sürprizim var," diye düşündü. Sonra da gülümseyerek sordu.

"Öyle mi? Neymiş?""Önce senin üzerine bir şeyler alacağız. Sonra harika bir yerde yemek yiyeceğiz. Ondan sonra da geceyi geçirmek için çok güzel bir otele gideceğiz. Nasıl? Beğendin mi programı?"

"Çok güzel," dedi Alize sevinerek. Sonra aklına tatsız bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Parayı nereden bulacaksın?"

"Bunu düşünme sen. Ben her şeyi ayarladım."

"Ama düşünüyorum."

"Araba satışından aldığım para var."

"Aaa unutmuşum onu."

"Merak etme param var sevgili karıcığım. Bugün senin doğum günün olduğuna göre de o parayı keyfini çıkararak harcayacağız."

"Tamam, o zaman," dedi Alize gülümseyerek. Sonra sevgiyle Serkan'a baktı.

"Bir gece bile olsa o evden uzaklaşmak o kadar iyi gelecek ki!"

Serkan kızın söylediklerini duyunca uzun zamandır düşündüğü şeyi bir daha söyledi.

"Alize istersen başka bir yerde de oturabiliriz. Bunu daha önce söyledim sana. Başka bir ev tutacak kadar para kazanıyorum. Hem okuluna daha yakın bir yer buluruz. Yollarda sefil olmazsın."

"Biliyorum ama gerek yok. Kışı orada geçirelim. Yaza doğru başka bir yere gideriz hem bu sene son senem. Okula yakın ya da uzak olması sorun olmayacak."

"Tamam sen öyle istiyorsan."

Önce alışveriş merkezine giderek Alize'ye çok güzel bir elbise aldılar. Serkan'a göre kız çuval giyse yakışıyordu. Ama Alize aylardır hiçbir şey almamış olmasının heyecanıyla bütün kıyafetleri denemek istiyordu. Sonunda beğendiği kırmızı, hafif dekolte, mini bir elbiseyi aldılar. Kız denemek için elbiseyi giydiğinde Serkan gözlerini ondan alamadığını fark etti. Alize'nin ısrarıyla Serkan da kendine gece için açık mavi bir gömlek ve ona uygun koyu renk bir pantolon aldı. Elleri kolları poşetlerle dolu halde Serkan'ın ayarladığı beş yıldızlı otele gittiler. Biraz dinlenip duş alacak sonra da kutlama yemeği için Serkan'ın yer ayırttığı restorana gideceklerdi.

Odaya girdiklerinde vaktin geç olduğunu, çok oyalanmadan çıkmaları gerektiğini fark etti Serkan. Alize'yi kollarına alıp sardı.

"Sen hazırlan en iyisi. Ben de bu sırada tıraş olup geleyim."

"Tamam," dedi Alize ve kendisini öpmek için eğilen Serkan'a bıraktı kendini. Aradan aylar geçmesine rağmen Alize adamın kendisini her öpüşünde heyecanlanıyordu. Bu sefer de ayakları yerden kesildi. Kalbinin ritmi hızlanırken gece çuvallamaması gerektiğini bir kez daha fark etti. Serkan onu bıraktığında heyecanlandığını belli etmemeye çalışarak gülümsedi.

"Hadi git artık. Ben de hazırlanayım. Fazla vaktimiz kalmadı."

"Tamam," diyen Serkan kendisine gülümseyen kıza baktı ve onu tekrar kendine çekti.

"Gitmek istemiyorum."

"Gitmelisin," dedi Alize gözlerinin içine bakarak.

"Evet, gitmeliyim," diyen Serkan kızın dudaklarına bir öpücük kondurup odadan çıktı.

Alize derin bir nefes alarak hemen çantasını aldı. İçinden telefonunu çıkardı ve Sinem'i aradı. İlk çalışta açılan telefona gülümsedi.

"Neler oluyor hemen anlat," dedi Sinem heyecanla."

"Bana bir sürpriz hazırlamış. Şu anda gece kalmamız için ayarladığı oteldeyim. Bu akşam yakınlarda bir restoranda yemek yiyeceğiz."

"Tamam. Sana verdiğim tozu yanına almayı unutmadın değil mi?"

"Hayır yanımda."

"Bak tam yemekten kalkmak üzereyken içireceksin. Sakın unutma. Yolda uyumasını istemeyiz. Gideceğiniz yerle otel arası ne kadar?"

"Bilmiyorum."

"O zaman giderken saat tut."

"Tamam," dedi Alize heyecan içinde.

"Sana iyi eğlenceler. Bunu hak ettin" diyerek bir kahkaha attı Sinem.

"Öyle yapacağım," diyen Alize telefonu gülerek kapatıp hazırlanmaya başladı.

Önce hızlı bir duş aldı. Çıkışta saçlarını ve makyajını yaparak elbisesini giydi. İşleri yeni bitmişti ki kapı açıldı. Serkan kızı karşısında gördüğünde bir kez daha yutkundu.

Alize çok güzel olmuştu. Gerçi kız her zaman çok güzeldi ama giydikleri ona bambaşka bir hava katmıştı. Bu kıza zenginlik yakışıyordu. Onu her günkü giysilerinden kurtulmuş gördüğünde bu gecenin düzgün gitmesi için her şeyi yapacağını biliyordu.

Serkan da giyindikten sonra otelden çıktılar. Alize otelle restoranın arasının kaç dakika sürdüğünü öğrenmek için saatine bakmayı ihmal etmedi. Bir süre sonra oldukça şık bir yerde durdular. Alize uzun zamandır böyle

bir yere gelmediği için gülümseyerek Serkan'a döndü. Kızın neşesini gören adam gülümseyerek "Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet. Uzun zaman oldu böyle yerlere gelmeyeli," dedi Alize."Bu gece gerçekten eğlenmeni istiyorum Alize. Hiçbir şey düşünme. Bugün senin günün" diyerek kıza elini uzattı Serkan. Kız onun elini tutarak yürüdü. Gözlerini birbirlerinden çekmeden, mutluluk içerisinde içeri girdiler.

Çok güzel bir yemek yiyip gecenin geç saatlerine kadar sohbet ettiler. Alize saatine baktığında epey geç olduğunu gördü.

"Ne zaman kalkacağız?" diye sorma ihtiyacı hissetti. Planını uygulamaya koymak için zamana ihtiyacı vardı.

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Sabah erken kalktım. Saat de çok geç oldu."

"Tamam, o zaman kalkabiliriz," diyen Serkan hesabı istediği anda Alize adama Sinem'in verdiği tozu içirmediğini fark ederek panikledi. Bunu unuttuğuna inanamıyordu. Üstelik gecenin asıl amacı buydu. Anın büyüsüne nasıl kaptırmıştı kendini böyle? Telaşını belli etmemeye çalışarak Serkan'a gülümsedi.

"Şarabımızı bitirip öyle gidelim istersen. Çok güzeldi yazık olmasın kalanına" dedi Alize.

"Tamam," dedi Serkan. Şişede kalan şarabı bardaklara boşalttı ve kızın gözlerinin içine bakarak kadehini kaldırdı.

Alize tam bardağı ağzına götüren Serkan'ın elini tuttu.

"Acele etme bir dilek tutacağım," diyerek kadehi adamın elinden aldı ve kendi içkisinin yanına koydu. O sırada hesabı getiren garson masalarına gelince Alize bunu fırsat bilip elinde tuttuğu tozu fark ettirmeden bardağa karıştırdı ve onu çalkaladı. Hâlâ garsonla konuşan Serkan'a bakarak elindeki kadehi adama doğru uzattı.

Kendi kadehini de eline aldığında Serkan'ın gözlerinin içine bakarak "Çok mutlu olmamızı diliyorum," diyerek şarabı bir dikişte içti. Aynı şeyi Serkan da yaptı. Bir kaç dakika gülüşüp konuştular. Alize telaşlı olduğunu anlamaması için ağırdan aldı. Sonra bir anda "Hadi gidelim," diyerek masadan kalktı.

Araba kullanan Serkan'a bakarak onun direksiyonda kendini kaybetmemesi için dua etti. Gecenin bu saatinde trafiğin bu kadar yoğun olabileceğini hiç hesaba katmamıştı. Tedirgin bir şekilde oturmaya ve sürekli olarak adama kendini nasıl hissettiğini sormaya başladığında sustu. Bu yaptığı adamın dikkatini çekebilirdi.

Otele geldiklerinde Serkan arabayı valeye teslim etti. Alize rahat bir nefes aldı. Odaya girdiklerinde Serkan hâlâ normal davranıyordu. Hareketleri tutarlıydı. En azından artık daha güvenli bir ortamdaydılar. Serkan kendini kaybetse de sorun yoktu.

Ceketini çıkarıp koltuğun üzerine bırakan Serkan Alize'yi kollarına aldı.

"Bu gece seninle birlikte olmak istiyorum," diye fısıldadı kızın kulağına.

"Birlikteyiz ya" diyen Alize adamın imasını anlamazlıktan geldi. Şimdiye kadar etkisini göstermesi gerekmiyor muydu bu ilacın? Serkan hala sapasağlam ayaktaydı.

"Ne anlamda söylediğimi biliyorsun," dedi Serkan dudaklarını Alize'nin dudaklarına bastırarak.

Alize "Benim banyoya gitmem gerek," diyerek onun kollarından kurtuldu ve cep telefonunu alarak kendini banyoya attı. Kapıyı kilitleyip küvetin kenarına oturdu ve Sinem'e mesaj attı.

Sinem telefona gelen mesaj sesiyle irkildi. Mesajın Alize'den geldiğini görünce heyecanlandı. "Umarım bir terslik yoktur," dedi mesajı açarken. Mesajda "Yarım saat

geçti. İlaç etki etmedi. Bu öküz hâlâ ayakta," yazıyordu.

"Biraz daha bekle," yazdı Sinem gülerek.

"Ne kadar bekleyeyim? Kendimi banyoya kilitledim. O da beni içeride bekliyor."

Sinem dayanamadı ufak yollu bir kahkaha attı. Âlemdi bu kız.

"Belki sen içeri girdiğinde etki etmiş olur. Bir bak öyle konuşalım."

"Tamam," diyen Alize telefonu saklayarak banyodan çıktı. Serkan gayet ayık bir halde yatağın kenarında oturuyordu. Gömleğinin düğmelerini açmıştı ve oldukça baştan çıkarıcı bir görüntüsü vardı. Alize onu böyle görünce derin bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu Serkan kızda bir tuhaflık olduğunu fark ederek.

"Biraz sıcak oldu sanki," dedi Alize, adamın yanına oturdu.

"Alize" diye fısıldayarak kızın yüzünü tuttu Serkan.

"Efendim."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet," diyen kız Serkan'ın güzel gözlerinde eridiğini hissetti.

Serkan eğilerek Alize'yi tekrar öptüğünde kız da kollarını adamın boynuna dolamıştı. Öpüşmenin büyüsüne kendisini o kadar kaptırmıştı ki neden orada olduğunu bir an unuttu. Nasıl olsa birazdan adam kendini kaybedecekti. Hiç olmazsa bu anını tadını çıkarabilirdi. Serkan'ın giderek daha da şehvetli hale gelen öpüşlerine karşılık vermeye başladı. Serkan onu yavaşça yatağa yatırdığında Alize birden doğruldu ve "Benim banyoya gitmem gerek," diyerek adamı kendinden uzaklaştırdı.

Serkan yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeden "Bebeğim daha biraz önce oradaydın ya," dedi.

"Evet, ama yine gitmem gerekiyor," diyerek yataktan kalktı. Masanın üzerindeki telefonu çaktırmadan eline alarak kendini banyoya attı. İlk işi Sinem'e mesaj atmak oldu.

"Serkan hâlâ ayık. İlaç etki etmeyecek herhalde," yazdı.

Beklediği cevap anında geldi. Sinem "Nasıl olur şimdiye kadar kendini kaybetmesi lazımdı," yazmıştı. Alize'nin nefes nefese yazdığı "Ama kendini kaybetmedi işte. Bu gidişle beni kaybedeceksin," mesajını okuyan Sinem yüksek perdeden bir kahkaha attı. Ama durum ciddiydi. Bu işin bu kadar zor olmaması gerekiyordu. İlaç neden etki etmemişti ki bu adama?

"Tamam, sakin ol. Neredesin?"

"Banyoya kilitledim kendimi."

"Biraz oyalan. Dediğim kadar verdin ilaçtan değil mi?"

"Evet, ama işe yaramadı. Hepsini mi verseydim acaba?"

"O çok etkili bir ilaçtır neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

"Tamam, banyodan çıkmalıyım. Şüphelenecek."

"İyi. Durumdan beni haberdar et."

Alize banyo kapısını açmak üzereyken adamın kendisini kaybetmiş olması için dua etti. Dışarı çıktığında Serkan'ı bıraktığı yerde kendisine gülümserken buldu. Üstelik adamın belden yukarısı çıplaktı. Alize onun kaslı vücuduna bakarak yutkundu. Bu gece ilacın etki etmesini beklerken başına neler gelecekti acaba?

Serkan hâlâ banyo kapısının önünde dikilen kıza bakarak "Bu gece orada ne kadar çok vakit geçirdin farkında mısın?" dedi.

"Özlemişim böyle banyoları," diyen Alize gülerek adamın yanına geldi.

Serkan kızı tutarak kendine çekti. Onun saçlarını ku-

lağının arkasına doğru götürüp boynunu öptüğünde Alize kendini neredeyse kaybedecekti. Adamın elbisesinin askısını indirdiğini fark edince elini tuttu.

"Çok güzelsin," diyen fısıltısı kulaklarına dolduğunda avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Sinem'e güvendiğine inanamıyordu. O tozu nereden bulduysa işe yaramamıştı. Serkan'da hiç sarhoşluk belirtisi yoktu.

Serkan kollarındaki kızın boynuna başını gömdü ve onun teninden gelen kokuyu içine çekti. Bu gece Alize ile birlikte olacaktı. Bundan kesinlikle emindi. Ama acelesi yoktu. Her şey yavaş yavaş olsun istiyordu. Alize'nin güzelliğinin tadını çıkarmayı hayal ediyordu. Gerçi gerçekleri ona anlatmadan böyle bir şey yaşamamaları daha iyi olurdu. Ama Serkan kendisini daha fazla tutacağını sanmıyordu. Aylardır kendini kontrol etmekten yorulmuştu artık. Onun boynunu öpüp eliyle göğüslerine doğru uzandı. Tam dudaklarını kızın dolgun dudaklarına bastıracakken Alize onu itti.

"Pardon ama bu sefer gerçekten banyoya gitmem gerek."

"Yine mi?" dedi Serkan bıkkınlıkla. Ne olmuştu bu kıza anlamıyordu.

"Bir şey dokundu galiba" diyen Alize kendini tekrar banyonun güvenli ortamına attığında sinirden ağlamak üzereydi. Serkan sapasağlam içerde onu beklerken sabaha kadar banyoda kalabilir miydi? Sinem'e tek kelimelik bir mesaj atmaya karar verdi.

"İmdat" diyen mesaja bakıp heyecanlanan Sinem "Ne oldu?" yazdı aceleyle.

"Elinin körü oldu. Adam gayet iyi durumda," yanıtını alınca hızla yanıt verdi. "Şimdi ben de baktım. İlaç bazı bünyelerde daha geç gösteriyormuş etkisini."

"Ne kadar uzun?"

"Bir saat."

"Bir saat mi?!!!!"

"Belki biraz daha fazla."

"Fazla mı????"

"Alize sakin ol. Sonunda uyuyacak merak etme."

"O zamana kadar başıma neler gelecek acaba? Adam benden ayık."

"Biraz daha dayan," yazdı Sinem kızı teskin etmeye çalışarak.

"Tamam," diyen Alize derin bir nefes alarak banyonun kapısını açtı ve Serkan'ın yatağa uzandığını gördü. Bir süre banyo kapısının önünde bekledi. Yavaşça "Serkan," diye seslendi ama adamda hiç tepki yoktu. İçinden "Çok şükür," diyerek ona doğru yürüdü. Serkan uyuyor gibiydi. Yanına geldiğinde tekrar "Serkan" diye seslendi. Adam gözlerini açmadı. Biraz daha yaklaşarak ona dokundu. Ama adam hiç tepki vermedi. Alize derin bir nefes alarak onun yanına oturdu. Sonunda işe yaramıştı bu salak ilaç. O sırada gelen mesaja baktı.

"Ne durumdasın?" yazmıştı Sinem.

"Sorun yok. Sonunda uyudu beyefendi. Bünyesi de bir öküz gibi kuvvetliymiş. Korkuttu beni" yazdı hızla. Sinem "Söylemiştim sana," yazıp gönderdi.

Bundan sonrası kolaydı artık. Alize yanında yatan adama bakarak gülümsedi.

"Keşke her şeyi söylemiş olsaydın. Tüm bunlara gerek kalmazdı," diyerek elini uzatıp onun yüzüne dokundu.

"Gerçekleri anlatsaydın seni affedebilirdim," dedi üzüntüyle. Ama artık çok geçti. Yerinden kalkarak planını uygulamaya koydu.

Şimdi en zor kısma gelmişti. Onu soymalı ve yatağın içine sokmalıydı. Yavaşça pantolonunun fermuarını açtı ve pantolonu çekiştirerek çıkardı.

"Pekâlâ, Serkan Bey oyun nasıl oynanırmış göreceksin," diyerek yatağın üstüne çıktı ve soyduğu adamı yatağa yatırmaya çalıştı.

Ama Serkan oldukça ağırdı. Onu hiç kımıldatamadığını anladığında yataktan indi. Başka bir yol bulması gerekiyordu. Serkan'ı tekrar yatırdı. Ayaklarını tutup yatağın üzerine koydu. Tekrar yatağın üzerine çıkıp biraz daha çekiştirdi. Nihayet biraz hareket ettirebilmişti adamı. Ama başı hâlâ yastığa uzaktı.

"Burada sızmak zorundaydın sanki. Yatağa yatsaydın ya," diyerek tekrar olanca kuvvetiyle çekti adamı.

Yarım saatlik uğraştan sonra adamın kafasını yastığa koymayı başarabilmişti. Ter içinde kalmıştı. Başına gelecekler den habersiz derin bir uykuda olan adama bakarak gülümsedi. Üzerine bir örtü örterek yatağa çıktı. Şimdi işin en zor kısmına gelmişti. Adamın üzerine oturup altından iç çamaşırını çıkarmaya çalıştı. Bunu beceremeyeceğini anladığında "Pekâlâ görelim bakalım," diyerek örtüyü kaldırdı ve adamın iç çamaşırını çekip aldı. Dudaklarından dökülen "Vay canına" sözcüğü havada bir süre asılı kaldı. Gözlerinin büyümesine engel olamayarak hemen örtüyü adamın üstüne çekti. Elindeki iç çamaşırını koltuğun üzerine fırlattı.

O kadar terlemişti ki banyoya gidip tadını çıkara çıkara uzun bir duş aldı. Böyle banyo yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Banyodan çıktıktan sonra vücudunu ve saçlarını havlulara sardı. Odaya girdiğinde Serkan'ın aynı şekilde uyumaya devam ettiğini gördü. Başında dikilerek bir süre adamı seyretti.

Saate baktığında dörde geldiğini gördü. Artık kendisinin de uyuması gerekiyordu. Banyoda saçlarını kuruttu. Yatağın kenarına gelerek üzerindeki havluyu çekti. Siyah dantelli külotunu giyerek örtüyü açtı ve yatağa girdi.

Şimdi yapması gereken tek şey Serkan'ı bu gecenin ne kadar ateşli geçtiğine inandırmaktı. Bunu nasıl yapacağını düşünürken uykuya daldı.

Sabah ilk uyanan Serkan oldu. Zorlukla gözlerini açtı ve yatakta yattığını anladığı anda başını çevirip yan tarafa baktı. Alize'nin saçları yastığa dağılmıştı. Arkasını Serkan'a dönmüştü ve çarşafın açık kısmından çıplak sırtı görünüyordu. Serkan gözlerine inanamıyormuş gibi tekrar Alize'ye baktı. Aynı yatakta yatmışlardı. Örtüyü kaldırıp kendisine baktığında çıplak olduğunu gördü. Alize'nin tarafına baktığında onun da çıplak olduğunu fark etti. Üzerinde sadece poposunun büyük bir kısmını açıkta bırakan siyah külotu vardı. Kızın poposuna bakarak gülümsedi. Hiçbir şey hatırlayamadığı için kendisine söylenerek kızın üzerini örttü. Dün gece belli ki birlikte olmuşlardı. Bunu hatırlayamadığına inanamıyordu. En son hatırladığı şey Alize'nin banyoya girmesiydi. Bu kadar içecek ne vardı sanki? Başı kazan gibiydi. İnsan bu kadar ay deli gibi istediği biriyle sevişmesini nasıl hatırlamazdı? Kollarını başının altına koyarak tavanı seyretti bir süre. Bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Hatırlamayınca vaktin daha erken olduğu geldi aklına. Belki kız uyanınca tekrar sevişirlerdi. Bu sefer bütün ayrıntıları belleğine kazıyacaktı Serkan.

Bir süre sonra düşünmekten uykusu kaçtı. Kalkıp yatağın kenarına oturduğunda başının döndüğünü hissetti. Yavaşça yerinden kalktı ve banyoya girdi. Bir duş alırsa belki kendine gelirdi. Suyu ayarlayıp duşun altına girdi. Kendini ne kadar zorlasa da geçirdikleri geceyi bir türlü hatırlayamadı. Kendisine iyice öfkelendi.

Alize ise yatağın kenarında oturmuş içeriden gelen suyun sesini dinliyordu. Planının işe yaraması için dua ederek hızla giyindi. Serkan'ın onu bu şekilde görmesine

gerek yoktu. Sonra yatağın önündeki koltuğa oturarak Serkan'ın çıkmasını bekledi.

Serkan beline doladığı havluyla banyodan çıktığında Alize ona bakıp gülümsedi. Yerinden kalkarak ona doğru gitti. Beline sarılarak yanağına bir öpücük kondurdu.

"Harikaydın sevgilim. Keşke bunu daha önce yaşasaydık," diyerek adamın şaşkın bakışları altında banyoya girdi ve kapıyı da kilitledi.

"Bir de ben hatırlayabilsem," diyerek sinirle kafasına vurdu Serkan. Yatağın kenarına oturup Alize'nin banyodan çıkmasını beklemeye başladı. Nasıl olsa önlerinde koca bir gün vardı. Otel odası akşama kadar onlarındı.

"Bu gecenin nasıl sona ereceğini bilip de bu kadar içecek ne vardı sanki? Böyle bir kızla sevişip hiçbir şey hatırlamamak olur mu?" diye söylendi kızın banyodan çıkmasını beklerken.

Bu sırada Alize banyonun kapısına dayanmış içindeki heyecanı bastırmakla meşguldü. Planın en zor kısmını atlatmıştı. Bundan sonra yapacağı tek şey adamın olan bitenden şüphe duymamasını sağlamaktı. Biraz sakinleşmesi gerekiyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki elleri titriyordu.

Banyoda oyalandı. Dişlerini fırçaladı. Vakit geçirmek için tekrar fırçaladı. Küvetin kenarında oturdu. Aynada kendisine baktı. Sonunda kendine güveni geldiğinde yavaşça kapıyı açarak banyodan çıktı.

Serkan kızın bu kadar saat banyoda ne yaptığını merak etmesine rağmen bunu ona sormamaya karar verdi. Üstelik birlikte olmalarına rağmen yatakta hiçbir iz yoktu.

Alize bakire değildi anlaşılan. Bunu ona soracak kadar geri kafalı değildi. Sonuçta artık birliktelerdi ve Alize onun karısıydı. Bunu düşündüğünde sinirle küfür etti. Tamam, karısı değildi ama aklını kullanırsa Alize bir şey anlamadan tekrar karısı olabilirdi.

Banyodan çıkan karısına doğru yürüdü gülümseyerek. Onu omuzlarından tutarak yüzüne baktı.

"Neden giyindin? Oda bütün gün bizim. Kahvaltı isteriz oda servisinden. Keyif yaparız."

"Benim öğleden sonra sınavım var," dedi Alize üzgün bir suratla. Adamın yanağına bir öpücük kondurarak çantasını aldı.

"Alize..."

"Evet sevgilim?"

"Seninle tekrar sevişmek istiyorum," dedi Serkan kızın gözlerinin içine bakarak.

Alize içinden adamın rol icabı değil gerçekten öküz olabileceğini düşündü. Böyle şeyler pat diye mi söylenirdi orta yerde. Romantizm sıfırdı bu salakta. Ama düşündüklerini Serkan'a belli etmedi şüphelenmesin diye. İçini çekerek adama yaklaştı.

"Ben de çok istiyorum. Dün gece harikaydın. Asuman'ın neden seni bırakmak istemediğini anladım," dedi çapkın bir gülüşle.

Serkan hiçbir şey hatırlayamamanın verdiği sıkıntıyla alnını buruşturdu. Alize'ye bugüne kadar oyun oynamıştı ama bundan sonra ona tek bir yalan bile söylemeyecekti.

"Biz Asuman'la hiç birlikte olmadık," dedi hafif mahçup bir tavırla.

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi Serkan.

"Buna sevindim," diyen kız adamın kollarından kurtularak kapıya yöneldi. Serkan tekrar omuzundan tuttu.

"Bu sınav önemli mi?"

"Evet. Eğer geçemezsem okulum uzayacak. Mutlaka girmeliyim."

"Tamam, o zaman bekle. Ben de hazırlanayım. Beraber çıkalım."

"İyi olur. Geç kalmak istemiyorum," dedi Alize. Sonra adama yaklaşıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurup çekildi.

"Hadi giyin. Ancak kahvaltı yapıp gideriz. Ben de sınava girmeden notlarıma bakarım biraz," diyerek hala belinde havluyla dikilen kocasına koltuğun üzerindeki boxerını fırlatarak göz kırptı Alize.

Serkan kızı okula bırakıp yakındaki kavşaktan geri döndüğünde direksiyona sertçe vurdu. Bu kadar içmeye ne gerek vardı sanki? Başı kazan gibiydi ve bütün vücudu dökülüyordu. Belki de hasta oluyordu. Arabayı annesinin evine doğru sürdü. Annesinin sihirli çorbasını içip kendine gelmesi gerekiyordu. Akşama kadar dinlenirse bir şeyi kalmazdı.

Bölüm 25

Alize arabadan inip okula yürürken bu işi sorunsuz çözebildiği için çok mutluydu. Serkan dün geceyi beraber geçirdiklerine inanmıştı. Biraz şaşkındı ama hatırlayamamasının nedeninin fazla kaçırdığı şarap olduğunu düşünüyordu. "Bundan sonrası kolay," dedi Alize gülümseyerek. O eve dönmek her geçen gün daha zor geliyordu ama artık az kalmıştı. Telefonunu çıkarıp Sinem'i aradı.

"Geldin mi?" diye hevesle açtı Sinem.

"Evet. Neredesin?"

"Arabada oturdum seni bekliyorum."

"Tamam, geliyorum," dedi Alize keyifli bir gülüşle otoparka yürürken.

On dakika sonra müziğin sesini sonuna kadar açmış iki kız gülüşerek boğaza doğru gidiyordu.

"İnandı mı sence?"

"Bence inandı. Planın ilk kısmını tamamladık. Şimdi beklemeye başlayacağız."

"Peki, adam yine sevişmek isterse ne yapacaksın? Hala aynı odada kaldığınızı unutma."

"Bahanelerim hazır merak etme," diyerek güldü Alize

Sinem arabayı Bebek'te bir otoparka koydu. Gülüşerek yürüyüp deniz kıyısındaki kafelerden birine girdiler. Birer kahve söyleyip Alize'nin gece nasıl davranması

gerektiğini konuştular. Serkan'ın gündüzki şaşkınlığına güldüler. Bir ara Alize küçük dalgalarla oynaşan denize bakarak daldı. Serkan birlikte olduklarına inanmış gibi görünüyordu. Yine de ağzını açıp doğruları söylemeyi düşünmemişti. Bu onun kalbini daha da kırmıştı. Aynı yatakta uyanmalarına rağmen ona oynadığı oyundan bahsetmemişti. Alize "Keşke şimdi itiraf etse yaptıklarını her şeye yeniden başlasak," diye geçirmişti içinden onun yanında uzanırken. Ama Serkan hiçbir şey söylememişti. Bu Alize'nin gerçekten canını yakmıştı.

"Ne o daldın?" dedi Sinem gülümseyerek.

"Aslında tüm bunlardan sonra Serkan'ın doğruları söylemesini beklediğimi itiraf ediyorum," dedi Alize buruk bir gülümsemeyle.

"Söylemiş olsa senin için değişen bir şey olacak mı?" diye sordu kızın yüzündeki hayal kırıklığını gören Sinem.

Alize sesini çıkarmadan bir süre bekledi. Bir şey değişir miydi? Yaptıklarından sonra ona kesinlikle güvenemezdi. En azından bundan emindi. Onun cevap vermediğini gören Sinem cevabın ne olduğunu biliyordu aslında.

"Hâlâ geri dönebiliriz biliyorsun değil mi?" dedi Sinem. Onun Serkan'a ne kadar âşık olduğunu gözlerinden okuyabiliyordu.

"Evet, biliyorum ama vazgeçmeyeceğim. Bundan sonrası daha kolay," dedi Alize.

"O zaman ben de sana sonuna kadar yardım edeceğim. Bu arada senin merak ettiğin bazı şeyler öğrendim ben," diyerek konuyu değiştirdi Sinem.

"Ne gibi?"

"Serkan'ın babası, yani gerçek babası, babanın yanında çalışıyormuş ve baban Serkan'ın eğitim masraflarını

karşılamış. Aynı zamanda Serkan'ın iki kardeşinin eğitim masraflarını da karşılıyormuş."

Alize şaşkınlıkla karşısındaki kıza baktı. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl öğrenmiş olabilirdi. Sonunda dayanamadı ve sordu.

"Bu kadar önemli bir şeyi kimden öğrendin?"

"Ahmet Dayı'dan."

"Ahmet Dayı kim?"

"Babanın muhasebe müdürü."

Alize'nin şaşkınlığı daha da arttı.

"İyi de sen onu nerden tanıyorsun?"

"Çünkü o benim gerçek dayım."

"Ahmet Bey senin dayın mı?" dedi Alize şaşkınlıkla.

"Evet. Annemin abisi olur kendisi."

Bu gerçekten sürpriz olmuştu. Belki bunu planlarının bir yerinde kullanabilirlerdi. Alize'nin gözleri heyecanla parlarken konuşmaya başladı.

"Bu bilgi gerçekten inanılmaz. Şimdi babamdan her şeyin acısını çıkartabilirim."

"Nasıl?"

"Bu oyunun içinde olduğu aylar boyunca kafamı kurcalayan bir şey vardı. Sana daha önce de söylemiştim ya. 'Herkes oyuncuyken Serkan neden değil' diye..."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Sinem merakla.

"Çünkü herhangi bir oyuncunun bana nasıl davranacağını bilemezdi. Serkan'ı seçti çünkü ona güveniyordu. Kayıtsız şartsız istediği her şeyi yaptırabilirdi."

"Yani?" dedi Sinem soru dolu bir ses tonuyla.

Alize kahkaha atarak karşısındaki kıza baktı. Sinem korku içinde kıza baktı. Acaba yaşadıkları fazla mı gelmişti kıza? Tuhaf davranmaya başlamıştı. "Babamın planı gerçekten de mükemmelmiş. Her şeyi düşünmüş. Bir tek şeyi atlamış. Daha doğrusu atlamamış da kendisine

çok güvendiği için görmezden gelmiş," dedi Alize.

Babasının önemsemediği şey en olabilecek şeydi aslında. İki genç insan bir araya geldiklerinde aralarında arkadaşlıktan öte şeyler gelişmesi çok doğaldı. Babası bunu hesaba katmamıştı. Ya da katmıştı ve onun için Serkan'ı seçmişti. Çünkü Serkan'ın babasına bir vefa borcu vardı. Kızının başına bir şey gelmemesi için, onu güvenceye almak adına sözünü geçirebileceği bir genç seçmişti. Ama Serkan'ın genç olduğunu, onun da kalbine söz geçiremeyeceği zamanlar olabileceğini göz önünde bulundurmamıştı. Aşk vefanın önüne geçmişti işte.

Sinem kendi kendine gülerek denize bakan kıza endişeyle yaklaştı. Fazla mı gelmişti acaba yaşadıkları?

"Alize ne olduğunu bana da söyleyecek misin? Artık endişelenmeye başlıyorum" dedi.

"Korkma iyiyim," dedi Alize.

Sonra derin bir nefes alarak devam etti.

"Bak bundan sonra planı sana anlatacağım şekilde değiştirelim. Bu şekilde hem babamdan hem de Serkan'dan aynı anda öcümü alabilirim. Artık bu oyunun kurallarını biz koyuyoruz" dedi Alize şen bir kahkaha atarak.

Bölüm 26

Serkan yataktan kalktığında akşam olmak üzereydi. Başı hâlâ çatlayacak gibi ağrıyordu. Bir ağrı kesici alarak olanları düşünmeye başladı. Her ayrıntıyı hatırlamasına rağmen en önemli şeyi hatırlayamıyor olması canını sıktı. Ama içkiyi fazla kaçırdığını bildiği için durumdan şüphelenmedi.

Yaşanan gecenin büyüsü uçmuş geriye tüm çıplaklığı ile gerçek kalmıştı. Nurettin Amca'ya ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu. Adam onun dokunmasını bile istemezken o kızla birlikte olmuştu. Bu durumu onun gözüyle tekrar hatırladığında ölümlerden ölüm beğenmesi gerektiğinin farkına vardı. Her şeyin ötesinde ona olan vefa borcunu, adamın kendisine olan güvenini düşününce yaşadığı eziklik ona acı veriyordu. Saatine baktığında geç olduğunu gördü. Hemen giyinip odasından çıktı. Annesiyle konuşmak için seslerin geldiği mutfağa yöneldi.

"İyi görünüyorsun. Toparlandın mı biraz?" dedi Türkan Hanım oğluna sevgiyle bakarak.

"Daha iyiyim anne. Ama gitmem gerekiyor."

"Kalsaydın biraz daha. Seni çok özledim. Ne zaman bitecek bu saçmalık söyler misin?"

"Yakında bitecek anne. Çok yakında bitecek," diyerek

kapıya yürüdü Serkan. Çıkmadan kendisine endişeyle bakan annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Babama selam söyle."

"Söylerim," diyen kadın oğlunun arkasından öylece baktı.

Serkan eve geldiğinde kendisine sinirle bakan ev halkını görüp bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bu kadar derdinin arasında bir de onlarla mı uğraşacaktı yani?

"Ne oldu," dedi bezgin bir şekilde.

"Ne olduğunu sen anlatacaksın," dedi Şaziye sert bir ses tonuyla.

"Biraz daha oyuna devam edeceğiz. Bunu konuştuk ya Alize'nin finalleri bitene kadar."

"Sonra?"

"Sonra biz ayrı bir eve çıkacağız ve sizin işiniz bitecek."

Koltukta oturan yaşlı adam Serkan'a üzülerek baktı.

"Serkan sen bu kıza ne zaman gerçekleri açıklayacaksın? Ailenin birdenbire nereye kaybolduğunu hiç sormayacak mı sanıyorsun?"

"Dün açıklamak istedim ama olmadı. Sonra da içkiyi fazla kaçırınca sızıp kalmışım."

"Bak senin hatırın için dayanıyoruz bu oyuna artık. Kıza bir an önce gerçekleri anlat ve babasına dönmesini sağla. Yazık kıza," dedi Şaziye sinirle.

"Ben de memnun değilim bu durumdan Şaziye Hanım. Üstelik ben bir de..." diyerek sustu Serkan. Onlara Alize'ye âşık olduğunu söylemek istememişti.

Serkan'ın duraladığını fark eden dede atıldı.

"Sen de kıza âşık olduğunu kabul et artık oğlum. Biz hepimiz biliyoruz. Artık saklamanın bir anlamı yok. Git konuş Nurettin Bey'le. 'Evdeki hesap çarşıya uymadı' de. O kadar da sert bir adam değil Nurettin Bey. Gençlerin halinden anlar," dedi dede babacan bir sesle.

"Biliyorum ama ona söz vermiştin kızına dokunmayacağım diye,"

"Eee dokunmadın işte. Yine iyi dayandın," diyerek güldü Şaziye.

Serkan bunun üzerine hiçbir şey söylemeden gözlerini yere dikti.

"Yoksa dokundun mu?" diye sordu Şaziye. Onun yüzünü görünce cevabın ne olduğunu anladı.

"İnanmıyorum sana! Bunu nasıl yaptın Serkan?" dedi ufak bir çığlık atarak.

"Oldu işte birden. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Allah cezamı versin benim," dedi Serkan utanarak.

"Merak etme Allah vermese de babası verir nasıl olsa" dedi yaşlı adam Serkan'a gülümseyerek.

"Of dede sen de yangına körükle gitme."

"Ben de bunca zamandır bu kadar güzel bir kızla aynı odada kalıyor. Ona dokunmadan nasıl yapıyor? Bu oğlanda başka bir hal mi var acaba diyordum," diyerek güldü dede.

Hepsi güldüler dedenin söylediklerine.

Serkan sinirle kendisine gülenlere bakıp "Susun artık. Alize her an gelebilir. Ona hiçbir şey belli etmeyin. Ben de uygun bir zamanda babası ile konuşacağım," diyerek ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Arabasına atlayıp bir süre amaçsızca sokaklarda dolaştı. İçine düştüğü bu belayı nasıl çözecekti? Alize'ye gerçekleri nasıl anlatacaktı? Ne yapacağını bilmiyordu. Bir yerde sağa çekip telefonunu çıkardı. Alize'nin numarasını aradı. Onun sesini duymak kalbinin ritmini hızlandırsa da sakince "Nerdesin?" diye sordu.

"Arkadaşlarla boğazdayım."

Bunun üzerine Serkan oturuşunu dikleştirerek "Ne arkadaşları?" diye sesini yükseltti.

"Alize bunu kaç kere konuştuk. Okuldan sonra eve gelecektin hani."

"Biliyorum sevgilim," dedi kız yumuşak bir sesle. Serkan'a eskisi gibi diklenmeyecekti. Nasıl olsa bütün ipleri kendi eline dolamıştı Alize.

"Bu son senemiz ve yakında sınavlar başlıyor. Birbirimizi görmek için fazla zamanımız olmayacak. Özür dilerim sevgilim," dedi tatlı bir sesle.

Onun ağzından 'Sevgilim' kelimesini duymak Serkan'ı mest etmişti. Kız onunla bu kadar güzel konuşurken öküzlük yapmanın âlemi yoktu.

"Gelip seni alayım mı?" diyerek sesinin tonunu düşürdü.

"Gerek yok. Biz de tam kalkıyorduk. Kapatmam gerek beni bekliyorlar" diyerek adamın bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattı.

Serkan telefonda ses kesilmiş olmasına rağmen bir süre cihaz kulağında bekledi. Sonra da gülümseyerek arabanın yönünü eve doğru döndürdü. Yol kenarındaki çiçekçide durduğunda Alize'nin hangi çiçeği sevdiğini bilmediğini fark etti.

Ama bu o kadar da önemli değildi. Her kadın çiçek almayı severdi. Önemli olan çiçeğin ne olduğundan çok onun verilmesiydi. Serkan Alize için bir koca buket beyaz gül hazırlattı. Çiçekleri özenle arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Sonra da yüzünde mutlu bir gülümsemeyle arabayı çalıştırdı.

Bölüm 27

Serkan'la Alize'nin otelde geçirdiği akşamın üzerinden onbeş gün geçmişti. Serkan kıza ne zaman yaklaşsa bir bahaneyle reddedildiği için sinirliydi. Onu zorlamak istemiyordu ama o da insandı neticede. Artık sevdiği kadınla hatırlayabildiği bir gece istiyordu.

Geçen iki hafta içerisinde birkaç kere Nurettin Amca'yla konuşmaya çalışmış ama her defasında onun tepkisinden korkarak konuyu değiştirmişti. Bu adamın güvenini kaybetmek onun için çok zordu. Bu işin bu kadar zor olabileceğini düşünmediğinden şimdi kara kara düşünüyordu. Üstelik Nurettin Amca artık kızının eve dönmesini istiyordu. Alize'yi eve dönmeye ikna etmesi için kesin talimat vermişti Serkan'a. Bu işin uzadığının o da farkındaydı ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu işin suyu çıkmıştı artık. Kendisinden ayrılmayacağından emin olduktan sonra Alize'ye hemen ardından Nurettin Amca'ya gerçekleri anlatacak ve bu azaptan kurtulacaktı.

Saatine baktığında akşam olduğunu fark etti. Yerinden kalkarak kapıya yöneldi. Tam çıkacakken Alize'ye aldığı yüzüğü unuttuğunu fark ederek tekrar masasına gitti. Çekmeceyi açarak yüzük kutusunu çıkardı. Bu sefer gerçek bir tek taş almıştı. Alize'nin o sahte tek taşı takmasını istemiyordu.

Her geçen gün kıza daha da hayran oluyordu. Alize bu şartlarda bile yaşamaya alışmıştı. Eski Alize'yi ikna etmek kendisi için imkânsızdı ama şimdi kendine güveniyordu. Ona babası kadar lüks bir yaşam sunamasa da rahat bir yaşam sağlayabilirdi.

Yüzük kutusunu cebine atarak odadan çıktı. Alize'nin arabasına binerken gülümsedi. Aylardır kızın arabasını kullanıyordu. Her şey açığa çıktığında Alize'ye bunun yeni modelini hediye edecekti. Arabayı çalıştırıp galeriden çıktı ve hızla akşam trafiğine daldı.

Bu sırada Alize okuldan çıkmış otobüs durağına doğru yürüyordu. On beş gündür iyi idare etmişti. Bir bu kadar dayanırsa her şey planladığı gibi olacaktı. Her gece aynı odada ama ayrı yataklarda yatmaya devam ediyorlardı. Alize her gece başını yastığa koyduğunda sessizce ağlıyordu. On beş gündür her akşam Serkan'ın itirafını beklemişti. Adamın sessizliğini görünce ona olan sevgisi yerini nefrete bırakmaya başlamıştı. Bugüne kadar bir şey söylemeyen Serkan'ın bundan sonra da söylemeyeceğini biliyordu. Bu durum canını daha çok sıkıyordu.

Otobüse bindiğinde boş gördüğü ilk yere oturdu ve evden ayrıldığı zaman ne yapacağını düşünmeye başladı. Bu evde yaşayabildiğine göre artık her şeyi becerebilirdi. Kendini güçlü ve özgür hissediyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu yeni bir dünya kurmak için. Hayatı öğrenmişti artık. İnsanları tanımıştı. Onların neler yaşadıklarını biliyordu. Babasının ona bu oyunu oynamakla neyi amaçladığını anlamıştı. Bir yanıyla ona minnettardı da. Doğup büyüdüğü yalıda öğrenemeyeceği şeyler öğrenmişti bu farklı hayatta. Ama yine de babasına kırgındı. Kendisine de onu zamanında dinlemeyip bunları yaşamak zorunda kaldığı için kızıyordu.

Alize otobüsten inip eve doğru yürümeye başladığında Serkan da yeni gelmişti. Eve girmeden sokağın başına kaydı gözleri. Kendisine doğru yürüyen Alize'yi gördü. Birkaç ay önce tanıştığı kızdan o kadar farklıydı ki.

"Merhaba," diyerek yürüdü Serkan kızın yanına.

"Merhaba," dedi Alize. Her geçen gün bu adama daha çok sinir olduğunu fark etmişti. Onun gerçekleri anlatmadığı her gün, Alize kendini ihanete uğramış hissediyordu.

"Bu kadar geç kalacağını söyleseydin gelir alırdım seni okuldan," dedi Serkan.

"Sınavım vardı. Sonra da kütüphanede çalıştım biraz."

"Nasıl geçti?"

"Ne nasıl geçti?" diyerek karşısındaki adama baktı Alize. Kafası o kadar doluydu ki Serkan'ın ne dediğini anlayamadı.

"Sınavın?"

"İyiydi," dedi Alize geçiştirmek ister gibi.

"Canın mı sıkkın?"

"Hayır, yorgunum," diyen Alize Serkan'ın elini tutmasına sesini çıkarmadı. Birlikte bahçeden içeri girdiler. Alize oturma odasında televizyon seyreden dedeye keyifsizce selam vererek odasına geçti.

"Biraz uzanacağım, annen bir şey der mi?" dedi arkasından odaya giren Serkan'a.

"Ne diyecek?"

"Bilmem. İstediklerini yapmayınca ağzına gelen her şeyi söylüyor biliyorsun."

"Aldırma sen ona. Keyfine bak."

Sonra Alize'nin uzandığı yatağın kenarına oturarak cebinden yüzük kutusunu çıkardı.

"Artık bunu takmanı istemiyorum," diyerek kızın parmağındaki sahte yüzüğü çıkardı.

"Neden?"

"Çünkü sana gerçeğini aldım," diyerek kutuyu kıza uzattı. Alize yatakta doğrularak Serkan'ın uzattığı kutuyu aldı ve yavaşça açtı. Pırıl pırıl parlayan yüzüğe bakarak bir süre sessiz kaldı.

"Bunu alacak parayı nerden buldun?"

"Söyledim ya. Arabanın parası."

"Bu yüzük neredeyse o kadar para eder," diyerek Serkan'ın gözlerinin içine baktı.

"Biraz birikmiş param da vardı," dedi Serkan.

Alize içinden "Gerçeği söyle artık. Söyle de bitsin bu oyun" diye geçirse de Serkan hiçbir şey demedi. Bu durum Alize'nin kalbini sızlatsa da Serkan'a belli etmedi. Yüzüğü kutusundan çıkarıp parmağına taktı. Madem Serkan oyuna devam edecekti o da kendi oyununu sonuna kadar götürebilirdi. Hem evden ayrıldıktan sonra bu yüzük çok işine yarayacaktı. Artık para meselesini nasıl halledeceğini düşünmesine gerek kalmamıştı. Bu yüzüğün parası düşündüklerini gerçekleştirmek için yeterliydi.

"Teşekkür ederim. Onca zaman sahtesini taktıktan sonra bu iyi oldu," dedi gülerek.

Serkan kızı kollarından tuttu ve ona doğru yaklaştı. Tam öpecekken Alize ayağa fırladı.

"Annen seslendi galiba. Gidip bakayım, şimdi bağırmasına dayanamam," diyerek odadan çıktı. Serkan arkasından şaşkınlıkla bakıyordu. Alize kimseyle karşılaşmamak için kendisini banyoya attı.

"Tüm bunların hesabını öyle bir vereceksin ki! Seni asla affetmeyeceğim pislik" diye söylendi. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı elinin tersiyle sildi. Yüzünü yıkadıktan sonra parmağındaki yüzüğe baktı.

"Bunu bana yaptıklarının bedeli olarak kabul ediyorum Serkan Bey," diyerek banyodan çıktı.

Bölüm 28

Alize hafta sonu olmasının verdiği rehavetle, gerinerek yatağından kalktı ve kanepede yatan kocasına gülümsedi. Uyuyan Serkan'ı seyrederek düşünmeye başladı. Bu evde fazla bir zamanı kalmamıştı. Planın ikinci yarısı için de bütün hazırlıklar tamamdı. Sinem'in bir arkadaşı bunun için kendilerine yardım etmişti. Alize sert bir ifadeyle izledi Serkan'ı. Ona olan öfkesi hiç dinmiyordu. Sonra az önce sinir içinde adama bakan kendisi değilmiş gibi eğilerek dudağına bir öpücük kondurdu. Serkan gözlerini açtığında karşısında gülümseyen kızı gördü. Onu kendine doğru çekti.

"Yavaş ol. Sizinkiler duyacak," dedi Alize onun üzerine düştüğünde.

Serkan hiç hatırlamadığı o geceden sonra bir daha aynı yatakta yatamadığı kıza bakarak gülümsedi. Ona bu kadar yakın olma şansı varken içerideki kalabalığı umursayacak değildi Serkan. Üstünde yatan kızı kollarıyla sıkı sıkı sararak dudaklarını tutkuyla öpmeye başladı. Alize önce bu öpüşlere kendini bıraktı. Bir süre sonra zor da olsa Serkan'ın kollarından kurtularak ayağa kalktı.

"Bak bugün ne yapalım biliyor musun?" dedi Serkan çocuksu bir neşeyle.

"Ne yapalım?" dedi Alize gülümseyerek.

"Hiçbir şey yapmadan bütün gün yatakta kalalım. Odadan hiç çıkmayalım."

"Sizinkiler ne olacak?"

"Onları bana bırak. Hepsini evden gönderebilirim."

Alize bir kahkaha atarak adama baktı.

"Ama bugün benim başka planlarım var," dedi keyifli bir sesle.

"Ne planı? Benimkinin üstüne plan tanımam," diyerek kızı tekrar öptü.

"Serkan," diyerek kocasına baktı Alize. Gülüşü bir anda solmuştu. Ciddi bir yüz ifadesiyle Serkan'a bakıyordu.

Serkan kızdaki değişikliği hemen fark etti.

"Ne oldu?" dedi telaşla. Bu ifadenin arkasından tatsız bir şey çıkacağı belliydi.

"Birlikte olduğumuz o geceden beri düşünüyorum," dedi Alize yatağa oturarak.

"Neyi düşünüyorsun?"

"Bizi, evliliğimizi."

"Yani?"

"Bu şekilde devam edebileceğimi sanmıyorum."

Serkan bunu duyduğunda yüreği bir bıçak saplanmış gibi sızladı. Alize kendisinden ayrılmak istediğini mi söylüyordu?

"Babamı çok özledim. Onsuz olmak her geçen gün daha zor geliyor. Babamla barışmak istiyorum. Evliliğimizin sağlıklı yürümesi için bu şart."

"Aslında haklısın," dedi Serkan düşünceli bir sesle.

"Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi anlarsa bu evliliğe karşı çıkmayacaktır. Yani en azından öyle olmasını umuyorum" dedi Alize.

Serkan ne diyeceğini bilmiyordu. Bu şans mıydı yoksa şansızlık mı? Belki de önüne çıkan bu fırsatı kullanmalıydı. Alize'nin söylediği gibi kızını ne kadar sevdiğini ona anlatabilirse kendisini bağışlardı belki.

"Tabii söyleyelim."

"Dün babamı aradım ve ona bugün eve geleceğimi söyledim."

"Kabul etti mi?"

"Evet, ama senin geleceğinden bahsetmedim."

"Yalnız mı gideceksin?" dedi Serkan endişeyle. Bu işin sonu iyiye gitmiyordu.

"Hayır. Seninle beraber gideceğim. Ama söylersem kabul etmez diye gizledim"

"Tamam..." dedi Serkan ne diyeceğini bilemeden. Yerinden kalkarak kızın yanına oturdu. Onun elini tutarak bir süre gözlerine baktı.

"Peki ya baban beni kabul etmezse?"

"Merak etme eder."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bildiklerim var ama sana söyleyemem" dedi gülerek.

"Alize..." diyerek sustu Serkan. Kızın yüzük parmağındaki tek taşla oynuyor ve ne söyleyeceğini düşünüyordu. Şimdi gerçekleri Alize'ye açıklamanın tam sırasıydı. Bunları babasından önce kendisinden duymalıydı.

Şu anda onu tek engelleyen şey kızın mutluluğuydu. Alize çok keyifli görünüyordu. Aklından geçenleri söylerse kızın aylardır beklediği bu kavuşma gününü bozacaktı. Bu kadar beklemişti bir gün daha bekleyebilirdi. Hem bugün babası onları nasıl karşılayacak bilmiyordu ama Nurettin Amca'nın da kızını özlediğinden emindi. Belki yaşananları Alize'den duyarsa daha az tepki gösterirdi.

"Bir şey mi söyleyecektin?" dedi Alize Serkan'ın düşünceli haline bakarak. Belki kendisine gerçekleri anlatır diye umutlandı.

"Sadece bu iyi fikir diyecektim," dedi Serkan gülümseyerek.

Alize kalbi kan ağlayarak ona gülümsemeyi başardı. Bundan sonra Serkan gerçekleri söylese bile artık bir önemi kalmamıştı. Serkan başına geleceklerin hepsini hak etmiş düzenbazın biriydi.

"Kahvaltıyı dışarıda yapmaya ne dersin?" dedi Alize neşeli bir sesle.

"İstediğin yere gideriz," dedi Serkan tatlı bir sesle.

"Hadi kalk da giyin bir an önce. Vakit kaybetmeyelim," dedi Alize ve odadan çıktı. Banyoya girdiğinde gerçekten çok öfkelenmişti.

"Sana son bir şans verdim her şeyi anlatman için. Sen bunu kullanamadın Serkan Bey. Bundan sonra ağzınla kuş tutsan bittin artık," diyerek elini yüzünü yıkadı. Islak yüzünü kurularken aynada kendisini görüp gülümsedi.

"Şimdi Alize'nin oyunu başlıyor. Bakalım siz de benim kadar dayanıklı çıkabilecek misiniz?" dedi Alize alaylı bir sesle.

Havluyu askıya astı ve mutlu bir yüz ifadesiyle banyodan çıktı.

Bölüm 29

Yalıya doğru yola çıktıklarında her ikisi de suskundu. Alize aylar sonra ilk defa evine gittiği için çok heyecanlıydı. Hem evini hem de babasını gerçekten çok özlemişti. Gözlerini yumarak babasına söyleyeceklerine odaklandı. Kimse bir şeyden kuşkulanmamalıydı. Artık planı son noktasına getirmişlerdi Sinem'le. Bundan sonra en ufak bir hata yapmaması gerekiyordu.

Serkan ise hâlâ Alize'ye doğruyu söyleyip söylememeyi düşünüyordu. Alize'nin babasına anlattıklarından sonra Nurettin Amca'nın vereceği tepkiyi de merak ediyor, belirsizliğin gerginliğini yaşıyordu.

Serkan yalının bahçe kapısı açılırken yanında oturan kıza baktı göz ucuyla. Heyecanlandığını anlamıştı. Uzanıp kızın elini tuttu. Alize ona bakarak gülümsedi.

"Sakin ol. Her şey iyi olacak göreceksin."

"Biliyorum ama yine de çok heyecanlıyım. Meğer burayı ne kadar çok özlemişim. Geldiğimde fark ettim."

"Bugünden sonra daha sık geliriz. Yani öyle olmasını umuyorum," dedi Serkan gergin bir sesle.

"Ben de," dedi Alize. Kapı açıldığında Serkan gaza dokunarak arabayı bahçeye doğru sürdü.

Alize araba durur durmaz indi. Kapıda babasını gör-

düğünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Nurettin Bey de kızına gülümseyerek bakıyordu. O anda kızının arkasından yürüyen Serkan'ı fark etti ve gülümsemesi yüzünde dondu. Onun burada ne işi vardı? Alize'yi mi getirmişti? Alize onun geleceğinden hiç bahsetmemişti. Kendisini arayıp geleceğini de söylememişti Serkan. Nurettin Bey'in kafası karıştı.

Alize merdivenleri çıkıp babasının önünde durdu. Nurettin Bey kızına özlemle baktı. İlk defa bu kadar ayrı kalıyorlardı. Kızını çok özlemişti. Bu oyunu oynadığına bir kez daha pişman oldu. Serkan'a bakarak onun Alize'ye gerçekleri söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Gerçi bu delikanlıya güveniyordu. Canını sıkacak bir şey yapacağına ihtimal vermiyordu.

"Merhaba baba," diyen kızına baktı Nurettin Bey ve ona doğru bir adım atarak özlemle sarıldı.

"Merhaba prensesim," derken sesi titriyordu. Heyecanlanmış ve kızını çok özlemişti.

Alize babasından aylardır duymadığı bu hitap karşısında gözlerinden akan birkaç damla yaşı engelleyemedi.

"Seni çok özledim baba," diyebildi babasına sıkı sıkı sarılarak.

"Ben de prensesim. Ben de çok özledim," dedi Nurettin Bey duygusal bir sesle. O da ağlamamak için kendini zor tutuyordu belli ki.

Serkan bir süre merdivenlerin dibinde durarak baba kızın hasretle kucaklaşmasını seyretti. Bu sahne onu da çok duygulandırmıştı. Nurettin Amca'nın yüzündeki mutluluk görülmeye değerdi. Adam gerçekten de kızını çok özlemişti. Alize ona ilişkilerini anlattığında o kadar kızmayabilirdi.

Nurettin Bey kızına sarılarak eve girdi. Serkan da sessizce arkalarından yürüdü. Nurettin Bey sinirle Serkan'a

Niye gelmişti bu çocuk? Kızını getirmişti ya işte. önce gitmesi gerekiyordu.

kan ise az önce yüzünde güller açan adamın ken- neden kendine bu kadar sinirle baktığını anlamış li. Üstelik Alize konuyu bir türlü açmadığı için an- zca kenarda beklemek zorunda kalıyordu.

rın saat sonra Alize karşısında oturan babasına ve yanında oturan kocasına bakarak gülümsedi. Her- sizce ona bakıyordu. Babasının Serkan'ı gördü- bozulduğunu anlamıştı ama umurunda değildi. da konuşmaya karar verdi. Ortam yeteri kadar di. Bu da işini kolaylaştıracaktı.

ba böyle geldiğimiz için kusura bakma. Ama n'ın da geleceğini söylesem kabul etmeyebilirdin."

rettin Bey başını çevirerek yanında tedirgin oturan ya baktı.

yle emrivakilerden hiç hoşlanmadığımı biliyor- dedi kızına dönerek.

vet, biliyorum baba ama bu haberi sana yalnız başı- remezdim."

rettin Bey tekrar yanında oturan Serkan'a baktı. O az Nurettin Bey kadar şaşkın görünüyordu. O sıra- hveleri geldi. Alize konuşmak için kahveleri getiren çıkmasını bekledi.

marım güzel bir haberdir?" diyerek kızına gülüm- Nurettin Bey.

k güzel bir haber babacığım," dedi Alize.

yle mi?" diyen Nurettin Bey rahatlayarak arkasına di. Kızına sevgiyle baktı. Sonunda Alize'nin aklı gelmişti. Bu her halinden belliydi.

ni anda Serkan'la birlikte kahvelerini sehpanın üze- alarak Alize'ye doğru baktılar. Alize karşısında otu- hayatını mahveden iki adama bakarak gülümsedi.

Alize "Babacığım ben hamileyim," dediği anda her iki adam da ağızlarındaki kahveyi kıza doğru püskürttü. Alize gayet sevimli bir şekilde adamlara bakarak gülümsemeye devam etti.

Nurettin Bey ve Serkan aynı anda "Ne?" diye şaşkınlıkla kıza baktığında Alize bir kahkaha patlatmamak için kendini zor tuttu. İkisi de birbirinden komikti.

"Yanlış duymadınız babacığım. Serkan ile benim bir bebeğimiz olacak."

"Serkan'la senin bebeğiniz mi olacak?" dedi Nurettin Bey her sözcük arasında uzun uzun duraklayarak.

Serkan'ın da babasından kalır bir tarafı yoktu. O da şok içinde kıza bakıyordu. Bir bebek mi? Ne zaman olmuştu ki bu? Kıza doğum gününden beri elini sürmemişti zaten. O geceyi de hiç hatırlamıyordu.

Nurettin Bey şaşkınlığının arkasından bir öksürük nöbetine girdi. Öksürürken zorla "Bir bebek mi?" diyebildi.

"Evet. Ne güzel değil mi?" dedi Alize. Sonra yerinden kalktı.

"Size bir bardak daha su getireyim," diyerek mutfağa yöneldi. Odadan çıktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Nurettin Bey elindeki fincanı sehpanın üzerine bırakarak sinirle Serkan'a döndü.

"Bir bebek ha?" dedi delikanlıya burnundan soluyarak.

Serkan şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Sadece "Açıklayabilirim Nurettin Amca..." diyebildi. Kendisi bile anlamamıştı neler olup bittiğini. Bu adama nasıl açıklayacaktı ki?

"Seni dinliyorum. Çok merak ediyorum nasıl açıklayacaksın," dedi Nurettin Bey öfkeyle.

"Ben de bilmiyordum. Şimdi sizinle öğrendim."

"Benimle öğrenmiş," dedi sinirden yüzü kızaran adam. Elinde olsa karşısında oturan gencin boğazını nefesi kesilene kadar sıkabilirdi. Ona doğru iyice yaklaştı ve "Sana güvenmiştim. Bana kızıma dokunmayacağıma dair bir söz vermiştin," dedi Nurettin Bey gözleri ateş saçarak.

Artık kaçılacak bir yer kalmamıştı. Serkan'ın kabul etmekten başka şansı yoktu.

"Alize'yi seviyorum," dedi Serkan kararlı bir ses tonuyla.

"Seviyor musun?" diye bağıran adam yerinden kalkarak Serkan'ın yakasına yapıştı. Onu elleriyle ayağa kaldırarak sarsmaya başladı.

"Seviyorsun öyle mi? Geri zekâlı. Gerçekten evli bile değilsiniz ve kızım şimdi hamile mi yani?"

"Nurettin Amca," diyen Serkan adamın kendini sarsmasına sinir olsa da böyle bir durumda ona karşı gelmek istemiyordu.

"Ne halt ettiğini bilmediğini mi söylüyorsun bana," dedi Nurettin Bey.

Serkan artık iyice gerilmişti.

"Sadece bir kere birlikte oldum," dedi sert bir sesle.

"Bunun için bir kere birlikte olmak yetiyor zaten salak," diyen adam sinirle Serkan'a baktı.

"Bana söz vermiştin. Sana güvendim. Diğerleri gibi bir oyuncu bulabilirdim. Ama kızımın başına bunlar gelmesin istedim. Sen de tutup onu hamile bıraktın öyle mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın Serkan."

"Nurettin Amca çok üzgünüm ama ben Alize'yi gerçekten çok seviyorum."

"Sana kızıma âşık ol demedim. Zaten oyunun bu kadar uzamasından anlamalıydım. Ama sana o kadar çok güvendim ki hiç şüphelenmedim."

"Nurettin Amca beni biraz dinlesen?"

"Neyini dinleyeceğim? Bu pisliği bakalım nasıl temizleyeceksin?"

"Ona tüm gerçeği anlatacağım."

Nurettin sinirle Serkan'ın yakasına yeniden yapıştı.

"Tüm gerçeği anlatacaksın öyle mi? Hamile bir kadına hayatının şokunu yaşatacaksın yani?" diye bağırdı.

"Ama..." dedi Serkan telaşla. Sözünü bitiremeden Nurettin Bey yakasına tekrar yapıştı.

"Ağzını açıp tek kelime edersen seni mahvederim. Anlıyor musun beni? Ne kadar mutlu olduğunu gördün mü? Bu gerçeklerin onu etkilemesine izin vermem?"

"Ama..."

"Sakın ağzını açayım deme," dedi Nurettin Bey.

Alize elinde tepsiyle içeriye girdiğinde babasının Serkan'a "Sakın ağzını açayım deme," diyen sesini duydu. Bunun nedenini anlayamadı. İkisinin suratı da allak bullaktı. Tepsiyi sehpanın üstüne koyarken onlara doğru bakıp "İyi misiniz?" diye sordu.

"Evet, kızım iyiyim," diyerek kızına bakan Nurettin Bey'in içi pişmanlıkla doldu. Tüm bunları kızının başına kendisi sarmıştı. Sehpadan suyu alarak bir dikişte içti.

Alize diğer bardağı Serkan'a doğru uzattı. Onun da yüzü aynen babası gibiydi.

"İyi misin?" diyerek kocasına göz kırptı.

"Evet, iyiyim," dedi Serkan gergin bir sesle.

Alize tekrar kalktığı yere oturduğunda gözleri önce Serkan'a sonra da babasına kaydı. Yumuşak bir sesle tane tane konuşmaya başladı.

"Babacığım bir hata yaptığımı kabul ediyorum. O kadar sert tepki vermemeliydim bana evleneceğini söylediğinde. Ama kocamı seviyorum. Evliliğimden memnunum. Şimdi bir de bebek katılıyor aramıza. Ama seni çok

özlüyorum. Sensiz hayatın tadı yok. Artık bir bebeğim olacağına göre birbirinizle daha iyi geçinmenizi istiyorum. Küs kalmak istemiyorum" diyerek yerinden kalktı. Çantasından birkaç parça kağıt çıkartarak babasına ve Serkan'a doğru yürüdü.

Elinde tuttuğu ultrason görüntüsünü önce babasına gösterdi. Sonra da kocasının burnunun dibinde salladı.

"Bakar mısın baba? Daha küçücük daha ama o benim bebeğim."

Nurettin Bey kızının elinde tuttuğu ultrason görüntüsüne baktı ama hiçbir şey anlayamadı.

"Nerede?" diye sorduğunda Alize'de ona doğru eğildi ve küçük bir noktayı babasına doğru göstererek 'Bu işte,' dedi.

Sonra kâğıdı babasının elinden alarak kocasına gösterdi.

"Bak burada bizim bebeğimiz var," diyerek güldü.

Serkan ağzı şaşkınlıktan bir karış açık bir şekilde kağıdı eline alarak uzun uzun baktı. Başını kaldırdığında Nurettin Bey'in kızgın gözleri ile karşılaştı ama hiçbir şey söylemeden önündeki görüntüye bakmaya devam etti. Demek Alize ile ikisinin bir bebeği olacaktı.

Görüntüden başını kaldırıp da karşısında gülen kıza baktığında onun mutluluğunu gördü. Onu aylar sonra ilk defa böyle görebildiği için çok mutlu oldu. Bu kızı o kadar çok seviyordu ki artık onsuz olması mümkün değildi.

"Alize bebeğim," diyerek yerinden kalkan Nurettin Bey kızının yanına giderek onun ellerini tuttu.

"Bunu sana sormak zorundayım. Bu bebeği istediğine gerçekten emin misin? Daha sen çok gençsin."

"İstiyorum baba," dedi Alize elini karnına götürerek.

"Tamam, ama o evde nasıl rahat edeceksin?"

"Alıştım baba sorun değil. Hem Serkan yakında ayrı eve çıkacağımızı söyledi" diyerek kocasına baktı Alize.

"Öyle değil mi Serkan?"

"Evet, öyle"

Nurettin sinirle baktığı adamdan gözlerini çekip kızına sevgiyle baktı.

"Bebeğim burada yaşamanı istiyorum."

"Bu evde mi?"

"Evet. Hiç değilse bebek doğana kadar."

"Ama kocam ne olacak?" dedi Alize üzgün bir ses tonuyla. Nurettin sinirle dişlerini sıktı. Serkan'a hiç bakmadan "İsterse o da burada yaşayabilir," dedi.

Tüm bu olanların hesabını daha sonra Serkan'a soracaktı ama şimdi kızının yanında bunu belli edemezdi Nurettin Bey.

"Şey" diyerek sustu Alize. Gözleri Serkan'a kaydığında onun bunu istemediğini anladı. Burayı çok özlemesine rağmen kendisi de istemiyordu kalmayı. Daha öteki evde yarım bıraktığı işler vardı.

"Bunu Serkan'ın isteyeceğini sanmıyorum baba. Müsade edersen ben biraz daha Serkan'ın ailesi ile oturmak istiyorum."

"Tabii bebeğim. Sen nasıl istersen öyle olsun. Ama bana söz ver orada kendini kötü hissettiğin anda buraya geleceksin."

"Tamam, anlaştık," diyerek güldü Alize ve babasına sarıldı. Sonra da onun gözlerinin içine uzun uzun baktı. Yaptığı hatayı düzeltme zamanı gelmişti. Şimdi işin içine Sinem'in girme zamanıydı.

"Çok hata yaptım ama en önemlisi senin mutluluğunu engelledim," dedi üzgün bir suratla.

Nurettin Bey kızının yanağını okşayarak onun gözlerine baktı. Alize büyüdükçe daha çok benziyordu annesine.

Nurettin Bey bir an onun gözlerinde Nermin'i gördüğünü sandı. Onu ilk gördüğü anda âşık olmuş, hiç kimseyi dinlemeden hemen evlenmişti. Sadece iki yıl evli kalabilmişlerdi. O iki yıl Nurettin Bey için bir ömre bedeldi.

İçinden Serkan'ı parçalamak gelse de delikanlının kızını gerçekten sevdiğini anlamıştı. Eğer o da kendi gibiyse Alize'ye âşık olmasını hoş karşılayabilirdi. Onun kızdığı her şeyin bir oyun olduğunu bile bile kızına dokunmasıydı. Gülümseyerek kendisinden bir cevap bekleyen kızına baktı.

"Önemli değil prensesim. Sen yanımda olunca ben mutluyum zaten," dedi.

"Ama artık benim bir ailem var. Sen bu koskoca evde yalnız kalacaksın."

"Sen gelirsin olur biter."

"Olur mu öyle şey? Ben bu kadar mutluyken senin sevdiğinden uzak kalmana dayanamam. Karnım iyice büyümeden Sinem'le evlenmeni istiyorum."

"Ne?" dedi Nurettin kızına şaşkınlıkla bakarak. Bunu beklemiyordu işte. Alize o kızı hiç sevmezdi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Alize babasının yüzünü gördüğünde gülmemek için kendini zor tuttu. Adam kalp krizi geçirmek üzereydi. Ama kendisine yaptığı oyunla bunu gerçekten hak etmişti. Alize'nin elinden bu kadar kolay kurtulamazdı.

"Hadi baba inat etme. Onu sevdiğini biliyorum," dedi Alize. Sonra da bombayı patlattı "Sinem'le de konuştum. O da hâlâ seviyor seni."

"Sinem mi?" dedi adam bir kaşını kaldırarak.

"Evet."

"Sana beni sevdiğini mi söyledi?"

"Evet. Kız sana gerçekten âşık. Kimi sevdiğini seçemiyorsun sonuçta babacığım. Bana baksana. Hiç bir ta-

mirciye âşık olup evleneceğim aklına gelir miydi?" dedi Alize yanında dikilen kocasına bakarak.

"Tabii ki aklıma gelmezdi böyle bir şey," derken Nurettin Bey'in gözleri Serkan'a kaydı.

"Gördün mü? Gönül bu işte neye konacağını bilemiyorsun," dediğinde Serkan'a baktı Alize bir kez daha. Adam konuşulanları duymuyormuş gibiydi. Hâlâ elinde tuttuğu ultrason görüntüsüne bakmaya devam ediyordu.

"Alize..." dedi Nurettin Bey tok bir sesle. Kızını üzmeden bunu nasıl söyleyebileceğini düşündü. Sonra konuşmaya başladı.

"Biz Sinem'le ayrıldıktan sonra çok düşündüm. Sen haklıydın. Yaptığım yanlıştı. O çok genç. Birbirimize uygun değiliz. O işin olmayacağına karar verdim."

"Ama olur mu baba? İnsan sevdiğinden bu kadar çabuk vazgeçer mi? Bak bana Serkan'ın cadı annesine rağmen kocamdan vazgeçmedim," diyerek gururla gülümsedi. Adının geçtiğini duyan Serkan da başını kaldırıp Alize'ye ve Nurettin Amca'ya baktı. Ne konuşulduğunu anlamamıştı.

"Yine de ben ve Sinem'in birlikte olması çok zor," dedi Nurettin Bey. Bu konunun bir an önce kapanmasını istiyordu.

"Ne zoru? Kız seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Yaş farkınız da o kadar büyük değil. Eğer birlikte olmazsanız hep kendimi suçlayacağım ve doktor hamilelikte bu tür üzüntülerin olmaması gerektiğini söyledi."

"Alize ben..."

"Lütfen baba. Hiç olmazsa bir kere daha konuşun."

Nurettin Bey sonunda kızını daha fazla üzmemek için pes etti.

"Tamam prensesim. Sen yeter ki üzülme. Yarın ilk iş Sinem'i arar bir görüşme ayarlarım," dedi Nurettin Bey.

"İşte bu," diyerek babasının boynuna atıldı Alize. Onun kulağına doğru eğilerek "İçin rahat olsun biz artık Sinem'le iyi anlaşıyoruz. İki sıkı dost olduk. Ondan daha iyi bir cici anne düşünemiyorum" diyerek gülümsedi.

Nurettin Bey ne yapacağını bilmeden kızının arkasından şapşal suratıyla kendilerini seyreden Serkan'a baktı. "Bu iş bir bitsin," dedi içinden "bütün hırsımı senden çıkaracağım Serkan Efendi. Bekle sen. Az kaldı."

Serkan ve Alize gece geç saatlere kadar oturdu. Alize saate bakıp artık kalkmaları gerektiğini söylediğinde Nurettin Bey'in yüzündeki hayal kırıklığına üzüldü. O da aslında gitmek istemiyordu. Bu güzel evde geçirdiği saatlerden sonra kim o kümese girmek isterdi. Ama oyun daha bitmemişti. Bir süre daha o eve dayanması gerekiyordu.

Serkan onun hamile olduğunu öğrendiğinden beri sessizdi. Bütün akşam hiç konuşmadan baba kızın konuşmalarını dinlemişti dalgın bir ifadeyle. Babası ona Alize'nin önünde kötü davranmaktan kaçınmıştı. Ama onun arada Serkan'a attığı kötü bakışlar Alize'nin gözünden kaçmamıştı. "Eğer babamı tanıyorsam yarın ilk iş bunun hesabını sorar Serkan'dan," diye geçirdi içinden. Yine de onun için üzülmedi. Artık düşünme sırası ondaydı. Yüzündeki mutlu gülümsemeyi bozmadan kendisine bakan kocasına göz kırptı.

Nurettin Bey aylarca özlemle beklediği kızını kaybettiğinin farkındaydı. Bunun acısını Serkan'dan kesinlikle çıkaracaktı. Birden aklına güzel prensesine verdiği söz geldi. Nereden çıkmıştı bu Sinem meselesi durup dururken anlamıyordu. O kıza karşı her zaman bir şeyler hissetmişti. Ama aralarındaki yaş farkını düşünerek bu işin olmayacağını aklına yerleştirip konuyu kapatmıştı Nurettin Bey. Şimdi ne yapacağını kendisi de bilmiyordu.

Karısı öleli yıllar oluyordu. Bu zaman içinde duygusal olarak hiçbir kadına bağlanmamıştı.

Ayağa kalkan kızının yanına giderek ona sarıldı. Aylar önce aklını başına getirmek için evden gönderdiği kızının bir daha geri dönmeyebileceğini hiç hesaba katmamıştı. Yaptıklarına pişman oldu. Kızıyla bir daha asla eskisi gibi aynı çatı altında yaşayamayacaklardı demek.

"Geç oldu prensesim. Kalsaydın burada," dedi kızının fikrini değiştirebileceği umuduyla.

"Şimdi gidelim babacığım. Evde yapmamız gerekenler var. Ama merak etme çok yakında kalmaya da geleceğim," dedi Alize başını babasının göğsüne yaslayarak. Sonra onun kulağına eğilip fısıltıyla "Bu akşam dediklerimi düşün. Sinem'le ilgili olanları," diyerek gülümüsedi. Bunu duyan Nurettin Bey'in yüzü hafiften kızardı. Kapıya kadar onlara eşlik ederek sözde damadının elini istemeyerek sıktı. Kızının arabayla yalının bahçesinden uzaklaşmasına baktı.

Arabanın çıkmasıyla kapanan kapıyı görünce yüzündeki sahte gülümseme yerini acımasız bir öfkeye bıraktı. Sinirle içeriye girerek telefonunu eline aldı ve bir numara çevirdi. Karşısına çıkan kişiye "Yarın erkenden Serkan Erenoğlu'nun dosyasını masamda istiyorum. Tüm mali bilgileri ile," dedi. Telefonu kapatarak koltuğa fırlattı. "Yaptıklarını burnundan fitil fitil getireceğim Serkan. Paçanı bu işten o kadar kolay kurtaramayacaksın," diyerek öfkeyle yumruklarını sıktı.

Bölüm 30

Yalıdan çıktıklarından beri ikisi de konuşmamıştı. Her zaman konuşmak için fırsat arayan Serkan'ın bu kadar sessiz olması Alize'nin alıştığı bir şey değildi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Serkan yanındaki kıza bakarak.

"Sevinmedin mi bir bebeğimizin olduğuna?"

"Sevinmez miyim? Ama hala şoktayım."

"Daha ne şoklar yaşayacaksın," dedi Alize içinden. Sonra gülümseyerek Serkan'a baktı.

"Böyle öğrendiğin için üzgünüm. Ama mutluluğumu ikinizle aynı anda paylaşmak istedim."

"Doğrusu bu beklediğim bir şey değildi," dedi Serkan yola bakmaya devam ederek.

"Sen bebeği istemiyor gibisin..." dedi Alize üzgün bir sesle.

Serkan hiçbir şey söylemeden arabayı sağa çekti ve durup Alize'nin yüzüne baktı. Onun kucağında birleştirdiği ellerini avuçlarının arasına aldı. Alize onun bir şeyler itiraf edeceğini anlamıştı. Heyecanlandı. Sonunda Serkan'ın aklı başına gelmişti demek. Artık ilişkilerine ikinci bir şans verebilir, her şeye yeniden başlayabilirlerdi.

"Alize," dedi Serkan kızın gri mavi gözlerinin derinliklerine bakarak.

"Söyle," dedi Alize heyecanla.

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum."

"Dinliyorum."

"Bu benim için gerçekten şok oldu. Çünkü itiraf ediyorum ben o gece birlikte olduğumuzu bile hatırlamıyorum."

İtiraf beklentisi içerisindeki Alize'nin bütün umutları yıkıldı. Anlaşılan Serkan'ın gerçekleri anlatmaya hiç niyeti yoktu.

"Nasıl yani?" dedi şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum. O gece çok içtim galiba. Ne olup bittiğini hiç hatırlamıyorum."

Alize hayal kırıklığını saklayarak Serkan'a baktı.

"İtirafın bu mu sadece?" dedi derin bir nefes alarak.

"Evet."

Anlaşılan Serkan bu oyunu sürdürmeye kararlıydı. Ellerini adamın ellerinden çekti. Kafasını öne eğerek üzgünmüş numarası yaptı.

"Ne demek hiçbir şey hatırlamıyorum. Sen bu bebeği istemiyor musun yoksa?"

"Tabii ki istiyorum. Hem de çok istiyorum. Ama bunun için biraz erken değil mi?

"Erken mi?"

"Yani daha doğru düzgün evlenemedik bile," dedi Serkan.

"Evliyiz ya? Nasıl tekrar evleneceğiz?" dedi Alize itirafın sonunda yapılacağını sanarak. Serkan'ın "Sen sevdiklerinin katıldığı bir düğünle evlenmek istemez misin?" yanıtını duyunca sinirlendi. Bu adam gerçek bir düzenbazdı. Gözüne baka baka yalan söylemeye devam etmek istiyorsa bunun bedelini ödeyecekti.

"Bilmiyorum isterim herhalde," dedi öfkelendiğini belli etmeden.

"Bence sen bunu bir düşün. Karnın büyümeden bir düğün yapabiliriz belki."

"Tamam, düşüneceğim," dedi Alize önüne dönerek. Bütün umutları sönmüştü. Kalbinin sızısı dayanılacak gibi değildi. İçinden arabayı durdurup bildiği her şeyi Serkan'ın yüzüne haykırmak geliyordu. Bu adamın onu sevmediğini anlamıştı. Bir ayı daha kalmıştı. Bir daha bu adamın yüzünü görmeyecekti.

Serkan ise Alize'nin düşüncelerinden habersiz bebeğini düşünüyordu. Baba olacağını öğrendiğinden beri duyguları karmakarışıktı. Yanında oturan kızı o kadar çok seviyordu ki ona söylediği yalanlar vicdanını sızlatıyordu. Sonra aklına Nurettin Amca geldi. Bunun hesabını kendisinden soracağını biliyordu. Ama bu saatten sonra onu hiç kimse Alize'den ayıramazdı. Annesinin bu habere ne kadar sevineceğini düşündü. Yarın ilk iş ona haber vermeliydi.

Eve geldiklerinde Alize hiçbir şey söylemeden arabadan indi ve Serkan'ı beklemeden eve yürüdü. Odasına geçip soyunmaya başladı. Arkasından gelen Serkan bir süre onu seyretti. Sonra ağır adımlarla yürüyüp arkasından sarıldı.

"Yorgunum, Serkan, hemen yatıp uyuyacağım," dedi Serkan'ı kollarıyla iten Alize.

"Beraber yatmak istiyorum."

"Tamam," dedi Alize. Üzerini değişip yatağa giren Serkan'a "İyi geceler," diyerek arkasını döndü. Serkan kıza sarılmıştı. "İyi geceler," derken eliyle Alize'nin karnına dokundu. O karnını okşarken Alize hiç sesini çıkarmadı. Gerçekleri öğrendiğinde Serkan da en az kendisi kadar üzülecekti.

Bölüm 31

Alize arabanın kapısını kapatarak direksiyon başında hayran hayran kendisini seyreden Serkan'a gülümsedi. El sallayıp okul binasına girdi. Hemen Sinem'le konuşması gerekiyordu. Telefon edip onu kafeteryaya çağırdı. Kendisine ve ona birer çay alarak cam kenarındaki masalardan birine oturan Alize bahçeyi seyrederek sessizce oturdu bir süre. Şu iki üç ayda ne kadar çok şey geçmişti başından. Ne kadar çok değişmişti. Eski Alize asla tek başına oturup kahve içmezdi. Etrafında sürekli boş konuşan kuru bir kalabalık olurdu. O bunları düşünürken Sinem gülümseyerek yanına geldi. Heyecanlı görünüyordu.

"Çabuk anlat! Dün akşamdan beri çatlıyorum," dedi Sinem oturup Alize'nin kendisine aldığı çayı yudumlayarak.

"Her şey istediğim gibi oldu" diye başlayan Alize yarım saat sonra her şeyi kıza anlatmıştı. Sonra durup sessizce Sinem'e baktı. Şimdi bunu söylemenin tam zamanıydı.

"Bu arada bir gerçeği keşfettim," dedi neşeyle.

"Neymiş o gerçek?"

"Babam âşık."

"Âşık mı?" dedi Sinem alçak bir sesle. Alize yanılmamıştı. Kızın yüzü düşmüştü.

Demek Nurettin Bey âşık olmuştu. Adamın kalbindeki kadının nasıl biri olabileceğini düşünürdü Sinem. Herhalde aklı başında, çok güzel ve kendi yaşına yakın birini tercih etmişti Nurettin Bey. Kendisi gibi genç bir asistana bakacak değildi ya. Aklına "Alize'nin annesinden sonra bir daha kimseye âşık olmam," deyişi geldi. Nurettin Bey bütün duvarlarını yıkıp geçecek o kadını bulmuştu demek. Kendisini meraklı gözlerle süzen Alize'ye baktı. Dalgınlığının ve ani sessizliğinin fark edilmesinden utandı.

"Kime?" dedi Sinem merak ettiğini belli etmemeye çalışarak.

Alize almak istediği yanıtı çoktan almıştı. Kızın yüzünden okuyabiliyordu her şeyi. Önemli olan bunu ona söyletebilmekti.

"Sinem sana bir şey soracağım ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum," dedi konuyu değiştirerek.

"Tabii sor," dedi Sinem daldan dala atlayarak konuşan kıza şaşkın şaşkın bakarak.

"Babama karşı bir şeyler hissediyor musun? Öyle bir şey varsa bilmek istiyorum."

Sinem Alize'nin aklından geçenleri okuduğundan şüphelendi. Yüzünün düştüğünü anlamış olmalıydı. "Tabii bozulmuştur bu duruma. Sonuçta arkadaşız biz" dedi içinden. Alize'ye yalan söylemek, Nurettin Bey için hissettiklerini inkâr etmek istemiyordu ama doğruyu söylerse arkadaşlıklarını kaybetmekten korkmaya başlamıştı. Babasına yakınlaşan kadınlara karşı hissettikleri sır değildi. Zaten Alize'ye doğruyu söylese ne değişecekti ki? Sonuçta adam başkasına aşıktı. Onun aklında başkasının olduğunu öğrenmek yüreğini acıtmıştı. Yalan söylemekten nefret ediyordu ama yine de Alize'ye babası için hissettiklerini anlatmayacaktı.

"İlk zamanlar çok hoşlanıyordum aslında. Ama artık bir şey hissettiğimi söyleyemeyeceğim," dedi Sinem daha fazla düşünürse farklı bir şey söyleyeceğinden korkarak.

"Anlıyorum," dedi Alize sesi düşerek. Teyit etmek için bir kez daha "Yani artık hoşlanmıyorsun öyle mi?" diye sordu.

"Senin kastettiğin anlamda değil," dedi Sinem önündeki çay bardağını dudaklarına götürerek. Bu konunun kapanması için aklına bir şeylerin gelmesini bekliyordu.

"Buna çok üzüldüm," diyen Alize, Sinem'e bakmaya devam etti. Alize'nin bakışlarından rahatsız olan Sinem "Neden sordun?" dedi.

Alize konuyu fazla uzatmanın anlamı olmadığını biliyordu. Ağzındaki baklayı çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Çünkü," dedi bir süre durup Sinem'e bakarak "sanırım babam sana âşık."

"Ne?" dedi Sinem ufak bir çığlık atarak. Neredeyse elindeki bardağı düşürecekti. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Nurettin Bey'in aklını alan o kadın kendisi miydi yani?

"Dün akşam anladım. Biraz konuştuk sizin meseleyle ilgili. Tavırlarından anladım," dedi Alize.

Sinem onu kızdırmaktan korkuyordu. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemeden bir süre sustu.

"Yanlış anlamışsındır. Ben öyle bir şeye ihtimal vermiyorum," dedi Sinem sesi titreyerek.

"Heyecanlandı. Bu iyiye işaret," dedi Alize içinden.

"Evet. Kendisi söyledi," dedi Alize gülümseyerek. Yalandan ölen yoktu ne de olsa.

"Bana âşık olduğunu mu söyledi?"

"O kelimeleri kullanmadı ama söyledikleri tam olarak buydu," dedi Alize.

"Alize bak benim bir suçum yok. Lütfen yanlış anlama. Ben böyle olsun istemedim," dedi Sinem heyecanlı

bir sesle. Şu anda istediği en son şey yıllar sonra kurulan bu dostluğun darmadağın olmasıydı.

"Biliyorum. Ama yine de üzüldüm," dedi Alize.

"Ama neden üzülüyorsun? Ben babana karşı bir şey hissetmiyorum ki..." diyebildi Sinem.

"Tam da bu yüzden üzüldüm işte," dedi Alize. Çayından bir yudum alarak gülümsedi. Kız çok gerilmişti. Ortamı biraz rahatlatıp ona asıl derdinin ne olduğunu bir an önce anlatmalıydı.

"Nasıl yani?"

"Biliyorsun annem öleli çok oldu. Babam onun ardından yıllarca hiçbir kadına bakmadı. Ama ben onun bir yanının eksik kaldığını hep biliyordum. Dün akşam hayatında ilk defa annemden başka bir kadının adını aynı güzel tını ve aynı yumuşaklıkla söyledi. Ve bu senin ismindi..."

"Alize..." dedi Sinem gözleri dolmuştu.

"Sözümü bitirmeme izin ver. Bu birkaç ayda gerçekten büyüdüm ben de. Hayatı öğrendim. İnsanların nasıl yaşadığını öğrendim. Hiçbir şey benim bildiğim gibi değilmiş. Ben çok az insana nasip olan bir hayat yaşamış, pamuklara sarılarak büyütülmüşüm. Sevginin, gerçek aşkın ne olduğunu öğrenememişim bu yaşa kadar. Bu oyun bana çok şey öğretti. Artık ayaklarım yere basıyor. Diyeceğim şu ki babamın sana hissettikleri beni üzmez aksine mutlu eder. Senin kadar sevdiğim birine âşık olması, onu hayatına katması benim için şanstır" dedi Alize söyleyeceklerini bir çırpıda ifade etmenin sevinciyle. O da duygulanmıştı aklındakileri söylerken.

Sinem gözlerinden akan yaşlara engel olamadı.

"Bana kızacağını düşündüğüm için söyleyemedim. Aslında ben de babandan çok hoşlanıyorum. Ama kimseyi annen gibi sevmeyeceğini söylediği gün aşkımı içi-

me gömmeye karar verdim. Senin vereceğin tepkiden de korktum. Benim için değerlisin," dedi Sinem parmak uçlarıyla yanaklarına düşen yaşları silerek. Utanmıştı.

"Babam kimseyi annem gibi sevmeyebilir. Hiç kimseyi bir başkasını sevdiğin gibi sevemezsin ki. Ama bu onun seni sevmeyeceği anlamına gelmez. Annemi başka seviyordu seni başka sever."

Sinem hiçbir şey söylemedi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki ne diyeceğini bilemiyordu. Saçmalamaktan korkarak konuşmaya devam etti.

"Benim için de farklı bir duygu bu. Seninle ilgili mesele için bana geldiğinde biraz fazla zaman geçirdi. Sanırım o zaman bir şeyler daha da derinleşti aramızda. Ama ikimiz de bunu kabul etmeye yanaşmadık. Ben de bir süre sonra hissettiğim şeylerin benim hayal ürünüm olduğunu düşünmeye başladım ve üzerini kapattım."

Sinem şaşkınlıktan ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. Saçlarını karıştırdı heyecanla. Neyin, ne zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Sen evlenip gittikten sonra fazla görüşmedik aslında. Bir kaç kez bir şey söylemek için beni aradı o kadar. Dediğim gibi ben de sonra kendi kendime gelin güvey olduğumu hissedip kalbimi susturdum. Onu unutmaya çalıştım."

Sonra gözleri parlayarak baktı karşısında gülümseyen kıza. Heyecandan yanakları kızarmıştı. Alize onun babasına gerçekten âşık olduğunu anlamıştı.

"Gerçekten bana âşık olduğunu mu söyledi?" dedi Sinem neşeli bir merakla.

Alize sevgiyle baktı karşısındaki kıza. Âşık insanlar böyleydi işte. Aynı soruyu elli defa sorup her seferinde cevap vermeni beklerlerdi. Kendisi de öyle değil miydi mesele Serkan olduğunda?

"Tam demese de öyle olduğunu sanıyorum. Sanırım bugün seninle konuşacak."

"Konuşacak mı?"

"Evet. Dün ben biraz ısrar ettim de..." dedi gülerek.

"Nasıl ısrar ettin? Bir şey mi söyledin ona?" dedi Sinem telaşlanarak.

"Kızmayacağına söz verirsen söylerim."

"Söz. Kızmayacağım," diyen Sinem yine de tedirgin görünüyordu.

"Senin ona âşık olduğunu söyledim" dedi Alize bir kahkaha atarak.

"Ne?" dedi Sinem yüksek sesle. Yan masalarda oturanlar dönüp onlara baktı.

Alize dayanamayıp gülmeye başladı. Şu anda karşısındaki telaşlı kız öyle tatlı görünüyordu ki. Babasının da burada olup onu böyle görmesini isterdi. Adamın ona bu haliyle bir kez daha âşık olacağından emindi.

"Söyledim işte. Ne yapayım? İkiniz de hareket etmediğinize göre birinin bu işi hızlandırması gerekiyordu. Onu da seni de seviyorum. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum."

Sinem'in yüzünden korku okunuyordu. Nurettin Bey'in ona ne söyleyeceğini, o arayınca nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu.

"Bunu söylediğine inanamıyorum. Nasıl bakacağım yüzüne şimdi?"

"Rahat ol. Her şey çok güzel olacak," dedi Alize kızın masada duran elini tutarak. Sinem'in gözlerinden akan yaşlar hızlandı. Etrafından gelip geçen öğrencilerin tuhaf bakışları umurunda değildi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi Alize'nin elini sıkarak.

"Evet, aynen böyle düşünüyorum. Babamı sevdiğini görmek de beni ayrıca mutlu etti."

"Ben de seni çok seviyorum," diyerek yerinden kalktı Sinem. Yanına giderek diğer insanların bakışlarına aldırmadan Alize'ye sarıldı. Sonra panik halinde Alize'ye baktı.

"Ne diyeceğim babana?"

Kahkaha atan Alize "Ne hissediyorsan onu söyle. Dikkat et kalpten ölmesin" dedi.

"Hâlâ inanamıyorum."

"Tamam, şimdi seni inandırmaya çalışalım sevgili cici annem."

"Deme öyle," dedi Sinem gülerek.

"Cici anne," diyerek kahkaha atan Alize kıza sarıldı.

Sonra Alize saatine bakarak geç olduğunu fark etti.

"Hadi gidelim daha fazla gecikmeden. Bir ay boyunca hamile kaprislerimle Serkan'ın ve Şaziye'nin burnundan getireceğim. Hele Serkan doğduğuna pişman olacak."

"Çok üstüne gitme bari. Sen de Serkan'ı seviyorsun," dedi Sinem.

Ona karşılık vermedi Alize. Sadece içinden "Keşke o da beni sevseydi," diye geçirerek yürümeye devam etti.

Bölüm 32

Alize sabaha karşı Serkan'ı dürterek uyandırdı. Adam uyku sersemi yataktan fırlayıp yanında yatan kıza "Ne oldu?" diye sordu.

"Canım ananas istedi."

Serkan duvarda asılı saate baktı. Doğru görüyorsa saat sabahın beşiydi.

"Alize bu saatte nerden bulacağım ananası?"

"Hâl açıktır," dedi Alize gülümseyerek. Serkan'ın onun bu hallerine dayanamayacağını biliyordu. Yüzündeki yavru köpek bakışı her zaman işe yarardı. Yıllarca babasının üzerinde denemiş hep olumlu sonuç almıştı.

"Sabah alırım. Az kalmış zaten," dedi adam kızın saçlarını yüzünden çekerek.

"Bekleyemem. Hamile bir kadının canı bir şey isteyip de yiyemezse istediği şey bebeğinde doğum lekesi olarak çıkıyormuş. Kızımızın suratında kocaman bir ananas lekesi ile doğduğunu düşünsene."

"Böyle bir şey yok. Bunlar kocakarı lafları."

"Yine de bu riske giremem," dedi Alize kararlı bir ses tonuyla.

"Bebeğim sabaha bir şey kalmadı. Yat uyu."

"Yatamam. Gitmeyeceksen babamı arayacağım o bu-

lur getirir ananası," dedi Alize en güçlü kozunu kullanarak. Bunun işe yarayacağından emindi.

Nurettin Bey'i elinde ananasla kapılarında düşünen Serkan yataktan fırlayarak kalktı.

"Tamam. Gidiyorum," diyerek pantolonunu geçirdi üzerine. Alize sevinçle ellerini çırparak kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. Serkan dışarı çıktığında soğuktan titremeye başladı. Hamilelikte böyle şeyler olacağını biliyordu ama bunun her dakika olması dayanılır gibi değildi. Tam giyinmiş odadan çıkacakken Alize kocasının omuzuna dokundu.

"Hayatım çıkmadan sobayı yakar mısın? Uykum kaçtı. Sen gelene kadar içerde oturup biraz televizyon seyredeyim."

Serkan 'Ya sabır' diyerek odadan çıkıp içinde hâlâ kor olan sobanın başına gitti. Kovadaki koru bir maşayla karıştırıp içine bir kaç odun attı. Tam ayakkabılarını giymişti ki Alize içeri girdi.

"Patlıcan da al. Canım imambayıldı çekti. Annen yarına yapar," dedi.

Serkan dışarı çıktığında Şaziye'nin paltosuna sarınmış sigara içtiğini gördü.

"Hayırdır bu saatte?" diye sordu kadının yanına giderek.

"Uykum kaçtı. Asıl sana sormalı. Nereye gidiyorsun bu saatte?

"Ananas almaya," dedi Serkan sinir içinde.

Şaşıran Şaziye sigarasını yere atıp "Ne yapacaksın bu saatte ananası?" dedi.

"Alize'nin canı çekti."

"Sabahın köründe mi?"

"Evet," dedi Serkan keyifsizce.

"Bu iş fazla uzadı. Gereksiz uzadı" diye söylenen kadın arkasını dönüp eve girdi. Serkan da bunun farkındaydı. Birkaç gün önce Nurettin Amca canına okurken bir kere daha aynı şeyi hatırlatmıştı. Ne yapıp edip bebek doğmadan Alize'yle gerçekten evlenmesi lazımdı.

Üç saat sonra elindeki ananas ve patlıcanla kan ter içinde eve döndüğünde Alize yatakta mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırmadan bir duş alarak işe gitti.

Alize gözlerini açtığında öğlen olmak üzereydi. Hamilelik bahanesiyle rahatsız edilmeden geç saatlere kadar uyumak iyi fikirdi. Yüzünde çarpık bir gülüşle odadan çıktığında sobanın başında oturan kayınvalidesine bakarak yüzünü buruşturdu. Kadının başına dikilip "Kahvaltı hazır mı?" diye sordu. Şaziye son zamanlarda artık iyice zıvanadan çıkan kıza baktı.

"Hazır değil. Kendin hazırlayabilirsin sanırım," dedi hiddetle yerinden kalkan Şaziye.

"Mutfaktaki kokular beni fena yapıyor. Kusmamı mı istiyorsun?" dedi Alize gevşek bir sesle. Sonra kadının kalktığı yere oturup ellerini sobaya uzattı.

"Burası çok rahatmış. Kahvaltıyı tepsi içinde buraya getirir misin? Mutfak soğuktur şimdi," diyerek sırıttı.

Şaziye dişlerini sıkarak mutfağa girdi. Bu işi Serkan'a bırakmakla ne kadar yanlış yaptıklarını artık anlamıştı. İpleri eline almasının zamanı gelmişti. Bu gidişle ömürlerinin sonuna kadar bu eve tıkılıp kalacaklardı.

Kahvaltı tepsisini hazırlayarak mutfaktan çıktı. Tepsiyi sobanın yanında ayaklarını uzatmış Alize'nin kucağına bıraktı. Sehpanın üzerinden sigara paketini alarak kapıya yöneldi. Bir sigara içip sakinleşmesi gerekiyordu acilen.

Tam kapıyı açacakken Alize seslendi.

"Serkan patlıcan almış mı?"

"Evet."

"O zaman akşama imambayıldı istiyorum," dedi gülümseyerek.

Şaziye'nin homurtularını duymasına rağmen umursamadı. Bunlar daha iyi günleriydi. Aylardır kendisine yapılan eziyeti fitil fitil burunlarından getirecekti. Önündeki kahvaltı tepsisinden bir tane zeytini ağzına attı ve kumandayı alarak televizyonu açtı. Aylarca bu evde köle gibi çalışmıştı şimdi çalışma sırası onlardaydı. Bir ara Serkan'ı arayıp ona bu mevsimde bulunmayan bir şey aratması gerektiğini aklına not etti. Sonra saçma sapan evlilik programlarından birini izlemeye başladı. Babası ne yapıyordu acaba? Bir ara onu arayıp yaptırması gerekenlerin listesini de hazırlamalıydı.

Bu sırada Nurettin Bey kızının kendisini andığından habersiz Serkan'ın iş yerine girdi hızlı adımlarla. Sekretere aldırmadan Serkan'ın odasının kapısını sertçe açıp içeri girdi. Masa boştu. Bir an odada hiç kimsenin olmadığını sandı. Sonra koltukta uzanmış uyuyan Serkan'ı gördü. Şaşkınlıkla başucuna gidip bir süre onu seyretti sonra tüm gücüyle dürterek "Uyan!" diye bağırdı.

Serkan gözlerini açıp kendisine doğru eğilmiş Nurettin Amca'yı gördüğü an yerinden fırladı. Üzerini başını düzeltmeye çalışarak "Hoş geldin Nurettin Amca," dedi.

Adamın gözlerine baktığında günün onun için iyi bitmeyeceğini anlamıştı. Adamın gözlerinden resmen ateş fışkırıyordu.

"Hiç de hoş gelmedim Serkan Efendi. Sen burada horul horul uyuyorsun. Hamile kızım o döküntü evde kim bilir ne şartlarda yaşamaya çalışıyor. En kötüsü de ortada hâlâ bir nikâh yok."

"Elimden geleni yapıyorum ama bir türlü ikna edemedim Alize'yi," dedi Serkan çaresizce.

"Demek ki daha fazlasını yapman gerekiyor. Torunum doğduğunda nikâhsız olmanızı kabul edemem" diyerek koltuklardan birine oturdu Nurettin Bey. Karşısında hâlâ uyku sersemi dikilen genç adama baktı. Onun perişan halini fark ettiğinde üzerine fazla gitmemeye karar verdi. Alize'nin onun canına okuduğu her halinden belliydi. Serkan'ın gözlerinin altı morarmış, hafif sakallı yüzüne baktı.

"Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok. Geceleri pek uyuyamıyorum da."

"Ne oldu, Alize'nin bir şeyi mi var?"

"Yok. Çok iyi Alize ama geceleri canı sürekli bir şey istiyor. Bütün gün aklına gelmeyen her şeyi gecenin bir yarısı sipariş ediyor," dedi gülümsemeye çalışarak.

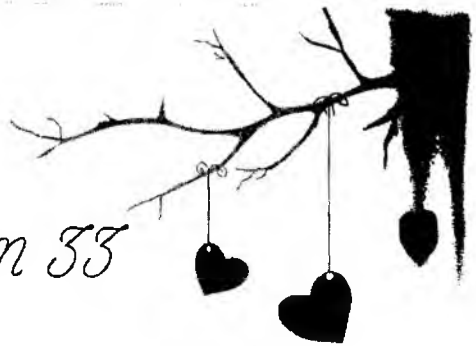
Nurettin Bey gülümsedi. Tahmin ettiği gibi Alize'nin bitmek bilmeyen istekleri başlamıştı. "Daha kaprislerini görmedin sen onun. Bekle daha neler göreceksin" dedi Nurettin Bey içinden. Kendisi yirmi bir yıl yaşamıştı o kaprislerle. Madem kızına talip olmuş, onu sevmişti, yaptığı her şeye katlanacaktı. Yine de oğlana acımaktan kendini alamadı. Ona acıdığını anlayıp yumuşadığını görmesin diye yüzünü daha da astı.

"Bunu kızımı hamile bırakmadan önce düşünecektin," dedi sert bir sesle.

Serkan hiçbir şey söylemeden öylece baktı. "Gündüz babası, gece kızı. Nasıl belaya bulaştım?" dedi içinden. Aklına bunları yaşayacağı gelseydi ölürdü de ona elini sürmezdi. Zaten o geceden sonra kızla hiç yakınlaşamamışlardı. Alize her defasında hamile bir kadınla sevişmenin iyi olmadığına dair makalelerden bahsedip onu soğutmuştu.

Serkan başına açtığı bu belayı nasıl çözeceğini düşünerek kendisine bakan Nurettin Bey'e aldırmaksızın bir

koltuğa oturdu ve ellerini başının arasına aldı. "Her şey yoluna girecek" dedi içinden. Sonsuza kadar sürecek değildi ya bu kâbus?

Bölüm 33

Nurettin Bey koltuğuna yaslanmış, elindeki telefonun ekranındaki numaraya bakıyordu. Sinem'i araması gerektiğini biliyor ama eli bir türlü tuşlara gitmiyordu. Kızına bir söz vermişti ama Sinem'e ne diyeceğini bilmiyordu. Masasının üzerindeki siyah beyaz fotoğraftan kendisine bakan kadınla göz göze geldi. Telefonu bırakarak çerçeveyi eline aldı. Bu Nermin'in son fotoğrafıydı. Alize'nin birinci yaş gününde çekilmişti. Bundan bir hafta sonra Nermin ani bir beyin kanaması sonucu hayatını kaybetmişti. Nurettin Bey karısını kurtaramadığı için yıllarca kendini suçlamıştı. Nermin'in gidişiyle onun da bir yanı ölmüştü. Yıllarca bunu Alize'ye belli etmemek için uğraşsa da onun ardından ayakta kalmak kolay olmamıştı.

Nermin'i tanıdığında hayat dolu bir genç kızdı. Neşeli, hayata güzel bakan, etrafına ışık saçan özel bir ruhtu. Onu görür görmez âşık olmuş, okulu üniversite son sınıftayken de evlenmişti. Ertesi yıl Alize doğmuştu. Onun çocuk icin acelesi yoktu aslında. Bunu Nermin'e de söylemişti. Ama Nermin onu dinlememişti. Belki de çok fazla vakti kalmadığını hissetmişti. "İyi ki beni dinlememişsin" dedi Nurettin Bey karısının resmine bakarak. Zorda kaldığı zamanlar yaptığı bir şeydi bu. Dertleşirdi karısıyla. Alize'yi tek başına büyütmenin zorluğunu böy-

le hafifletmişti yıllarca. Parmakları fotoğrafın üzerinde gezinerek Nermin'in güzel yüzünün yansımasını okşadı.

"Yıllarca senin yerine hiç kimseleri koyamadım. Ama şimdi kalbimi attıran biri var Nermin. Seni sevdiğim gibi sevemem onu asla. Bunu biliyorum. Ama onu da seviyorum. Asla seninki gibi olamayacak başka bir aşkla," dedi Nurettin Bey hüzünle.

Karısının fotoğrafına bakarak söyledikleri onu utandırmıştı. Ona ihanet ediyormuş gibi hissetti kendini bir an. Fotoğraftaki kadının gülen yüzüne bakarak içini çekti.

"Balayı için gittiğimiz, senin Alize'ye hamile kaldığın o adada birbirimize bir söz vermiştik. Birimizden birine bir şey olursa hayata küsmeyelim, onu güzellikleriyle yaşamaya devam edelim demiştik. Ben söz vermeme rağmen yıllarca senin yerine başkasını koyamadım. Kızımızın yanında senden başka bir kadını görmek istemedim. Ama artık o büyüdü, yirmi iki yaşında. Hem biliyor musun yakında bir çocuğu olacak," dedi Nurettin Bey gözlerinden akan yaşlara hâkim olamayarak.

Nermin bir torunu olduğunu asla göremeyecekti. Beraberce bunun tadını çıkarmayı ne kadar çok isterdi oysaki Nurettin Bey.

"Alize kendine bir hayat kurdu. Benim çok hayal ettiğim gibi bir hayat değil. Ama düzelteceğim. Her şeyi yoluna koyacağım sen merak etme. Aynı sana benziyor. Bir görsen nasıl neşeli nasıl hayat dolu, cıvıl cıvıl, ilkbahar dalı gibi ve en az senin kadar güzel. Senin onu doğurduğun yaşlarda o da anne olacak."

Nurettin Bey sustu. Fotoğraftaki kadına özlemle baktı.

"Alize artık evden uçtu ve benim artık kendime bir hayat kurmam gerekiyor. Bunun farkındayım," dedi çerçeveyi yerine koyarak. Sonra telefonu eline alarak Sinem'in numarasını çevirdi.

Telefonun açılmasını beklerken yıllardır yaşamadığı bir heyecan duydu. Kızın sesini duyduğunda ellerini nereye koyacağını bilemedi.

"Merhaba Sinem," dedi heyecanını belli etmemeye çalışarak.

"Merhaba Nurettin Bey," dedi kız.

"Bu akşam müsaitsen yemek yiyelim mi?"

"Olur. Saat altıda okulda işim bitecek. Nerede buluşalım?"

"Etiler sana uygun mu?"

"Çok uygun."

"Pekâlâ, yeri ve saati sana mesaj atarım. Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp masaya koydu. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Yıllar sonra ilk defa bir kadın onu bu kadar heyecanlandırmıştı.

Masanın üzerindeki dâhili telefonun çalışıyla irkildi. Telefondaki sekreteriydi ve misafirlerinin olduğunu söylüyordu. Misafirlerin kim olduğunu sordu. Aldığı yanıt onu endişelendirdi. Sıkıntılı bir durum vardı herhalde Alize'ye ilgili. "Gönder içeri," dedi sekreterine telaşla. Üzerine başına çeki düzen vererek sert bir ifade takındı.

Kapının açılmasıyla içeri Şaziye ve diğer oyuncular girdi. Biraz sohbet ettiler. Sonra da Şaziye asıl meseleye geldi.

"Biz buraya sizinle bir meseleyi konuşmak için geldik Nurettin Bey," dedi hafifçe öksürerek.

"Buyurun sizi dinliyorum," dedi Nurettin Bey.

"Zam istiyoruz," dedi Şaziye bir nefeste.

"Zam mı istiyorsunuz?"

"Evet"

"Siz memur değilsiniz ki iki ayda bir düzenli zam yapalım paranıza Şaziye Hanım. Başlarken anlaştığımız ücreti ödüyorum işte düzenli olarak," dedi Nurettin Bey.

"Ama biz o parayı almaya başlayalı aylar oldu," dedi Şaziye. Diğerlerinin sus pus oturup kendisini öne atmasından rahatsız olduğu belliydi.

"Bize en fazla on gün sürer demiştiniz. Kaç aydır o dökünti evde yaşıyoruz," dedi Şaziye sinirle.

"Ne olmuş hepiniz paranızı alıyorsunuz."

"Evet ama..."

"Aması ne Şaziye Hanım?" dedi Nurettin Bey sesinin yükselmesine engel olamayarak. Bir de bu kadınla uğraşacak değildi işinin gücünün arasında.

"Nurettin Bey nasıl desem kızınıza hamilelik yaramadı. Sürekli kapris yapıyor. Hiçbir şeyi beğenmiyor. Beni sürekli çalıştırıyor. Gecenin bir körü olur olmadık şeyler istiyor. Daha fazla dayanacağımı sanmıyorum. Hepimiz aynı durumdayız. Bu şartlarda devam edemeyiz. Zam yapmazsanız işi bırakıyoruz."

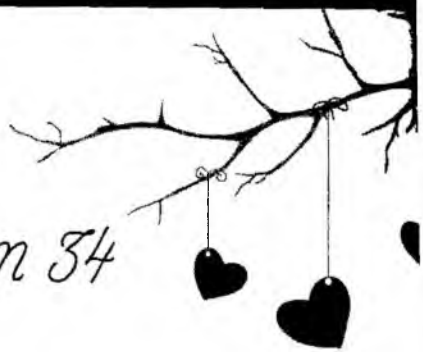
"İşi bırakıyoruz ne demek?"

"Bırakıyoruz demek. Artık dayanacak gücümüz kalmadı."

Nurettin Bey sinirlerine hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Yapacağı fazla bir şey yoktu. Her şey o Serkan'ın beceriksizliği yüzündendi. İnsanlar haklıydı.

"Tamam, ne isterseniz vereceğim. Tek istediğim biraz daha dayanmanız."

"Fazla bir şey istemiyoruz. Biran önce kızınıza gerçekleri açıklamanızı istiyoruz," dedi Şaziye.

Bölüm 34

Alize bir ay boyunca kaprisleriyle Serkan'ın, babasının ve evdekilerin canına okudu. Bu arada yeni bir hayata başlamak için hazırlıklarını da tamamlamıştı. Elinde tuttuğu uçak biletine gülümseyerek baktı. Her şey yolunda giderse ertesi gün bu saatlerde her şey bitmiş olacaktı. Biletleri çantasına koydu.

Hazırlıkları Sinem'den aldığı parayla yapmıştı. Yüzüğünü satmayı planlamıştı önce ama Serkan'ın şüphelenmesini istememişti. Yüzüğün parmağında olmadığını hemen fark ederdi. Bu akşam bu tatsız oyun sona erdiğinde yüzüğü satacak ve Sinem'e olan borcunu ödeyecekti. Birkaç saat sonra herkesin yüzüne gerçekleri söyleyecek ve buradan çekip gidecekti.

Heyecandan yerinde duramıyordu. Her şeyi planlamıştı. Bu gece Sinem'de kalacak, ertesi gün akşam uçağıyla da yola çıkacaktı. Peki neden yüreğinde bir sızı duyuyordu? Hâlbuki bu insanlar onu aylarca bir yalanın içinde yaşatmışlardı. Duyguları ile dalga geçmişlerdi. Artık hepsinin gözlerinin içine bakarak bildiklerini anlatma zamanıydı. Onların şaşkın suratlarına bakarak gülümseyeceği bugünün gelmesini çok beklemişti.

Odadaki aynaya son kez bakarak üzerine bir şal alarak bahçeye çıktı. Ağacın altına hazırlanmış masaya bak-

tı. Şansına bugün hava çok güzeldi. Erken gelen baharın habercisi olan kuşlar cıvıldaşıyordu. Birazdan hayatını değiştiren tüm insanlar burada olacaktı. Alize'nin tek istediği gerçekleri kalabalığın suratına haykırıp aylardır içinden çıkamadığı bu oyuna son vermekti.

Serkan kapının eşiğinde durarak Alize'yi seyretti bir süre. Onun neden böyle bir toplantı istediğini anlamamıştı. Herkesi bir araya getirecek bu toplantıyı çok istemesine rağmen şimdi hiç mutlu görünmüyordu. Alize'nin son zamanlarda sıkça değişen ruh hali onu yoruyordu. Ama onu o kadar seviyordu ki her istediğini yapmaya, önüne çıkardığı her zorluğa dayanmaya hazırdı. Bir yandan da ona oynadıkları oyunu hâlâ anlatamadığı için korkunç bir suçluluk duyuyordu. Bu gecenin sonunda yalnız kaldıklarında ona her şeyi anlatmaya karar vermişti Serkan. Çok geç kaldığını biliyordu ama onu üzmemek için bu kadar zaman beklemişti.

Doğacak bebeklerini düşününce gülümsedi. Bunu duyduğu anda dehşete kapılmış olsa da zaman içinde baba olmayı seveceğini anlamıştı. Ağır adımlarla Alize'ye doğru yürüyerek kendisini fark etmeyen kıza arkadan sarıldı. Alize önce irkildi sonra Serkan'ın karnında duran ellerinin üzerine kendi ellerini koydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Serkan onun yanağına bir öpücük kondurarak.

"Hiçbir şey. Sadece biraz heyecanlıyım sanırım," dedi Alize.

"Tüm bunlara ne gerek vardı? Yoruldun durup dururken" dedi.

"Olsun dinlenirim nasıl olsa."

Serkan kızı kendine doğru çevirdi ve onun gözlerinin içine bakarak "Seni seviyorum. Sen benim hayatımın yönünü değiştiren bir meleksin," dedi.

Alize adamın ilk gördüğü andan beri hayran olduğu gözlerine baktı.

"Sen de benim hayatımı değiştirdin. Ne yaparsam yapayım asla eski Alize olamam artık. Melek hiç olamam," dedi hüzünle.

Serkan "Meleksin işte ben biliyorum," diyerek tekrar öptü Alize'yi. Sonra onu neşelendirmek için sürprizini şimdiden söylemeye karar verdi.

"Bu toplantıdan sonra buradan gideceğiz. Harika bir ev buldum. Sen, ben ve bebeğimiz için. Süpriz yapacaktım seni akşama oraya götürüp ama dayanamadım," diyerek elini kızın karnının üzerinde dolaştırdı.

"Küçük ama bol güneş alan bir odası da var," dedi sevgiyle kıza bakarak.

Alize boğazına düğümlenen yumrudan ne konuşacağını bilemedi. Serkan bu süre içinde bir bebeği olacağına o kadar inanmıştı ki. Birazdan duyacakları onun için büyük bir şok olacaktı. Ama Alize de gerçekleri öğrendiğinde yıkılmıştı. Bu saatten sonra geri dönüşü yoktu. Yolunu çizmişti ve tereddüt etmek istemiyordu.

"Sevinmedin mi?" diyen Serkan'ın sevgi dolu gözlerine daha fazla bakamadı. Gözlerinden akan birkaç damla yaş yanaklarına süzüldü.

"Ne oldu canım? Seni üzdüm mü?" dedi Serkan gözyaşlarını parmaklarıyla silerken.

Alize cevap veremedi. Dudaklarını ısırdı. Daha fazla ağlamak istemediği için adamın kollarından kurtularak kendisini banyoya attı. Kapıyı kilitleyerek kapıya dayandı ve ağlamaya başladı. Bu geceyi planladığı için pişman olmuştu. Neden kimseye bir şey söylemeden çekip gitmemişti sanki? Birazdan bir sürü insan gelecekti ve Alize ne söyleyeceğini çoktan unutmuştu. Bu işin bu kadar zor olacağını düşünmemişti. Son anda vazgeçmekten korktu.

Kendini bir an önce toparlaması, aylar boyu bu evde çektiklerini hatırlaması gerekiyordu. Kararlı bir şekilde başını kaldırdı ve aynaya yürüdü. Özenle yaptığı makyajı bozulmuştu.

Gözleri ve burnu kızarmıştı. Banyonun solgun ışığında hayalet gibi duruyordu. Yüzünü yıkayarak kendini toparlamaya çalıştı. Bu gece her şeyi bitirecek ve kendi ayakları üzerinde duracağı bambaşka bir yol çizecekti. Yavaşça kapıyı açtı ve kararlı bir şekilde banyodan çıktı. Bahçeye baktığında insanlar gelmişti. Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve bahçeye çıkarak herkese "Hoş geldiniz" dedi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde yemekler yenmiş, insanlar keyifli bir sohbete dalmıştı. Alize masadakilerin yüzlerine tek tek baktı. Artık sıra oynanan oyunun son perdesini sahneye koymaya gelmişti. Yavaşça yerinden kalktı ve kendine dönen bakışlara gülümseyerek bir kaç kere öksürdü.

Yanında oturan Serkan elini tutup "İyi misin?" diye sorduğunda "Evet," diyerek elini çekti. Onun elini tutarken aklındakileri söyleyemezdi.

"İzin verirseniz bir konuşma yapmak istiyorum," dedi masadakilere tek tek bakarak. Gözleri babasının gözleriyle buluştuğunda onun da en az kendi kadar endişeli olduğunu gördü. Nurettin Bey kızını tanıyordu. Gecenin başından beri bir terslik olduğunun farkındaydı. Alize onun meraklı bakışlarından gözlerini çekerek konuşmaya başladı.

"Beni kırmayarak buraya geldiğiniz için teşekkür ederim, hayatımda hepinizin yeri ayrı. Babamın inadı olmasaydı bu yanımda oturan adamla tanışamayacaktım mesela," diyerek yanında oturan Serkan'a gülümsedi. Sonra başını çevirip gözlerini masanın uzak bir köşesinde oturan Asuman'a dikti.

Alize onun bu gece toplantıya katılması için çok uğraşmıştı. Serkan önce itiraz etmiş ama Alize'nin ısrarlarına dayanamayarak sonunda Asuman'ı çağırmayı kabul etmişti. Bunu sevdiği kadının hamilelik kaprislerinden biri olarak yorumlamıştı.

Asuman Alize'ye tedirgin gözlerle baktı. Buraya gelmek bile istememiş ama Serkan'ın ısrarlarına dayanamamıştı. Bu kızın aylar sonra hâlâ aynı oyunun içinde olması içine dokunmuştu Asuman'ın.

"Asuman onu senin elinden aldığım için üzgünüm. Ama senin onu değil arabayı sevdiğini hepimiz biliyoruz. Umarım ileride senin isteklerini karşılayabilecek biriyle tanışırsın," diyerek gözlerini dedeye çevirdi Alize.

"Bu ailede en çok seni seviyorum dede. En kötü zamanlarımda bile beni güldürmeyi başardın. Burayı benim için yaşanılır kıldın. Sana teşekkür etmek istiyorum. Uzun yıllar yaşa ve beni hep güldür."

Alize'nin boğazına bir yumru oturmuştu. Derin bir nefes aldı. Bu kadar zor olacağını neden düşünmemişti? Sonra Serkan'ın babasına dönerek "Sizinle fazla bir iletişim kuramadık ama beni eşinize karşı koruduğunuz için size de teşekkür ederim," dedi saygılı bir sesle.

Sıra Şaziye'ye gelmişti. Alize ona söyleyecekleri için hiç sıkıntı çekeceğini sanmıyordu.

"Ve siz Şaziye Hanım. Bana yaşattığınız onca sıkıntıya, ettiğiniz eziyetlere rağmen hâlâ buradayım. Oğlunuzu terk etmediğim için üzgünüm. Biliyorum benim hiçbir zaman ideal bir gelin olduğumu düşünmediniz ama maalesef bu dünya böyle. İnsanın her istediği olmuyor. Sizi tanıdıktan sonra iyi ki bir annem yokmuş dediğim zamanlar çok oldu. Bu adamı nasıl bu kadar iyi yetiştirdiniz bilemiyorum. Ama onu doğurduğunuz için teşekkür ederim."

Gözleri Serkan'ın yanında oturan Türkan Hanıma kaydı sonra. Bu kadını gerçekten çok sevmişti. Onu tanıdıkça Serkan'ı da tanımış ve daha çok sevmişti sanki.

"Türkan Teyze keşke Serkan'ın gerçek annesi siz olsaydınız. Bana yıllar sonra anne sevgisi yaşattığınız için size de teşekkür ediyorum. Sizi çok sevdiğimi bilin" dedi gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı parmaklarıyla silerken. Kadının yüzüne baktığında onun da gözlerinde yaş olduğunu gördü.

"Ve de Kemal Amca. Siz de gerçek anlamda bir babaydınız. Serkan'ın sizin gibi akrabaları olduğu için çok şanslı olduğunu biliyorum."

"Sinem, hep nefret ettiğim ve kıskandığım ablam. Son zamanlarda bana gerçekten ablalık yaptın. Bunca sene seni yanlış tanıdığım için özür dilerim. Kaybettiğimiz onca sene için gerçekten de üzgünüm. Seni seviyorum."

Son olarak babasına döndü Alize. Derin bir nefes aldı. Az kalmıştı. Biraz daha dayanırsa her şey planladığı gibi olacaktı.

"Sevgili babacığım. Hayatta en çok sevdiğim insan. Yıllarca her türlü kaprisimi ve şımarıklığımı çeken, beni yetiştirmek için elinden geleni yapan adam. Bana hem annelik hem babalık yaptın. Ama ben senin istediğin gibi bir evlat olamadım. Her şeye rağmen seni çok sevdiğimi bil. Bilmen gereken bir şey daha var. Bugünden sonra bambaşka bir Alize'yle karşılaşacaksın. Senden tek istediğim kalbinin sesini dinlemen. Lütfen artık yalnız kalma. Bunu annemin de istediğine eminim" dedi gülümseyerek. Gözlerinden akan birkaç damla yaşı tekrar sildi.

Derin bir nefes daha aldı Alize. Tekrar konuklara baktı. Herkes merak ve endişeyle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Masadaki duygusal hava iyice ağırlaşmış, herkesin gözleri dolmuştu. Türkan Hanım hem ağlıyor

hem de gülümsüyordu. Sinem babasının uzattığı peçeteyle gözyaşlarını siliyordu. Şaziye'nin bile gözleri dolmuştu.

Alize masadakilerin yüzlerine tekrar baktı ve yanında oturan adama döndü. Serkan hayranlıkla kendisine bakıyordu. Adamın kendisine gülüşü içini acıttı. Bu adamı seviyordu ama kandırılmışlık hissine dayanamıyordu.

"Her şey bir oyun gibi başlamış olsa da seni tanıdıkça ne kadar çok sevdiğimi anladım. Sen bana hayatın nasıl yaşandığını öğrettin. Ayaklarımın üzerinde durmayı ve yokluğu öğrettin. Sen ve ailen olmasaydı böyle bir hayatın varlığından bile haberim olmayacaktı. Bana bunları öğrettiğin için teşekkür ederim," diyerek gözlerini adamdan çekti.

Sonra tekrar masadakilerin yüzlerine teker teker baktı. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Artık vazgeçmeyecekti. Kendi ayakları üzerinde durabileceği bir gelecek onu bekliyordu. Bunun için hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Bu yedi ayda hayatı öğrenmiş ve ne istediğini bilen biri olmuştu. Bu masada oturan kimseyi hayatında istemiyordu artık. O kararlılıkla konuşmaya başladı.

"Beni kırmayıp buraya geldiğiniz için sizlere teşekkür ediyorum. Benim büyümemi sağladınız. Sayenizde kendimi buldum. Birazdan buradan çekip gideceğim ve bir daha hiç birinizin yüzünü görmeyeceğim. Belki böyle bir derse ihtiyacım vardı. Ama tüm bunları hak edecek ne yaptım söyler misin baba?" diyerek babasına doğru döndü. Nurettin Bey'in yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi.

"Şımarıktım biliyorum. Ama benimle konuşmuş olsaydın belki değişebilirdim. İstediğin gibi bir kız olmaya çalışırdım. Aslında ne kadar iyi bir evlat olduğumu görebilirdin. Sen Serkan," diyerek yanındaki adama baktı.

Onun da en az diğerleri kadar şaşırdığını görebiliyordu. Vazgeçmemek için konuşmaya devam etti.

"Bu oyunda sadece babamın söylediklerini yaptığını biliyorum ama beni en çok yaralayan da sen oldun. Sana âşık olduğumu bile bile oyunu oynamaya devam ettin. Gerçekleri öğrendiğimde nasıl kırılabileceğimi hiç düşünmedin. Sana defalarca her şeyi itiraf etmen için şans verdim. Ama sen yalan söylemeyi tercih ettin. Sen itiraf etmedikçe sana olan güvenim ve sevgim azaldı. Keşke bunu yapabilecek kadar dürüst olsaydın. Ama sen bu oyunun arkasına gizlenmeyi tercih ettin ve beni herkesten daha çok yaraladın."

Serkan yerinden kalkıp kızın elini tutmak için bir hamle yaptığında Alize bir adım geri giderek "Sakın yapma," dedi. Tekrar masadakilere baktı.

"Ve sizler. Sizlere hiçbir şey demiyorum. Hepiniz iyi bir tiyatro eğitimi almışsınız tebrik ediyorum. Bu oyunda belki de hiç suçu olmayan bir sizler varsınız. Sayenizde büyüdüm. Kendimi tanıdım. Artık hiç birinize ihtiyacım yok. Ayaklarımın üstünde durabiliyorum," diyerek sustu. Sonra masadakilerin şaşkın yüzlerine tekrar baktı.

"Bir daha hiç birinizi görmek istemiyorum," dedi ve hızlı adımlarla bahçe kapısına doğru yürüdü. İstediği taksi gelmiş bahçenin girişinde kendisini bekliyordu.

Serkan ilk şoku atlattıktan sonra kızın kolunu tutarak onu durdurdu.

"Alize bebeğimiz," diyebildi sadece.

"Ne bebeği?"

"Hamilesin"

"Hayır, hamile falan değilim. Seninle hiç beraber olmadık. Bu sadece bir oyundu," dedi Alize pis bir sırıtışla.

"Ama..."

"Gördün mü kandırılmak hiç de hoş değilmiş."

"Beni seviyorsun."

"Seviyor muyum? Bu sadece oyun sevgili kocacığım. Haa unutmuşum sen benim kocam da değilsin sahi."

"Alize," diyen Nurettin Bey yerinden kalkarak kızının yanına geldi.

"Baba sana hayatta başarılar dilerim. Artık istediğin gibi bir kız olacağım. Ne istediğini bilen, sorumluluk sahibi, insanlara değer veren. Ne yazık ki bunu göremeyeceksin. Çünkü artık bir kızın yok" diyerek bahçe kapısından çıktı.

"Seni seviyorum Alize. Her şey yalan olabilir ama bu doğru. Seni çok seviyorum," diye bağırdı Serkan onun arkasından giderek. Alize tam arabaya binecekken Serkan'ın söylediklerini duydu. Bir an olduğu yerde kaldı. Bu kadar yalanın üstüne sevgi inşa edemezdi. Arabaya binerek taksiciye adresi söyledi. Gözyaşları yağmur gibi akmaya başlarken kafasını cama dayayarak son bir kez aylarını geçirdiği eve ve eski hayatındaki insanlara baktı.

Bugün hayatında en çok sevdiği iki adamı kaybetmişti. Kimsesiz kalmıştı. Artık eski Alize olamazdı. "Kimim peki ben?" diye düşündü. Tüm sevdiklerini arkada bırakmış bu yalnız kız kimdi? Ruhu hırpalanmış, kişiliği değiştirilmiş ve kalbi kırılmış bu kız kimdi? İnsan bir gecede büyür müydü? Büyümüştü işte. Kimsesiz kalarak, kalbi kırılarak, sevdiğinden ayrılarak büyümüştü. Kalbinin parçalarını birleştirebilir miydi? Bedeni çığlık çığlığa Serkan'ı isterken tekrar sevebilir miydi? Hayatı ellerinin arasından kayıp giderken her şeyi boş verip geri dönebilir miydi?

Gururuna ne olacaktı peki? Aylarca kandırılmanın acısı ne olacaktı? Tüm bunları unutabilir miydi? Bu sorulara verecek cevabı bulduğunda gerçek Alize'yi de bu-

lacaktı. Ve şimdi kalbi kırılmış, aldatılmış, aylarca başka bir hayatın içinde yaşatılmıştı. Araba hareket ettiğinde Serkan'la göz göze geldi Alize. Kafasını çevirdi. Kalbi binlerce parçaya ayrılırken "Ben de seni seviyorum," dedi fısıltıyla.

Bölüm 35

Serkan hızla hareket eden taksinin arkasından bakakaldı. Alize giderken hayallerini, mutluluğunu, neşesini ve hayatını da götürmüştü. Yaşadığı hayal kırıklığı o kadar büyüktü ki şu anda nasıl nefes aldığını bile bilmiyordu. Pişmanlığı o kadar derindi ki sevdiği kadının arkasından bile gitmeye hakkı olmadığını düşünüyordu. Ona kalan Alize'nin arkasından bakmaktı.

En başından bu oyunu kabul etmemesi gerektiğini biliyordu. Alize'nin fotoğrafını eline aldığı an fotoğraftaki kızın kendisini perişan edeceğini hissetmişti. Ama vefa borcu ağır basmıştı.

Bu kıza hangi ara böyle âşık olmuştu. Sanki bütün yaşamı boyunca onun kalbine değmesini, gözlerinin gözleriyle buluşmasını beklemişti. Şimdi o kız bir taksinin arka koltuğunda kendisinden kaçıyordu.

Alize'ye ders vermek isterken ondan ne kadar çok şey öğrenmişti. Sevgiyi, aşkı, sevdiğine sarılıp yatmanın güzelliğini, onunla paylaştığın bir anın bir ömre bedel olduğunu... "Artık hiçbir şeyin anlamı yok," dedi içinden. Elinde kalan tek şey sevgisiydi. Ona acı veren ve ağırlığıyla onu ezen sevgisi.

Serkan bir süre taksinin gitmesiyle bomboş kalan yola baktı. Her şey uçup gitmişti sanki. Hiçbir şey düşünemi-

yordu. Hâlâ aynı yerde dikiliyor ve bomboş sokağa bakıyordu. "Her şey bitti," dedi fısıltıyla. "Alize gitti. Bir daha hiçbir zaman bu akşamdan önceki adam olamayacağım."

Nurettin Bey de Serkan gibi kızının arkasından çıkmış ama ona yetişememişti. Serkan gibi sokağın ortasında dikiliyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Bu planı yaparken her şey gözüne o kadar kolay görünmüştü ki. Bu oyun ne zaman oyun olmaktan çıkmıştı? Hepsi onun hatasıydı. İki gencin duygularını, ateşle barutun yan yana duramayacağını hiç hesaba katmamıştı. Şimdi hem kızını kaybetmiş hem de oğlu gibi sevdiği delikanlının hayatını mahvetmişti.

Serkan dönüp onun da kendisi gibi Alize'yi götüren taksinin arkasından baktığını gördüğünde hiçbir şey söylememişti. Başını öne eğip sessizce eve girmişti. Nurettin Bey delikanlının içindeki fırtınanın büyüklüğünü gözlerine bakar bakmaz anlamıştı.

Ne yapacağını bilmeden sokağın ortasında dikilirken biri yaklaşıp elini tuttu. Sinem yaşlı gözlerle ona bakıyordu.

"Biliyor muydun?" dedi fısıltıyla.

Gözlerinin içine bakan Sinem başını salladı. Nurettin Bey hiçbir şey söylemeden elini kızdan kurtardı ve arabasına yürüdü. Biraz yalnız kalmalı ve olanları düşünmeliydi. Şu anda yanında hiç kimseyi istemiyordu ve buna Sinem de dahildi.

Bölüm 36

Sinem eve geldiğinde Alize'yi karanlıkta otururken buldu. Işığı açmadan onun karşısındaki ay ışığının aydınlattığı koltuğa oturdu. Alize yüzüne vuran soluk ay ışığının altında iyice üzgün göründü gözüne. Yüzünde parlayan damlalara bakılırsa ağlıyordu.

"Nasılsın?" dedi yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Alize burnunu çekerek.

"Gitmek için bu kadar acele etmesen," dedi Sinem sevgi dolu bir sesle.

"Her şey ayarlandı."

"Gerçekten bunu istiyor musun Alize? Serkan'ın arkandan söyledikleri sana bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ona güvenmiyorum artık."

"Serkan seni gerçekten seviyor, baban da öyle. Bunu benden iyi biliyorsun. Söylememe bile gerek yok."

"Burada kalırsam kendimi kötü hissedeceğim. Gitmeliyim. Tek başıma neler yapabileceğimi görmeli ve hayatım hakkında karar vermeliyim."

Sinem oturduğu yerden kalkıp kızın yanına oturdu. Belki de Alize haklıydı. Belki de kendini bulmak için gerçekten gitmeliydi. "Ama ya pişman olursa?" dedi Sinem içinden. Ya buldukları bıraktıklarından daha iyi olmazsa?

Şu anda ona ne söylese boştu. Yaşananlar daha çok tazeydi. Alize'nin uçağı yarın akşamdı. Belki o zamana kadar fikrini değiştirebilirdi. Sinem kızı ikna edecek bir mucize olması için dua etti. Aylardır ona planını uygulaması için yardım ederken de hep bugünü bekleyerek korkmuştu. Ama Alize'nin bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Yarı yolda Serkan itirafta bulunur ya da Alize vazgeçer inadından diye ummuştu hep. İçin için ona yardığım ettiğine pişman oldu. Yanından ayrılmasını hiç istemiyordu. Onu gerçekten kardeşi gibi görüyordu.

Alize Sinem'in üzüldüğünü anlamıştı. Şu anda hayatındaki en değerli insanı böyle üzemezdi. Biraz konuşup ağırlaşan havayı dağıtmak istedi.

"Babam ne yaptı ben gidince?"

"Çok üzüldü. Sen gittikten sonra o da çekip gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum" dedi Alize'nin en azından konuşmaya başlamasına sevinen Sinem.

"Bunun aranızı bozmasına izin verme Sinem."

"Sen şimdi bunları düşünme. Ne yapacağını düşün. Kararını değiştirmek için hâlâ şansın var" dedi Sinem konuyu değiştirerek.

Alize bu konuyu konuşmak, kararını gözden geçirmek ya da planını değiştirmek istemiyordu. Bir anda kendini çok yorgun hissetti. "Ben yatıyorum," diyerek odadan çıktı.

Sinem onun odadan çıkışını seyretti. Kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Onun da kafası allak bullaktı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu sırada telefonuna gelen mesaj sesiyle irkildi. Telefonuna baktı. Mesaj Alize'nin babasındandı.

"Nerdesin?" diye soruyordu.

"Kendi evimdeyim," yazdı kısaca.

"Seni orada bıraktığım için üzgünüm. Rahat gidebildin mi?"

"Evet."

"Alize seninle mi?"

Sinem bu soruya ne cevap vereceğini bilmiyordu. Alize hiç kimseye söylememesi gerektiğini ona defalarca tekrarlamıştı. Parmağı tuşların üzerinde öylece bekledi. Bu sırada bir mesaj daha geldi. Adam onun cevabını beklemeden "İyi geceler" yazmıştı. O da "İyi geceler," yazdı. Telefonu masaya bırakarak ayağa kalktı ve yatak odasına yürüdü.

Nurettin Bey Sinem'in hemen cevap vermemesinden Alize'nin orada olduğunu anlamıştı. Onu zor durumda bırakmamak için hiçbir şey söylememişti. Şimdi ne yapacağını düşünmesi gerekiyordu. Bu akşam Serkan'ın kızını gerçekten sevdiğine emin olmuştu. Alize de onu seviyordu. Kızının konuşurken ona nasıl baktığını görmüştü. Bu işe onları kendi bulaştırmıştı. Durumu düzeltmek de kendi göreviydi. Nurettin Hıfzızade o gece hiç uyumadı. Aylar önce yaptığı plana lanet okuyarak sabaha kadar oturdu ve kızını nasıl geri kazanabileceğini düşündü. Sabah ilk işi Sinem'in evine gitmek oldu. Kapının önünde bir süre durup ne söylemesi gerektiğini düşündü.

Bu sırada Sinem salonda oturmuş dalgalı denizin üzerindeki gemileri seyrediyordu. Gece hiç uyumamıştı. Alize ve Serkan için çok üzülüyordu. Ama aklından çıkaramadığı biri daha vardı, kızının arkasından pişmanlıkla bakakalan Nurettin. Sinem o adamı seviyordu. Alize giderse bir gelecekleri olmayacağını biliyordu.

"Günaydın" diyerek içeri giren kıza baktı Sinem.

Alize de uyumuş gibi durmuyordu. Gözleri şişmişti ve bütün gece ağlamış gibiydi.

"Kahvaltı hazır. Çayları koyayım mı?"

"Olur," diyen kız hazırlanmış masaya geldi. Tam yerine oturmuştu ki kapı çaldı.

"Çayları sen koy. Kapıya ben bakarım," diyen Sinem kapının arkasında dikilen Nurettin Bey'i gördüğünde hem şaşırdı hem de içerdeki Alize'yi düşünerek panikledi. Nurettin Bey kapıdaki kızın halini gördüğü anda yanılmadığını anladı. Alize buradaydı. Kızın bir şey demesine fırsat vermeden içeriye girdi.

"Kim gelmiş?" diye bağıran Alize karşısında babasını gördüğü an bakışlarını Sinem'e çevirdi.

"O söylemedi Alize. Ben tahmin ettim," dedi babası kızının imasını anlayarak.

Üçü de ayakta durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Sinem baba kızı yalnız bırakmak için sessizce odasına doğru yürüdü.

"Günaydın baba," dedi Alize karşısında dikilen adama bakarak.

"Günaydın prensesim," diyerek kızını kollarına aldı Nurettin Bey. Alize dayanamayarak kollarını babasının beline sardı. Ne olursa olsun o babasıydı. Bu dünyada kendisine ondan daha yakın biri yoktu.

Nurettin Bey kızına hasretle sarıldı. Ayrıldıklarında her ikisinin de gözlerinde yaşlar vardı. Adam koltuğa oturarak kızını da yanına çekti. Alize'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Alize senden beni affetmeni diliyorum. Sen benim her şeyimsin. Yaşama sebebimsin," diyerek sustu Nurettin Bey. Sözlerinin kızını etkilediğini görebiliyordu. Demek ki onun fikrini değiştirmek için hâlâ şansı vardı. Konuşmaya devam etti.

"Dün gece söylediklerini sabaha kadar düşündüm," dedi kızının gözlerinden akan yaşları elleriyle silerek.

"Haklısın. Hem de çok haklısın. Bunu konuşabilir ve sende gördüğüm olumsuzlukları düzeltmeni isteyebilirdim. Ama bunu zaman zaman yaptığımı ve sen de biliyorsun. Gerçekten denedim. Ama beni duymuyordun."

"Biliyorum baba."

"Şunu bil ki ben seni her halinle seviyorum. Hem de çok seviyorum prensesim."

"Ben de seni seviyorum baba."

"Gideceğini biliyorum. Lütfen gitme."

"Baba..."

"Lütfen Alize."

"Baba her şey ayarlandı. Artık geri dönüşü yok bu işin. Kanada'da bir okula başvurdum ve kabul edildim."

"Kanada mı?"

"Evet. Yüksek lisans yapmak istiyorum. Buradan uzaklaşmak bana iyi gelecek. Kafamı toparlamalıyım. Biraz yalnız kalmalıyım. Lütfen beni anla. Sana çok kızgındım ama artık değilim baba. Hiç kimseye kızgın değilim."

"Peki Serkan?"

"Ne olmuş ona?" diyerek arkasını döndü Alize. Onun adını duymak bile göz pınarlarında hazır bekleyen damlaların akmasına yetiyordu.

"Seni seviyor Alize."

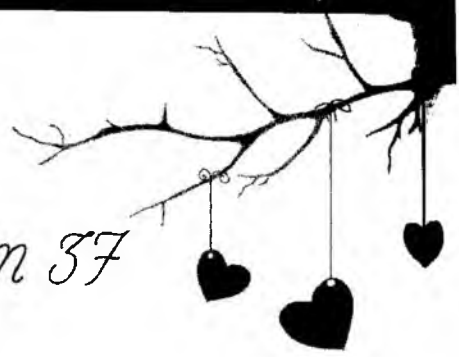
"Çok kırıldım baba. Bana oynadığınız oyunu tam üç ay önce öğrendim. Bu süre içerisinde Serkan'a gerçekleri anlatması için o kadar çok şans verdim ki! Ama o hep yalan söylemeyi seçti."

Nurettin Bey belki de ilk defa ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kızı kendisine bir gelecek çizmişti ama onun gittiği yerde mutlu olamayacağını biliyordu. Arkasında bıraktığı genç de mutsuz olacaktı. Yine de "Kal" diyemedi. Böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Bu akşam," dedi.

Bunun üzerine babası "Tamam," diyerek yavaşça yerinden kalktı. Alize kararlıydı. Bundan sonra ona baskı yapmayacaktı. Madem gitmek istiyordu o da kızına destek olacaktı. Onun Kanada'daki hayatını kolaylaştıracak bazı düzenlemeler yapması gerekiyordu. Onu eğilerek öptü. "Seni yolcu etmeye geleceğim," dedi ve evden çıktı.

Bölüm 37

Serkan hayatını alt üst eden o geceden sonra evi terk edip kendi dairesine taşınmıştı. Aylarca yaşadığı o döküntü evden sonra dairesi ona saray gibi gelmişti. Ama rahat yatağında bile bir damla uyku girmemişti gözüne. Bütün gece Alize'yi düşünmüş, onu bir süre kendi haline bırakmaya karar vermişti. Onun inadını biliyordu. Üzerine gitmek iyi bir fikir değildi.

Zilin sesini duyduğunda yavaşça yerinden kalktı. O kadar uzun zamandır evde yoktu ki sabahın bu saatinde gelenin kim olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Kapıyı açtığında Nurettin Hıfzızade'yi görüp şaşırdı.

Nurettin Bey kapıda en az kızı kadar perişan görünen adama baktı. Serkan da bütün geceyi ayakta geçirmişti anlaşılan. Hiçbir şey söylemeden içeriye girdi. Pencerenin önünde durup kapıyı kapatan Serkan'ın gelmesini bekledi. Otuz ikinci kattan İstanbul böyle görünüyordu demek. Bir süre büyük pencerelerden dışarıyı seyretti. Serkan'ın adresini annesinden almıştı. Nurettin Bey doğrudan lafa girdi.

"Alize bu akşam Kanada'ya gidiyor," dedi Nurettin Bey karşısındaki adamın uykusuzluktan kızarmış gözlerine bakarak.

Serkan bunu duyduğunda derin bir nefes aldı. Demek

ki güzel prensesi ondan kaçmak için dünyanın öbür ucuna gitmeye karar vermişti. Bu kadar uzağa gidebileceğini hiç düşünmemişti Serkan.

"Ne söylememi bekliyorsunuz?" dedi sakin ve duygusuz bir sesle.

"Bunu bilmeye hakkın var diye düşündüm," dedi Nurettin Bey.

"Hakkım olsaydı Alize söylerdi," dedi Serkan omuzlarını silkerek.

Nurettin Bey adamın bu cevabı karşısında üzülse de belli etmedi. Serkan kızından çok çabuk vazgeçmiş gibiydi. Belki de yanılmıştı. Aralarında sandığı kadar derin bir aşk olmayabilirdi. Yine de buraya kadar gelmişken aklındakileri söyleyecekti.

"Gerçekten üzgünüm Serkan. Hem sana hem de kızıma yaptıklarımı gördüğümde yaptığım şeyin ne kadar saçma olduğunu anladım. Alize'yi sevdiğini biliyorum. O da seni seviyor."

Serkan çarpık bir gülümsemeyle baktı karşısında dikilen adama. Keşke Alize'nin kendisini sevdiğine inanabilseydi. Ama Serkan giderken onun gözlerini görmüştü. O gözlerde sevgi yoktu. Ellerini pantolonun ceplerine sokarak sakince konuşmaya başladı.

"Ben Alize'yle beraber olma şansımı bu saçma oyunu devam ettirdiğim an kaybettim. Onu sevdiğimi ilk anladığımda her şeyi anlatmam gerekiyordu. Oysa ben onu kandırmaya devam ettim. Beni sevdiğini söylediği anda bile ona gerçekleri anlatmadım. Beraber olduğumuzu sandığım ve bir bebeğim olacağını duyduğum anda bile gerçekleri anlatmadım ona. Söylemezsem, biraz daha saklarsam sihirli bir değneğin dokunuşuyla her şey düzelecek gibi geldi. Kim bu kadar yalanın içinde yaşar da ona bunu yaşatan insanı sever söyler misiniz?"

Serkan'ın gözlerindeki acıyı gören Nurettin Bey delikanlının hisleri hakkında yanılmadığını anladı. Bu genç adam kızını gerçekten seviyordu. Bu iki inatçı keçi birbirlerine bu kadar âşıkken kendilerini ayrılığa mahkûm edeceklerdi. Onları bu oyuna kendi sokmuştu. Oradan çıkarması gereken de kendisiydi.

Serkan ellerini ceplerinden çıkararak parmaklarını saçlarından geçirdi.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Kalbinin sesini dinlemeni istiyorum."

"Ben de öyle yapacağım, onu rahat bırakacağım."

"Kalbinin bunu söylediğine emin misin Serkan?"

Serkan'ın beyni ve kalbi "Hayır" dese de ağzından çıkan kelime "Evet," oldu.

Nurettin Bey bu işin sandığı kadar kolay olmayacağını anlamıştı. İkisi de çok inatçıydı. Sonradan pişman olacaklarını bile bile bir şey yapmamaya kararlıydılar.

"Serkan bunu kendine yapma evlat. Sevgi kaybedilmeyecek kadar değerlidir. O kadar değerlidir ki uzun yıllar beklersin ama bir benzerini bulamazsın."

"Yine de ona kal demeyeceğim. Eğer buradan gitmek istiyorsa onu nasıl geri döndürebilirim?"

"Onu sevdiğini söyleyerek!"

"Bunu ona dün gece söyledim. Arkasına bile bakmadan gitti. Üzgünüm. Ona baskı yapamam. Eğer beni sevseydi gitmezdi. O bu kararı vermiş. Belki de biraz ayrı kalıp ne istediğimizi anlamamız gerekiyor."

"Böyle mi düşünüyorsun Serkan?"

"Evet," diyerek sustu Serkan. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Zaten konuşmak da istemiyordu.

Nurettin Bey karşısında dikilen delikanlıya baktı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Elinden geleni yapmıştı.

Belki de Serkan haklıydı. Bir süre ayrı kalıp duygularını tekrar gözden geçirmeliydiler. Zamana ihtiyaçları vardı.

Serkan kapıdan çıkan Nurettin Bey'in arkasından bile bakmadı. Pencere kenarına giderek İstanbul'a baktı. Alize oralarda bir yerdeydi. En azından bugün orada olduğunu biliyordu Serkan. Ama yarın İstanbul bomboş kalacaktı. Sevdiği kadının dünyanın öbür ucuna gideceğini öğrenen Serkan'ın yüreği sızladı. "Güle güle prenses," diyerek dışarıyı seyretmeye devam etti.

Bölüm 38

Alize hazırlıklarını tamamlamış evden çıkma vaktinin gelmesini bekliyordu. Akşama kimsenin kendisiyle havaalanına gelmesini istemiyordu. herkesle burada vedalaşacak ve yol boyunca ağlayacaktı. Karşısında oturan babasına ve Sinem'e baktı. Birbirlerini sevdikleri belliydi. Ama bunu hiç konuşmayacaklardı. Büyük olasılıkla kendisi gittiğinde bir daha görüşmeyeceklerdi. Kendisi acı çekerken onların da acı çektiğini görmek Alize'nin yüreğini burkuyordu. Belki bu işi gitmeden halledebilirdi. Hazır her ikisi de buradayken onları birleştirebilecek, birbirlerine açılmalarını sağlayacak bir konuşma yapabilirdi.

"Yalnız kalmanı istemiyorum baba," dedi ona bakan adama gülümseyerek.

"O zaman gitme Alize. Yüksek lisansını burada da yapabilirsin."

"Biliyorum ama sen de beni anla. Biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım var."

"Bak kızım," dedi yerinden kalkarak kızının yanına oturan Nurettin Bey. İnsan yalnız yaşayabilir. Ama yalnız kalmayı seçmek başka bir şeydir, aşkın zorluklarından kaçıp, bahaneler bulup kolaya sığınmak başka. Kaçarsan bir daha başkalarını hayatına katmaya cesaret edemez-

sin. Benim yıllardır yaptığım hatayı yapmanı istemiyorum. Hayatı ıskalama. Sevgiyi erteleme. Sorunlarından kaçma prensesim."

Alize bu sözler üzerine babasının ne kadar mutsuz olduğunu anladı. Hâlbuki yıllarca onu hep mutlu sanmıştı. Şimdi onun gözlerindeki derin kederi görebiliyordu.

"Ben kaçmıyorum," diye fısıldadı.

"Kaçıyorsun. Şu anda herkesten kaçıyorsun, en başta da Serkan'dan."

"Onu sevmiyorum," dedi Alize bakışlarını babasının gözlerinden çekerek.

"Neden üzgünsün o zaman?"

"Senden ayrılacağım için."

"Beni yedi ay görmediğin zaman keyfin yerindeydi," dedi Nurettin Bey.

"Baba..." dedi Alize itiraz ederek.

"Bırak bitireyim. Aylar boyu beni görmeye bile gelmedin çünkü sevdiğin adam yanındaydı. Şimdi o sevgiyi kaybedersen çok pişman olacaksın."

"Hayır, sevmedim," diyerek ayağa kalktı Alize.

"O yalancı ve sahtekâr."

"Alize eve gelip de hamile olduğunu söylediğinde Serkan sana her şeyi anlatacaktı. Ona ben izin vermedim."

"Neden?" dedi Alize şaşkınlıkla,

"Çünkü hamile olduğunu söylemiştin. Üzülürsen bebeğine bir şey olacağından korktum. Onu konuşmaması için tehdit ettim."

"Bunu nasıl yaparsın baba?"

"Çünkü üzülecektin."

"Şimdi de üzgünüm. Hem de çok" diye bağırdı Alize ağlayarak.

Sinem yerinden kalkarak arkadaşına sarıldı. İki kızın birbirine sarılmasına baktı Nurettin Bey. Yolun sonuna

gelmişti. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Alize aklına koyduğunu yapacaktı. Belki böylesi daha iyiydi. Belki de ayrılık acısını yaşamak onu daha da büyütecekti.. Kızına sarıldı.

"Tamam, prensesim lütfen artık üzülme. Ne istiyorsan onu yap."

"Üzgünüm baba bağırmak istemedim."

"Biliyorum," diyerek kızını alnından öptü.

Birkaç saat sonra ortam yumuşamış, Alize çantalarını kontrol ediyordu. Artık gitme vakti gelmişti. Alize son kez saatine göz attı.

"Sizden bir şey istiyorum," dedi babasına ve Sinem'e bakarak.

"Söyle," dedi Nurettin Bey.

"Birbirinizi sevdiğinizi söylemeyi ertelemeyin," diyerek gülümsedi Alize.

Sinem kıpkırmızı oldu. Nurettin Bey'e baktı. Adam da ona bakıp başını öne eğdi. Alize onların birbirlerine bakışlarını gördüğünde hislerinde yanılmadığını anladı.

"Artık gitmeliyim," diyerek çantalarını aldı. Kapıya kadar gelen babasının şoförü valizini alarak asansöre doğru ilerledi. Alize kapıdan çıkmadan son kez sevdiği insanlara baktı.

"Sizi seviyorum," diyerek arkasını döndü ve asansöre yürüdü.

Nurettin Bey kapıyı kapattığı anda telefonunu çıkarıp aradığı mesaj yazmaya başladı. İşini bitirdiğinde üstüne düşeni yapmanın rahatlığını hissetti. Sonra dönüp Sinem'e baktı. Ona doğru yürüdü ve uzanıp elini tuttu.

"Bizim için bir şans var mı Sinem?" dedi kızın gözlerinin içine bakarak.

Sinem kızarmış yüzü ile gülümseyerek "Evet," dediğinde Nurettin ona sarıldı. İkisi yan yana kanepeye otur-

dular. Nurettin Bey bir süre avuçlarının içinde tuttuğu Sinem'in ellerine baktı. Hiçbir şey söylemeden öylece durdular bir süre.

Sinem'in kalbi heyecandan yerinden çıkacak gibiydi.

"Senden çok uzun zamandır hoşlanıyorum Sinem. Aramızda yaş farkı var biliyorum ama kalbime söz geçiremiyorum işte. Ne yapayım?" diyerek güldü Nurettin Bey.

"Seni seviyorum," dedi Sinem adamın gözlerinin içine bakarak. Ağzından çıkan kelimeler kulaklarında yankılandığında bir an utandı. Cesaretine kendisi de şaşırmıştı. Kızararak gözlerini adamdan çekti. Nurettin Bey uzanıp parmaklarıyla kızın çenesini yukarıya kaldırdı.

"Utanmana gerek yok seni seviyorum," diyerek kızın yarı aralık dudaklarına dudaklarını bastırdı. Sinem kollarını adamın boynuna doladığında çoktan anın büyüsünde kaybolup gitmişti.

Bölüm 39

Serkan bütün gün evde kalmış ve ne yapacağını bilmeden öylece oturmuştu. Nurettin Amca gittiğinden beri düşünüyordu. Yaptığının doğru olduğuna karar vermişti. Hiç kimseyi kendini sevmesi için zorlayamazdı. Alize'yi daha fazla üzmeyecekti. Bundan sonra herkes kendi yoluna gidecekti.

Peki gözünü her yumduğunda gördüğü o güzel yüzü nasıl unutacaktı? Sıcacık gülümseyen dudakları unutabilir miydi? Bunun bir formülü var mıydı? Onsuz nefes bile alamazken nasıl yaşayacaktı?

Nurettin Amca 'Kalbinin sesini dinle demişti. Kalbi 'Alize' diye bağırıyordu. O sırada telefonuna gelen mesaj dikkatini dağıttı. Ama ona bakmak için yerinden kalkmadı. Koltukta oturup dışarıyı seyretmeye devam etti.

Aynı anda Alize arabadan inmiş, arkasına bakmadan havaalanının güvenlik kapısından geçmişti. Biniş kartı almak için sıraya girdiğinde cep telefonuna gelen mesaja baktı. Yazılanları okuduğunda gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Bundan sonraki mutluluğumu sana borçluyum." yazmıştı Sinem. Demek aralarında bir şey olmuştu. "Mutlu olun. Hem de çok." yazıp telefonu çantasına attı. Sıra kendisine geldiğinde pasaportunu ve biletini uzatarak işlemlerin bitmesini beklemeye başladı.

İşlemleri bitince panodaki kalkış saatlerine baktı. Daha vakti olduğunu düşünerek çıkış kapısına yakın koltuklardan birine oturdu.

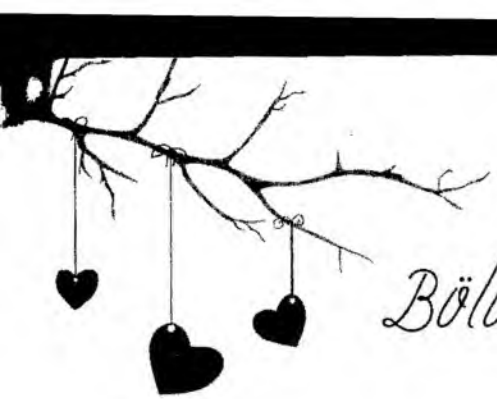
Bir süre dışarıya baktıktan sonra karşısında oturan çifti fark etti. Genç çift kumrular gibiydi. Birbirlerinden başka hiç kimseyi gördükleri yoktu. Onların bu hali Alize'nin aklına Serkan'ı getirdi. Acaba her şey yolunda gitseydi onlar da bu çift kadar mutlu olabilirler miydi?

Serkan'ın ona sarıldığında hissettiklerini tekrar yaşadı. Onu öptüğünde ayakları yerden kesilmiş kalbi hiç atmadığı kadar hızlı atmıştı. Gözlerinin dolmasına aldırmadan onunla yaşadıklarını düşünmeye başladı. Yüreğinin ağrısı canını yakıyordu. Bir gün gelecek bu anıların hepsini unutacaktı.

Sonra bir an "Unutmak istiyor muyum gerçekten?" diye düşündü. Babası haklıydı. O evde yaşadığı yedi ay boyunca her türlü zorluğa katlanmıştı. Bunun tek nedeni Serkan'a duyduğu aşktı. Eğer gerçekleri söyleseydi bugün hâlâ onun yanında olacağını biliyordu Alize. Bu oyunun mimarı olan babasını bile affetmişken sırf babasına duyduğu vefa borcu yüzünden işin içinde yer alan Serkan'ı affetmek istememesi iki yüzlülük değil miydi?

Babası haklıydı. Kaçıyordu. Her zamanki gibi en kolay yolu seçmişti. Hep öyle yapmamış mıydı? Her zor koşulda kaçmamış mıydı? Hayır, bir kez kaçmadan inatla dayanmıştı. Aşkı için mücadele etmişti. Farkında olmadan sevginin neler yapabileceğine şahit olmuştu. Şimdi ise hep yaptığını yapıyordu. Yine kaçıyordu. Bir süre sonra o amaçsız ve boş hayatına geri dönecekti. Parası için kendini sever görünen o insanların içine girecekti. Eskiden bu umurunda bile olmazdı ama artık umurundaydı. Serkan onu farkında olmadan değiştirmişti. Yeni Alize eskisinin yaşadığı hayatı istemiyordu.

Uçağı için yapılan çağrıları duyduğu anda ayağa kalktı. Kapı numarasına bakarak tabelaları takip etti. Yeni hayatının başlamasına bir kaç adım kalmıştı.

Bölüm 40

Israrla çalan telefonun sesine dayanamayan Serkan onu kapatmak için kalktı. Şu anda kimseyle konuşacak halde değildi. Telefonu kapatmak üzereyken arayanın annesi olduğunu gördü. Ona mesaj atarak müsait olmadığını söyledi. Sonra bir önceki mesajı açtı. Yazılanları gördüğünde kalbi tekledi. Nurettin Amca Alize'nin uçak saatini yazmıştı. Hemen saatine baktı. İki saat vardı. Buradan havaalanına gitmesi bu trafikte bir saati geçerdi. O zamana kadar Alize çoktan uçağa binmiş olurdu. Mesajı duyduğu anda telefona bakmadığı için kendine küfretti. O zaman bakmış olsaydı yetişebilirdi. Yine de şansını denemeye karar verdi. Arabanın anahtarlarını alarak evden çıktı.

Garaja indiğinde kamyonetine baktı. Alize'ye sattığını söylediği için aylardır arabasına binemiyordu. Gülümsedi. "Kusura bakma bu sefer daha hızlı bir arabaya ihtiyacım var," diyerek kamyonetin yanındaki kırmızı Porsche'ye atladı. O kızı seviyordu ve aşkta gurur olmazdı. Neden bu zamana kadar beklemişti ki zaten? Vakit varken onu durdurabilirdi.

Serkan ani bir frenle durup havaalanı kapısına koştu. Giriş kuyruğunu görünce morali bozulsa da görevliye "Affedersiniz uçağım kalkmak üzere," diyerek kapıdan geçti. Çevresine bakındı. Alize'yi göremedi. Saatine

baktı. Geç kalmıştı. Uçağın kalkmasına artık dakikalar vardı. Şimdiye kadar çoktan uçağa binmiş olmalıydı.

Sinirle ellerini saçlarından geçirdi. O telefona zamanında bakmış olsaydı şimdi sevdiği kızı tekrar kazanmış olabilirdi. Her zamanki gibi yine geç kalmıştı. Söz konusu Alize olduğunda hep hata yapıyordu.

Kafasını çalıştırması gerektiğinin farkındaydı. Bilet bankosuna yürüdü. Bu sefer vazgeçmeyecekti. İlk uçakla Alize'nin arkasından gidip onu sevdiğini söyleyecekti. Gerekirse geri dönmesi için yalvaracaktı.

Alize ise kapıdan bir türlü geçememiş ve sonunda görevliye vazgeçtiğini söylemişti. Valizini teslim ettiği için çıkan sorunu çözmüş, çıkışa doğru ilerliyordu. Bilet bankosunda Serkan'ı görünce şaşırdı. Onun burada ne işi vardı? Nereye gidiyordu.

O sırada Serkan dünyanın parasını vererek Kanada'ya uçak bileti almıştı. Gülümseyerek biletine baktı. Arkasına döndüğü anda Alize'yle karşılaştı. Aralarında birkaç adım mesafe vardı. Birbirlerine bakıp öylece kaldılar bir süre. Sonra Serkan bir adım atarak kıza yaklaştı. Ne söyleyeceğini bilmeden durdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Alize.

"Senin için geldim."

Alize o anda adamın boynuna sarılmamak için kendini güç tuttu.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Baban söyledi."

Bunun üzerine Alize güldü.

"Bilet bankosunda ne yapıyordun peki?"

"Gittiğini sandım ve peşinden gelmek istedim," dedi Serkan.

"Gidemedim," dedi kız omzunu silkerek.

"Farkındayım," dedi adam onun gözlerinin içine bakarak.

Birbirlerinin gözlerinin içine bakmaya devam ettiler. Serkan bir adım daha attı ve kıza sımsıkı sarıldı. Alize kollarını çoktan adamın beline sarmıştı.

"Seni seviyorum Alize. Seni çok seviyorum," diyerek kıza sımsıkı sarıldı Serkan.

"Ben de seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki seni bırakıp gidemedim."

"Beni affet. Sana defalarca gerçekleri anlatmak istedim ama kaybetmekten korktuğum için yapamadım," dedi Serkan üzgün.

"Ben de gerçekleri öğrendiğim anda gidemedim. Hâlbuki gitmek için o kadar çok sebebim vardı ki. Ama sana aşığım. Nasıl gidebilirim ki?"

"Ben de sana aşığım. Sensiz bir hayatı düşünemeyecek kadar çok aşığım hem de. Beni affet."

"Sen de beni affet sana oynadığım oyun için."

"Benimle evlenirsen affederim," diyerek güldü Serkan.

Alize gülümseyerek adama baktı.

"Ama bu sefer sokak düğünü istemem," dedi bir kahkaha atarak.

"İstediğin yerde en güzel düğünü yapacağım sana. Sen yeter ki evet de."

"Evet," dedi Alize fısıldayarak. Bunu söyler söylemez dudakları buluştu.

Serkan kızı bırakmak istemese de burası uzun uzun öpüşecekleri bir yer değildi. Biraz uzaklaşıp onun elini tuttu. Kızın parmağında hâlâ duran yüzüğe bakarak gülümsedi.

Kapıdan el ele çıktıklarından ilk gördükleri şey çekicinin üzerinde önlerinden geçen kırmızı Porsche'ydi.

Giden arabanın arkasından bir kahkaha atarak taksiye bindiler.

"Nereye?" diye soran taksici.

"Öndeki çekiciyi takip et," dedi Serkan kıza bakarak. Bir kahkaha daha atarak Alize'ye kollarıyla sardı.

Bölüm 41

Alize ve Serkan iki ay sonra büyük bir kır düğünüyle evlendi. Bu sefer her şey Alize'nin istediği gibi oldu. Hayalindeki düğünü en iyi arkadaşı ve yakında babasının karısı olacak olan Sinem'le birlikte planladı. Serkan'ın annesi bu süreçte Alize'yi hiç yalnız bırakmadı.

Muhteşem düğünden sonra Alize ve Serkan balayını geçirmek üzere Pasifik Okyanusu'ndaki bir adaya gittiler. Burası Alize'nin anne ve babasının balayını yaptığı, kızın adını aldığı rüzgârların estiği o meşhur adaydı. Balayı süiti önünde kendi havuzu olan bir villaydı. Önü engin bir denize uzanan, bembeyaz kumlarla kaplı bir cennetti.

Alize uzun bir uçak yolculuğundan sonra geldiği bu yerde rüya gibi bir balayı yapacaklarına emindi. Serkan valizleri getiren görevliye yüklü bir bahşiş vererek gönderdikten sonra içeri girip yatağın kenarında oturan karısına baktı. Alize o kadar mutlu görünüyordu ki! Kendisine bakan kocasını gören Alize koşarak onun boynuna atıldı.

"Burada olduğuma inanamıyorum."

"Seni inandırmak için elimizden geleni yapalım o zaman," diyen adam kızın dudaklarına doğru eğildiğinde Alize kendisini ona bıraktı. Serkan acele etmeden karısını

öpmeyi sürdürdü. Kızı bıraktığında kulağına doğru "Akşamı bekleyebilirim," diye fısıldadı.

Alize, Serkan'ın bekleyeceğini biliyordu ama artık kendisinin bekleyecek sabrı kalmamıştı.

"Beklemek istemiyorum," dedi Alize heyecanla.

"Karısını çılgınca seven, akıllı bir koca olarak onun sözünün üstüne söz söylenmemesi gerektiğini biliyor ve isteğini kabul ediyorum," diyen Serkan karısını şehvetle öpmeye başladı. Acele etmeden giysilerinden kurtuldu. Öperek karısını yavaşça soydu. Beraberce yatağa düştüklerinde artık hiç de yavaş olamayacaklarını anlamışlardı. Alize kendisini öpen adamın hareketlerine uyum sağlamış ve anın büyüsüne kendini çoktan kaptırmıştı. Hayatındaki tek önemli şey bedeninin her santimetresini öpen ve ona aşkla bakan bu adamdı. Kendini onun kollarına bırakarak gözlerini yumdu.

Bu sırada Alize ve Serkan'dan binlerce kilometre ötede başka bir yerde beyaz elbisesini giyip aynaya bakan Sinem saçına bir çiçek iliştiriyordu. Arkasından yaklaşan adamı gördüğünde gözleri aynada buluştu. Hiçbir şey söylemeden onun beline kollarını saran Nurettin kızın ensesine bir öpücük kondurdu. Sonra gözlerini aynada yansıyan gözlerden ayırmadan konuştu.

"İstersen her şey farklı olabilir. Türkiye'ye döner ve muhteşem bir düğün yaparız," dedi.

"Burada, sadece ikimizin olduğu basit bir nikâh istiyorum," dedi Sinem.

"Senin olduğun yerde hiçbir şey basit olamaz sevgilim," dedi Nurettin Bey.

"Seni seviyorum," diye fısıldayan kız ayak parmakları üzerinde yükselerek adamın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

"O zaman gidelim aşağıda araba bekliyor."

"Alize'ye haber verdin mi?"

"Evet, bugün ona bir mesaj attım. Ama aradaki saat farkından biraz daha geç görebilir."

"Kızmaz değil mi böyle haber vermeden evlenmemize," dedi Sinem kuşkuyla.

Nurettin gülerek gözleri ışıl ışıl parlayan kıza baktı.

"Şu anda bizi en iyi anlayacak kişi kendisi," diyerek güldü.

Bir saat sonra nikâhları Paris'teki Türk Konsolosluğu'nda kıyılmıştı. Çekilen fotoğraflardan bir kaç tanesini Alize'nin telefonuna da gönderdiler. Yeni evliler Paris'in en lüks otelinin balayı süitine adım attıklarında mutluluktan uçuyorlardı.

Adam genç kadının saçlarındaki çiçeği onun canını yakmadan çıkarıp saçlarını açtı. Yüzünü avuçlarının arasına aldığında uzun yıllar sonra ilk defa gerçek anlamda mutlu olduğunu hissetti. Bunun için çok uzun zaman beklemişti. Ama kollarındaki kadın buna değerdi. Dudakları yavaşça birbirine kenetlendi. Artık önlerinde yaşayabilecekleri bir gelecekleri vardı.

Onlar kendilerini birbirlerinin öpüşlerinde unuturken dünyanın başka bir ucunda Alize gerinerek yataktan kalkıyordu. Yanında yatan adamı uyandırmamak için sessizce kalkıp terasa doğru yürüdü. Balkonun sürgülü kapısını açtığında yüzüne çarpan Alize rüzgârını hissetti. Gözlerini yumarak bir süre saçlarını havalandıran rüzgâra bıraktı kendini. Sanki yıllar önce kaybettiği annesinin nefesini teninde hissediyordu. Elleri karnına doğru gitti.

"Acaba senin gibi burada hamile kalmış olabilir miyim anne," diye fısıldadı. Aynı annesi gibi burada, yüzüne Alize rüzgârları vururken hamile kalmayı diledi. Bir süre daha olduğu yerde durdu. Sonra ağırdan alarak

içeri yürüdü. Sehpanın üzerinde duran telefonunu eline aldı ve gelen mesajların çokluğuna şaşırdı.

Mesajlar babasından ve Sinem'den geliyordu. Önce babasının mesajlarını açtı ve onun Paris'te Sinem ile evleneceğini söylediği mesaja şaşkınlıkla baktı. Sonra Sinem'den gelen mesajları açtı. O da nikâh kıyılırken çekilen fotoğrafları göndermişti. Babasının imzalar atıldıktan sonra Sinem'i öperken çekilmiş fotoğraflarına bakarak gülümsedi.

"Yaşlı çapkın evlenmek için kızının balayından dönmesini bile beklemedi," diye mırıldandı ve bu haberi kocasına vermek için odaya girdi. Serkan hala bıraktığı şekilde uyumaya devam ediyordu. Onun yanına oturarak hafif tıraşlı yüzüne baktı. Gür ve uzun kirpikleri yüzünde gölge oluşturmuştu. Sessizce nefes alıyordu. Birkaç saat önce onunla seviştiğini hatırladığında yüzündeki gülüşü genişledi. Eğilerek kocasının dudaklarını öpmeye başladı.

Serkan gözlerini açmadan kollarıyla kızı sardı ve onu üzerine doğru çekti.

"Böyle uyandırılmak için dün gece seni çok memnun etmiş olmalıyım," dedi gülerek.

"Hem de nasıl," dedi Alize. Sonra dayanamayarak heyecanlı haberi verdi.

"Babam evlenmiş."

"Evlenmiş mi?"

"Evet birkaç saat önce Paris'te."

"Vay canına. Haberin var mıydı?"

"Hayır," diyerek telefondaki fotoğrafları gösterdi Alize kocasına.

Sinem ve Nurettin çok mutlu görünüyorlardı. Üstelik birbirlerine çok yakışıyorlardı.

"Onları arayıp tebrik etmem gerek," dedi Alize.

"Arama."

"Neden?"

"Saat farkından dolayı orada yeni sabah olacaktır. Üstelik yeni evli bir çiftin gece kaçta yattığını bilemezsin."

"Yani," diyerek güldü Alize.

"Bence birkaç gün sonra ara. Ne zaman yataktan çıkacaklarını bilemezsin" diyerek güldü Serkan.

"Biz arada yataktan çıkıyoruz ama," dedi Alize.

"Sadece yemek yemek için," diyerek bir kahkaha patlattı Serkan. Kızın cevap vermesine fırsat vermeden onu öpmeye başladı. Alize kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti.

İki Yıl Sonra

Alize elinde biberon Serkan'ın annesine doğru yürüdü. Türkan Hanım torunu kucağında kendisine doğru gelen gelinine gülümseyerek baktı.

"Aç kalmaya tahammülü yok anne," diyen kız babaannesinin kucağında avazı çıktığı kadar ağlayan oğluna baktı.

"Babası da böyleydi. Ona benzemiş," diyerek güldü Türkan Hanım ve Alize'nin elinden biberonu alarak kucağındaki bebeğin ağzına tıktı.

Alize süt içen oğluna sevgiyle baktı. Tıpkı annesi gibi balayında hamile kalmıştı. Biraz erken çocuk sahibi olmuşlardı ama keyifleri yerindeydi.

Bu sırada Serkan karşısında oturduğu adama sevgi ile gülümsedi.

"Alize'ye ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Yarın akşam yalıda bir yemek ayarladım. Sinem o zaman haber verelim dedi."

"Sizin adınıza çok sevindim."

"Teşekkür ederim Serkan. Eee minik torunum ne yapıyor?"

"Büyük olasılıkla annesini delirtmekle meşguldür ama annem sağ olsun Alize'yi yalnız bırakmıyor."

"Biliyorum," dedi Nurettin gülümseyerek.

"Geçenlerde Alize'yle konuştuğumuzda bana 'Artık Türkan Hanım'a anne diyorum ve beni inanılmaz mutlu ediyor,' dedi."

Serkan gülümsedi.

Nurettin Bey önündeki kahveden bir yudum daha aldı.

"Söyle bakalım planladığımız oyundan hâlâ pişmanlık duyuyor musun?"

"Asla," diyerek karşısındaki adama baktı Serkan.

Karısını ve oğlunu çok seviyordu. Onlarsız hayatının bir anlamı yoktu.

"Karımı ve oğlumu çok seviyorum. Bunu size borçluyum."

"Hiçbir şey borçlu değilsin Serkan. Kızımın nasıl mutlu olduğunu ve nasıl değiştiğini görüyorum. Bunu sen ve senin sevgin başardı. Onun için bana hiç bir şey borçlu değilsin evlat," diyerek ayağa kalktı.

"Artık gitmeliyim yarın akşam bekliyoruz," diyerek kapıya doğru yürüdü.

İki adam sevgiyle birbirine sarıldı ve Nurettin Bey gitti. Serkan masasına yürüdü, üzerinde duran çerçeveyi eline alarak uzun uzun baktı. Çerçevedeki fotoğrafta Alize ve oğlu Pamir'in birbirine gülümseyen fotoğrafları vardı. Bu sırada dışarıdan duyduğu korna sesine dönerek binanın önüne park eden çekiciyi gördü. Gülümsedi. Bu son model, kıpkırmızı bir Porsche'ydi. Serkan onu Alize'ye bir hafta sonra, ikinci evlilik yıldönümlerinde verecekti. Onun artık babasının aldığı arabaya değil buna binmesini istiyordu.

Ertesi akşam ailecek Nurettin Bey'in yemek davetine katılmak için yalıya gittiler. Alize yemek boyunca babası ve Sinem'i seyretti. Onların mutluluğuna sevindi. Yemeğin sonunda babası ayağa kalkarak masanın etrafındakilere baktı.

"Haberi bizden duyun istedik. Sinem ve benim altı ay sonra bir bebeğimiz olacak," dedi Nurettin Bey kızının gözlerinin içine bakarak.

"İki hayatım," diyerek kocasına baktı Sinem.

"Pardon hâlâ alışamadım. İki tabii. Sinem ikizlere hamile," dedi Nurettin Bey gülümseyerek.

Alize duydukları karşısında o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilmiyordu. Gözü kocasına iliştiğinde bu habere onun

hiç de şaşırmadığını gördü. Demek kendisine sürpriz yapmak istemişlerdi. Yerinden hızla kalkıp Sinem'in yanına gitti.

"Tebrik ederim," diyerek sarıldı.

"Evet."

"Bunca sene tek çocuktum. Şimdi babamı iki kardeşle mi paylaşacağım yani?" dedi bir kahkaha atarak.

"Öyle görünüyor," dedi Nurettin kızına sarılarak.

Keyifli yemekten sonra geç saatlere kadar oturdular. Eve dönerken Serkan dikiz aynasından arkada, bebeğin yanında oturan karısına baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Çok mutlu olduğumu düşünüyorum," dedi Alize.

Sonra aynadan gözlerini yakaladığı kocasına baktı.

"Bundan sadece iki yıl önce hayatım bambaşka bir yoldaydı. Seninle her şey değişti. Seni çok seviyorum. Sen hayatımı yaşanılır kıldın ve ona bir anlam verdin. Bana Pamir'i verdin. O benim hayatımda aldığım en anlamlı hediye" diyerek uyuyan oğluna baktı Alize.

"Ben de seni ve oğlumuzu çok seviyorum. Hayatımda aldığım en güzel hediye sensin. Seni bana veren babana da minnettarım."

Dikiz aynasından birbirlerine gülümsediklerinde bir ömrü birlikte geçireceklerini biliyorlardı. Onlar bu dünyada ruhlarının diğer yarısını bulmuşlardı. Mutlulukları her sene biraz daha artarak devam edecekti.

Hayatın insanın karşısına neleri ve kimleri çıkaracağını hiç kimse bilemezdi. Bazen kötü başlayan bir şey dünyanın en iyi şeyine dönüşebilirdi. Alize'yi uslandırmak için babasının başvurduğu oyun tüm olumsuzluklara rağmen mutlu bitmişti.

Mutluluk bazen ilk gördüğünde hiç hoşlanmadığın, adını bile doğru dürüst söyleyemeyen bir adamın sımsıcak bakan gözlerinde, güldüğünde kalbini hoplatan dudaklarında olabilirdi. Alize onu bulmuştu.

Teşekkür

Elinizde tuttuğunuz bu kitabın temelleri 2016 yılında, Tüyap Çukurova 9. Kitap Fuarın'da atıldı. Onu tam bir sene sonra yine aynı donemde okurlarla buluşturmanın anlamı benim için büyük.

Hikâyenin iskeletinde katkıları olan arkadaşlarım Özge Erkin, Nazlı Ozan, Nevra Mutlu Karataş ve Seda Özerbay'a teşekkür ederim. Bu özel kadınlar her zaman yanımda olmaya devam ediyorlar.

Onlardan biri olan sevgili Gürcan Yeşilırmak'a da ayrıca teşekkür etmem gerekiyor. Her zaman yanımda olduğunu hissettirdi ve bana inanmaktan hiç vazgeçmedi. Seviliyorsun güzel arkadaşım.

İkinci kitabımı da yayımlayarak bana inandıklarını gösteren tüm Müptela ailesine ayrıca teşekkür ederim.

Tabii ki her kitabımın olmazsa olmazı, sevgili ilham perilerime, yani siz okurlarıma yorumları, mesajları ve gülen yüzleri ile beni hiç yalnız bırakmadıkları için gönülden teşekkür ediyorum.

Sevgi ve aşk hayatınızdan hiç eksik olmasın.